DANIELLE STEEL

Fiul risipitor

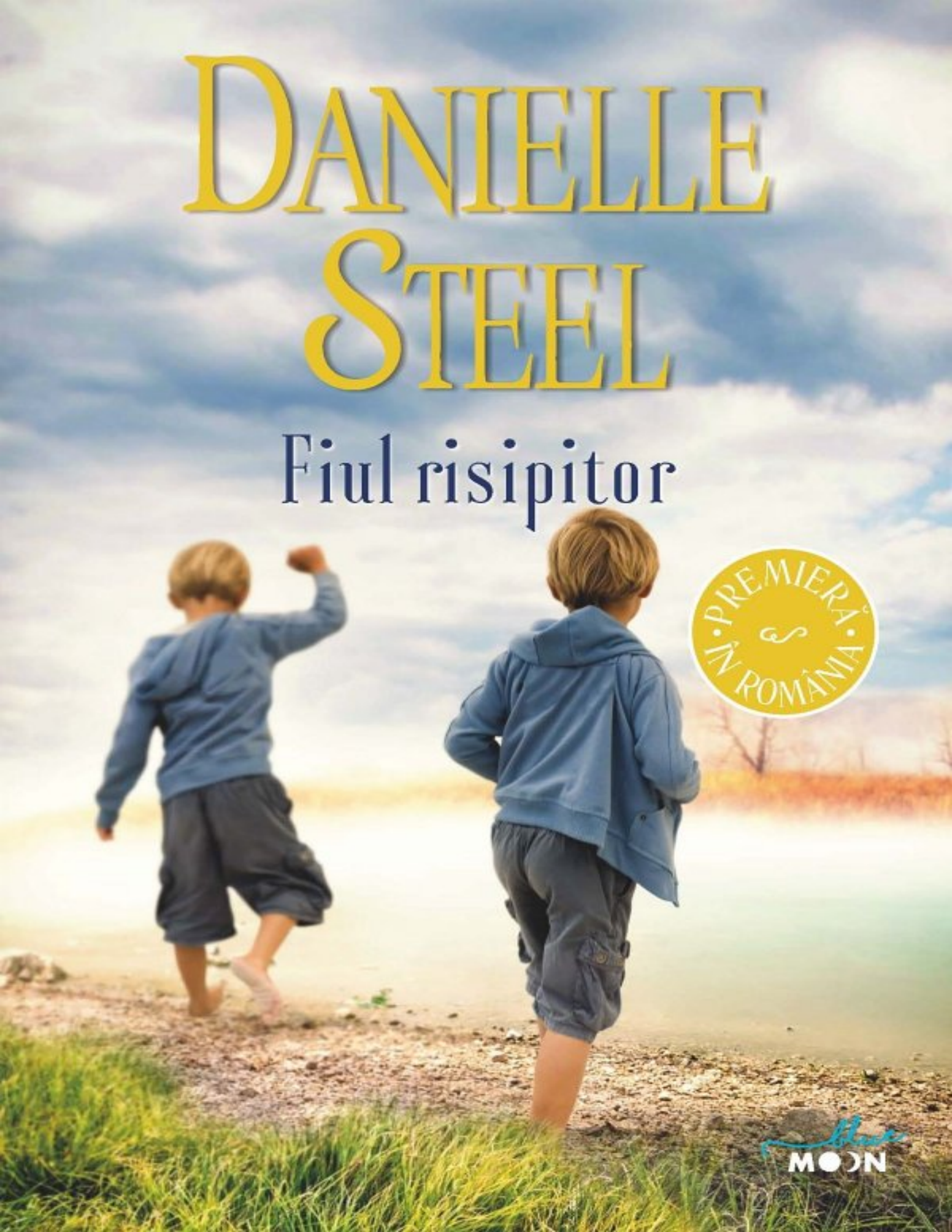

Danielle Steel

Fiul risipitor

Traducere din limba engleză
Ruxandra Rădulescu / Graal Soft

Editura LITERA
2017

blue
MOON

Prodigal Son
Danielle Steel
Copyright © 2015 Danielle Steel

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Fiul risipitor
Danielle Steel

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Corector: Ioana Patriche
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Anca Suciu

ISBN ePUB: 978-606-33-1721-7
ISBN PDF: 978-606-33-1722-4
ISBN Print: 978-606-33-1518-3

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Dragilor mei copii,
Beatie, Trevor, Todd, Nick, Sam,
Victoria, Vanessa, Maxx și Zara:
În lume există un rău care, din păcate, nu poate
fi văzut, auzit sau descoperit. Și totuși, are o forță demnă de luat în seamă.
Fie ca voi să fiți mereu protejați și în afara oricărui pericol.
Să fiți prevăzători, prudenți, și să vă feriți
de toți cei care vor dori să vă rănească.
Fie ca până la sfârșitul vieților voastre să cunoașteți doar bunătatea și să fiți fericiți. Sper ca în viața voastră să predomine mereu bunătatea.
Binele este mult mai puternic decât răul.
Și sper ca iubirea mea nemărginită
să vă călăuzească în momentele întunecate.

Cu toată dragostea mea,
Mami/d.s.

... căci fratele tău acesta mort era și a înviat,
pierdut era și s-a aflat.

Luca 15:32

Capitolul 1

Peter McDowell stătea în biroul său înconjurat de cutii de carton. Fusese cea mai proastă săptămână din viața lui. Ultima lună fusese una de coșmar, și nu doar pentru el, ci pentru toată lumea de pe Wall Street. Privi cu ochii pierduți monitorul de pe biroul său, și asta făcuse încă din dimineața aceea, și în ultimele cinci zile. Era vineri, 10octombrie 2008, iar acțiunile la bursă căzuseră încă de luni. Fusese cea mai groaznică prăbușire a bursei de la Marea Depresie încoace.

În ultimele săptămâni avuseseră loc mai multe evenimente marcante care preconizaseră acest crah. Cu douăzeci și șase de zile înainte, Lehman Brothers, una dintre cele mai vechi și respectate bănci de investiții, intrase în insolvență, lucru care consternase întreaga lume financiară. Și mai uimitor fusese refuzul guvernului de a-i salva de insolvență, chiar dacă înainte cu șase luni făcuse asta pentru Bear Stearns, instituție care fusese cumpărată de JPMorgan Chase. Imediat după decizia istorică a celor de la Lehman Brothers, Banca Americii anunțase că urma să cumpere compania Merrill Lynch, una la fel de importantă și de respectată. Băncile de investiții și instituțiile financiare se clătinau ca niște bețivi peste tot pe Wall Street, și mai multe bănci mici fuseseră deja închise. Iar a doua zi după ce Lehman Brothers declaraseră falimentul, cea mai mare societate de asigurări a națiunii pierduse 95 la sută din valoarea sa, și șase zile mai târziu fusese eliminată din Dow Jones[1].

Și în urma confuziei generale propagate în fiecare zi prin declarații alarmante, Whitman Broadbank, banca de investiții la care fusese angajat Peter McDowell, își anunțase încetarea activității și, de asemenea, falimentul. Peter fusese anunțat cu trei zile înainte, timp în care bursa se aflase în cădere liberă. Îi era greu să se gândească la altceva, și își sprijini capul de cutiile de pe biroul său. În după-amiaza aceea, la ora șase, aveau să închidă ușile. Minunata carieră a lui Peter, clădită prin numeroase investiții riscante cu rezultate remarcabile în trecut, nu mai exista. Își așeză în cutii lucrurile pe care le avea în biroul său. Vorbise cu soția sa, Alana, și cu băieții lor, Ryan și Ben, cu o noapte în urmă.

„Ce înseamnă asta, tată?“ îl întrebase Rhyan privindu-l îngrijorat. Avea paisprezece ani. Peter nu se simțise în stare să le comunice schimbările care aveau să îi afecteze pe fiecare dintre ei. Totul trebuia vândut. Firma se înglodase în datorii. Capitalul pe care Peter îl acumulase, de cele mai multe ori renunțând la profit sau salariu, și care reprezenta cea mai mare parte din avuția sa, nu mai avea nici o valoare acum. Casa din Hamptons nu mai exista, nici zborurile private cu avionul, apartamentul de pe Fifth Avenue, școlile private, cardurile de credit, Ferrari-ul cu care se distrase la fiecare sfârșit de săptămână și în care băieților le plăcuse să se plimbe, Bentley-ul Alanei, și Rolls-Royce-ul nou-nouț. Fuseseră toate doar niște jucării costisitoare lipsite de importanță, niște simboluri ale succesului său. Mai mult decât atât, toată siguranța și tot stilul lor de viață se evaporaseră, împreună cu banii și investițiile sale de la Whitman Broadbank. În ultimele cinci zile, odată cu prăbușirea bursei, nu mai rămăsese cu nimic sau, oricum, cu atât de puțin, că aproape nu mai conta. Peter nu se putea gândi nici măcar la un singur aspect al vieții sale care să nu fi fost afectat de situația economică, exceptând căsnicia sa și relația cu

băieții săi. Alana fusese dureros de tăcută în timp ce el le explicase situația. Dar până nici Peter nu putea să înțeleagă ce se întâmplase cu adevărat. Nimeni nu putea. Cu o zi înainte, Islanda declarase că țara era în stare de faliment și își închisese bursa. Multe alte țări din întreaga lume priviseră neputincioase prăbușirea pieței de capital și implozia sistemului bancar american.

Peter renunță în cele din urmă să se mai holbeze la monitorul care îl înnebunise întreaga săptămână. Secretara sa plecase încă din dimineața aceea, și era liniște pe holuri. Mai erau și alții care își puneau lucrurile personale în cutii pentru a le căra la parter. Fiecare dintre ei era nevoit să se confrunte cu sfârșitul carierei și, prin urmare, cu schimbarea radicală a vieții lor.

Peter se ridică și lăsă una dintre cutii în prag. Nici măcar nu-și imagina cum ar putea să-și găsească un alt loc de muncă. Peste tot oamenii fuseseră concediați, și erau sute de candidați supracalificați pentru oricare dintre posturile disponibile. În acest joc financiar de tipul scapă-cine-poate, mii de oameni, printre care și Peter, rămăseseră pe dinafară. Vreme de douăzeci și unu de ani, de când terminase facultatea de afaceri, la vârsta de douăzeci și cinci și își văzuse visul cu ochii angajându-se la Whitman Broadbank, se bucurase de un succes extraordinar. Acum avea patruzeci și șase, era aproape falit, fără o slujbă, și la fel erau aproape toți cei pe care îi cunoștea, cu excepția câtorva puțini norocoși, care supraviețuiseră valului devastator de concedieri din ultima lună. nici unul dintre cunoscuții săi nu scăpase neafectat.

Ani la rând, Peter fusese faimos pentru afacerile pe care le încheiase, dar nu și de data asta. De data asta căzuse împreună cu ceilalți. Până la urmă, norocul îl părăsise. Nu așa își închipuise că avea să-și încheie cariera, dar nu avea de gând să

renunțe. Lupta încă nu se terminase pentru el. Era dispus să facă tot ce îi stătea în putință ca să-și pună viața în ordine, să strângă cureaua, conștient că mai devreme sau mai târziu avea să-și revină. Nu știa când sau cum va realiza acest lucru. Deocamdată, nu va fi ușor. Îi avertizase pe băieți și pe Alana. La sfârșitul săptămânii aveau să scoată la vânzare atât casa din Hamptons, cât și apartamentul din New York. Cu toate că piața imobiliară fusese afectată, și aveau să resimtă o scădere puternică a prețurilor, era dispus să accepte oricât i s-ar fi oferit. Și odată cu vânzarea apartamentului din New York, și-ar fi dat seama unde aveau să locuiască. Știa că atâta timp cât familia rămânea împreună, totul avea să fie bine.

Trebuiau să treacă peste această perioadă de coșmar ca să-și dea seama ce să facă și încotro să o apuce. Se gândi că ar putea să obțină o slujbă la o mică bancă locală, undeva în afara orașului New York, și să se reîntoarcă pe Wall Street atunci când economia avea să-și revină. Crescuse într-un orășel din Massachusetts, și se gândise că trebuia să părăsească New Yorkul pentru o vreme pentru a o putea lua de la zero. Toată săptămâna stătuse treaz, în fiecare noapte, gândindu-se la acest lucru. Rămăsese doar cu un certificat de investiții lipsit de valoare și foarte puțini bani gheață.

Insistase ca Alana să le spună menajerei și soțului acesteia, care locuiau cu ei să plece la începutul săptămânii. Nu-și mai puteau permite să cheltuiască vreun ban. Cuplul înțelesese, mai ales că o parte din prietenii lor se aflau în aceeași situație. Iar ei fuseseră destul de prevăzători încât să-și păstreze în bancă doar numerar. Gândul că poate cuplul menajer se afla într-o situație financiară mai bună decât el îl făcu să zâmbească. Încercase să îi convingă în repetate rânduri să-și investească banii, dar nu avuseseră încredere în vreo bancă sau serviciu de investiții. Tot ce aveau ei erau bani gheață. Și banii gheață erau cei mai

importanți acum.

Peter se îndreptă către lift cărându-și cele două cutii, împreună cu doi dintre partenerii juniori. Unul din ei părea pe punctul de a izbucni în plâns. Ca mulți dintre ei, era distrus. Parteneri și angajați care se aflaseră în elita financiară a lumii, cu doar câteva luni în urmă, se întorseseră la linia de plecare. Peter îl numea jocul Sus-jos al vieții. Acum ești sus, în stratosferă, și în momentul următor ești din nou jos, de unde ai pornit. Iar asta nu i se mai întâmplase lui Peter până atunci.

— Să nu renunți, Marshall, îi spuse Peter unuia din bărbați. Ne vom întoarce.

— Mă duc înapoi în Ohio, îi răspunse partenerul junior, destul de deprimat, să lucrez pentru tatăl meu la fabrică. Tot ce aveam erau acțiuni la Broadbank.

Cei mai mulți dintre ei erau în aceeași situație. Nici alte acțiuni nu mai aveau nici o valoare acum.

— Suntem cu toții în aceeași barcă, spuse Peter, încercând să gândească pozitiv, cu toate că și el se lăsase deseori pradă disperării, în săptămâna aceea, mai ales în toiul nopții. Dar, în cele din urmă, trebuia să existe o luminiță la capătul tunelului, chiar dacă acum erau pierduți în beznă. El refuza să se dea bătut. Situația era gravă, însă, la un moment dat, avea să se îmbunătățească.

Peter îi salută din cap și plecă. Așeză cele două cutii în portbagajul mașinii sale, un Volvo break pe care cuplul menajer obișnuia să îl folosească pentru cumpărături sau alte treburi. Intenționa să ducă în weekendul acela celelalte mașini la un centru de automobile de lux la mâna a doua. Avea să fie o supraofertă de mașini scumpe pe piață, dar tot ce putea primi pe ele era suficient. Săptămâna aceea își scosese la vânzare Ferrari-ul pe internet, iar Alana începuse să plângă când îi spusese că trebuie să renunțe și la Bentley-ul ei. Nu își mai

puteau permite o viață luxoasă.

Înainte să coboare cu încă patru cutii, își privi biroul pentru ultima oară, întrebându-se dacă va mai lucra vreodată acolo. Probabil, niciodată. Da, nu se va mai întoarce probabil niciodată. Poate că, așa cum se temuse toată lumea, acesta chiar fusese sfârșitul. Cuprins de un val de spaimă, își părăsi biroul. Se opri să-i vadă pe doi dintre parteneri, dar cei de la care voia să-și ia rămas-bun plecaseră deja. În săptămânile care urmau, aveau să se țină tot felul de ședințe cu privire la procedurile falimentului, dar, pentru moment, toți părăseau corabia care se cufunda și încercau să se salveze.

Peter coborî liniștit cu liftul. Era un bărbat înalt, cu o constituție atletică, și arăta mult mai tânăr decât vârsta pe care o avea. În weekenduri obișnuise să joace tenis și avusese un antrenor personal pentru sala de sport pe care o construise în apartamentul său. Era zvelt și robust. Părul lui blond avea câteva fire cenușii, dar abia se vedeau. Arăta ca băiatul american perfect. Toată viața, sau, cel puțin în ultimii ani, numele lui fusese sinonim cu ideea de succes. Nu la fel stătuseră lucrurile în adolescență, când se considerase un ratat, și toți ceilalți îl trataseră în consecință. Fusese oaia neagră a familiei, în comparație cu fratele său geamăn, pe care părinții lor îl ridicaseră mereu în slăvi.

Peter fusese coșmarul oricărui părinte. Un băiat inteligent și chipeș, cu rezultate foarte proaste la învățătură și care făcuse mereu probleme. Fusese deseori suspendat din cauza comportamentului și a notelor sale. Dislexia nediagnosticată aproape îi distrusese copilăria. Colegii îl făceau prost, profesorii erau nemulțumiți de el și până la urmă renunțaseră să-l ajute, și nici Peter, nici părinții lui nu putuseră să înțeleagă de ce avea probleme la școală. Părinții săi fuseseră oameni educați și inteligenți și, cum Peter părea isteț, întotdeauna îl acuzaseră că

nu se străduiește îndeajuns, că e leneș, și mai mereuîl pedepsiseră că nu-și făcea temele pentru acasă. Și nici măcar el nu putuse să explice de ce literele de pe o foaie sau indicațiile care i se dădeau nu aveau nici o noimă. Îi pedepsea pe băieții care râdeau de el – cu pumnii. Era un lucru obișnuit să se întoarcă de la școală, în clasele mici, cu cămașa ruptă și cu ochiul învinețit. În timpul liceului adoptase o atitudine de indiferență, ostilitate și aroganță, în încercarea de a face față sentimentelor de neputință și inadaptare.

Și, în toată acea perioadă, fratele său Michael se comportase exemplar în toate privințele. Nu arăta la fel de bine ca Peter și, într-o oarecare măsură, nu era la fel de sclipitor. Era mai scund, mai îndesat și mai liniștit. Mama lor spusese întotdeauna că dacă Peter și-ar fi făcut temele și s-ar fi comportat civilizat ar fi putut ajunge foarte departe. Michael fusese întotdeauna politicos și dedicat activităților școlare și luase note bune. Părinții lor nu-și făcuseră niciodată griji pentru el. Peter fusese cel care le frânsese inima de fiecare dată când suferise un eșec. Iar Michael stătuse mereu cuminte deoparte, scoțând în evidență incapacitatea lui Peter de a face ceea se aștepta de la el sau de a se controla. Când nu se afla nimeni prin preajmă, Michael îl ațâța pe Peter să-și piardă cumpătul, iar în rarele ocazii când făcea ceva ce nu se cuvenea, se asigura ca Peter să fie găsit vinovat. Părinților și profesorilor le era ușor să creadă că Michael era nevinovat, iar Peter, cel responsabil de faptele rele. În momentul în care terminaseră liceul, părinții lor erau disperați din cauza lui. Toanele din copilărie se transformaseră în adevărate crize de furie în timpul adolescenței, în mare parte din cauza neputinței de a face față frustrării cu care trăise timp de optsprezece ani. Nu putuse să câștige aprobarea părinților săi, sau a oricui altcuiva, așa că renunțase să mai încerce asta. În tot acel timp, ajunsese să-l urască pe fratele său, iar Peter îl

considera cauza principală a suferințelor sale. Sau cel puțin a multora dintre ele. Nu se putuse niciodată măsura cu el. Și toată lumea fusese uimită când Peter fusese acceptat la colegiu. Singurul profesor din liceu care îl susținuse îi scrisese o recomandare foarte bună în care insistase asupra faptului că, în ciuda notelor slabe și a inadaptării sale școlare, era un băiat extrem de inteligent și creativ care într-o zi avea să-și rezolve problemele. Îl numise „talent tardiv“, cel mai frumos lucru pe care cineva îl spusese vreodată despre el, și îi asigurase pe cei de la colegiu la care fusese acceptat că într-o zi aveau să se mândrească cu el.

Odată ajuns la colegiu, întreaga viață a lui Peter se schimbă. Un profesor de engleză deveni interesat de situația lui, simțind că rezultatele slabe de dinainte nu se datoraseră indolenței, și îl trimise să facă niște teste sofisticate la un centru profesionist de învățare. Ca un spectru din ceață pe care nimeni nu-l intuise sau văzuse, dislexia care-i provocase atâta suferință ieși la iveală. Profesorul de engleză deveni mentorul său și îl îndrumă în toți cei patru ani. Rezultatele fuseseră remarcabile și însuși Peter fusese uimit de ce era în stare să realizeze.

Mai mult decât orice, Peter își dorise să-și impresioneze părinții și să le câștige aprobarea pe care aceștia, în toți acei ani, i-o acordaseră doar fratelui său. Doar că noua lui situație fusese doar ca o consolare pentru părinții săi. Și pentru că Michael se simțise amenințat de noile abilități ale lui Peter, se grăbise să sublinieze că succesele lui Peter de la colegiu nu făceau decât să confirme cât de leneș fusese acesta până atunci. Dacă era în stare să obțină rezultate bune la colegiu, de ce nu făcuse același lucru și în timpul liceului? Efectele devastatoare pe care le avusese dislexia asupra lui erau mai mult decât puteau înțelege părinții lui, iar Peter descoperi că nu reușise să-i facă mai fericiți, și nici mai binevoitori decât înainte. Cu

accesele sale de furie și comportamentul agresiv și impulsiv din copilărie distrusese prea multe punți. Lipsa lor de încredere îl făcuse să fie și mai hotărât să aibă succes, după ce termina colegiul, și să le demonstreze, odată pentru totdeauna, de ce era în stare. Ardea de nerăbdare să le arate tuturor că putea să fie o „vedetă“, exact așa cum crezuse mama lui când era doar un băiețel. Dar acele zile apuseseră de mult și, odată cu ele, și speranța ei.

Succesul pe care îl obținuse la Școala de Afaceri și ascensiunea meteorică pe Wall Street nu fusese o surpriză pentru profesorii de la colegiu. Aceștia descoperiseră că avea ambiție și era extrem de motivat. Fusese o surpriză doar pentru părinții și fratele său, care continuaseră să se poarte de parcă se așteptau ca în orice moment să redevină băiatul care în trecut le dăduse bătăi de cap. Nu reușise să le câștige încrederea, iar Peter fusese convins că Michael le sporise temerile față de el și nu le dăduse vreodată voie să uite toată nefericirea pe care le-o provocase. „Oamenii nu se schimbă“, obișnuia Michael să le spună. Și, cu toate că părinții săi își doriseră să îi meargă bine, speranța în reușita lui Peter fusese de prea multe ori zdruncinată. Relația pe care o avuseseră, înainte ca el să se mute la New York, fusese extrem de tensionată. Experiența pe care o avuseseră cu Michael fusese mult mai ușoară, încă de la naștere. Peter fusese mereu considerat ca fiind o problemă, iar Michael, fiul perfect. Era mai mult decât putea îndura Peter, și mult prea dureros, așa că rareori îi vizitase după terminarea colegiului, odată ce își dăduse seama cât de puțină încredere aveau în el, chiar și atunci. Michael era cel în care credeau, în care crezuseră întotdeauna, și de ce n-ar fi făcut-o? Fusese un băiat foarte cuminte, făcuse tot ce se așteptaseră de la el, nu cel care se întorcea zilnic de la școală cu câte o scrisoare de la profesori sau cu nasul plin de sânge. Michael le hrănise

convingerile legate de Peter și pusese întotdeauna accentul pe faptul că oamenii nu se schimbă, iar ei îl crezuseră. Asta și pentru că, odată ce crescuseră, Michael avusese o relație mult mai apropiată cu părinții lor și semăna mult mai bine cu ei.

Ca și tatăl lor, se înscrisese la facultatea de medicină, iar asta crease o legătură puternică între cei doi. Și după o scurtă perioadă în care lucrase ca anestezist în Boston, o luase pe urmele tatălui lor. „Doctorul Pat“, tatăl lor, era un minunat medic de țară, îndrăgit de toată lumea. Renunțând la visul său de a lucra ca anestezist într-un oraș mare, Michael se reîntorsese în sânul familiei. Lucrase alături de tatăl său și, în cele din urmă, îi luase locul. Ajunsese să fie la fel de îndrăgit ca tatăl lui, ca medic generalist, și se ocupase de nevoile tuturor celor din micul lor orășel din Massachusetts. Cu timpul, se dovedise că acest rol i se potrivise de minune lui Michael. Pacienții îl consideraseră chiar mai bun decât tatăl lui. Știa să se poarte cu copiii și cu oamenii bătrâni și dădea dovadă de răbdare și compasiune fără margini față de toți pacienții săi, și era mereu generos.

Atunci când Michael începuse să practice medicina împreună cu tatăl lor, Peter ajunsese să fie un vrăjitor pe Wall Street și rareori mai trecea pe acasă. Renunțase să mai încerce să le schimbe părerea părinților, iar relația cu fratele său geamăn era o cauză pierdută. Michael îi provocase mult prea multă suferință, avuseseră parte de prea multe neînțelegeri și Peter îl învinovățise deseori pentru părerea proastă pe care părinții lor o avuseseră despre el. În tot acest timp, Michael se străduise prea tare și prea mult. Prăpastia dintre Peter și familia lui era insurmontabilă, așa că își concentrase energia în alte lucruri, cum ar fi să facă bani și să devină o legendă pe Wall Street, nu pentru ei, ci pentru el însuși. Își spusese că nu mai avea nici o importanță ce credeau despre el, și nici nu-i mai

păsa. Devenind indiferent față de ei și vizitându-i din ce în ce mai rar începea să se vindece de durerea veche de ani. Mai mult decât atât, îl deranja că, atunci când se ducea acasă să-i vadă, Michael pretindea de fiecare dată că el fusese cel rănit în copilărie, când lucrurile stăteau exact invers. Întotdeauna Peter fusese acuzat de tot ce se întâmplase, chiar și atunci când nu meritase. Dar Michael avusese grijă să merite de fiecare dată.

Unul dintre cele mai grave incidente de care își amintea Peter se petrecuse când aveau doisprezece ani. Aveau atunci un cățeluș drăgălaș, o corcitură cu blană pufoasă, pe jumătate husky, pe jumătate labrador. Cu blana aproape albă, arăta ca un lup și devenise, în timp, prietenul de nădejde al lui Peter. Odată îl luase cu el într-o excursie cu cortul pe malul unui râu, împreună cu niște prieteni de familie. Scout, așa cum îl numeau, se dusese după Peter în apă și fusese luat de curenți. Michael se afla cel mai aproape de câine într-o barcă pneumatică, iar Peter țipase să-l prindă pe Scout de zgardă și să-l ajute, dar Michael nu mișcase nici măcar un deget. Scout murise după ce trecuse printr-o cascadă, în ciuda eforturilor frenetice ale lui Peter de a-l salva. Acea întâmplare îi frânsese inima lui Peter, iar când se întorseseră acasă, Michael le spusese părinților că din cauza lui Peter se înecase câinele. Peter fusese mult prea devastat ca să-l mai poată contrazice sau să ofere alte explicații. Nu-l ascultaseră niciodată și, chiar și atunci, tot pe Michael l-ar fi crezut. Familia îl jelise luni în șir, iar Peter nu-și mai dorise niciodată alt câine. Indiferent de ce le-ar fi spus Michael părinților, amândoi știau adevărul. Părinții lor fuseseră mult prea dispuși să-l vadă pe Michael ca pe un sfânt, și pe Peter ca pe un diavol din mijlocul lor. Michaelse prefăcuse îndurerat, dar Peter fusese cel care suferise cu adevărat după câine, dar nu numai.

Experiențele din timpul copilăriei îl învățaseră pe Peter să

se descurce singur, fără ajutor din partea cuiva. Și o făcuse remarcabil, până când întreaga lume i se prăbușise. Peter fusese vedetă vreme de douăzeci de ani. Făcuse mai mulți bani decât și-ar fi putut închipui vreodată. Mama lui îi urmărise realizările din ziarele financiare. Se bucurase pentru el, deși uneori îi venise greu să creadă că era adevărat. Și, având în vedere ce citiseră despre imensa lui avere, părinții luaseră decizia că nu avea nici un rost să-i lase moștenire și lui Peter din puținul pe care îl economisiseră. Michael avea mult mai mare nevoie de tot ceea ce reușiseră ei să strângă, în comparație cu fratele său geamăn ce avusese parte de un succes extraordinar. Michael era un doctor de țară, la fel ca tatăl lui, cu o soție și doi copii, și abia se descurca. În acel moment, Peter era necăsătorit și avea mai mulți bani decât avusese vreodată nevoie. Ca un gest simbolic, îi lăsaseră moștenire căsuța lor de vară de pe malul lacului din apropiere.

Tatăl său îi explicase într-o scrisoare, pe care i-o trimisese cu puțin timp înainte să moară, că ar fi inutil să-i lase vreun ban, dată fiind situația sa, și că oricum nici nu aveau foarte mulți. Și că fratele său Michael avea mult mai mare nevoie de ei. Prin urmare, îi lăsaseră lui Michael casa din Ware, cabinetul medical și tot ceea ce reușiseră să pună deoparte. Erau mândri și mulțumiți, spuneau în scrisoare, că Peter nu avea nevoie de nimic de la ei. Și că sperau să se bucure de căsuța de lângă lac, pe care i-o lăsau ca dovadă a dragostei lor.

După moartea tatălui lor, cei doi frați își aruncaseră cuvinte jignitoare, iar după moartea mamei lor, în anul următor, Peter îl învinovățise pe fratele său că îi manipulase și că, până la sfârșitul vieții lor, îi instigase împotriva lui. Peter nu se dusese niciodată să vadă cabana după ce o moștenise și plătise o sumă modică unui localnic care să se ocupe de întreținerea ei. Fusese locul unde își petrecuse verile copilăriei. Nu avusese puterea să

o vândă și oricum făcea foarte puțin. Valoarea ei era una sentimentală. Singurele sale amintiri plăcute erau legate de acel loc. Totuși, după aceea, nu mai avusese nimic să-i reproșeze fratelui său. Erau doi bărbați străini și vrăjmași. Minciunile și manipulările permanente ale fratelui său îl făcuseră să pară mereu vinovat, chiar și de cele mai neînsemnate lucruri, și distruseseră, în cele din urmă, legătura lui Peter cu familia și încrederea părinților săi. Își vizitase o singură dată mama înainte ca aceasta să moară. Acum se simțea că ar fi trebuit să facă mai mult pentru a îndrepta situația. Dar Michael se străduise să-l excludă pe Peter, nu doar din testament, ci, mai ales, din inimile lor. Și reușise. Peter nu mai putuse niciodată să-i câștige de partea lui după dezamăgirile din tinerețe. Mama se supărase pe el, iar tatăl nu încercase niciodată să-l înțeleagă. Cu Michael avusese mai multe lucruri în comun. Împărțiseră aceeași carieră în domeniul medicinei, în vreme ce Peter nu reușise niciodată să creeze o legătură puternică cu el. Timp de cincisprezece ani, Peter nu trecuse pe acasă, nu păstrase legătura cu fratele său și nici măcar nu simțise nevoia să facă asta. Era un capitol al vieții sale, o istorie dureroasă pe care nu-și mai dorise să și-o amintească. Și, din nou, Michael ducea o viață respectată într-un orășel de provincie, unde ajunsese să fie un doctor îndrăgit de toată lumea. În ultimii ani, de fiecare dată când Peter întâlnise, în New York, pe cineva din copilăria sa, auzise doar aceleași lucruri despre Michael cel Sfânt. Din ziua în care se născuseră, devenise cel mai răzbunător dușman al său. Mereu fusese ca un ghimpe în relația dintre el și părinții lor. Lui Peter îi fusese foarte greu să accepte faptul că, de-a lungul anilor, îl urâse și nu simțise dorința de a-l mai vedea vreodată.

Michael avusese grijă ca Peter să fie văzut mereu ca fiind „băiatul rău“, atât de părinții lor, cât și de toți cei care îi

cunoscuseră. Pusese multă energie în asta și doar Dumnezeu știe ce putuse să spună despre el atunci dacă auzise despre dezastrul de la Whitman Broadbank și despre cum viața lui Peter o lua la vale – cu siguranță considerase că meritase una ca asta. Michael avusese compasiune și înțelegere pentru oricine din lume, cu excepția fratelui său geamăn. Invidia față de Peter aproape că îl distrusese. Copii fiind, tatăl lor îi numise Cain și Abel și chiar spusese că nu l-ar surprinde dacă, într-o zi, aveau să se omoare între ei. Totuși, nu o făcuseră. Peter pur și simplu renunțase la relația cu ei și încercase să se afirme într-o lume complet diferită. O lume în care se prăbușiseră toate visurile și planurile tuturor, la fel cum, într-o țară săracă, se prăbușea o casă la un cutremur.

Peter își parcă mașina în fața blocului de pe Fifth Avenue. Deschise portbagajul, și îi arătă portarului cutiile. Acesta îi spuse că le va trimite sus cu un om de serviciu, iar Peter îi strecură în palmă o bancnotă de douăzeci de dolari și intră în clădire. Portarul auzise deja de la cuplul care se ocupa de menaj că apartamentul lor urma să fie vândut. Îi părea rău pentru familia McDowells. În tot orașul, și chiar și în suburbii, trăiau oameni ca ei, al căror stil de viață avea să se schimbe radical. Toți marii experți ai lumii financiare fuseseră ruinați într-o clipă. Alții făcuseră investiții mai bune decât ceilalți, sau pur și simplu companiile la care lucrau se păstraseră pe linia de plutire sau fuseseră salvate. Dar pentru partenerii și angajații de la Lehman Brothers, Whitman Broadbank și firmele, băncile, și instituțiile ce își închiseseră activitatea, viața pe care o duseseră până în acel moment se încheiase.

Peter intră în apartament și o căută pe Alana. Afară încă era cald, iar ea stătea întinsă pe un șezlong pe terasă, vorbind la telefon. Întrerupse convorbirea de îndată ce îl văzu. Nu mai avea puterea să îl privească în ochi și să îi vadă suferința. În

jurul lor plutea un aer neplăcut de înfrângere. Îi provoca teamă prezența lui și o speria gândul că venise cu noi vești groaznice. El o mângâie cu blândețe pe cap, iar ea îl privi speriată. Erau căsătoriți de cincisprezece ani. O cunoscuse imediat după moartea părinților săi și se căsătoriseră câteva luni mai târziu, fermecat de frumusețea ei. Când se însurase cu ea, împlinise treizeci și unu de ani și cariera lui era în plină ascensiune.

Alana avea douăzeci și trei de ani, era proaspăt absolventă a Universității din California de Sud, și cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Era fiica lui Gary Tallon, unul dintre cei mai mari producători din industria muzicală de la Hollywood. Cariera tatălui ei începuse odată cu formația Beatles. Fusese foarte nefericit când ea se mutase la New York și se măritase cu Peter. Ani în șir încercase să-și convingă ginerele să se mute la L.A. și să lucreze pentru el. Dar Los Angeles era un oraș și o lume ce nu-l atrăsese niciodată pe Peter. Febra lumii financiare fusese ca un drog pentru el și devenise dependent. Peter nu cunoștea industria muzicală. Strălucirea înșelătoare a Hollywoodului și mediul tatălui ei îi fuseseră complet străine și știuse tot timpul că Alanei avea să-i lipsească acel stil de viață. Zbura deseori la L.A. doar ca să-și viziteze tatăl și îi lua și pe băieți cu ea. Mama îi murise când avea cincisprezece ani și asta o apropiase foarte mult de tatăl ei. Gary îl simpatiza pe Peter, dar era un gen de om pe care nu-l înțelegea și, de-a lungul anilor, păstrase o atitudine rezervată față de el.

Peter i se păruse un bărbat ponderat și modest prin aspectul și comportamentul său, dar socrul lui fusese perfect conștient de riscurile uriașe pe care și le asuma în afaceri. Totuși, de-a lungul timpului investise câteva milioane de dolari și câștigase. Dar pierduse totul în momentul în care Whitman Broadbank își declarase falimentul. Cu toate astea, pentru el banii aceia nu reprezentau mare lucru și pierderea lor nu-i afectase în nici un

fel viața. O suna pe fiica sa în fiecare zi ca să afle ce planuri avea Peter. Tot ceea ce putuse să îi spună până atunci era că Peter avea de gând să vândă totul, lucru care nu-l surprinsese pe tatăl ei. Știuse că mare parte din capitalul lui Peter era în acțiuni la firmă și că avea să rămână fără aproape nimic. Nu era un mister pentru el sau pentru oricine cunoștea cum merg treburile în afaceri, doar că nimeni nu se așteptase să se și întâmple. Peter nu-și amortizase deloc investițiile și rămăsese cu foarte puțin numerar. Avusese, în schimb, foarte mare grijă de clienții săi.

— Ei bine, asta e. S-a terminat, spuse Peter în timp ce se așeză pe un șezlong lângă ea, cu o atitudine sobră. Mi-am adus acasă toate lucrurile. Douăzeci și unu de ani au încăput în șase cutii, afirmă el îndurerat.

Era un sfârșit umilitor pentru o carieră de succes. Cel puțin pentru moment. Ar fi vrut să piardă luptând, dar nu exista nici o bătălie aici.

— Mâine vreau să merg în Southampton să mă întâlnesc cu un agent de vânzări. Îmi voi lăsa mașina în parcarea de acolo. Poți să vii cu Bentley-ul după mine ca să mă întorc cu tine acasă. Săptămâna viitoare îl vând și pe ăsta.

Ferrari-ul se afla la casa din Hamptons și avea de gând să îl vândă și pe el. Renunțase deja, la începutul săptămânii, la dreptul comun de proprietate asupra avionului, cu o penalizare uriașă, care tot era mai bună decât o cheltuială pe care nu și-o mai puteau permite.

În timp ce își privea soțul, Alana abia mai putea să respire. La treizeci și opt, era chiar mai frumoasă decât fusese la douăzeci și trei. Era la curent cu fiecare aspect al afacerii tatălui ei, dar despre afacerile lui Peter nu știa foarte multe lucruri. Și mereu considerase lumea finanțelor plictisitoare. În L.A. se distrase mult mai bine, mai ales când Stevie Wonder sau Mick

Jagger veniseră să cineze cu tatăl ei. Trăise înconjurată de celebrități. Iar Peter știa ce ar fi gândit părinții lui despre ea: că fusese răsfățată, că fusese crescută într-o atmosferă rarefiată și opulentă, aflată la ani-lumină de lumea conservatoare din orășelul lor. Dar Peter știa că ea avea mult mai multe calități decât ar fi putut ei să observe. Era foarte inteligentă și frumoasă, o mamă bună pentru băieții lor și o soție bună. Întotdeauna fusese dispusă să participe la întâlnirile lui cu investitorii și reușise să se poarte admirabil. Tatăl ei o trimisese la o școală cu internat din Europa timp de doi ani, și acolo învățase să vorbească fluent franceza și spaniola. Îi înscrisese pe băieții săi la Lycée, așa că și ei știau limba franceză. Făcea parte din consiliul de administrație de la Juilliard cât și de la Muzeul Metropolitan de Artă. Înainte să se mărite cu Peter, își dorise să facă impresariat teatral, în schimb, devenise soția lui. Chiar și după cincisprezece ani, el încă era îndrăgostit de ea.

Alana era o femeie impresionantă, extrem de elegantă, cu un corp de model, și, datorită lui, întotdeauna purta haine scumpe. Alana cunoscuse dintotdeauna extravaganța luxului și a banilor, și nu-și refuzase niciodată nimic. Toată dragostea cu care Gary o răsfățase pe soția sa, înainte ca aceasta să moară, se revărsase apoi asupra Alanei. Și înainte ca Peter să se însoare cu ea, tatăl ei îl avertizase că dacă îi va frânge inima, avea să-l omoare. Peter nu se îndoia că vorbise serios. Deși dintr-o bucată, era un om de afaceri sclipitor, cu o intuiție și un talent incredibil în ceea ce privește industria muzicală, unde, fără îndoială, era rege.

— Îmi pare rău, spuse Alana cu tristețe, în timp ce își privea soțul.

Știa cât de greu îi era lui în acele momente, dar și ea, și băieții lor erau afectați, mai ales că aveau să-și schimbe radical viața. Nu avea nici cea mai mică idee unde urmau să locuiască,

și nici Peter nu putuse să rezolve această problemă, iar acest lucru o îngrijora foarte tare. Să fii sărac în New York nu era o alternativă pentru ea. Alana nu trăise niciodată în sărăcie, câtă vreme tatăl ei se pricepea să transforme ca Midas orice afacere în aur. El nu trecuse niciodată prin ceva asemănător cu criza prin care trecea acum Peter. Îi atinse mâna, iar el îi zâmbi cu tristețe.

— Și mie îmi pare rău. Mai devreme sau mai târziu o să fie bine. Îți promit. Doar că, pentru o perioadă, va fi un pic mai greu.

Încercă să păstreze o atitudine cât mai pozitivă. Cel puțin suntem împreună. Asta conta cel mai mult, Alana și copiii lor fiind cei mai importanți pentru el. Era o situație dificilă, dar nu neapărat o tragedie, ci doar o perioadă foarte grea prin care erau nevoiți să treacă și să reclădească o nouă viață.

Alana se uită în ochii lui Peter.

— Am vorbit cu tati azi, și cred că are o idee nemaipomenită, spuse ea, încercând să pară încrezătoare.

Știa că nu avea să fie ușor să-l convingă pe Peter. Era un bărbat mândru, care primise o lovitură grea, dar care nu se dăduse niciodată în vânt după viața din L.A. Era un pământ cu totul străin pentru el, mult prea departe de New York, punctul central al carierei sale. Dar acum lucrurile stăteau cu totul diferit. Și nu-și dorea ca fiii lor să trăiască în sărăcie în timp ce Peter se chinuia să rezolve situația lor.

— Crede că ar trebui să mergem să locuim împreună cu el o vreme. Mi-a zis că am putea sta în casa de oaspeți.

Era o vilă mult mai mare decât casele familiilor din Hamptons, și Peter știa ce implică asta. O armată de servitori, tot luxul imaginabil și o flotă de mașini scumpe.

Tatăl ei fusese întotdeauna generos cu ei, dar Peter nu-și dorise niciodată să aibă obligații față de el. Singurul mod de a

supraviețui cu un om ca Gary Tallon era acela de a rămâne independent, doar că situația lui Peter se schimbase cu totul. Era o poziție foarte periculoasă, și nu voia să-i rănească Alanei sentimentele refuzând-o, însă ea putu să vadă asta în privirea lui. Peter nu dorea să se mute în L.A. și să locuiască în casa de oaspeți a tatălui ei sau, și mai rău, să accepte ca acesta să-l sprijine financiar până și-ar fi găsit o slujbă. Trecu destul timp fără ca Peter să scoată vreun cuvânt, în timp ce Alana încerca să îl convingă. Părul ei blond îi căzu peste umeri în timp ce se întinse în șezlong. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni albi scurți și cu un tricou roz. Îi vedea sfârcurile prin tricou și picioarele lungi întinse pe șezlong. O dată la trei săptămâni zbura la L.A. ca să-și vopsească părul, și la fiecare trei luni, își punea extensii pentru a da volum părului ei blond și mătăsos. După cincisprezece ani petrecuți în New York, ea rămăsese profund atașată de L.A și de tot ce ținea de el.

— Tati a zis că, dacă vrei, poți lucra pentru el. Sau te poți relaxa câteva luni. A spus că te va suna ca să discute cu tine. Și în L.A. avem chiar și un Lycée, așa că le va fi și băieților mai ușor, și le va plăcea tare mult să stea cu bunicu' Gary, argumentă ea.

Era singurul bunic al acestora, iar el era înnebunit după ei. Pentru el erau ca și băieții pe care nu-i avusese niciodată, și lor le plăcea la nebunie să se întâlnească cu toate vedetele rock cu care lucra. Mereu făcuse în așa fel încât să aibă acces în culise la fiecare concert la care își doriseră să meargă. Pentru ei era ca și cum s-ar fi mutat la Disneyland. Dar pentru Peter, era ca și cum s-ar fi mutat în infern și și-ar fi vândut sufletul tatălui Alanei. Întotdeauna își dorise să evite asta cu orice preț. Voia să se salveze singur din toată această nebunie. Nu își dorea să primească ajutorul tatălui ei, chiar dacă omul era bine intenționat.

— Draga mea, crede-mă că apreciez, spuse Peter liniștit, dar am nevoie să rămân aici până când se liniștesc apele. Nu pot să fug pur și simplu în California și să trăiesc pe spinarea tatălui tău. Am nevoie să văd ce oportunități am aici.

— Tata spune că nu-ți vei găsi vreun loc de muncă decent în următorul an sau doi. Am putea la fel de bine să locuim în L.A. până când situația se îmbunătățește. Mi-a zis că nu mai e nimic pentru tine aici. De ce să nu lucrezi pentru el? Îți va găsi el ceva de făcut.

— Alana, nu îmi doresc o slujbă din milă. Vreau una reală, în domeniul meu. Nu cunosc nimic din industria asta a muzicii. N-am ce să-i ofer tatălui tău.

— Poți să-l ajuți cu investițiile, spuse ea, încercând să-l convingă, dar își dădu seama că nu avea sorți de izbândă.

— Sunt sigur că va fi extaziat, spuse Peter pe un ton cinic. Tocmai ce i-am pierdut o grămadă de bani când Withman a dat faliment. N-are nevoie de mine pentru investițiile lui.

— Totuși, vrea să ne ajute, spuse ea liniștită și-l privi hotărâtă. Era o confruntare pe care nu-și dorea să o piardă. Nu vom putea să ne permitem să locuim într-un loc decent, odată ce vindem apartamentul, adăugă ea aproape cu disperare. Ce ne vom face atunci?

— Voi rezolva eu cumva, răspunse el încet.

Se simți învins. Începea să-și dea seama cât de nefericită avea să fie fără bani, însă el nu putea să trăiască pe spinarea tatălui ei. Peter nu avea nici cea mai mică idee cât timp îi va lua să se pună pe picioare, iar tatăl ei avea dreptate. Putea să dureze chiar și un an sau doi până când și-ar fi găsit ceva de lucru în branșă. În lumea financiară, oamenii de toate nivelurile erau concediați.

— Vreau să rămânem aici, afirmă cu fermitate, în timp ce Alana se uită la el îndurerată.

— Iar eu vreau să merg acasă, spuse ea încet, dar la fel de ferm. I-am zis lui tata că ne vom duce. Tu nu ne poți întreține în situația de față, și nici nu vreau să mă mut într-un loc de tot rahatul în care să ne simțim mizerabil. Nu vreau să trăiesc așa, și nici băieților nu le va plăcea. N-ar fi corect față de ei, mai ales când tata vrea să ne ajute.

— Am crescut într-un oraș mic și am dus o viață modestă. Și n-am murit din cauza asta, spuse Peter, simțind că îi fuge pământul de sub picioare.

Știa că dacă i-ar permite socrului său să aibă grijă de ei, l-ar fi înghițit cu totul și i-ar rămâne dator toată viața, iar Alana îl forța să accepte asta.

— Ne-am putea muta la țară pentru un an sau doi, propuse Peter deznădăjduit.

— Nu ți-a plăcut deloc să trăiești în orășelul ăla, îi reaminti ea.

— Din mai multe motive, da. Aveam probleme la școală, eram dislexic și am avut și un frate care mi-a făcut viața un calvar. Și nu am avut o relație bună cu părinții mei. S-ar putea ca băieților noștri să le placă să trăiască într-un oraș mai mic. S-ar putea chiar să le prindă bine. Lumea e mai mult decât New York, L.A. sau Southampton. Chiar cred că ar putea să le prindă bine. Cel puțin pentru o vreme.

Într-o clipă, privirea Alanei deveni rece și distantă. Încă se credea fata lui tati, și, pentru că acesta dorea să o salveze, nu avea de gând să-i permită soțului ei să se opună. Peter înțelese că ea își dorea mai mult să plece la tatăl ei decât să rămână cu el.

— Peter, eu mă duc acasă și îi voi lua și pe băieți cu mine. Nu trebuie să fim săraci. Nu-i nevoie ca lor să le lipsească toate lucrurile cu care s-au obișnuit. Tata vrea să ne susțină și să aibă grijă de noi, și chiar și de tine.

— Alana, sunt un bărbat în toată firea. Nu aș accepta situația asta nici dacă ar fi tatăl meu. Nu pot trăi în L.A. ca un gigolo, în timp ce tatăl tău plătește facturile. Voi avea grijă eu de noi și vom trece împreună prin asta.

— Eu nu am de gând să trăiesc în sărăcie și să-i privez pe copiii noștri de o viață mai bună, doar ca să-ți hrănesc ție mândria de sine. Nu avem altă soluție. Îmi spui că am rămas fără nici un ban. Ei bine, tata nu e lefter. Își poate permite să ne sprijine pe toți, astfel încât viața să nu ne fie afectată. Chiar vreau să merg acasă. Tonul ei deveni extrem de aspru.

— Și cum rămâne cu „la bine și la rău, în bogăție și în sărăcie“? o întrebă sumbru. Sau poate că nu am înțeles eu și era „în bogăție sau în bogăție“? De ce nu putem să trecem împreună prin asta, fără să ne plângem atâta de milă, până când mă pun și eu pe picioare?

— Și de ce trebuie copiii noștri să sufere din cauză că tu ți-ai pierdut slujba, mai ales că nu sunt obligați să facă asta? Sunt înnebuniți după L.A., iar Lycée-ul de acolo este la fel de bun precum cel de aici. I-am sunat săptămâna asta, și îi pot primi pe amândoi. Ben și Ryan vor fi fericiți acolo, mult mai fericiți decât ar fi într-un nu știu ce orășel uitat de lume sau ducând aici o viață săracă. Nu voi permite așa ceva.

— Sau mai degrabă să ți se întâmple ție, asta vrei să-mi spui?

Începu să se înfurie, pe măsură ce sentimentele de înfrângere și frustrare îl copleșeau. Își dorea ca ea să rămână cu el.

— Doar pentru că trebuie să renunți la Bentley-ul tău, o să dai fuga acasă la tăticu’? Asta e jalnic, Alana, nu, de fapt, e dezgustător. Dă-l dracu’ de Bentley. Avem nevoie să rămânem împreună acum.

— Atunci vino cu noi și uită, pentru o vreme, de New York!

Sau pentru totdeauna, dacă ar fi după ea, se gândi Peter. Mereu își dorise să se reîntoarcă în L.A., dar Peter se opusese întotdeauna. Chiar și acum, când se afla într-un mare impas, refuza să facă asta. Viața lui era aici. Dar viața pe care și-o dorea ea, sub aripa tatălui ei, era acolo. Aceasta era oportunitatea pe care o așteptase și nu avea de gând s-o lase să-i scape. Era ori acum, ori niciodată.

— Refuz să trăiesc pe spinarea tatălui tău, spuse el cu vocea tremurându-i de emoție.

Era un subiect extrem de delicat. Ar fi un eșec și mai mare să meargă în L.A. cu ea și să-i permită tatălui ei să îi întrețină financiar. Peter mai degrabă ar fi murit de foame. Dar Alana n-ar fi făcut așa ceva, și, de asemenea, se gândea la băieți și la confortul lor. Nu voia să-i priveze de nimic, mai ales că nu era nevoită să facă asta. Tatăl ei se oferise să plătească pentru tot. Era ocazia pe care Gary o așteptase de mult timp, să-și aducă fetița și pe fiii ei acasă. Și era mai mult decât dispus să-l ajute și pe Peter în demersurile sale. Averea tatălui ei nu fusese afectată de colapsul de pe Wall Street. Avea câteva investiții solide și o firmă imensă, era proprietarul unor sonde de petrol din California de Sud și al unor holdinguri imobiliare. Singurul care nu își dorea să profite de toate acestea era Peter, care se simțea invalidat complet, lăsat pe dinafară de înțelegerea dintre Alana și tatăl ei, și umilit de ideea de a merge în California cu coada între picioare.

— Nu ai altă soluție, spuse Alana și se ridică, întorcându-și privirea către el. Nu voi rămâne aici în aceste condiții, fără nici un ban, fără a avea unde să locuiesc, fără nici o perspectivă, fără ca tu să ai o slujbă, cine știe cât timp de-acum încolo.

— Ce vrei să spui? o întrebă Peter enervat.

Nu-i plăcea încotro se îndrepta discuția și simți un soi de amenințare în tonul ei.

— Spun doar că mă mut în L.A. Poți vinde tot ce vrei tu să vinzi. Tati s-a oferit să ne ajute. Dacă tu ești prea încăpățânat sau prea mândru ca să-l lași să facă asta, ei bine, eu nu sunt. Voi pleca cu băieții săptămâna viitoare, astfel încât să poată să înceapă anul școlar cât mai repede. Deja am vorbit cu ei și sunt foarte bucuroși. Nu-ți voi permite să ne oprești.

— Și dacă eu nu vreau să merg? întrebă Peter încruntându-se, descumpănit de vorbele ei.

— Atunci noi vom pleca oricum. Vreau să mă salvez de pe acest Titanic care se scufundă. În ultima săptămână, am stat și am văzut cum viața ta, viața noastră, s-a prăbușit efectiv. Nava se va scufunda. De fapt, s-a scufundat deja. Dacă nu vei accepta această barcă de salvare, e doar decizia ta. Dar eu vreau să mă salvez. Dacă nu vrei să vii, asta e doar decizia ta.

— Mă părăsești? o întrebă direct, dorindu-și să afle exact care erau intențiile ei.

— Părăsesc New Yorkul și haosul de aici. Tati ne-a oferit un refugiu sigur. Eu mă voi duce acolo. Cred că deja am început să ne îndepărtăm unul de celălalt. Tu nu ai timp să te gândești acum la noi, ești mult prea ocupat să te păstrezi pe linia de plutire, și înțeleg asta. Dar te îneci, Peter. Și nu te las să mă tragi după tine. Plec dracului de aici. Ce se va întâmpla cu căsnicia noastră depinde doar de tine și de decizia pe care o vei lua.

— Vrei să spui că, dacă nu mă mut în L.A. și refuz să fiu sclavul tatălui tău, vei divorța de mine? încercă el să o provoace, dar era pregătită să riposteze:

— O perioadă lungă de timp nu-ți vei găsi de lucru aici. Ai putea foarte bine să vii și tu.

Nu-i răspunsese la întrebare.

— Și dacă mi-aș găsi de lucru undeva în altă parte, să zicem în Boston sau Chicago? o întrebă el mai degrabă ca să afle cât de departe putea ea să meargă.

Ezită să-i răspundă imediat, dar, când privirile li se întâlniră, avu curajul să-i răspundă în cele din urmă:

— Mă duc acasă, Peter. În L.A. Am trăit aici, pentru tine, cincisprezece ani. Și nu a funcționat. Dă-ți seama ce vrei să faci, îi spuse cu voce calmă, apoi părăsi terasa, lăsându-l singur, cu privirea pierdută. Mesajul ei era destul de clar. Dacă își dorea cu adevărat să salveze căsnicia lor, lucrul cel mai de preț pentru el, și singurul care îi mai rămăsese, era nevoit să se mute în L.A., în condițiile stabilite de ea. Dar își dădu seama de consecințe. Își sprijini capul pe șezlong, închizându-și ochii, și se gândi la toate aceste lucruri, și câteva lacrimi îi căzură pe obraji. Nu se simțise niciodată atât de mizerabil în viața lui. Își aminti de perioada în când abia putea să citească, când i se păruse că toți aveau toate răspunsurile, cu excepția lui. Era o senzație teribilă de neputință. Doar că de data asta nu se răzbuna pe nimeni. Se simțea de parcă ceva înăuntrul lui murea, și odată cu asta pierdea tot ce era important pentru el. Cariera, soția și copiii lui. Îi dăduse un ultimatum al naibii de dureros, iar mesajul era foarte clar pentru el.

---

[1] Dow Jones – cel mai cunoscut indicator statistic din lume (n.tr.)

Capitolul 2

Avură un weekend pe atât de groaznic pe cât așteptaseră, de parcă viața fiecăruia se destrăma, exact ca într-un film de-a-ndoaselea. Scoseseră la vânzare casa din Hamptons la un preț ridicol de mic. Dar Peter își dorea să o vândă cât mai repede. Fotografie toată colecția de artă și planifică să-l contacteze luni pe dealerul lor de artă. De asemenea, se gândi să îi contacteze și pe cei de la Sotheby's și Christie's ca să vadă dacă putea să le scoată la licitație. Era dispus să le vândă oricui avea să ofere cel mai mare preț. Intenționau să renunțe la toate tablourile și obiectele de artă pe care le adunaseră de-a lungul timpului. Până și casa de pe plajă, de care erau foarte atașați, și în care petrecuseră momente de neuitat, avea să aparțină altcuiva.

Peter își lăsă Rolls-ul și Ferrari-ul la un magazin auto și îl surprinse faptul că Alana nu voia să renunțe la Bentley, anunțând că-l va trimite la L.A., tatăl ei oferindu-se să plătească transportul și să cumpere mașina de la Peter. Dar acesta refuză, spunându-i că nu voia ca tatăl ei să plătească pentru nimic și că își poate păstra mașina, cu toate că aveau nevoie de bani. Dar pentru că își dorea să ia mașina în California, Peter renunță să se mai certe cu ea. Nu-i plăcea s-o vadă nefericită. După discuția pe care o avuseseră vineri și mai ales după ce Alana îi comunicase foarte clar poziția ei, relația lor devenise rece și distantă. Deja începuse să vorbească cu tatăl ei la telefon din cinci în cinci minute, planificându-și plecarea cu băieții la L.A. pentru următorul weekend. Și nici măcar o singură dată nu-l

întrebase pe Peter cum se simte știind că vor pleca – ea doar îl anunțase ca pe un fapt împlinit.

Alana și Peter se duseră în Southampton ca să rezolve cu casa și mașinile, lăsându-i pe Ben și pe Ryan în oraș, să se joace cu prietenii lor acasă la aceștia. Nu mai foloseau casa de pe plajă, din moment ce de marți era scoasă la vizionare, așa că după aceea se întoarseră acasă. La întoarcere Peter conduse în tăcere. Se simțea învins de deciziile soției sale. Era un proces extrem de dureros, și duminică, înainte de a-i scoate pe băieți la cină, stătuseră în camere separate, nevorbind unul cu celălalt. Ben, băiatul lor de nouă ani, era extrem de încântat de faptul că urma să locuiască cu bunicu' Gary, în casa de oaspeți. Ryan, în vârstă de paisprezece ani, era nefericit să-și părăsească prietenii, după ce abia începuse liceul și își făcea evident griji pentru tatăl lui. După cină, jucară biliard în sala de jocuri în timp ce Ben se uită împreună cu mama lui la un film în camera de proiecție.

La mijlocul partidei, Ryan îl surprinse pe Peter cu o întrebare dureroasă:

— Tu și mama veți divorța?

Peter nu-și dădu seama ce trebuie să răspundă, dar, de dragul băiatului, încercă să fie cât mai sincer. Aceeași întrebare îl măcina și pe el de vreo două zile, de când Alana îi spusese că va pleca și îi va lua și pe băieți cu ea la L.A., și își dăduse seama că nu intenționa să se întoarcă prea curând, sau vreodată, în New York.

— Din câte știu eu, nu, îi răspunse Peter cu sinceritate, dar nu foarte convingător. Cred că mama ta are dreptate. O perioadă, situația de aici va fi destul de grea și cred că vă veți simți mult mai bine la bunicu' Gary.

— Păi, și, tată, cum rămâne cu tine? întrebă Ryan îngrijorat. Tu ce o să faci? O să reușești să rezolvi lucrurile aici?

— Cu siguranță. Peter îi zâmbi și îl strânse în brațe, dar Ryan nu se lăsă ușor păcălit. Pentru moment, nu pot veni la L.A. Am multe lucruri de care trebuie să mă ocup acum. Și m-aș simți ciudat să îl las pe bunicul tău să aibă grijă de noi. Asta e datoria mea. Trebuie doar să-mi dau seama cum voi face asta. Dar o să vin la voi cât de repede voi putea.

— Eu vreau să rămân cu tine, spuse Ryan dorindu-și la fel de mult să stea cu tatăl lui, cât și să fie aproape de prietenii săi.

— E nevoie să rămâi cu mama ta și cu Ben. Voi veni și eu în curând, îi spuse Peter încet, cu toate că știa cât de mult aveau să-i lipsească. Voi încerca să rezolv cât mai repede lucrurile aici.

Ryan clătină din cap, și amândoi rămaseră tulburați și nefericiți în timp ce își terminară partida.

Lui Peter nu-i plăcea deloc cum această situație îi afectase pe fiecare dintre ei, și nu putea să înțeleagă cum avea să supraviețuiască mariajul lor. Știa că Ryan nu greșise când își exprimase îngrijorarea, pentru că amândoi înțeleseseră cum stăteau lucrurile. Alana făcea mișcarea pe care de mult dorea s-o facă, doar că până atunci nu avusese nici un motiv. Acum avea. Peter chiar se întrebă dacă devotamentul față de tatăl ei era mai mare decât față de el. Dar nu dorea să afle răspunsul acum. Era evident că îi lipsea vechea viață, cu atât mai mult cu cât a lor era pe cale să dispară, și în mintea ei, nu mai avea pentru ce să rămână. Iar gândul acesta îl făcea pe Peter să se simtă singur. Și nu-i plăcuse deloc să vadă îngrijorarea din ochii fiului său.

Întreaga săptămână, Peter se întâlni cu diferiți agenți imobiliari, cu avocați și dealeri de artă, iar Alana împachetă. Luară în fiecare seară cina împreună toți patru, și Ryan rămase tăcut când Ben și mama lui vorbeau despre L.A. Ryan se scufundase în tăcere. Îl întrebă din nou pe tatăl lui dacă putea să rămână la New York cu el, dar Peter știa că cel mai bine

pentru el era să plece cu mama și fratele său. Îi promise Alanei că li se va alătura în L.A. cât de curând posibil, și să stea cel puțin pentru o vreme, dar nu promise că avea să rămână. Acest lucru o mulțumise întru câtva, știind cât de convingător putea fi tatăl ei, și, date fiind împrejurările, Peter nu avea oricum nici o altă opțiune. Dacă el chiar își dorea să rămână împreună cu ea și cu băieții, trebuia să accepte oferta tatălui ei în condițiile stabilite de acesta.

Pe 18 octombrie, Alana și băieții părăsiră New Yorkul, la opt zile după ce cariera lui Peter se încheiase. De îndată ce plecară se simți deprimat. Mai mulți jurnaliști îi telefonară, dorind să-l intervieveze, dar el îi refuză. Nu mai avea nimic de spus, iar în lunile următoare urmau să aibă loc audieri și investigații legate de motivele falimentului, așa cum se întâmpla și pentru cei de la Lehman Brothers.

La o săptămână de la plecarea Alanei și a băieților, bursa primi o altă lovitură și se prăbuși și mai tare. Oamenii se panicară, câteva bănci mici intrară în insolvență, și clienții începură să se îngrijoreze și mai mult de stabilitatea marilor bănci. Toată lumea voia fie bani lichizi, fie titluri de stat, și investițiile erau extrem de nesigure. Era o perioadă groaznică. Și până în acel moment nu primise nici o ofertă pentru casă sau apartament. Dacă aveai bani, era o perioadă bună să cumperi, dar una groaznică pentru a vinde. Peter era dispus să ceară mult mai puțin decât plătise inițial pentru casele lor.

De fiecare dată când îi sună pe Alana și pe băieți, aceștia păreau fericiți în California. Tatăl ei avea grijă să le fie bine, și chiar și Ryan începea să se adapteze. După nici doar trei săptămâni, băieții își făcură prieteni la noua lor școală. Dar Peter nu se mai simțise niciodată atât de singur. Acceptă să zboare la L.A. de Ziua Recunoștinței, la o lună după plecarea lor, și să rămână acolo o perioadă. Făcuse în New York tot ce

putuse. Dealerul de artă primise fotografiile cu tablourile și sculpturile lor. Ambele case fuseseră scoase la vânzare. Iar pe mașini obținuse o foarte mică parte din adevărata lor valoare. Dar nu-l mai interesau aceste detalii. Nu putea să se gândească la altceva decât unde aveau să locuiască după ce urma să vândă apartamentul. Își dorea să găsească o alternativă, una care să o atragă pe Alana, dar nu avea nici una. Și oricum îi spusese că băieții aveau nevoie să-și încheie anul școlar în L.A. Era evident că nu-și dorea să se reîntoarcă în New York, și Peter putu să vadă asta și în privirea ei atunci când ajunse în L.A.

Alana era extrem de entuziasmată să reia legătura cu vechii ei prieteni, să se readapteze vechiului ei stil de viață. Se înscrisese voluntară la două organizații caritabile. Era mult mai ocupată decât fusese în ultimii ani. Tatăl ei avea grijă de băieți și de Alana, și se străduia să facă tot ce putea pentru ei, iar ea era mult mai fericită în casa de oaspeți decât fusese vreodată în luxosul apartament din New York. Alana ajunsese acasă.

Și băieții păreau bucuroși, își vizitau noii prieteni și își petreceau mult timp cu ei. Peter simți mai mult decât niciodată că era o luptă pe care nu o putea câștiga și că acesta nu era locul potrivit pentru el. În adâncul inimii sale era un estic, de vreme ce era newyorkez de mai bine de douăzeci de ani. L.A. era un oraș străin pentru el, ca și afacerea prosperă a socrului său. Criza financiară din New York, și din întreaga lume, nu-l afectase deloc pe Gary. La două zile după sosirea lui Peter, îl invită la Polo Lounge de la hotelul Beverly Hills. Aproape la fiecare masă se încheiau afaceri importante. Era cel mai frecventat loc de staruri de cinema, agenți, producători, și moguli ai Hollywoodului.

— Nu prea e bună situația la New York în perioada asta, spuse Gary de îndată ce comandară. Prăbușirea bursei îi afectase pe toți cei care investiseră în ea, iar economia țării se

arăta extrem de șubredă, dar în L.A. industria spectacolului și a muzicii fusese dintotdeauna foarte importantă. New Yorkul era epicentrul lumii financiare, și era vizibil mult mai afectat. Dar în L.A., viața părea relativ mai liniștită, chiar dacă finanțările mai multor filme fuseseră anulate. Dar atât restaurantele, cât și magazinele erau pline. Când plecase, New Yorkul păruse ca un oraș-fantomă, iar mersul la cumpărături era un fenomen aproape inexistent. Viața părea mult mai normală aici.

— E destul de greu, admise Peter.

Părea obosit. Avusese parte de multe nopți nedormite în care se gândise cum putea să aibă grijă de familia sa. Era tot ceea ce aștepta Gary. Își dorea să rezolve el problema asta, dar Peter nu voia să-i rămână dator lui Gary Tallon. Indiferent de cât de iubitor se arată cu fiica sa, era cunoscut ca unul dintre cei mai nemiloși afaceriști, iar Peter nu-și dorea să lucreze în industria muzicală. Voia să se întoarcă să lucreze în domeniul finanțelor, pe Wall Street, cât mai repede cu putință. Dar asta nu avea să se întâmple foarte curând, așa cum avu grijă Gary să-i reamintească.

— Mi-ar plăcea să creez un loc special pentru tine în firma mea, spuse Gary cu generozitate, în timp ce un chelner le servi cafeaua.

Așteptă până la terminarea prânzului pentru a-i face o propunere. Până atunci, toate ofertele sale fuseseră transmise prin Alana.

— Vezi tu, Alana și băieții sunt fericiți aici, îi reaminti ginerelui său.

— Îmi dau seama de asta, spuse Peter politicos.

Gary Tallon era un bărbat puternic, cu influență, iar Peter nu-și dorea să-l ofenseze, dar nici să lucreze pentru el sau să accepte o slujba oferită mai degrabă din milă, și nu pentru ceea ce avea el de oferit. Peter știa că talentul și abilitățile sale nu ar

fi avut nici o valoare pentru Gary.

— Dar nu cred că ar fi corect pentru nici unul dintre noi, dacă aș accepta ca tu să te ocupi de asta. Nu am calitățile necesare pentru a-ți putea fi de folos. Nu vei avea nici un câștig din asta, iar eu îmi voi irosi efectiv abilitățile reale lucrând într-un domeniu despre care nu știu nimic și față de care nu nutresc nici un sentiment. Întreaga mea viață a fost consolidată pe Wall Street, nu în industria muzicală.

— Ai putea învăța cum funcționează afacerea asta, spuse Gary încet, încercând, din celălalt capăt al mesei, să observe reacția ginerelui său.

Privirea sa era rece și dură ca oțelul. Putea judeca foarte bine caracterul unei persoane, și știa că Peter era un om bun. Doar că obiectivul lui Gary era acela de a o face pe fiica sa fericită și de a-i oferi tot ce își dorea. Iar ea își dorea să trăiască în L.A., nu în New York. Tot ce voia era ca Peter să respecte dorințele ei, indiferent de ceea ce era nevoit să-i ofere pentru asta. Gary îi propuse o sumă, asta în cazul în care Peter ar fi acceptat slujba, iar Peter făcu ochii foarte mari când auzi cifra. Era o grămadă absurdă de bani, dar socrul său o consideră pură filantropie. Indiferent ce ar fi făcut pentru Gary, tot nu ar fi avut cum să câștige vreodată atâta.

— E o ofertă incredibil de generoasă, spuse Peter cu sinceritate, dar ar fi ca și cum te-aș jefui, dacă aș accepta. Nu există nimic din ceea ce știu să fac care să merite atât de mult.

I-ar fi prins foarte bine acei bani, dar știa că nu era o decizie înțeleaptă să-i accepte. Era ca și cum ar fi primit mită.

— Nu trebuie neapărat să meriți, spuse Gary fără menajamente. Tot ce trebuie să faci e să te muți aici și să o faci fericită pe Alana.

Peter se simți mai ceva decât un gigolo.

— Nu vreau să fiu pe statul tău de plată doar pentru a o face

fericită pe Alana. Eu vreau să-mi câștig banii muncind.

— Se pare că pentru o perioadă foarte lungă de timp nu o să-ți găsești nimic de lucru, zise Gary cu seriozitate, în timp ce Peter dădu aprobator din cap știind că era adevărat. După ce vei vinde apartamentul nu vei mai avea unde să locuiești și, din câte mi-a spus Alana, nu vei rămâne cu foarte mulți bani. Nu vei putea trăi ca un nomad și să ai grijă și de doi băieți. Nu prea cred că ai de ales în situația asta, sublinie Gary, crezând că astfel avea să-l convingă.

— Va trebui să văd cum mă voi descurca atunci când mă voi întoarce, îi spuse Peter.

Își trimisese CV-ul peste tot, dar nu primise nici un răspuns. Partenerii firmelor de investiții bancare deveniseră un fel de produse scoase din uz.

Gary nu mai insistă, dar își dădu seama că Peter era încolțit. Alana îi spusese deja că nu avea de gând să se mai mute din L.A. Dacă Peter chiar își dorea această căsnicie, nu avea altă variantă decât aceea de a locui acolo, și era un bărbat mult prea mândru și prea responsabil ca să rămână șomer. Gary era sigur că mai devreme sau mai târziu se va da bătut. Și după acea perioadă, de la Ziua Recunoștinței până la Crăciun, Peter deveni perfect conștient că, dacă voia să fie cu Alana, trebuia să se mute în L.A. Ea își crease o viață nouă aici, cu prieteni vechi și noi. Era invitată peste tot, iar Peter se simțea deseori ca un fel de jucărie pe care o lua peste tot cu ea. Nu reuși nici măcar să petreacă destul timp cu fiii lui. Și aceștia erau ocupați. Singurul care nu avea o viață, și nici nimic de făcut, era Peter.

Totuși, încercă să fie rezonabil și acceptă cu greu să-și petreacă câteva zile la compania socrului său, să participe la întâlniri și să vadă cu ce se ocupau cei de acolo. Dar se simți extrem de pierdut și de inutil în tot acel timp cât se aflase acolo. Spre deosebire de ceea ce îi promisese socrul său, nu fusese

lăsat să participe la ședințe. Gary îi oferise un birou imens, în cea mai impresionantă dintre clădiri, așteptându-se ca el să nu facă nimic. Îi spusese că putea să ajungă cât de târziu voia și că putea să plece oricând, în cazul în care avea ceva de făcut, și că putea să ia pauze de masă oricât de lungi. Dacă era să accepte oferta lui Gary, cariera lui Peter s-ar fi încheiat. Nu ar fi fost niciodată mai mult decât soțul Alanei și escorta ei la petrecerile și evenimentele de la Hollywood. Pentru el, ar fi fost o viață absurdă și umilitoare. Nu vorbi deloc cu Alana despre aceste lucruri în perioada sărbătorilor și așteptă până după Crăciun. Băieții plecară la Bear Valley la schi cu școala, iar Gary se duse în Las Vegas să vadă spectacolul unuia dintre artiștii săi în noaptea de Anul Nou. Peter și Alana avură întreaga proprietate la dispoziția lor, iar Peter de-abia aștepta să se bucure de câteva zile singur cu ea. I se părea că nu petrecuse nici un moment de liniște cu ea de când sosise cu o lună înainte.

— E frumoasă viața aici, nu-i așa? îl întrebă Alana, în timp ce se relaxau la soare pe terasă.

Vremea era blândă, dar el avea nevoie de mai mult decât de asta pentru a fi fericit. Avea nevoie de o viață reală și știa că nu o putea avea aici. În prezența Alanei se simțea ca un fel de amorez.

— Da, e o viață frumoasă, fu el de acord, în cazul în care nu ai altceva de făcut și te poți bucura de asta. Sau dacă ești la cârma unui imperiu ca tatăl tău. Eu mă simt total inutil aici, spuse Peter stânjenit.

Nu o putea minți și nici nu-și dorea asta.

— M-am distrat mult mai bine aici decât am făcut-o vreodată în New York, și tu la fel, spuse ea cu încăpățânare, și el știa că, în ceea ce o privește, era adevărat, dar nu și în cazul lui.

— Am nevoie de ceva mai mult în viață, nu doar de petreceri, rosti el cu sinceritate. Vreau să mă întorc la lucru.

După Anul Nou vreau să mă întorc în New York și să văd cum o pot scoate la capăt.

Săptămâna aceea aveau să înceapă negocierile cu un potențial cumpărător al apartamentului. Peter murea de plictiseală în L.A.

— Poți lucra aici pentru tata, spuse Alana, privindu-l foarte serioasă.

— Nu pot. N-am nimic să-i ofer, și nici el nu are nevoie de mine. Nu pot să primesc de la el o sumă uriașă de bani ca salariu, și să nu fac nimic. Asta nu mă reprezintă, Alana. Am nevoie de o slujbă adevărată. Nu pot să mă plimb după tine ca un cățeluș, nici să fiu lacheul lui.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă ea cu răceală.

— Înseamnă că vreau să-mi găsesc o slujbă adevărată în New York, pe Wall Street, unde am muncit timp de douăzeci și unu de ani. Vreau să găsesc un loc unde să stăm și apoi vreau ca tu și băieții să vă întoarceți acasă.

— Eu sunt deja acasă, spuse ea cu naturalețe, și îl surprinse sinceritatea ei. Nu mă întorc, Peter. Îmi place aici. Și băieților le place.

— Nu pot să fac asta, Alana. Nu vreau să fiu un bărbat întreținut. Nu te-ai căsătorit cu un astfel de om. În urmă cu trei luni, viața noastră s-a destrămat. Vreau să rezolv situația asta, nu să stau aici să fiu păpușa ta.

Aproape toată perioada asta se simțise ca un fel de gigolo.

— Nu prea îți vei găsi vreun loc de muncă acum, și, la cum se prezintă situația, cred că nici după un car de ani.

— Voi găsi eu ceva. Poate că nu o să fie la fel de bine cum a fost înainte, cel puțin o vreme, dar am toate șansele. Lucrurile își vor reveni. Dar viața în L.A. nu este pentru mine.

Fu pe cât putu de sincer cu ea, dar Alana nu mai era dispusă să negocieze.

— Eu rămân aici, Peter. Dacă tu nu vrei să trăiești aici, atunci poate că e nevoie să luăm o decizie. Tata îmbătrânește și vreau să fiu alături de el. Doar pe noi ne are.

Peter se uită la ea și observă ceva cu totul diferit în ochii ei. Nu mai era femeia cu care se însurase. Era fata lui tata. Când îi loviseră vremurile grele, ea se debarasase de el. Înțelegea foarte bine acum, iar ea nu negă nici o secundă.

— Și pentru mine sunteți tot ce am, spuse Peter calm. Te iubesc, Alana. Și îi iubesc și pe băieți. Nu vreau să te pierd doar pentru că nu pot trăi aici.

— Atunci rămâi. Tata ți-a făcut o ofertă foarte bună. Accept-o.

Ea nu-l ruga să rămână pentru că îl iubea. Se întrebă dacă ea îl iubise vreodată sau dacă încetase să mai facă asta, și cumva el nu observase. Alana nu-l dorea pe el, ci doar un alt stil de viață. Era o realitate crudă, dar posibil adevărată. Cel puțin lui așa i se părea.

— Săptămâna viitoare trebuie să mă întorc la New York, spuse el cu amărăciune în glas. Rămâne să mai vorbim.

Ea încuviință din cap, și răspunse la telefon de la primul apel. Era tatăl ei care o sună din Las Vegas. Părea mult mai apropiată de el decât de Peter. Tot ce își dorea ea era ca ei să trăiască sub aripa tatălui ei. În timp ce Alana vorbea la telefon, Peter se ridică și plecă. Avea lacrimi în ochi, dar ea nu le văzu. Nu mai avea puterea să se mintă. Era unul dintre acele momente importante când îți dai seama că viața pe care ați dus-o împreună s-a terminat și că persoana pe care ai crezut că ai pierdut-o doar pentru un timp nu se va mai întoarce niciodată. Dintr-odată, Peter înțelese asta. Fie că voia sau nu, relația cu Alana se încheiase. Ea prefera să trăiască în propriul oraș, decât să trăiască cu soțul ei. Era o pilulă amară pe care Peter trebuia să o înghită și o dezamăgire sfâșietoare.

Se duseră împreună la o petrecere de revelion, unde Alana se întâlni cu câțiva vechi prieteni de-ai ei, foarte încântați să o revadă. Dădu chiar peste un fost iubit care lucrase pentru tatăl ei și care devenise un agent important la Hollywood. I-l prezentă lui Peter, și preț de câteva minute stătură toți trei de vorbă, deși era evident că omul nu-i dădea deloc atenție lui Peter, care se îndepărtă de ei și se duse la bar să-și ia un pahar de whisky cu gheață. Se săturase de Los Angeles și de oamenii pe care îi întâlnise acolo, și abia aștepta să se reîntoarcă la New York – spre deosebire de Alana, care era foarte bucuroasă să trăiască în fosta ei lume și să fie din nou fiica tatălui ei.

La întoarcerea spre casă, amândoi rămaseră tăcuți. Șoferul tatălui ei îi conduse de la petrecere, și când ajunseră la casa de oaspeți, Peter o anunță că peste câteva zile avea să plece la New York. Alana încuviință din cap fără să comenteze. Se comportă de parcă nu mai era nimic de spus. Peter pierduse.

În următoarele zile se evitară unul pe celălalt. El nu își dori să agraveze și mai mult situația, să descopere noi lucruri dureroase, în afara celor pe care le știa deja. Așteptă până când băieții se întoarseră de la Bear Valley, ca să-și ia la revedere, și le promise că îi va vizita cât de repede va putea.

În dimineața plecării sale, Peter și Alana luară împreună micul dejun. În aceeași zi, Alana avea să meargă la un bufet găzduit de o celebritate de la Hollywood, iar apoi la o petrecere, după avanpremiera unui film. În viața ei nu se schimbase nimic. Era o fetiță răsfățată ca întotdeauna, și în toți anii lor de căsnicie o păstrase așa. Vedea asta acum. Însă din octombrie totul se schimbase în lumea lui. Se simțea complet singur. Orice idee de parteneriat părea să fi dispărut între ei. Ea se bucura pe deplin de noua ei viață, în timp ce el deplângea vechea lor viață.

La plecare, ea îl sărută de parcă avea să se întoarcă în acea după-amiază, iar când se duse să-și ia la revedere de la băieți, o

văzu cum îl privește din cadrul ușii ca pe un străin pe care nu-l mai văzuse în viața ei. Se întoarse spre ea și privirile li se întâlniră. Nu mai aveau nici un motiv să se ascundă. Deveniseră străini peste noapte. Ea închisese ușa vieții lor din New York și părea să meargă mai departe fără el. Exact cum spusese ea cu două luni în urmă, abandonase corabia. Alana fugise. Și nu exista nici un loc pentru Peter în lumea ei, decât dacă era dispus să joace după regulile tatălui ei.

În timp ce șoferul tatălui ei îl conduse la aeroport într-unul dintre Rolls-urile lui Gary, Peter rămase tăcut. Cu toate că drumul era lin și mașina perfectă în toate privințele, Peter realiză că nu se mai simțise niciodată atât de inconfortabil. Înainte să se îmbarce, îi sună telefonul. Era Ryan, nu Alana.

— Ne vedem curând, tată. Călătorie plăcută.

— Mulțumesc, fiule. Te sun când ajung în New York.

— Te iubesc, tati.

— Și eu te iubesc pe tine, Ry, șopti Peter încetișor și simți că i se pune un nod în gât.

Peter nu-i spuse, dar amândoi știau că totul se va schimba și că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Capitolul 3

Când Peter se întoarse la New York, avu senzația că tot orașul și toți oamenii pe care îi cunoștea se cufundaseră în depresie. Restaurantele erau goale, magazinele pustii. Cei care încă mai aveau un loc de muncă trăiau cu frica că îl vor pierde. Nimeni nu se simțea în siguranță, oamenii erau îngrijorați din cauza siguranței banilor, iar cei cu fonduri se grăbeau să-și investească ce mai aveau cumpărând titluri de stat. Băncile mici continuau să-și închidă activitatea în toată țara. O țară care înainte simbolizase succesul și siguranța devenise acum una pe care nu mai puteau conta. Întreaga comunitate financiară era dată peste cap.

Un alt lucru tulburător avusese loc cât Peter fusese plecat în California. Un bărbat pe nume Bernard Madoff fusese arestat pentru fraudarea a numeroși investitori. Era una dintre cele mai mari infracțiuni de acest gen din istorie. Madoff era acuzat că înșelase 4800 de clienți de la care furase 64,8 miliarde de dolari. Fraudase comunități întregi de investitori, economii, fonduri de pensii și averi întregi. În cele din urmă, casele investitorilor săi ajunseseră să fie scoase la vânzare, iar numeroase trusturi de investiții ale sale din întreaga lume fuseseră decimate.

Era o perioadă cum Peter nu mai întâlnise în toți cei douăzeci și unu de ani cât lucrase în domeniu. Iar situația sa nu era mai bună decât a victimelor lui Madoff. Peter își dorea cu disperare să vândă apartamentul din oraș și casa din

Southampton. Aveau nevoie de bani, chiar dacă tatăl Alanei era generos cu ea și cu băieții lor. Peter își dorea să poată din nou să aibă grijă de familia sa. Pusese ambele locuințe la vânzare, la mai multe agenții imobiliare, și singurul client care păruse interesat de apartament negociase prețul încercând să profite din plin de situația dificilă a lui Peter.

Totuși, primise în ziua în care se întoarse acasă, din partea aceluiași cumpărător, o ofertă ceva mai bună decât cea dinainte. Cumpărătorul știa cât de disperat era Peter. Seara târziu, în aceeași zi, o sună pe Alana și îi ceru părerea, dar răspunsul ei fu destul de vag. Era evident că nu o mai interesau problemele lor din New York. Aflându-se sub aripa tatălui ei, toate aceste lucruri o afectau mult prea puțin, și îi spuse lui Peter să vândă apartamentul pentru oricât putea să obțină pe el, știind că avea mare nevoie de bani.

În următoarea dimineață, Peter îi telefonă agentului imobiliar și îi spuse, destul de sobru, că avea să accepte oferta. Era mai puțin de jumătate din cât plătise în urmă cu zece ani, exact înainte să se nască Ben. Cu patru luni mai devreme, înainte de prăbușirea pieței, apartamentul ar fi valorat dublu decât plătise inițial. Dar situația era cu totul alta acum. Cei care încă aveau bani aproape că îi jefuiau pe cei care nu mai aveau, iar Peter era unul dintre cei din urmă, o victimă a crizei.

— Accept oferta, spuse el printre dinți. Îl vând așa cum este și vreau ca tranzacția să aibă loc cât mai repede posibil.

Agentul îi promise că se va ocupa de asta, apoi Peter îl sună pe agentul imobiliar din Hamptons. Până în acel punct, nu avea nici o ofertă pentru casa de pe plajă, cu toate că era impresionantă, fiind recent renovată și avea câteva hectare de teren. Dar nimeni nu cumpăra așa de ușor case de vacanță. Și această piață se prăbușise, împreună cu toate celelalte.

— Ce-ați spune dacă ați închiria-o? sugeră agentul cu

prudență.

Peter fu gata să refuze, dar se gândi mai bine, curios să afle dacă puteau obține un preț decent.

— Și care ar fi prețul?

— În mod normal, o sumă astronomică. Este o casă superbă. Dar în acest moment, poate jumătate din prețul real sau chiar mai puțin. Este și o perioadă a anului foarte proastă pentru a închiria în această zonă, dar nu putem ști niciodată. Aș putea să o înregistrez ca fiind de închiriat și să vedem ce se va întâmpla.

Oferta i-a fost trimisă a doua zi, urmând să fie întocmite actele, să se facă vizionări și să fie aprobată de consiliul director al agenției, toate acestea fiind proceduri standard, dar care durau. Peter semnă oferta și îi telefonă agentului imobiliar să vină s-o ia.

Își petrecu restul săptămânii trimițând CV-uri la firme. Îi sună pe băieți, în California, în fiecare seară. De fiecare dată, ceru să vorbească și cu Alana, dar ei îi spuneau că mama lor era plecată. Se distra de minune prin L.A., în timp ce Peter era devastat de ce se întâmpla cu căsnicia lor. Încă spera că ea mai dorea să rămână cu el, de aceea și era nerăbdător să-și rezolve problemele financiare cât mai repede posibil, însă nu era magician. Și făcea tot ce putea. Încă se agăța de o ultimă speranță că, după un timp, lucrurile se vor îndrepta. Nu le spunea nimic băieților despre problemele lor.

Ultima oară când Peter vorbise cu ei fuseseră extrem de încântați de o nouă excursie la schi cu școala. Ca și mama lor, erau foarte ocupați cu activitățile lor din L.A.

Se afla la New York de două săptămâni atunci când primi o ofertă de închiriere a casei din Southampton. Era o ofertă incredibil de mică, dar, pentru că avea nevoie de bani, acceptă. Închirie locuința cu tot cu mobilă, și cu toate cele necesare, spre deosebire de apartamentul din oraș pe care trebuia să-l

golească. O rugă pe Alana să vină la New York să-l ajute, dar ea îi spuse că nu-i poate lăsa singuri pe băieți cu tatăl ei.

— Angajează și tu pe cineva să te ajute, spuse ea fără să-și facă prea multe griji, în timp ce pe el îl usturau ochii din cauza lacrimilor.

Se simțea extenuat și descurajat, iar Alana nu-i făcea lucrurile mai ușoare. Își petrecu întreaga zi deschizând e-mailuri în care i se preciza că nu exista nici un loc de muncă pentru cineva cu abilitățile și calificările sale. Era dispus să facă tot ce îi stătea în putință, iar acum era nevoit să golească apartamentul lor de unul singur. Alana se comporta de parcă nu ar fi locuit niciodată în acel apartament. Cumpărătorii se oferiseră să achiziționeze o bună parte din mobila lor, îndeosebi antichitățile, ceea ce îl bucura. Alana și Peter nu își mai permiteau acum să investească afectiv în nimic altceva decât în relația lor, doar că Alana nu prea părea dispusă să facă acest lucru.

— Ce vrei să fac cu mobilierul pe care nu-l vor cumpăra? o întrebă Peter fără vlagă.

— Nu știu, răspunse ea fără interes. N-o poți depozita într-o magazie? Sau s-o dai de pomană? Fă ce vrei cu ea.

În mod evident, nu era interesată nici de mobilă, nici de el.

— Ai de gând să trăim pentru totdeauna în casa de oaspeți a tatălui tău? întrebă el simțindu-se îngrozitor. O parte din mobilă e de foarte bună calitate, și ar fi frumos să ne folosim de ea atunci când vom avea un loc al nostru.

Încerca să se agațe de această convingere, dar ea nu-l ajută deloc.

— Nu prea mă interesează mobila rămasă, mai ales că oamenii ăștia vor să cumpere toate antichitățile. Ani la rând Alana își făcuse un scop din a umple apartamentul cu cele mai scumpe lucruri, iar acum nu îi mai păsa de ele. De parcă nu mai

voia să-și amintească de anii petrecuți în New York sau de eșecul recent al lui Peter. El era copleșit de sentimente de neputință, ceea ce îi amintea și mai tare de copilăria sa, atunci când nu putea să facă nimic cum trebuie, și părinții îl învinovățiseră deseori pentru asta. Alana nu-l învinovățea, dar nici nu trebuia să facă asta. Atitudinea și refuzul ei de a veni la New York măcar în vizită sau ca să-l ajute îi erau suficiente. Se comporta de parcă nega situația în care se aflau și nu voia să se implice. Tatăl ei îi oferise ocazia de a se sustrage acestor probleme, iar ea profita din plin. Acum era doar problema lui Peter, nu și a ei. El înțelegea foarte bine.

Își petrecu următoarele două săptămâni împachetând tot ceea ce își dorea să păstreze din apartament. Făcu rost de cutii de la firma de mutări pentru hainele, pe care Alana le voia în L.A. Își transformă camera copilăriei, din casa tatălui ei, într-un fel de debara în care depozita tot ceea ce nu purta, cum ar fi hainele de blană și de iarnă, iar în casa de oaspeți era suficient spațiu pentru restul de haine. Peter împachetă totul în cutii, împreună cu hainele și jucăriile băieților. Nu știa ce să facă cu lucrurile sale și se gândea că ar fi ciudat să le trimită la L.A. Dacă ar fi făcut asta, ar fi acceptat în mod tacit să se mute acolo, și încă nu era hotărât. Își dorea să rămână în New York, pentru o vreme, până când avea să-și găsească o slujbă. În cele din urmă, duse majoritatea lucrurilor sale într-un depozit, împreună cu o bună parte din cărți și mobilier, și își păstră doar două valize cu haine. Purtase blugi și pulovere în tot timpul în care strânsese lucrurile din apartament, și își păstră doar câteva costume de afaceri pentru interviuri și ședințe. Își trimise hainele de vară și smochingul în California, odată cu lucrurile Alanei – era mult mai probabil să poarte smochingul acolo, însoțind-o pe Alana la diferite evenimente sociale. Momentan, nu avea nici o viață socială în New York și se simțea

de parcă se afla în doliu după pierderea carierei sale și a căsniciei. Aproape că nu vorbise cu nimeni în ultimele trei luni– se simțea mult prea rușinat de felul în care se sfârșise cariera lui. Nu făcuse nimic rău, doar că așa părea. Îi sfătuise pe cei de la firmă în legătură cu unele dintre investițiile lor mai riscante. Peter fusese întotdeauna dispus să meargă până la limită și își asumase niște riscuri foarte mari, motiv pentru care și avuseseră câștiguri atât de mari. Și unele dintre investițiile lor cu risc ridicat fuseseră foarte bune pentru o vreme, chiar dacă, așa cum se întâmplase pentru toți, investițiile imobiliare se dovediseră dezastruoase în cele din urmă. În parte, era ceea ce falimentase și Lehman Brothers și alte câteva bănci. Nu erau singurii care greșiseră.

Apartamentul din New York urma să fie predat în treizeci de zile. Cumpărătorii încercaseră să mai scadă încă vreo două sute de mii din preț, pretextând că era nevoie de reparații, iar Peter acceptase să împartă cu ei diferența dintre prețul inițial și prețul dorit de aceștia. Era recunoscător pentru banii obținuți, chiar dacă o bună parte din ei o cheltui pentru diferite taxe, creditul ipotecar și câteva datorii. Nu mai rămase cu foarte mulți bani, dar cel puțin avea o mică sursă de venit, plus chiria casei din Hamptons.

Peter se simți extrem de nefericit când veni ziua în care trebui să părăsească pentru totdeauna apartamentul pentru ultima oară. Se opri în pragul camerei de joacă a băieților și văzu o carte și un joc uitate și le luă cu el sub braț. Ocoli anfilada pe care o împărțise cu Alana, camera de proiecție și sala de sport cu tot echipamentul nou și modern, care fusese cumpărat de noii proprietari. De asemenea, cumpăraseră și draperiile de mătase grea pe care Alana cheltuise o avere, și majoritatea mobilierului din saloane, și frumoasele carpete persane extrem de valoroase, și Aubusson-ul din dormitorul lor

pe care Alana îl achiziționase la o licitație la Casa Christie din Paris. Toate erau simboluri ale unei vieți pierdute, și Peter nu putu să se abțină să nu se întrebe dacă aveau să mai trăiască vreodată aceeași viață, și dacă lumea așa cum o cunoscuseră ei avea să mai fie vreodată la fel pentru ei. Dar aceia fuseseră anii de glorie, pe care consideraseră că îi meritaseră, cu toate că Peter știa acum că nu își va mai permite vreodată să trăiască la fel. Pe de altă parte, nu pierdu nici o clipă din vedere cel mai important lucru pentru el. Alana și băieții. Singura familie de care îi păsa. Mai mult ca oricând, Alana și băieții reprezentau întreaga lume a lui Peter.

După ce eliberă apartamentul, Peter se mută într-un mic hotel rezidențial din East Seventies. Le promisese băieților că se va întoarce în California cât mai repede cu putință, dar timp de o lună de când se întorsese în New York, fusese ocupat cu vânzarea apartamentului și împachetarea lucrurilor, trimisese CV-uri și contactase oameni în legătură cu posibile slujbe. Ar fi putut să facă toate aceste lucruri și din L.A., dar voia să rămână în New York în caz că îl contacta cineva. Până în acel moment, nimeni nu o făcuse; toți erau ocupați cu propriile probleme și prea puțini căutau să facă noi angajări. Dar exact în momentul în care Peter intenționa să își rezerve un bilet de avion pentru L.A., primi un telefon din partea unei bănci de investiții din Boston. Aceștia erau impresionați de portofoliul său și, de-a lungul anilor, Peter se întâlnise de câteva ori cu directorul băncii. Era o firmă puternică, cu o reputație bună, spre deosebire de Whitman Broadbank, și nu-și asumase nici un fel de risc, prin urmare, încă se aflau pe teren solid. Voiau ca el să se întâlnească cu ei, iar Peter acceptă numaidecât. Era dispus să meargă oriunde doar ca să aibă un loc de muncă. Pe lista posibilităților sale se afla atât Chicago, cât și San Francisco și L.A. Dar ar fi preferat o firmă din Est. Studiase afacerile în

Boston, așa că orașul îi era familiar.

Când ajunse acolo ningea, în cea de-a doua săptămână din februarie. După o lungă întâlnire cu consiliul de administrație, aceștia îl invitară să ia prânzul cu ei în sufrageria firmei. Locul arăta ca un fel de tovărășie a bărbaților, cu portrete sobre ale membrilor fondatori pe pereți și lambriuri din lemn. Iar întâlnirea decursese bine, chiar dacă rămase profund dezamăgit când, la finalul prânzului, îi spuseră că nu își permiteau să facă angajări, din cauza crizei curente, dar că se afla în topul listei lor când ar fi făcut noi angajări. Din acest motiv își doriseră să se întâlnească, dar nu aveau nici cea mai mică idee când anume vor reîncepe angajările, la fel cum nimeni nu știa cât de mult avea să dureze criza economică. Prin urmare, din toate punctele de vedere, inclusiv în legătură cu rezolvarea imediată a dificultăților lui Peter, întâlnirea fu în zadar. Iar Peter o primise ca pe o altă lovitură copleșitoare.

Peter conduse către Boston evitând în felul acesta anularea zborurilor din cauza vremii, și era pe cale să se îndrepte spre sud către autostradă, când văzu indicatoarele familiare de care se folosise în copilărie ca să se întoarcă acasă de la școală. Se simțea obosit după ce îi fuseseră spulberate iluziile în Boston, satisfăcând doar curiozitatea băncii, dar fără să primească o slujbă. Era extrem de obosit, apoi, ca din proprie voință, mașina o luă pe drumul care l-ar fi dus acasă. Singurul lucru pe care îl mai avea acum acolo era cabana de lângă lac pe care o moștenise în urmă cu cincisprezece ani și pe care, de atunci, nu o mai vizitase niciodată, în ciuda faptului că anual plătise pe cineva ca să se ocupe de întreținerea ei. Și mai avea și un frate pe care nu voia să-l mai vadă vreodată. Nu avea nici un motiv real să se reîntoarcă în orașul natal, dar se îndrepta în acea direcție, indiferent dacă își dorea sau nu asta. Pe când trecea pe lângă indicatoarele atât de familiare, i se părea o experiență

desprinsă din Zona Crepusculară.

În timp ce conducea spre nord către orașul său natal Ware, le telefonă băieților, dar nici unul nu-i răspunse, iar când sună la casa din L.A., află că nu se întorseseră de la școală și, fără să-l surprindă, că Alana era plecată în oraș. Peter se pierdu în propriile gânduri și amintiri. Realiză, exact în momentul în care văzu o bifurcație a drumurilor, că nu se îndrepta către Ware, ci continuă să meargă pe autostrada îngustă către casa de pe malul lacului Wickaboag. Era singura casă despre care putea spune că îi aparținea. Brusc își dori să rămână acolo câteva zile, dacă era cu putință, înainte de a se întoarce în New York. Nu avea pentru ce să-și grăbească întoarcerea. Nu avea nici o întâlnire programată și, oricum, nu îl aștepta nimeni. Voia să arunce o privire și poate chiar să vadă dacă o putea vinde. Fusese o nostalgie prostească să se agațe de ea atâta timp, dat fiind că oricum n-o folosise niciodată, dar era singurul loc în care avea amintiri plăcute din copilărie.

Își aminti numaidecât o scenă în care, într-o zi de vară, se dusese cu tatăl său și cu Michael la pescuit, într-una dintre rarele ocazii când tată său își luase liber ca să petreacă timp cu ei. Mama le pregătise un coș cu mâncare, și stătuseră toată ziua în barcă, prinzând pește după pește. Avea vreo opt ani. Fusese o victorie neprețuită pentru el atunci când prinsese mai mulți pești decât Michael, care era considerat pescarul mai priceput, dar, odată ajunși acasă, Michael pretinsese că el era cel care prinsese cei mai mulți pești. Peter încercase să-l contrazică, dar pentru că tatăl său îi făcuse cu ochiul, înțelesese că adevărul era micul lor secret și trebuie să-i acorde, încă o dată, lui Michael momentul lui de glorie. Dar asta fusese o altă dezamăgire pentru Peter. Întotdeauna Michael fusese cel protejat. Tatăl lor avusese o slăbiciune pentru Michael și mereu spusese despre el că era un „băiat bun“, ceea ce lăsase întotdeauna să se înțeleagă

că Peter era „băiatul rău“, și deseori chiar așa fusese. Michael știuse să-i cânte tatălui lor în strună și-i promisese că vrea să se facă doctor ca și el, lucru care îl măgulea pe tatăl lor.

Îl tratase pe Peter de parcă ar fi fost un frate mai mic cu doisprezece ani, și nu doar cu douăsprezece minute. Michael era atât de cuviincios, încât avea parte de toată admirația, laudele și avantajele pe care le presupunea rolul de frate mai mare, pe care îl luase atât de în serios încât vorbea deseori despre Peter ca despre frățiorul mai mic. În definitiv, Peter era ratatul, „bebelușul“ care făcea crize de furie și nu putea să citească. Chiar părinții lor încurajaseră această situație, și îl trataseră pe Michael ca fiind cel responsabil și matur, iar incapacitatea lui Peter de a citi îi făcuse să se poarte ca și cum el ar fi fost mai mic. Această atitudine a lor îl făcuse să fie și mai furios și să aibă și mai multe resentimente față de Michael. Dar până să ajungă acasă și Michael să mintă în legătură cu câți pești prinsese, iar tatăl lor să permită una ca asta, Peter avusese o zi minunată. Îi plăcuse la nebunie să pescuiască cu tatăl lor și să se lase cuprins de afecțiunea călduroasă pe care acesta i-o acordase, mai ales că rareori tatăl își lua liber de la serviciu.

Peter încă își aducea aminte cântecul greierilor și al naturii pe care îl auzise de fiecare dată când se duseseră vara la casa de pe malul lacului. Era unul dintre locurile lui preferate unde putuse să înoate, să pescuiască, să se joace în pădure. Și simplul fapt de a fi vara acolo însemna că nu trebuia să meargă la școală.

La o oră după ce plecase din Boston, Peter văzu indicatorul către lac și o luă pe un drum familiar, aproape de nerecunoscut. Copacii care-l străjuiau păreau mult mai înalți decât își aducea el aminte și când ajunse pe aleea îngustă, cu o cutie poștală ruginită la intrare, viră pe drumeagul de pământ și pietriș. Își simți inima bătându-i în piept de parcă se aștepta să întâlnească

pe cineva acolo și văzu la lumina farurilor casa în care își petrecuse verile în copilărie. Era întuneric și pustiu și, dacă ar fi închis ochii, ar fi auzit-o pe mama lui strigându-l, în timp ce el se ascundea printre copaci cu Michael. Pentru el, era o călătorie înapoi în timp, către un loc plin de amintiri neplăcute, cu oameni care îl dezamăgiseră, dar cele mai vechi dintre aceste amintiri din acest loc erau ca ale oricărui alt băiat. Peter își simți inima bătându-i și mai repede când coborî din mașină și se îndreptă încet către casă.

Capitolul 4

Michael McDowell urca grăbit treptele unei proprietăți îngrijite din partea cealaltă a orașului față de locuința și cabinetul său. Mai fusese acolo. Un gard din lemn înconjura proprietatea care avea și o grădină cu trandafiri. Gardul era proaspăt vopsit, iar casa, cu toate că nu era impresionantă, se afla într-o stare foarte bună. Venise să consulte un bărbat mai în vârstă care suferea de bronșită. Seth și soția sa, Hannah, fuseseră pacienții tatălui său, iar singura lor fiică tocmai sosise de la Boston. Avea propria afacere, se descurca bine și era pe cât de grijulie putea cu părinții ei, cu toate că era ocupată, cu serviciul, cu trei copii mari și locuind la trei ore distanță. Hannah murise recent din cauza unei pneumonii, după o lungă luptă cu cancerul, iar acum Barbara era îngrijorată că și tatăl ei se îmbolnăvise. Plecase din Boston cu mașina și îl sunase de pe drum pe Michael. Erau prieteni vechi, cu toate că nu se vedeau prea des. Dar avea încredere în el, mai ales că avusese grijă de părinții ei când aceștia se îmbolnăviseră. Și se comportase minunat cu mama ei înainte ca aceasta să moară – deseori cei doi îi spuseseră fetei lor că el era ca fiul pe care nu-l avuseseră niciodată.

Pentru Barbara, faptul că cineva ca Michael se aflase mereu lângă părinții ei o ajutase foarte mult, ea locuind mult prea departe. Avusese întotdeauna încredere în el, și îl simpatizase, și nimeni nu se putea îndoi că era un fel de sfânt. Preluase cabinetul tatălui său, după ce acesta își încetase activitatea, și

îngrijea toți oamenii bolnavi din oraș. Renunțase la o carieră de anestezist, potențial de succes, în Boston, doar ca să lucreze ca medic generalist într-un orășel plictisitor de provincie. Dar părea să iubească ceea ce făcea, și întotdeauna spusese că nu avea nici un regret în legătură cu cariera la care renunțase. După felul cum vorbea cu pacienții, oricine putea spune că inima lui era aici. Atât Barbara, cât și doctorul erau îngrijorați că tatăl ei își pierduse dorința de a mai trăi după ce murise soția lui cu șase luni în urmă.

Seth stătea întins pe o canapea cu o pătură trasă peste umeri, tușind îngrozitor. În lunile de când rămăsese singur refuzase să aibă cineva grijă de el și insistase că se poate descurca fără ajutorul nimănui. Casa era într-o stare foarte bună, dar bătrânul de pe canapea părea foarte, foarte bolnav. Avea optzeci și cinci de ani. Soția lui avusese optzeci și șapte când murise. Fuseseră căsătoriți timp de șaizeci și șapte de ani și se iubiseră încă din copilărie. Michael știa prea bine că o astfel de pierdere, pentru un bărbat de vârsta sa, era extrem de dureroasă, și nu-i plăcea ce vedea acum.

— Cum te simți, Seth? îl întrebă Michael cu blândețe, apoi se așeză lângă el pe canapea și își deschise geanta.

Putea să constate, doar privindu-l pe bătrân, fără să-l consulte, că avea febră, și, în același timp, tremura de parcă îi era frig.

— Mă simt bine, răspunse bătrânul politicos, în timp ce Michael își scoase stetoscopul din geantă. Am doar o răceală. O privi supărat pe fiica sa, iar ea îi zâmbi. Nu-i nevoie să facem o tevatură din asta. După câteva zile de odihnă, mă voi simți mai bine. Barbara mi-a făcut niște supă, asta-i tot ce-mi trebuie. Nu era nevoie să te sune.

O privi în continuare supărat pe fiica sa, și doctorul îi zâmbi.

— Dacă nu m-ar suna, eu cum aș putea să-mi întrețin familia? spuse Michael, ca să-l tachineze.

Avea un mod simplu, prietenos de a se purta cu pacienții săi, lucru care-i impresiona în special pe bătrâni sau pe copii. Era unul dintre puținii doctori din oraș, dar cel mai popular, și toți aveau încredere în el. Le trata aproape toate problemele, iar în cazul în care aveau nevoie de specialiști pentru diferite complicații, îi trimitea la Boston. Dar de cele mai multe ori, oamenii preferau să fie consultați doar de el.

— Vezi tu, am și eu nevoie să trăiesc cumva. Foarte bine că Barbara m-a sunat.

Bătrânul râse cu poftă și păru să se simtă mai bine pe măsură ce se relaxa. Indiferent cât de bolnav era un pacient, vizitele la domiciliu ale lui Michael nu păreau niciodată de rău-augur. Făcea, prin încurajările sale, ca și cele mai grave cazuri să fie mai puțin înspăimântătoare. Iar Seth nu putea să uite cât de frumos se purtase cu soția sa. Avusese grijă de ea până la sfârșitul vieții ei. Le recomandase o asistentă, care să aibă grijă de ea la domiciliu, în ultimele ei zile, dar chiar și așa el venise și de două ori pe zi să-i vadă. Soția lui Seth fusese atât de recunoscătoare, încât îi lăsase lui Michael o mică moștenire, nu cine știe ce, căci nu aveau nici ei mulți bani. Îi spusese soțului ei înainte să moară că își dorea foarte mult să facă asta. Erau doar zece mii de dolari, dar pentru ei însemna mult, și reprezenta un gest de respect și gratitudine. Michael se simțise jenat, dar fusese recunoscător, și îi spusese lui Seth că avea să pună banii într-un cont de economii pe numele fiicei sale, întrucât aceasta dorea ca, de îndată ce avea să termine liceul peste doi ani, să studieze medicina și fiecare bănuț era bine-venit.

Michael avea o afacere solidă și profitabilă, dar avea și doi copii și o soție invalidă. Soția lui era bolnavă de când se căsătoriseră. Se însurase cu ea de când era student la medicină.

Ca oricine altcineva, avea numeroase responsabilități și greutăți financiare, și fusese surprins și recunoscător pentru acel cadou.

Michael ascultă bătăile inimii bătrânului, și dădu din cap zâmbind. Nimic din ce spunea sau făcea nu era îngrijorător. Era extrem de blând și știa întotdeauna cum să le calmeze temerile pacienților săi.

— Sunt bucuros să-ți spun că bătăile inimii tale se aud foarte bine, spuse el pe un ton glumeț, lucru care îl făcu pe bătrân să râdă.

— Nu știu dacă asta e o veste bună sau proastă, mai ales că acum Hannah nu mai este, afirmă Seth cu nostalgie.

Michael știa cât de mult îi lipsea, și atât el, cât și Barbara se temeau că Seth ar putea muri de inimă frântă sau că avea să se înfometeze. Slăbise foarte tare de când soția lui murise.

— Vestea bună e că nu ai pneumonie. Încă, zise Michael cu seriozitate. Dar ai șanse mari să te îmbolnăvești dacă nu ai grijă de tine. Nu vreau să mai ieși din casă până când nu scapi de tusea asta. Îți voi prescrie niște antibiotice pe care trebuie să le iei până la ultima pastilă, chiar dacă te vei simți mai bine între timp. Îți voi da și niște sirop de tuse. Poți să iei și o aspirină ca să-ți mai scadă febra, și-ți va face bine și la inimă. Seth avea o afecțiune cardiacă veche care se agravase odată cu moartea soției sale. Ți-ar prinde bine să stai întins pe canapea, să te uiți la televizor, să ai grijă să te încălzești, și să te odihnești cât mai mult, și neapărat să mănânci supa pe care ți-a făcut-o Barbara. Ai destulă mâncare în casă? îl întrebă Michael, privindu-l îngrijorat, iar Seth ridică, pur și simplu, din umeri.

— O să fac eu niște cumpărături, zise Barbara încet.

Vecinii îi tot aduseseră în ultimele luni caserole cu mâncare și carne făcută la grătar, dar el mâncase foarte puțin și slăbise foarte tare. Încercase deseori să se înțeleagă cu tatăl ei, să se

mute cu ea la Boston, astfel încât să fie mai aproape de el, dar îi spusese de fiecare dată că nu vrea să-și părăsească locuința.

— Voi veni și eu mai târziu cu medicamentele, zise Michael pe un ton încrezător. Vreau să-mi promiți că le vei și lua, continuă el, când pacientul începu să bombăne.

Barbara fu impresionată de faptul că Michael avea să-i aducă acasă medicamentele. Mereu devia de la drumul său doar pentru a fi aproape de pacienții săi, făcând eforturi suplimentare. Datorită acestui lucru toată lumea îl simpatiza.

Înainte să plece, Michael mai stătu de vorbă cu ei câteva minute. Niciodată nu le dădea impresia pacienților sau familiilor acestora că se grăbea. Întotdeauna se comporta de parcă avea tot timpul din lume ca să le asculte problemele, mai ales dacă erau singuri sau în vârstă. Avea un mod special în care se purta cu pacienții vârstnici și uneori recunoscuse că pe ei îi îndrăgea cel mai tare. În cele mai multe cazuri, ei erau cei uitați de lume.

În timp ce îl conduse către ușa din fața casei, Barbara se interesă de soția lui.

— Ce mai face Maggie? întrebă ea cu o expresie îngrijorată.

Barbara era la colegiu și cu doi ani mai mare decât Maggie atunci când aceasta căzuse pe lacul înghețat în timp ce patina, accident care îi schimbase întreaga viață. Nu o mai văzuse de foarte mult timp, pentru că Maggie rareori se aventura să iasă din casă. Soțul și fiica aveau grijă de ea.

— Uneori se simte mai bine și e încrezătoare în propriile forțe. Suntem norocoși că o avem pe Lisa care are grijă de ea. Va fi destul de greu când va merge la facultate.

Ambii săi părinți sperau că nu va pleca prea departe. Ar fi fost o situație de sacrificiu pentru Lisa, dar își iubea foarte mult părinții și chiar spusese că nu ar deranja-o să rămână lângă ei.

Michael își luă rămas-bun și se grăbi să coboare treptele din

fața casei. Mai avea de făcut încă patru vizite înainte de a-i aduce lui Seth medicamentele, pentru ca apoi să meargă acasă. Avea de văzut un nou-născut, și trei pacienți în vârstă. Cei apți din punct de vedere fizic veneau de obicei la cabinetul său, dar era întotdeauna dispus să facă consultații și la domiciliu, chiar și în weekenduri sau noaptea târziu. Asta era viața lui. Celălalt lucru foarte important pentru el era familia. Nu-și dorise niciodată să aibă parte de o carieră strălucitoare, de reușită financiară sau de o viață foarte importantă. Era un doctor de țară, care-și servea pacienții cu loialitate. Asta fusese dintotdeauna suficient pentru el – în comparație cu fratele său geamăn, care alesese drumul faimei și al bogăției la New York și care se întorsese doar la înmormântările părinților săi și niciodată după aceea.

Chiar dacă erau gemeni, cei doi erau foarte diferiți. Mama lor observase asta de când se născuseră. Bebeluș fiind, Peter era agitat, iar când se făcuse mai mare devenise foarte furios. Michael fusese cuminte și răbdător, pe când Peter era mereu pedepsit. Rareori Michael avusese nevoie să fie disciplinat. Fusese ascultător, chiar blajin, și avusese mereu grijă de părinții săi. În adolescență, o ajuta întotdeauna pe mama sa și chiar făcuse diferite favoruri vecinilor. Era iubit de toți, în timp ce Peter se afla în război cu toată lumea.

La școală Peter era considerat un bătăuș, mai ales când ceilalți copii îl necăjeau pentru că nu fusese în stare să citească până la vârsta de doisprezece ani, și chiar și după aceea. Oricine îndrăznise să îi menționeze acest lucru, se alegea cu un ochi învinețit sau cu nasul spart. Deseori părinții săi își ceruseră iertare pentru comportamentul său. Întotdeauna se simțiseră umiliți din cauza lui Peter, dar lăudaseră mereu pe Michael.

Michael fusese cel mai bun la învățătură din clasa lui în toți

anii de școală. Câștigase toate premiile și întotdeauna încercase să-l domine prin asta pe fratele său geamăn mai mic, de obicei, astfel încât părinții lor să nu-l poată auzi. Peter le spusese deseori aceste lucruri, iar atunci când nu-l crezuseră, avusese grijă să fie luat în serios. Era mult mai înalt decât Michael și îl bătuse în repetate rânduri, fiind deseori pedepsit pentru asta. Momentul în care plecase de acasă, fusese eliberator pentru tatăl lor. Nu mai suporta să-i vadă bătându-se. Mama lor mereu fusese de părere că, în ciuda comportamentului său, Peter era un băiat bun, dar, dată fiind natura sa rebelă, turbulentă, și din cauza bătăilor cu fratele său și cu băieții de la școală, până la terminarea liceului, nimeni nu mai crezuse că Peter avea o inimă bună, cu excepția mamei sale. Michael fusese mult mai ușor de iubit.

Și rămăsese alături de ei chiar și când crescuse. În ciuda faptului că îi plăcuse foarte mult activitatea de anestezist din Boston, Michael fusese extrem de încântat să se reîntoarcă în Ware când tatăl lui îl invitase să i se alăture la cabinet. Își abandonase visurile doar ca să se întoarcă acasă. Și odată ce făcuse asta, începuse să-i placă foarte mult să lucreze într-un orășel și să aibă pacienți care depindeau de prezența lui. Și îi prinsese foarte bine să împartă cabinetul cu tatăl său. Mereu spusese că asta era ceea ce își dorise dintotdeauna. Doctorul Pat, tatăl lui, remarcase destul de repede talentul lui Michael de a lucra cu bătrânii și îi transferase lui toți pacienții vârstnici. Și toți îl îndrăgiseră pe tânărul doctor Mike chiar mai mult decât pe tatăl lui. Era plin de compasiune și mereu alături de pacienții săi și de cei care îi iubeau. Toată lumea se simțea în siguranță cu doctorul Mike în viața lor. Nu doar că trăia conform jurământului hipocratic nefăcând nici un rău, ci făcea mai mult bine decât oricare alt medic pe care îl cunoscuseră vreodată, chiar și mai bine decât tatăl lui, care devenise un pic mai

irascibil și mai puțin răbdător odată cu vârsta. Michael avea o răbdare nemaipomenită. Era extrem de grijuliu, un doctor cu foarte multe calități și îndrăgit de toată lumea.

Puțin după ora opt, Michael își parcă mașina. Locuia în casa părinților săi de cincisprezece ani, de când murise mama lui și i-o lăsase moștenire. Era o casă mare și veche și un cămin minunat pentru el, Maggie și copiii lor. Când se mutaseră, Bill avea șapte ani, iar Lisa doar un an.

Michael se căsătorise cu Maggie în urmă cu douăzeci și trei de ani. Crescuseră împreună, dar pe atunci el nu îi acordase prea multă atenție. Fusese mult mai apropiată de Peter. Dar accidentul de patinaj, când ea avea douăzeci de ani, îi adusese împreună. Fusese în comă câteva luni. Pe vremea aceea, el era student la medicină, dar de îndată ce ea începuse să-și revină, o vizitase de fiecare dată când se întorsese acasă. Avusese foarte mare grijă de ea și toată lumea fusese surprinsă când, după un an, se căsătorise cu ea, în ciuda stării ei fragile de sănătate. După acel accident, Maggie rămăsese invalidă pe toată durata căsniciei lor. Michael avea foarte mare grijă de ea, și amândoi erau recunoscători că fuseseră binecuvântați cu doi copii.

Mai concepuseră și un al treilea copil, la doi ani după nașterea Lisei, dar Maggie se îmbolnăvise atât de tare, încât Michael insistase ca ea să facă avort. Aveau deja doi copii sănătoși, în mod miraculos, și îi spusese că nu-și dorea să-și piardă soția în timpul celei de-a treia nașteri. Știa cu siguranță că ea nu mai avea puterea să nască. Și cu toate că acest lucru îi frânsese inima, acceptase situația. Avea mare încredere în Michael, inclusiv în ceea ce privea tratamentul medical pe care i-l oferea. Era convinsă că el știa întotdeauna ce era cel mai bine pentru ea. Când fusese însărcinată, avusese foarte mare grijă de ea și nu apelase la un obstetrician decât ca să-l asiste la naștere. Nu avea încredere în nimeni altcineva decât în propria

persoană, atunci când venea vorba de soția sa. Ea știa că nimeni altcineva nu o iubea așa cum o făcea el, cum, de altfel, nimeni nu o cunoștea atât de bine ca el.

În ciuda consecințelor dezastruoase ale accidentului, Michael avusese grijă să o păstreze în viață. Maggie avea doar douăzeci de ani atunci și fusese o patinatoare talentată. În timp ce patina cu prietenii ei pe lacul înghețat, o bucată de coajă de copac înghețată se prinse de patinele ei. Zburase în aer și căzuse pe spate lovindu-se cu capul de gheață. Își fracturase craniul. Toți cei care o văzuseră zăcând inconștientă crezuseră că murise. Fusese transportată cu elicopterul la Boston, unde stătuse în comă cinci luni. Fusese operată la cap pentru a elibera presiunea asupra creierului, dar medicii nu putuseră să prezică cât de grave aveau să fie consecințele, în cazul în care supraviețuia. Părinții ei se bucuraseră foarte mult când ieșise din comă. Era singurul lor copil și o adorau.

În timpul convalescenței, mama ei avusese mare grijă de ea și o ajutase să se recupereze. La început, Maggie nu putea să meargă, iar ulterior, cu ajutorul terapeuților, reușise din nou să pășească, chiar dacă nesigur și târându-și un picior. Cu toate că era tânără și frumoasă, mergea ca un om care își revenise după un accident cerebral. Visul ei era să reușească să meargă și să danseze și să poarte tocuri din nou, dar aceste lucruri nu mai erau cu putință. Putea să meargă din nou, dar șchiopăta de un picior. În ciuda optimismului și curajului cu care reușise să facă față acestor provocări, era extrem de frustrată că nu progresase mai mult.

Iar o altă consecință vizibilă a accidentului fusese aceea că o bună perioadă de timp vorbirea ei devenise foarte neclară. Învățase să vorbească din nou, așa cum învățase să pășească. În cele din urmă, își recăpătase capacitatea de a vorbi, dar piciorul bolnav nu i se vindecase. Era o fată frumoasă, exact cum fusese

și înainte de accident. La început avusese dificultăți de vorbire și uneori îi era greu să-și amintească anumite cuvinte. Asta îi făcea pe oameni să creadă că nu mai era la fel de ageră la minte, ceea ce nu era cazul, deși așa părea. Prietenii care până atunci fuseseră alături de ea, o vizitau din ce în ce mai rar, ocupați cu propriile vieți. În schimb, Michael o vizita în mod regulat după ce se întorsese acasă de la spital și începea să o vadă ca pe o femeie tânără și deosebită. Îi aducea cărți, reviste și mici cadouri. O consola mereu în legătură cu condiția ei și o lăuda pentru fiecare progres. De fiecare dată când ieșea cu ea la plimbare, o ținea foarte bine și cu putere de braț. O informa deseori în legătură cu sistemul ei nervos, spunându-i că organismul ei fusese atât de slăbit, încât devenise extrem de fragilă și predispusă la infecții și boli. Una dintre îngrijorările lui era legată de posibilitatea ca, mai târziu, să paralizeze, și insistase că cel mai bine pentru ea era să stea cât mai departe de oameni, astfel încât să nu riște vreo infecție care i-ar putea pune în pericol viața.

Michael îi ținuse companie atunci când nimeni altcineva nu o mai făcea. Se simțea protejată. Lui nu-i păsa cât de ciudat pronunța ea cuvintele sau că nu mergea drept. Fusese alături de ea ori de câte ori putuse, deși era foarte ocupat cu facultatea. Și o sprijinise foarte mult atunci când mama ei murise într-un accident de mașină, la un an după accidentul ei. Fusese o pierdere devastatoare pentru Maggie și pentru tatăl ei, iar Michael îi impresionase pe toți atunci când, la scurt timp, o ceruse în căsătorie. Era evident că Maggie avea să fie întotdeauna bolnăvicioasă, iar ea se convinsese că nici un bărbat nu avea s-o mai dorească vreodată, din cauza vorbirii ei greoaie și a mersului ciudat. Cu toate astea, Michael o făcuse să se simtă cea mai iubită femeie din lume și se considerase foarte norocoasă să-l aibă alături. Iar tatăl ei se simțise ușurat, fiindcă

își făcuse griji pentru Maggie după moartea mamei ei. Era foarte prins la fabrica sa de cherestea și nu avea timp să se ocupe de ea. Știa însă că Michael va avea întotdeauna grijă de ea. Era o mare alinare pentru el. Nu putea să-și dorească mai mult pentru fiica sa decât să se mărite cu un doctor devotat.

Michael și Maggie se căsătoriseră în cadrul unei ceremonii restrânse. Ea nu-și dorise o nuntă mare, din moment ce nu ar fi putut să meargă cum trebuie spre altar, conform tradiției. Îi era frică să nu se împiedice sau să nu cadă, să nu se bâlbâie sau să nu pronunțe corect jurămintele. Pe Michael nu-l deranjase ideea unei mici ceremonii, dar nici faptul că soția sa avea aceste deficiențe. Doctorul ei din Boston, care o avusese în grijă în perioada de recuperare de după accident, considerase că era perfect normală, cu excepția faptului că se deplasa ceva mai greu, și era sigur că, ajutată de un logoped, avea să poată vorbi mai bine. De asemenea, credea că avea să-și poată folosi și piciorul afectat. Pe de altă parte, nu fusese deloc de acord cu părerea lui Michael legată de potențiala ei fragilitate și considerase că erau doar temerile unui medic tânăr și îndrăgostit. Crezuse că Michael se îngrijora mult prea mult și că o trata ca pe o păpușă din porțelan.

Totuși. Michael nu se înșelase în legătură cu fragilitatea lui Maggie. În fiecare iarnă făcuse forme severe de gripă și chiar și pneumonie de câteva ori. Se îmbolnăvise atât de tare, încât Michael o internase de fiecare dată, făcându-și griji pentru viața ei. După ce se vindeca, insista să nu iasă din casă mai multe luni de zile. Nu își dorea ca ea să se expună diferiților microbi ce ar fi putut-o supune unor riscuri mai mari. În acea perioadă locuiau într-un apartament din Boston. Pe atunci, el își încheia studiile de medicină și o pusese să stea la pat cât timp fusese însărcinată cu primul lor copil. Nu o consultase nici un obstetrician, și nici nu avusese nevoie de vreun alt doctor, căci

Michael avea grijă de ea mai bine decât oricine. Dar lunile pe care le petrecuse în pat îi slăbiseră și mai tare mușchii picioarelor, iar mersul îi devenise mult mai nesigur, și abia mai putuse să meargă după ce născuse, și, ca să o împiedice să cadă sau să se rănească, folosise câteva luni un scaun cu rotile. Era un preț mic băiatul lor cel frumos, pe care l-au numit William. Singurul lucru pe care îl regreta era acela că Michael considerase că era mult prea slăbită ca să poată să alăpteze, astfel încât făcuseră cu rândul hrănind copilul cu biberonul ori de câte ori Michael se afla acasă. Totuși, era un băiețel voinic și drăgălaș.

În perioada în care Michael își făcea rezidențiatul în anestezie, Maggie se descurcase foarte bine. Începuse să meargă din nou mai bine, chiar dacă nu îi fusese foarte ușor să aibă grijă de copilașul care abia începuse să umble, și se simțea ușurată de fiecare dată când Michael venise acasă ca să aibă grijă de el. Se îngrijora deseori din cauza sistemului nervos al lui Maggie. Cu părere de rău, îi spusese în repetate rânduri că în urma accidentului pe care îl suferise era mult mai predispusă la un accident vascular cerebral sau la hemoragie cerebrală, indiferent de vârstă. Gândul că acest lucru putea să se întâmple în timp ce avea grijă de copilul lor o speriase pe Maggie atât de tare, încât angajaseră o bonă care să aibă grijă de siguranța copilului, astfel încât ea să se odihnească mai mult. Începuse să-i lipsească să meargă în parc cu Billy, dar mereu îl aștepta cu brațele deschise când se întorcea acasă cu bona. Era bucuria vieții ei, la fel cum era și tatăl lui.

Lucrurile deveniseră mai simple atunci când tatăl lui Michael îi propusese acestuia să i se alăture la cabinet, iar ei se mutaseră înapoi în Ware. Găsiseră cu ușurință fete tinere care s-o ajute. Când Maggie rămăsese însărcinată cu Lisa, Michael insistase din nou să stea la pat, de această dată timp de opt luni.

Asta o vlăguise și mai mult, dar și avusese o naștere ușoară, iar bebelușul, o fetiță sănătoasă. Însă după opt luni de stat la pat, Maggie era foarte slăbită și căzuse în dormitor la puțin timp după naștere. După această întâmplare nefericită, Michael îi sugerase să folosească un mergător, lucru care ei i se păruse umilitor, dar el insistase cu destulă fermitate spunându-i că nu-și dorește să se rănească și mai grav sau să se lovească din nou la cap. Era convins că a doua oară nu mai avea cum să supraviețuiască. Și la un an după ce Lisa se născuse, părinții lui muriseră, iar ei se și mutaseră în casa acestora. Singura problemă era că acolo existau numeroase scări, lucru care îi îngreunase lui Maggie posibilitatea de a se deplasa. Îi era absolut interzis să folosească scările de una singură. Michael o aducea jos după-amiaza când se întorcea acasă și o așeza cu blândețe pe canapea de unde putea să o supravegheze, dar nu își dorea ca ea să umble prin casă, pe la nici un etaj, cât timp era plecat. Acest lucru îi limitase activitățile în mod considerabil și suferea de fiecare dată când îi auzea pe copii jucându-se jos cu bona, că nu putea să coboare și să se distreze împreună cu ei. Trebuia să îi aștepte să vină ei la ea sau să se întoarcă Michael acasă și s-o ducă în camera de zi.

Sugerase de mai multe ori să cumpere o casă cu un singur nivel, astfel încât să se poată deplasa și ea cu mergătorul, dar gândul de a vinde casa părinților săi îi frângea inima lui Michael, iar ea nu dorea să-l mâhnească după tot ce făcuse pentru ea. Renunțase la viața lui, cu excepția activității de medic, ca să aibă grijă de ea. Din acest motiv îl ascultase și atunci când el insistase ca ea să avorteze cel de-al treilea copil. Avea încredere totală în el, ținând cont de faptul că Michael nu se înșela niciodată când venea vorba despre starea ei de sănătate. Și avusese dreptate că va deveni și mai fragilă cu trecerea anilor. Michael o avertizase de la început și se părea că

acest lucru era inevitabil.

Mai de curând, moartea tatălui ei o îndurerase profund, la fel ca și faptul că, în urmă cu câțiva ani, fiul lor Bill plecase la studii la Londra. Aproape că nu mai venea deloc pe acasă, dar vorbeau la telefon destul de des și comunicau prin e-mail. Michael se temea că aceste șocuri prin care trecuse îi afectaseră sănătatea, care se deteriorase considerabil în ultimii doi ani de zile.

Pe de altă parte, fiica lor Lisa era bucuria și mândria lor. Își dorea să devină medic ca și tatăl ei, și se dovedise o asistentă medicală pricepută ori de câte ori Maggie se simțea mai slăbită decât în mod normal sau se îmbolnăvea. De mulți ani sănătatea ei era tot mai precară, și tuturor li se părea miraculos faptul că încă era vie la patruzeci și patru de ani. Supraviețuise accidentului din urmă cu douăzeci și patru de ani, dar, așa cum preconizase și Michael, sănătatea ei se deteriora constant. Recent fusese diagnosticată cu boala Parkinson, lucru care îl neliniștea mult pe Michael. Cu toate că încerca să nu o sperie, ea putea vedea în ochii lui cât de îngrijorat era.

Era un soț devotat, iubitor, și îi era nespus de recunoscătoare pentru blândețea lui, pentru copiii lor și pentru viața pe care o aveau împreună. Deseori se simțea vinovată pentru cât de puțin putea face pentru ei. Majoritatea timpului era captivă în dormitor, prizonieră în propriul corp. Pe măsură ce boala Parkinson progresa, aproape că nu mai putea să meargă, și niciodată nu o făcea fără mergător. Michael prefera ca ea să se deplaseze într-un scaun cu rotile, astfel încât să nu cadă și să se lovească încă o dată la cap. Făcea tot posibilul să o protejeze. Și în mare parte a timpului, Maggie se simțea extrem de inutilă.

Totuși, fără nici o îndoială, copiii erau o sursă imensă de bucurie, iar Lisa o ajuta ori de câte ori avea nevoie. Și în ciuda

infirmităților sale, Maggie reușea să găsească motive de bucurie și în alte lucruri. Avea o fire veselă și optimistă, dar din pricina avertismentelor constante din partea lui Michael ajunsese, de-a lungul anilor, să fie îngrozită de starea ei de sănătate. Și ura gândul că într-o zi avea să îi părăsească pe Michael și pe copii, cu mult înainte de a fi pregătită să facă acest lucru. Încerca să nu se gândească prea mult la asta, dar spectrul unei boli grave care avea să-i afecteze familia era mereu prezent.

În loc să se lase copleșită de tristețe, mulțumită unui cadou de Crăciun din partea fiului ei Bill, își distrăgea atenția navigând pe internet, devenind dependentă de asta. Era covorul fermecat al lui Maggie către lumea de afară. Michael se plângea că o extenua și o bulversa cu informații incorecte de pe site-uri medicale. Dar cu ajutorul minunatului laptop primit de la Bill, putea să facă cumpărături de pe eBay pentru Lisa, să-i trimită oricând dorea e-mailuri lui Bill la Londra și să învețe lucruri fascinante despre istorie, artă și călătorii pe care nu avea să le facă niciodată. Internetul îi oferea acces la o întreagă lume nouă. Era la curent cu tot ce se întâmpla pe glob și bine informată în legătură cu multe alte subiecte. Deseori Michael izbucnea în râs când ajungea acasă și ea îi povestea despre un eveniment obscur din lume sau despre vreun lucru la care el nu se gândise niciodată și nici nu credea că-i era de folos. Pasiunea ei pentru informație și cunoaștere era insațiabilă. Din când în când accesa camere de chat și coresponda cu oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată, și altminteri nici n-ar fi făcut-o, și își cauta vechi prieteni pe Facebook, cu toate că nu avea cont.

Și din când în când, chiar dacă rareori admisese asta, căuta pe Google articole și informații medicale în legătură cu starea ei de sănătate pentru a putea afla mai multe despre boala sa, din moment ce Michael nu îi oferea detaliile sordide, dorind s-o protejeze, cu toate că ea nu avea cum să nu remarce de fiecare

dată îngrijorarea din ochii lui. Și de curând, citise despre boala Parkinson, boala cu care Michael o diagnosticase în urmă cu doi ani de zile. Știa că Michael putea să judece cel mai bine ce anume era bun pentru ea, dar îi plăcea să fie informată în legătură cu starea ei de sănătate și învăța în mod constant lucruri noi de pe internet. Dar nu își dorea vreodată ca Michael să creadă că îi pune la îndoială opiniile medicale, prin urmare, nu menționa niciodată cercetarea medicală pe care o făcea. Îi era atât de devotat, încât nu dorea să-l supere. Mai ales că el îi atrăsese deseori atenția că o bună parte din informațiile medicale de pe internet erau incorecte. Doar că ei i se păreau interesante oricum. Avea o poftă nemaipomenită de informare.

Recent, corespondase cu o femeie pe care o „cunoscuse“ într-o cameră de chat unde se întâlneau cei care nu ieșeau afară din casă. Aveau aproape aceeași vârstă, doar că Maggie stătuse mai mult timp în casă decât ea. Noua ei prietenă era imobilizată într-un scaun cu rotile de vreo zece ani, în urma unui accident de mașină. Și când descoperiseră că amândouă aveau Parkinson, făcură schimb de informații în legătură cu această boală. Maggie se simți oarecum ușurată să constate că simptomele ei erau mai ușoare decât ale amicei sale, dar nu îi spusese acest lucru. Păruse o femeie drăguță și corespondau de câteva ori pe săptămână. Michael își exprima în mod frecvent îngrijorarea legată de faptul că ar putea cădea pradă unor oameni periculoși care o puteau hărțui pe internet, dar Maggie nu-și făcea griji. Se distra comunicând cu oameni pe chat.

Maggie se bucura cel mai mult de libertatea pe care i-o oferea internetul, și uneori stătea toată ziua lipită de laptop, învățând lucruri noi, citind despre subiecte care o fascinau. La început Michael se supărase că Bill îi oferise mamei sale un cadou care o epuiza. Dar Bill apărase dreptul mamei sale de a naviga pe internet, și Michael fusese nevoit să-și recunoască

înfrângerea. Maggie era foarte atașată de internet și de ușile pe care acesta i le deschidea. Ajunsese să fie un fel de specialist în arta cumpărăturilor online și, cu doi ani în urmă, redecorase întreaga sufragerie cu produse de la IKEA, fără să se ridice din pat.

Mai mult decât atât, pentru ea era un lucru distractiv, și un cadou prețios oferit de fiul ei drag. Îi trimitea câteva e-mailuri pe zi, la care el îi răspundea de pe BlackBerry. Îi promisese că acesta avea să fie următorul cadou pentru ea, când se va întoarce acasă, deși, pentru moment, nu avea în plan să facă acest lucru. Îi era foarte dor de el, dar încerca să pară veselă ori de câte ori vorbea despre situația de acasă. Și niciodată nu se plângea în legătură cu starea ei de sănătate. Nu dorea să își îngrijoreze fiul și îi oferea doar cele mai optimiste vești.

În ultima vreme, se uita chiar și la filme pe laptopul ei. Ori de câte ori Lisa nu avea teme de făcut, se așeza în pat lângă mama sa și se uitau împreună. Calculatorul ei era cea mai importantă posesiune din viața lui Maggie. Îi oferea informații, o ajuta să evadeze, o distra și îi satisfăcea dorința de cunoaștere. Era perfect pentru cineva care își petrecuse majoritatea vieții în pat. Internetul îi adăuga o nouă perspectivă vieții sale.

Iar cealaltă binecuvântare din viața ei era Prudence Walker, care venea de trei ori pe săptămână să facă curățenie și să-i pregătească lui Maggie prânzul atunci când Lisa avea ore, iar Michael era prea ocupat cu pacienții lui. Pru avea aproape șaptezeci de ani, crescuse șase copii, și deborda de energie. Cu toate astea, considera că fascinația lui Maggie pentru internet era un pic cam ciudată și, posibil, chiar periculoasă. Nu avea nici măcar un cuptor cu microunde în casa ei, și considera că timpul îndelungat pe care Maggie îl petrecea la calculator avea să îi provoace acesteia cine știe ce boală fatală. O avertizase

deseori în legătură cu acest lucru. În afară de asta, cele două femei se înțelegeau de minune, iar Michael îi era foarte drag lui Prudence, al cărui tată o ajutase să-i nască pe toți cei șase copii ai ei.

Pru era acum văduvă și îi plăcea să aibă grijă de Maggie, iar pentru Maggie era o bucurie să aibă pe cineva cu care să vorbească, altcineva în afară de soțul și de fiica ei, care amândoi erau ocupați. Pru îi aducea lui Maggie cărțile și revistele pe care le cerea, și împrumuta cărți de la librărie pentru ea. Și deseori râdeau împreună de fiecare dată când Pru făcea curățenie cu sârguință și bombănea despre cât de mult praf se acumula de la o săptămână la alta. Spre deosebire de Maggie, nu avea nici un interes față de problemele lumii, dar știa bârfele locale, pe care Maggie adora să le audă, în ciuda faptului că nu prea se mai întâlnea cu nimeni. Michael era atât de discret, încât niciodată nu îi spunea mare lucru, iar Lisa era mult prea tânără ca să fie interesată de activitățile adulților din Ware. Era preocupată mai mult de activitățile sale școlare. Pru Walker îi însufleția viața lui Maggie, și era o adevărată mană cerească pentru ea. Se ocupa de curățenia casei lor de cincisprezece ani, chiar de când se mutaseră în casa părinților lui Michael. Era o casă veche și mare, destul de întortocheată, și avuseseră nevoie să angajeze pe cineva care să se ocupe de curățenie. Iar Maggie adora toate noutățile locale pe care Pru i le împărtășea. Pru și internetul o ajutau pe Maggie să fie pe deplin informată.

Michael urcă în grabă scările la sfârșitul zilei de lucru, intră prin ușa din față și își agață pălăria și haina în cuierul din hol. Din bucutarie venea un miros delicios de mâncare gătită. Lisa îl sunase cu o oră înainte ca să afle când ajungea acasă. Din cauza infirmității mamei ei, obișnuia să se comporte mai degrabă ca o soție, decât ca o fiică. La doar șaisprezece ani se descurca foarte

bine cu treburile casnice. Michael se întorcea deseori acasă la ora prânzului pentru a-i da de mâncare lui Maggie, în cazul în care Pru nu era acolo, dar Lisa se ocupa de tot restul. Lisa pregătea cina, făcea cumpărături, și în ciuda activităților casnice, avea note foarte bune. Chipul lui Michael se detensionă într-un zâmbet atunci când o văzu, cu șorțul peste fusta ei scurtă de blugi, ieșind din bucătărie să-l întâmpine. Zâmbetele lor erau ca două picături de apă.

— Bună, tată, ce-ai făcut azi?

Părea bucuroasă să își revadă tatăl. Casa era mereu cufundată în tăcere până când venea el. În timp ce pregătise cina, își făcuse și temele în bucătărie. Gătise pulpă de miel după o rețetă dintr-o revistă. Mereu îi gătea câte ceva, așteptându-l cu masa pusă, și îi duceau pe o tavă mâncarea mamei ei, în cazul în care nu se simțea îndeajuns de bine ca să coboare, lucru care se tot întâmplase în ultimele zile. Boala Parkinson se agrava repede, spre disperarea lui Michael. Niciodată nu vorbise despre asta cu Maggie sau cu Lisa, dar Maggie vedea îngrijorarea din ochii lui de fiecare dată când o consultase.

— Am avut o zi destul de bună. Mă bucur că am ajuns acasă. Cum se simte mama? o întrebă el și o îmbrățișă.

Semăna foarte bine cu Peter, doar că era ceva mai scund și mai îndesat. Peter era mai înalt și arăta mai bine, pe când Michael avea o constituție mai solidă. Părea asemenea unui ursuleț de pluș în brațele fiicei sale în timp ce aceasta îl îmbrățișă.

— Mama pare că se simte destul de bine, spuse Lisa zâmbind cu gura până la urechi.

Ochii ei se umplură de bucurie când își privi tatăl. Era eroul vieții ei, și al tuturor celor din Ware. Și, fără îndoială, și al lui Maggie.

— Mă duc repede până sus s-o văd înainte de masă. Ce

avem de mâncare? Sunt lihnit.

Mâncase ceva în grabă pe la prânz, dar nu mai reușise să guste altceva de atunci. De obicei își începea activitatea la ora șapte cu vizitele la domiciliu. Avusese o zi lungă. Iar tot ceea ce Lisa își dorea era să-i calce pe urme și să devină medic. Exact cum se întâmplase cu Michael și tatăl lui, obiectivul Lisei era acela de a lucra pentru el.

— Pulpă de miel. E o rețetă nouă, zise ea cu mândrie.

Avea părul negru ca al mamei sale și ochii albaștri ca ai tatălui său și, deși era scundă ca Maggie, nu părea la fel de fragilă ca ea. Dar Maggie slăbise foarte mult în toți anii pe care îi petrecuse în pat, și deseori nu mânca, neavând poftă. Întotdeauna se chinuiau să o facă să se hrănească, mai ales în ultima perioadă. Lisa avea o înfățișare feminină. Arăta ca o balerină cu părul ei lung și negru strâns la spate. Michael se grăbi să urce scările ca să-și vadă soția. Maggie stătea în pat cu laptopul în poală și se lumină la față când el intră în dormitor. Era atât de vioi și de energic, ca o briză de aer proaspăt care invada încăperea.

— Bună, iubitule! spuse ea bucuroasă. Ai avut o zi lungă. Cred că ești foarte obosit.

Nu-l mai văzuse de dimineață. Întotdeauna era îngrijorată pentru el, așa cum se îngrijora și el pentru ea. Zâmbi când observă că ea se uita la un documentar despre Japonia. Era un fel de excursie virtuală prin templele din Kyoto. Se aplecă deasupra patului ei și o sărută, apoi se încruntă, dar își controlă repede expresia astfel încât să nu o alarmeze pe Maggie. Ea observă însă. Știa că fiecare expresie de acest fel avea legătură cu starea ei de sănătate.

— S-a întâmplat ceva?

Brusc se neliniști. El era pentru ea asemenea unui barometru al situației sale, și mereu putea să vadă asta în ochii

lui, indiferent de ce spunea. Cunoștea toate aceste manifestări ale gesturilor sale, indiferent de cât de bine se chinuia să le ascundă. Chiar putea să vadă prin el ori de câte ori își ascundea îngrijorarea.

— Ai cumva frisoane? o întrebă el, încercând să pară relaxat, în timp ce scoase dintr-un sertar un tensiometru, iar ea își închise calculatorul.

— Nu, chiar mă simt bine. Mă simt atât de bine, încât voiam ca în seara asta să cobor pentru cină. Miroase atât de bine.

În aer plutea un miros plăcut de usturoi, lucru care o atrăgea foarte tare.

— Să vedem mai întâi ce ne spune pernuța magică, îi zise el, în timp ce se aplecă din nou și o sărută, și umflă manșeta tensiometrului până când îi strânse brațul și eliberă presiunea încruntându-se încă o dată.

Ea își dădu seama imediat că el nu era mulțumit de rezultat, dar îi îndepărta aparatul înainte ca ea să-l poată vedea. Nu-i plăcea ca ea să se îngrijoreze. Cu toate acestea, era perfect conștientă de starea ei precară de sănătate și de procesul încet și permanent al degenerării.

— E de rău? întrebă ea îngrijorată.

Michael ezită o secundă înainte de a-i răspunde. Ea știu ce înseamnă asta. Însemna că ceva era, din nou, în neregulă. Deseori avea hipotensiune arterială, ceea ce îi provoca amețeli, dar până atunci se simțise bine în seara aceea.

— Sigur că nu, o liniști el. Totuși, nu cred că ar trebui să cobori în seara asta. Vreau să stai aici și să te odihnești.

Brusc, fu cuprinsă de dezamăgire, asemenea unei copile căreia i se spune că petrecerea de ziua ei a fost anulată. Așteptase toată după-amiaza și seara ca să-l vadă, și ardea de nerăbdare să mănânce împreună cu el și cu Lisa. Michael nu o lăsase toată săptămâna să coboare la cină. Era obișnuită cu

asta, dar trăia pentru acele mici momente pe care le putea petrece cu ei. Cu excepția lui Pru care venea să facă menajul, nimeni altcineva nu o mai vizita. De prea mult timp trăia în izolare. Singurii oameni din lume pentru ea erau soțul și fiica sa, acum că fiul ei era plecat la Londra. Iar Michael tăia elanul oricui dorea să o viziteze pe motiv că nu dorea ca ea să se îmbolnăvească. Încă de la accidentul ei, plămânii nu mai erau rezistenți. Și nu avea nici un sistem imunitar suficient de puternic încât să o protejeze de diferite boli. Orice vizită putea să însemne moartea lui Maggie. Uneori îi spunea chiar și lui Pru să nu vină, în cazul în care Maggie se simțea rău, sau dacă Pru era răcită, lucru care putea fi periculos pentru Maggie.

— Speram să pot coborî la cină. Se uită la el cu privirea rugătoare. Chiar m-am simțit bine azi.

Însă acum, după ce văzu acea privire din ochii lui, își dădu seama că se simți un pic amețită. Poate că avea dreptate.

— Nu vrem să ți se facă rău în scaunul cu rotile, zise el cu blândețe.

Ea spera că putea folosi mergătorul, dar nu dorea să mai insiste. Dacă avea să cadă și să se rănească, i-ar fi supărat pe el și pe Lisa, și nu-și dorea asta. Era o povară pentru ei, și era conștientă de asta.

— Îți pot aduce mâncarea aici. Te poți uita la un film.

Deja văzuse două filme în acea zi, și tot ce își dorea era să se bucure de cină cu familia ei, lucru pe care îl făcea din ce în ce mai rar. Boala Parkinson o făcea să se simtă din ce în ce mai bolnavă, și mai nesigură. Și știa din ceea ce citise pe internet că în cele din urmă lucrurile se vor înrăutăți și mai tare.

— Bine, atunci, zise ea cu tristețe.

El o sărută încă o dată și plecă. Cinci minute mai târziu se întoarse cu o tavă pe care Lisa o aranjase foarte frumos cu o mică față de masă și un șervet. Ar fi dorit ca ea să facă aceste

lucruri, în locul fiicei sale.

— Room-service, spuse Michael făcând o plecăciune în timp ce așează tava pe genunchii ei.

Se săturase să mănânce singură în cameră, dar îi venea foarte greu să îi roage să-și aducă și ei tăvile ca să mănânce împreună cu ea. Aveau dreptul să se bucure de o masă normală. Privind platoul pe care i-l lăsase, îi trecu foamea. Mirosea foarte bine, dar nu mai putea mânca. Rămase pur și simplu uitându-se la mâncare, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Pierduse o viață întreagă stând în dormitor, dar, cu toate acestea, era extrem de recunoscătoare că-i avea pe Michael și pe copii. Apucă furculița și începu să se joace cu mâncarea. Trebuia să încerce să mănânce ceva – nedorind să-i jignească sentimentele Lisei. Avea privirea de balerină ca și fiica ei, dar după o viață întreagă de boală, arăta mai mult ca o păpușă, stând cu delicatețe în patul său. Iar Michael o tratac chiar ca pe o păpușă. Era păpușa pe care o păstrase în viață din ziua în care se căsătoriseră. Se gândi să îi trimită lui Bill un e-mail, dar nu dorea ca el să-și dea seama că era tristă. El o cunoștea bine, uneori mai bine decât tatăl lui.

La parter, Michael și Lisa râdeau în bucătărie. Ea îi povestea ce se întâmplase în acea zi la școală, și despre prietenii ei. Cel mai bun prieten era, oricum, chiar tatăl ei. Îi spunea totul și deseori îi ceruse sfatul. Nu putea să facă același lucru și cu mama sa – era învățată să se comporte cu grijă cu ea și să o protejeze aproape ca pe un copil. De când erau mici, Michael îi avertizase pe ea și pe fratele ei să nu o tulbure foarte tare pe mama lor – era mult prea fragilă. Așa că își împărtășiseră toate bucuriile și suferințele tatălui, și nu mamei lor. De când cu accidentul de la patinoar, Maggie își trăise întreaga viață pe margine. Dar Lisa și tatăl ei formau o pereche extrem de energică în timp ce vorbeau. Ulterior, o ajută să spele și își

continuară discuția. Ca și ea, era extrem de nerăbdător să i se alăture la cabinet. Era visul vieții lui, și acum era și al ei. Erau două suflete pereche. Când Michael urcă sus la Maggie, era trecut de ora zece, iar Lisa se duse în dormitorul ei să se uite la televizor și să vorbească cu prietenii la telefon.

Maggie era trează când el intră în dormitor, și păru plictisită și singură. Avea calculatorul închis și era destul de îngrijorat în legătură cu starea ei de sănătate, mai ales după ce văzuse privirea afectată a lui Michael atunci când o consultase înainte de cină. Ceea ce observase o tulburase foarte tare. Și uneori își dorea ca el și Lisa să nu petreacă atât de mult timp împreună la masă, dar știa că aveau foarte multe să-și împărtășească, iar ea nu prea avea mare lucru de spus din moment ce stătea toată ziua izolată de lume. Tot ceea ce le putea împărtăși erau lucruri pe care le vedea pe internet. Soțul și fiica ei erau amândoi interesați de oameni reali și de lucrurile reale ale vieții.

— Ești obosită? o întrebă el uitându-se la ea în timp ce se așeză lângă ea pe pat.

Remarcă din nou în privirea lui acea îngrijorare efemeră care o speria întotdeauna.

— Nu, mă simt bine, răspunse ea, zâmbind, și caută să-i atingă mâna.

El îi apucă mâna delicată și palidă și o strânse în a lui.

— În câteva minute îți voi da o pastilă pentru somn, promise el, de parcă asta îi lipsea.

— N-am nevoie. Încă nu-mi este somn. Aș vrea să vorbim.

El râse imediat de parcă ea era vreun copil ce avea o idee năstrușnică, cum ar fi să meargă la grădina zoologică la miezul nopții.

— Păi, ia să vedem. M-am trezit la cinci dimineața, și am vizitat primul pacient la șapte. Am făcut vreo unsprezece vizite

la domiciliu, am avut de lucru la cabinet, și am muncit vreo douăsprezece ore. Își privi ceasul de la mână. Și peste șapte ore trebuie să mă trezesc și s-o iau de la capăt. Draga mea, dacă te aștepți să purtăm vreo conversație inteligentă la ora asta, cred că te voi dezamăgi. Chiar și fără somnifer, tot voi adormi înaintea ta! Și nu prea am chef azi să aflu lucruri noi învățate de pe Google.

— Îmi pare rău! Ea se simți brusc vinovată că voia să petreacă puțin timp cu el. Înseamnă că ești extenuat.

Chiar era, și tot ceea ce își dorea era să facă un duș și să se culce. Și voia ca și ea să se odihnească. Lui i se păruse epuizată, chiar dacă ea nu recunoscuse. Încă era convins că petrecea mult prea mult timp pe internet, în loc să se odihnească.

Se duse să scoată o cutie cu pastile pentru somn dintr-un sertar din celălalt capăt al camerei și îi oferi una împreună cu un pahar cu apă.

— Sincer îți spun, nu am nevoie, insistă ea.

În cazul în care nu reușea să adoarmă, prefera să se uite la un film pe calculator cu căștile în urechi. Dar Michael era adeptul medicamentelor, din moment ce era medic.

— Cine-i doctorul aici? întrebă el maimuțărindu-se, lucru care o făcu să râdă.

— Tu ești. Dar voi dormi bine și fără pastilă.

— Hai mai bine să fim siguri. Mă voi simți mai bine dacă o vei lua.

Trăiau parcă după regulile unui spital, cu Michael cel responsabil de medicația și tratamentul ei, dar care știa mereu ce era cel mai bine pentru ea, și deseori avea dreptate. Iar ei nu-i plăcea să nu-i îndeplinească dorințele. Înghiți pastila și îl privi zâmbind. Era o ființă delicată, iubitoare, și întreaga lor căsnicie fusese ascultătoare. Lui îi plăcea foarte mult să fie soțul ei, indiferent de cât de bolnavă era. Încă de la început știuse în ce

se băga și nu-și făcuse niciodată iluzii. Nu se aștepta ca ea să se facă mai bine, și chiar nu era mai bine.

— Mă întorc în câteva minute, spuse el și se duse să facă un duș.

Când se întoarse după o jumătate de oră, Maggie aproape adormise. Își deschise ochii și îi zâmbi liniștită.

— Te iubesc, murmură ea, pe jumătate adormită.

— Și eu te iubesc, spuse el și se așeză lângă ea în pat și o sărută.

Îl sărută și ea înapoi și adormi în brațele lui, în timp ce el o privi și îi mângâie cu blândețe părul. Știa că într-o zi ea nu va mai fi alături de el și dorea să o facă să se simtă cât mai confortabil cu putință. Până acum avuseseră noroc, dar era conștient că într-o zi nu avea cum să mai fie la fel. Prea mulți ani se luptară cu ceea ce, oricum, în mod tragic, avea să se întâmple.

Capitolul 5

Când Peter intră în casa de pe malul lacului Wickaboag, îl invadară o mulțime de amintiri. Luase cheia de la un agent imobiliar local din West Brookfield care avusese grijă, de-a lungul anilor, de casă, și îl ținuse la curent cu reparațiile necesare dinaintea fiecărei ierni. În urmă cu câțiva ani chiar schimbase tot acoperișul după ce descoperise niște scurgeri. Odată se inundase toată casa când unele țevi, după ce înghețaseră, se spărseseră. Per ansamblu, casa era destul de veche, dar bine întreținută. Aproape că nu se schimbase nimic de când o văzuse ultima oară. Singura persoană care mai locuise înainte fusese chiar mama lui. Își petrecuse acolo ultima vară, după ce se îmbolnăvise foarte tare, dar murise la scurt timp după ce plecase de aici. Până și mobilierul era cel din copilăria lui. Culoarea tapițeriei se estompase de-a lungul timpului, dar nu și amintirile lui. Încă își aducea aminte de canoe, de bărcile cu pânze de pe lac, de cum înota sau pescuia cu tatăl și cu fratele său. În ciuda numeroaselor probleme cu fratele său geamăn, lacul era acel loc care îi aducea bucurie.

Aprinse luminile din casă și observă cât de prăfuite erau toate lucrurile, dar fiind mult prea obosit pentru a se întoarce în Boston, se decise să rămână peste noapte. Găsi niște așternuturi mai vechi într-o debara și se duse în camera copilăriei sale. Înăuntru erau două paturi înguste și se hotărî să-l pregătească pe cel în care, de-a lungul anilor, dormise. Părinții lui cumpăraseră această cabană deoarece era aproape

de casa lor, astfel încât tatăl lor să poată să se deplaseze în Ware ori de câte ori pacienții lui avuseseră nevoie de el. În timpul vacanțelor de vară se străduise să-și mai elibereze programul de lucru, dar rareori își luase liber mai mult de o zi.

Peter intră în fiecare cameră și apoi deschise ușa din spate și se așeză pe un scaun și se uită la stele. Avu o senzație ciudată când realiză cât de mult timp trecuse de când fusese ultima oară acolo, și faptul că acum era nevoit să o ia de la capăt. Se întrebă dacă ar fi schimbat ceva știind, ca acum, că activitatea lui de pe Wall Street avea să se încheie. Probabil că nu.

Se gândi mai mult ca oricând la părinții lui și la fratele geamăn. Amândoi intraseră într-o competiție acerbă pentru a câștiga dragostea și afecțiunea părinților lor, iar Peter simțea că de fiecare dată, în copilărie, Michael câștigase. Michael trebuise să le câștige încrederea și aprobarea, și fusese dispus să facă orice pentru a le obține. Peter se întrebă oare ce se întâmplase cu Michael, ce fel de viață avea și dacă Maggie mai trăia. O plăcuse dintotdeauna. Se întâlniseră de câteva ori în timpul liceului, pe când ea era în clasa a zecea, și el în ultimul an. O mai văzuse o singură dată, după accident, când venise acasă în vizită, și descoperise atunci că Michael făcea tot ce putea ca să-i câștige dragostea. Îi rămase devotat, imediat după accident, și devenise extrem de protector cu ea. Fusese întotdeauna o fată frumoasă, dar, după accidentul de la patinaj, slăbise foarte tare. Mama ei îi spusese că doctorul era sigur că, odată cu trecerea anilor, calitatea vieții ei avea să se îmbunătățească, dar când Peter o văzuse la înmormântările părinților săi, îi păruse foarte firavă. Nu o mai văzuse de atunci și nici pe fratele lui. Mai ales după numeroasele lor certuri legate de moștenire. Peter nu mai credea că, după cincisprezece ani, reușise să supraviețuiască, având în vedere starea în care o văzuse ultima oară. Și neavând nici o persoană de contact în Ware, nu avea cum să afle dacă

murise. Spera totuși că nu. Dintotdeauna o plăcuse, dar accidentul avea urmări devastatoare pentru ea. Fusese campioană locală la patinaj, dar după accident nu mai existase nici o speranță reală că ar mai fi putut vreodată să ducă o viață normală. Era impresionant și emoționant faptul că Michael se căsătorise cu ea, în ciuda evenimentului tragic, și că își dorise să aibă grijă de ea. Indiferent de sentimentele pe care le avea față de fratele său, de dragul lui Maggie, speră că era fericită și vie.

Aveau un copil mic când îi văzuse ultima oară, la slujba de înmormântare a tatălui său, când Maggie îl ținuse în brațe, iar Michael avusese grijă s-o ajute să se deplaseze în scaunul cu rotile. Biserica se umpluse de oameni, și tot la fel de mulți fuseseră prezenți și la slujba de înmormântare a mamei sale. Își închise ochii și se gândi la fiecare dintre ei în timp ce stătea pe ponton în aerul rece de februarie. Un vânt rece venea dinspre lac și, în cele din urmă, intră în casă. Nu găsi nimic de mâncare prin dulapuri sau în frigider, dar oricum nu-i era foame. Puțin mai târziu, închise luminile și se culcă. Se trezi înțepenit și obosit din cauza patului îngust, în timp ce razele soarelui intrau în dormitor. Era încă devreme și trebuia să se întoarcă în New York. Nu se alesese cu nimic în urma interviului din Boston, și dorea să se ducă la L.A. cât mai repede posibil, ca să-i vadă pe Alana și pe băieți.

Peter impături frumos așternutul și îl așeză înapoi în dulap. Văzând din nou casa își dădu seama, încă o dată, că nu avea nici un rost s-o păstreze. Nu intenționa să se mai întoarcă vreodată acolo. Era timpul s-o vândă, și se gândi că ar fi trebuit să facă asta cu mai mulți ani în urmă.

Conduse înapoi către West Brookfield, și dădu drumul plicului cu cheia casei pe trapa poștală a agentului imobiliar. Făcuse o scurtă călătorie înapoi în timp, dar una pe care simțea

că nu mai era nevoit să-o repete. Pusese și un bilet în plic în care îi scrisese agentului că voia să vândă casa, rugându-l să-i telefoneze ca să-i sugereze un preț. Nu credea că valora foarte mult, cu toate că avea o mică porțiune de plajă, iar amplasarea era foarte bună. Își aminti că părinții săi fuseseră foarte atașați de ea și o cumpăraseră mai mult pentru băieți. Iar acum Peter avea de gând s-o vândă și astfel să rupă și ultima sa legătură cu copilăria. Venise timpul să facă asta. Nu avea nici cea mai mică idee de ce nu o făcuse până atunci.

Conduse vreo patru ore până la New York și, când ajunse la hotel, se simți obosit dar bucuros de reîntoarcerea în oraș. Le telefonă lui Ben și Ryan imediat ce intră în cameră și le spuse că în câteva zile avea să ajungă la ei. Ben păru destul de indiferent, în schimb Ryan se bucură foarte tare. Trecuseră cinci săptămâni de când Peter îi văzuse ultima oară pe Alana și pe copii. Îi telefonase deseori, dar de fiecare dată ea păruse distantă. El încă spera că tensiunea dintre ei avea să dispară. Lucrul cel mai important pentru Peter era să-și salveze relația cu Alana, în cazul în care mai era cu putință, și să stea împreună cu ea și cu băieții. Era dispus să sacrifice totul pentru asta, însă fără să-și vândă sufletul tatălui ei.

Două zile mai târziu, se gândi la aceleași lucruri în timpul zborului către L.A. Nu avea nici cea mai mică idee cum să-și petreacă timpul în L.A. Nu dorea să întreprindă vreo activitate inutilă sau să fie sluga tatălui ei, nici să accepte un venit doar ca să stea într-un birou, nefăcând nimic, între partidele de tenis și orele de masaj. Tot ceea ce Peter își dorea era să se reîntoarcă la lucru, cu toate că erau zeci de alți oameni în aceeași situație ca a lui, fără vreun loc de muncă, și nimeni nu-și permitea să facă noi angajări până ce economia nu se stabiliza. Iar acest lucru putea să dureze și câțiva ani. Era îngrozitor, dar nu avea nici cea mai mică idee ce să facă între timp. Avea ceva bani, obținuți

din vânzarea apartamentului, pe care îi depusese la bancă, dar nu aveau să îi ajungă la nesfârșit, luând în considerare stilul de viață pretențios al Alanei. Mai aveau și chiria lunară de la casa din Hamptons, dar era o nimica toată în comparație cu cheltuielile cu care fuseseră obișnuiți. Ea se eschivase mutându-se la tatăl ei în L.A., iar Gary era extrem de bucuros să aibă grijă de toate facturile lor, lucru care pe Peter îl enerva la culme. Își dorea foarte tare să poată să aibă el însuși grijă de soția și de copiii săi.

Șoferul tatălui Alanei îl luă de la aeroport cu mașina. Fu foarte politicos cu Peter și îi luă valiza și o puse în portbagajul Rolls-ului, apoi se îndreptară spre Bel Air. Era o vreme călduroasă și plăcută, ca de primăvară, în comparație cu vremea friguroasă din New York, unde avea să se încălzească abia în mai sau iunie.

Când ajunse la vilă, descoperi că Alana lipsea– menajera îi spuse că era plecată la un prânz oficial la hotelul Beverly Hills – și băieții erau încă la școală. Ei ajunseră acasă înaintea ei, și amândoi își aruncară brațele în jurul gâtului lui, bucuroși și încântați de revedere. I se păru că Ben crescuse vreo treizeci de centimetri de când îl văzuse ultima oară, iar Ryan părea mult mai matur. Nu-i mai văzuse de cinci săptămâni și remarcă mult mai ușor aceste schimbări. Observă că Ryan deveni mult mai serios din momentul în care entuziasmul întâlnirii se potoli.

–Ești bine? îl întrebă Peter în timp ce se îndreptau spre bucătărie pentru o gustare.

Ryan încuviință din cap zâmbind.

— Mda, sunt OK.

— Mă gândeam că ți-ar plăcea să mergem împreună la schi în vacanță, sugeră Peter în timp ce-și pregătiră niște sandvișuri.

Ben era în camera lui și se uita la televizor.

— Bunicul vrea să ne ducă la Aspen, zise Ryan pe un ton

neutru, iar Peter observă că nu era foarte încântat de această idee.

Oricum Peter nu dorea să profite și să meargă pe cheltuiala socrului său.

— Sună distractiv, spuse Peter în timp ce se așezară la masă.

— Mda, bănuiesc, zise Ryan, mușcând din sendvișul său, tocmai când mama lui intră în bucătărie, revăzându-și soțul pentru prima dată după cinci săptămâni.

Alana părea mult mai puțin încântată de revedere decât cei doi băieți. Îl sărută pe Peter pe obraz, și deveni agitată când el o îmbrățișă și o sărută pe gură. Se grăbi să se dea la o parte și îl întrebă pe Ryan cum se descurcase la școală.

— A fost bine. Profu' meu de chimie e groaznic, răspunse el îmbufnat, în timp ce își termină sendvișul și puse farfuria în chiuvetă.

Peter îl privi cu atenție și observă că era nefericit, apoi Ryan plecă imediat din bucătărie spunând că avea de făcut niște teme.

— Mi-a fost dor de tine, spuse Peter zâmbindu-i Alanei.

Își puse farfuria în chiuvetă și se duse după Alana, în timp ce ea îi povestea despre festivitatea de la care se întorsese. Părea că cercul ei de prieteni se mărise de când plecase el, și-și petrecea majoritatea timpului cu o mulțime de celebrități de la Hollywood. Era mai frumoasă ca niciodată, în rochia strâmtă din mătase albă pe care o purta și cu pantofii cu tocuri înalte. Ținuta ei era potrivită pentru L.A., și nu păstra nici o urmă a stilului vestimentar newyorkez.

— Au ajuns hainele tale? întrebă el, iar ea dădu aprobator din cap.

— Am pus totul deoparte, cu tot cu hainele tale. Nu pot purta lucrurile alea aici.

Ajunseră în dormitor, iar Peter o privea de parcă era prima

oară când o vedea. Îl cuprinse o dorință copleșitoare de a face dragoste cu ea. Era atât de frumoasă, și îi lipsise în tot acest timp, și ar fi fost fericit să facă dragoste cu ea. Dar ea îl privea foarte ciudat, din celălalt colț al încăperii, și el văzu cât de tare se înstrăinaseră față de ultima oară când o văzuse. Și de fiecare dată fusese distantă și rece cu el la telefon, sau plecată în oraș.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el, cuprins de o senzație stranie, de parcă ea se transformase într-o cu totul altă persoană în timpul în care fusese plecat.

Îl privea insistent, din celălalt capăt al camerei, încuviință din cap și rosti acele cuvinte pe care el crezuse că nu le va auzi vreodată din partea ei și aproape că inima încetă să-i mai bată.

— Vreau să divorțăm, spuse ea aprope șoptit.

Ochii îi erau îndureraţi, cerându-i parcă iertare, dar gura îi era îndeajuns de fermă.

— Tu vorbești serios? fu singurul lucru pe care putu să i-l zică. De ce?

— Nu știu, zise ea, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Îl privea în continuare din celălalt capăt al încăperii. Toată treaba asta nu îmi face bine deloc. S-a încheiat, gata! Cariera ta, viața noastră din New York, noi. Nu mai putem da timpul înapoi. Eu nu vreau să mă mai întorc acolo, tu nu vrei să trăiești aici. S-au întâmplat atât de multe lucruri, și ne-am îndepărtat unul de celălalt.

Peter se așeză în tăcere pe un scaun. Se simțea bolnav și ametit. În timp ce el era aproape dispus să facă un compromis, și să se obișnuiască cu ideea de a trăi împreună cu ea în Los Angeles, ea voia să divorțeze. Următoarea întrebare îi ieși din gură înainte să se gândească:

— Ai cunoscut pe altcineva?

Nici măcar nu-și dorea să o întrebe, dar o întrebase oricum. Era singura explicație plauzibilă pentru care îi cerea să

divorțeze. O dorea pe ea și viața pe care o duseseră împreună timp de cincisprezece ani.

— Nu, răspunse ea cu grijă, dar ezită, iar el își dădu seama de asta. Dar vreau să fiu liberă și să-mi trăiesc propria viață de acum înainte. Cred că amândoi avem nevoie de asta.

— Așa, pur și simplu? De ce? Doar pentru că am pierdut toți banii? Când o să-și revină bursa, voi putea să-i fac la loc. Am mai făcut asta.

— Nu-i vorba de bani, zise ea pe un ton neconvingător. Pur și simplu nu vrem aceleași lucruri. Tu detești viața mea de aici. Ai spus-o chiar tu.

— Nu vreau să trăiesc pentru totdeauna aici, dar m-aș putea obișnui un an sau doi. Și chiar cred că aș putea să-mi găsesc o slujbă aici, ceva real, nu să lucrez pentru tatăl tău. Există și aici companii de investiții. La naiba, Alana, avem doi copii! Ne iubim. Nu poți renunța la toate astea în câteva minute. Dar ea tocmai asta făcea, iar el putea să înțeleagă. Se afla deja la milioane de kilometri depărtare de el. Realizase asta de fiecare dată când vorbiseră la telefon, dar își spusese că poate se înșela și lucrurile aveau să revină la normal după ce se vor întâlni. Dar acum își dădu seama că se înșelase. Îi apăru în minte un lucru care îl făcu să tresară.

— Le-ai spus cumva băieților?

Alana părea stânjenită și scutură din cap.

— Ryan părea nefericit. M-am gândit că poate a pățit ceva la școală.

— Poate că a auzit când i-am zis lui tata. Totuși, nu cred.

— Cred că știe sau cel puțin bănuiește ceva, zise Peter, părând supărat.

— Ei bine, în cele din urmă tot vor trebui să afle, deci mai bine află acum. Săptămâna trecută m-am întâlnit cu un avocat. Lucrurile sunt destul de simple dacă divorțam pe cale amiabilă.

Se aștepta la prea multe lucruri din partea lui, și brusc simți o nevoie imperioasă să-și manifeste o furie mai veche care fierbea înăuntrul lui. Dar reuși imediat să reziste tentației și nu-și pierdu cumpătul. Acele vremuri apuseseră demult. Nu mai era un puști înfricoșat și nervos. Era un bărbat. Un bărbat a cărui soție voia să divorțeze de el. Același lucru îl trăiseră și milioane de alți oameni înaintea lui, multe alte milioane de oameni, dar niciodată nu se gândise că i putea întâmpla tocmai lui.Viața lor fusese aproape perfectă și extrem de sigură, dar nimic nu mai era ca înainte. Căsnicia lor se încheiase, și se simțea de parcă și viața lui se sfârșise.

— Măcar nu ne facem griji legate de partea financiară, zise el pe un ton cinic. Nu mi-a rămas aproape nimic. Te gândești să locuiești la tatăl tău sau vrei să ai propria locuință?

Spera totuși ca ea să nu-și dorească asta, lucru care l-ar fi lăsat cu foarte puțini bani.

— Vreau să rămân aici, îl asigură ea, dar tot o să am nevoie de ceva, și de bani pentru copii.

Deja se gândise la toate aceste aspecte și probabil le discutase cu avocatul ei. Peter își dădu seama că era pus în fața faptului împlinit. Era concediat. Din nou. Același sentiment al eșecului pe care îl trăise înainte, aproape că îl năpădi în timp ce o asculta și încerca să nu reacționeze.

— Sigur că da, zise Peter cu răceală, și o fixă cu privirea din celălalt capăt al camerei. Ești dispusă să discutăm despre asta sau vrei să mergem la consiliere? Cred că putem să ne acordăm încă o șansă. În afara faptului că își pierduse toți banii în timpul crizei financiare, nu greșise cu nimic. Până atunci, se comportase exemplar ca soț, dar lipsa de bani nu făcea parte din planul de viață al Alanei.

Clătină din cap dezaprobator la întrebarea lui. Luase deja o hotărâre. Se vedea din atitudinea ei, și Peter chiar se întreba

serios dacă nu cunoscuse pe altcineva. Nu mai avu curajul să o întrebe încă o dată și nici nu era sigur că dorea să afle răspunsul.

— Când vrei să le spunem băieților?

— Nu știu, poate înainte să te întorci la New York. Poți să petreci câteva zile cu ei înainte să le spunem. Oricum, săptămâna viitoare plecăm la Aspen. Cred că până atunci vei dori să te întorci la New York. Și deodată se panică. Sau te gândești să rămâi aici? Pentru că deja luase această decizie, își dorea o despărțire cât mai rapidă și irevocabilă.

— Nu știu, zise Peter, gândindu-se ce să răspundă. Credeam că voi rămâne aici cu tine. Dar, dată fiind situația, nu cred că mai are vreun rost acum. Cu toate că aș vrea să rămân aproape de băieți, nu am nimic de făcut aici, cu atât mai mult că ne-am despărțit. Nu prea vreau să stau în vreun apartament, așteptând să-i văd. Sunt și ei destul de ocupați acum cu propriile activități. Mai degrabă aș veni cu avionul ca să-i văd sau cred că i-aș putea duce la New York pentru o perioadă de timp. Dacă nu mai suntem împreună, Alana, nu are nici un rost să rămân aici.

Alana încuviință din cap. Nici ea nu dorea ca el să rămână.

Părăsi încăperea și dispăru pentru o vreme. Toți patru luară cina împreună în acea seară, și Peter încercă pe cât putu de bine să mențină o conversație cât mai vie și mai distractivă cu băieții. Simți cum i se rupe sufletul, fiind unul dintre cele mai grele lucruri pe care îl făcuse vreodată. Nu mai vorbi cu Alana până când se duseră la culcare în seara aceea. Se gândi să rămână într-una dintre camerele pentru oaspeți, dar, cu siguranță, băieții ar fi aflat asta, iar Alana fu de acord să împartă aceeași cameră și să doarmă împreună. Fu extrem de uimit să constate cât de singur se putea simți lângă ea. Nici unul nu mai scoase vreun cuvânt odată ce stinseră luminile, și doar

după mai multe ore reuși să adoarmă.

În dimineața următoare se trezi pe la șase și se duse la sala de gimnastică din casa principală. Acolo dădu peste socrul lui, iar Gary îl întâmpină cu un gest prietenos.

— Îmi pare rău, Peter. Trecu direct la subiect, în timp ce se urcă pe banda de alergat, privindu-și viitorul-fost-ginere. Cred că e cel mai bine așa.

— Pentru cine? Nu pentru mine, zise Peter cu sinceritate. Le va fi foarte greu băieților, chiar și mie, chiar dacă e ceea ce își dorește ea.

— Te vei pune din nou pe picioare. Ești un tip extrem de inteligent. Nu-mi fac griji pentru tine. Dar Alanei i-ar fi greu să îndure toată această nebunie prin care ești nevoit să treci până vei ajunge din nou în top.

— Și eu care credeam că „la bine și la greu“ tocmai despre asta era vorba, spuse Peter încruntându-se.

— Nu și în viața reală, zise Gary cu fermitate. A suferit destul la cincisprezece ani când a murit mama ei. Nu mai vreau s-o văd suferind vreodată. Nu-i făcută pentru asta. Chiar merită o viață ușoară.

— Viața nu-i întotdeauna ușoară, zise Peter cu încăpățânare.

— Într-o zi vei vrea și tu să le faci viața mai ușoară copiilor tăi. Nu vreau ca Alana să sufere în timp ce tu te chinui să-ți refaci viața. Ar putea să dureze câțiva ani. Ar putea să-ți fie mai ușor dacă ai accepta să faci niște compromisuri, dar nu ești genul. Ai înnebuni dacă ar fi să stai într-un birou și să nu faci nimic. Te respect pentru asta.

— Dar nu îndeajuns încât să o încurajezi pe fiica ta să nu divorțeze de mine.

— Va fi mai fericită aici, și chiar și băieților tăi le va fi bine. Poți veni să-i vezi oricând dorești. Ești bine-venit aici, spuse

Gary cu generozitate și crescu viteza benzii.

Era într-o formă foarte bună pentru un bărbat de vârsta lui.

— Nu-i același lucru, zise Peter cu amărăciune. Vreau să trăiesc împreună cu copiii mei. Nu la o distanță de un continent.

Iar să rămână în L.A., nu-l ajuta cu nimic, din moment ce nu mai era împreună cu Alana. Ar fi dus o viață foarte tristă și lipsită de sens.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum ne dorim noi să fie. Și eu mi-am pierdut soția, și am avut parte de o căsnicie extraordinară. Avea treizeci și nouă de ani când a murit. Cu un an mai mult decât are Alana acum. Și nici mie nu mi s-a părut corect.

Peter nu mai avea ce să spună. Își dădu seama că fusese nebun să-și închipuie că se putea opune acestei perechi nemaipomenite. Cei doi deveniseră o echipă, în timp ce el cu Alana nu mai erau de mult. Își pierduse statul de membru în clubul lor secret sau poate că, dată fiind situația, niciodată nu făcuse parte din el. Dar, cu siguranță, devenise un străin. Câteva minute mai târziu, părăsi sala de gimnastică și se întoarse în dormitor. Alana plecase deja, iar băieții se pregăteau și ei să se ducă la școală. Nu avea nimic de făcut în acea zi până se făcea ora să-i ia pe băieți de la școală.

Fu o săptămână extrem de grea și, în cele din urmă, le comunicaseră băieților situația, cu două zile înainte de plecarea lui. Toți patru plânseră, iar Alana încercă să facă să pară că fusese o decizie comună, lucru care nu era adevărat, dar Peter nu dori ca băieții să-și desconsidere mama. Le spuse că era nevoit să se întoarcă la New York ca să-și găsească un loc de muncă și că îl puteau vizita oricând, promițându-le că avea să-i viziteze cel puțin o dată pe lună, dacă avea posibilitatea, sau măcar o dată la șase săptămâni. Era tot ce putea face pentru ei. Ryan pur și simplu se agață de el plângând.

De data asta, despărțirea fu incredibil de dureroasă. Pe Ryan îl afecta mult mai mult decât pe fratele său mai mic. Peter rămase cu inima sfâșiată și își înghiți suspinele. Avionul său avea să decoleze la două ore după ce băieții plecară la Aspen împreună cu Alana și tatăl ei. În drum spre aeroport, pe Peter îl podidiră lacrimile în taxi, iar în timpul zborului către New York, se simțea de parcă îi murise cineva. Se cază din nou la hotelul rezidențial și încercă să-și dea seama ce urma să facă. Deocamdată nu se făceau angajări, și nu avea nici un rost să rămână în New York, dar nu avea unde altundeva să se ducă.

În dimineața următoare, se afla în camera sa de hotel când agentul din West Brookfield îi telefonă în legătură cu casa de pe malul lacului. Acesta dorea să discute prețul cu Peter, și îi oferi o alternativă realistă. Nimeni nu mai locuise în casa aceea de foarte mulți ani și, în plus, avea nevoie de reparații, mai ales că, vreme de cincisprezece ani, nimeni nu se ocupase de asta. Și în timp ce Peter îl asculta, își dădu seama ce voia să facă. Era singura proprietate pe care o avea acum disponibilă, din moment ce casa din Hamptons era închiriată, ceea ce însemna că putea să locuiască gratuit acolo. Era singurul lucru care îl interesa în acel moment. Se gândi că ar putea chiar el să îi aducă niște îmbunătățiri, mai ales că oricum nu avea altceva de făcut. Și putea s-o scoată la vânzare în momentul în care era pregătit să se întoarcă la New York.

— Nu contează, zise Peter brusc, lucru care îl nedumeri pe agentul imobiliar.

— Vi se pare un preț mult prea mic?

Peter nici măcar nu-i auzi întrebarea.

— Nu vreau s-o vând deocamdată. Mă gândesc să locuiesc acolo o perioadă de timp.

În timp ce vorbi, realiză că era o decizie bună.

— În perioada asta a anului? E groznic de frig acum acolo.

Vântul dinspre lac este groaznic. E frig de îngheață apele.

— Mai e un pic și vine primăvara, zise Peter cu calm.

Luna martie nu era departe, și, oricum stătuse deseori acolo primăvara cu fratele său și cu tatăl lor. Poate chiar avea să le prindă bine lui Ben și lui Ryan să-l viziteze acolo. Ar fi putut la fel de bine să se distreze așa cum făcuse el cu Michael, să pescuiască și să înoate vara și să patineze pe lac iarna. Putea să fie ceva cu totul diferit și nou pentru ei, și o viață la țară mai simplă și mai sănătoasă. Una pe care ei nu o cunoscuseră niciodată.

— Poate că o voi scoate la vânzare în toamnă, zise Peter mai mult ca să-l calmeze pe agentul imobiliar. Mă pot apuca chiar eu de întreținerea locului.

— Atunci o să vă rog să mă anunțați când veți termina, zise agentul, părând dezamăgit.

Era o ocazie rară pentru el să vândă o proprietate de pe malul unui lac, chiar dacă era o cabană veche și avea nevoie de reparații.

— Cu siguranță, îi promise Peter și încheie convorbirea.

În acea dimineață, le telefonă unor cunoștințe ca să se intereseze de o slujbă, dar tot fără nici un rezultat. Și la amiază porni spre nord, direct către Ware. Era o schimbare foarte mare în comparație cu viața pe care își închipuise că o va duce cu Alana în L.A. sau cu cea pe care o avuseseră până de curând în New York. Trecuseră aproape cinci luni de când viața lor se destrămase și acum totul avea să se schimbe din nou. Deși îi era dor de băieți, se simțea mai bine decât o făcuse în ultima vreme. Se întrebă dacă nu cumva întorcându-se acolo va putea găsi o bucățică din el pe care o pierduse demult și va putea, în sfârșit, să se împace cu trecutul său. Era singura ocazie pe care o avea și merita să încerce

Capitolul 6

Peter își petrecu prima săptămână în casa de pe malul lacului aruncând tot felul de lucruri – perne vechi, așternuturi pătate, prosoape zdrențuite, vase cu mânere rupte și multe ustensile care nu mai puteau fi folosite. Strânse în spatele casei un munte de vechituri la care trebuia să renunțe, și realiză că avea nevoie de o camionetă. Își mai petrecu încă o săptămână curățând pereții și ferestrele casei până când străluciră de la atâta frecat. Bucătăria părea veche, dar lucea de curățenie. Cumpără produse de curățenie de la un magazin local și avea o listă lungă cu obiecte pe care dorea să le achiziționeze, înlocuind o mare parte din lucrurile pe care le aruncase. Dar această activitate îl făcea să se simtă bine. Își găti mâncăruri nu foarte complicate folosind aragazul vechi al mamei sale. În fiecare seară făcu focul în șemineu ca să-i fie cald. Vântul dinspre lac era foarte rece, așa cum îi spusese și agentul imobiliar. Dar dormea foarte bine, învelit cu niște pături vechi, și le telefona băieților în Aspen în fiecare seară. Le spunea cu ce se ocupa și că și-ar fi dorit ca ei să vină să stea cu el.

Băieții erau uimiți că el nu se afla în New York, dar își dădură seama că era foarte încântat că locuia lângă lac și încet, încet reușiră să se obișnuiască cu ideea că părinții lor divorțau, cu toate că lui Peter încă i se părea ireală situația și suferea că nu mai locuia cu fiii lui. În mod bizar, faptul că o pierduse pe Alana nu-l afecta foarte tare. Poate că avusese dreptate și chiar se îndepărtaseră unul de celălalt. Totuși, îl durea că nu mai era

dispusă să-i fie alături și că, acum, că se încheiaseră vremurile lor de aur, îl abandonase. Îi arătase cum era ea cu adevărat, iar asta îl ajuta să suporte mai ușor despărțirea.

Pentru moment, viața lui era formată din mici plăceri de care începea să se bucure. Pe la mijlocul lunii martie, realiză că trebuia să se apuce să facă achiziții pentru casă de pe lunga listă pe care o întocmise Voia să cumpere unelte ca să facă niște reparații, câteva piese de mobilier de care avea nevoie și un pat bun. Paturile înguste în care el și fratele lui dormiseră îi distrugeau spatele, iar patul părinților era vechi și într-o stare deplorabilă. Avea nevoie de conexiune la internet. Își primea toate email-urile pe BlackBerry, dar nu era suficient. Știa că nu putea să-și cumpere toate lucrurile de pe listă din West Brookfield, așa că se hotărî să conducă vreo unsprezece kilometri până în Ware, orășelul unde crescuse. Era prima oară când se întorcea acolo după cincisprezece ani. Ezită la început, deoarece nu voia să dea peste fratele său, dar, cu puțin noroc, poate nu avea să-l întâlnească. Prima oprire o făcu la un magazin de bricolaj, apoi se duse la un centru de automobile la mâna a doua ca să-și cumpere o camionetă. Încă mai avea o mulțime de lucruri de care trebuia să se debaraseze. Într-una din zile, îl vizită agentul imobiliar, iar acesta rămase surprins de ce reușise să facă Peter. Locul începea să arate mai bine, iar Peter își dădea toată silința. Făcea asta nu atât ca să vândă casa, cât mai ales ca să-i impresioneze pe băieți. Își dorea să le placă și să se simtă la fel de bine aici cum se simțise el în copilărie. Era o părticică din trecutul lui, pe care nu avusese ocazia să le-o împărtășească, de vreme ce nici el nu mai fusese de mult aici.

Peter se simți ciudat în timp ce conducea către Ware. Se duse la magazinul de bricolaj și un băiat care lucra acolo îl ajută cu lista lui. Aveau tot ce-i trebuia, iar băiatul îl ajută să-și care cumpărăturile la mașină. Erau unelte, lemn de construcție

și niște obiecte de uz caznic pentru bucătărie. Tocmai se întorcea după ultima încărcătură, când un om bătrân veni spre el din spatele magazinului. Arăta foarte în vârstă, dar Peter îl recunoscu imediat. Era domnul Peterson, proprietarul, care părea bătrân și în urmă cu cincisprezece ani, dar rămăsese încă foarte ager la minte. Își mijii ochii și se uită la Peter, de parcă i s-ar fi părut cunoscut. Doar că Peter se schimbase mai mult decât el în ultimii cincisprezece ani. Walter Peterson trebuia să aibă aproape nouăzeci de ani.

— Te cunosc de undeva, nu-i așa, fiule?

Chipul lui Peter îi era extrem de familiar.

— Nu v-am mai văzut de foarte mult timp, domnule Peterson, rosti el politicos, în timp ce îi întinse mâna. Era prea târziu ca să poată evita întâlnirea. Peter McDowell.

Un zâmbet lumină chipul bătrânului.

— Ei, să fiu al naibii! Nu-i spuse cât de mult semăna cu Michael. Știa că se certaseră în privința moștenirii părinților lor. Ce te aduce aici în oraș? Locuiești în Boston sau în New York?

— M-am apucat să renovez casa de lângă lac, răspunse Peter, evitând cealaltă întrebare.

Nu era sigur unde anume locuia acum. Malul lacului Wickaboag era singura adresă pe care o avea.

— O să ai ceva de lucru acolo, cuteză bătrânul.

— Da, așa e, fu de acord Peter. Dumneavoastră ce faceți?

— Mă țin tare. În iunie fac nouăzeci de ani și încă reușesc să conduc magazinul ăsta.

— Arătați foarte bine, zise Peter zâmbind și își ridică restul cumpărăturilor. Poate ne mai vedem, strigă el în timp ce pleca.

Walt Peterson se uită după el, gândindu-se că era păcat că Peter nu mai venise în oraș de atâta timp și că cei doi frați se înstrăinaseră de-a lungul anilor. Peter arăta de parcă se mai

liniștise cu vârsta. În copilărie fusese sălbatic și mai mereu se bătuse cu cineva, nu ca fratele său Mike, care toată viața fusese calm. Ciudat cât de diferiți puteau să fie, cugetă Walt Peterson, având în vedere că erau gemeni.

După ce plecă de la magazinul de bricolaj, Peter se duse să se uite la camionetele la mâna a doua. Găsi una albastră și veche cu o platformă mare în spate, exact ce-i trebuia. O plăti, iar dealerul auto se oferi să i-o ducă lui Peter la destinație când fiul lui avea să se întoarcă în acea seară să se ocupe de livrări. Îi făcu lui Peter o ofertă foarte bună, dar nu-l recunoscu, din moment ce conducea întreaga afacere doar de vreo trei ani. Fostul patron murise. Se întâmpla foarte rar ca în Ware afacerile să își schimbe proprietarii, cel puțin odinioară.

La ora douăsprezece și jumătata, Peter se întoarse la lac. Îi luă cam o oră să așeze uneltele și celelalte lucruri în garaj, după care se duse înăuntru să-și facă ceva de mâncare. Telefonul sună și fu uimit să constate că era Alana. Voia să știe dacă reușise să contacteze vreun avocat. Era un fel de apel de trezire la viața reală. Până atunci avusese o zi bună.

— Nu prea am avut timp. Am fost ocupat, minți el.

Era ocupat, dar nu atât de ocupat încât să nu poată da un telefon. Însă nu era încă pregătit să se confrunte cu divorțul și să caute un avocat. În ceea ce îl privea, nu era nici o grabă. Era ideea ei, nu a lui și spera că Alana se va răzgândi, deși era supărat pe ea și se simțea extrem de rănit. Dar ar fi preferat să rămână căsătoriți, dacă și ea dorea. Totuși, din ceea ce spunea era clar că nu dorea.

— Și ce cauți la lacul ăsta?

— E locul unde am crescut. Aici îmi petreceam verile. Locuiesc în casa de pe malul lacului. E gratis. Iar băieții se vor distra de minune aici la vară. Vreau să renovez totul, ca să o pot vinde la toamnă.

Alana își aminti că el moștenise casa de la părinții lui exact când se căsătoriseră, însă nu se dusese niciodată acolo în toți acești ani și nici măcar nu-și dorise, din câte își amintea ea.

— Unde e?

— La vreo două ore de Boston. E un loc foarte frumos. Cu siguranță, nu ar fi spus același lucru în urmă cu șase luni. Oricum, nu se întâmplă nimic în New York, așa că m-am gândit că aș putea foarte bine să locuiesc aici.

— Bine atunci, sună și tu un avocat, zise ea, părând nerăbdătoare.

— O voi face săptămâna viitoare, spuse el, lucru care pe ea o enervă imediat.

El nu se grăbea, doar că ea era nerăbdătoare să meargă mai departe. Voia să depună actele mai repede. Odată ce luase această decizie, voia ca și el să se grăbească.

Îi telefonă chiar a doua zi avocatului său, și primi de la acesta numele unui avocat specializat în divorțuri. Îi spuse lui Peter că îi părea rău să audă că avea nevoie de unul.

— Și mie, zise Peter oftând. Nu a fost ideea mea.

— Cred că s-a ales praful de multe căsnicii odată cu căderea bursei, rosti avocatul său într-o manieră filosofică.

— Cumva te ajută totuși să realizezi fundamentul pe care erau clădite acele căsnicii, zise Peter și se întristă deodată. Alana a fugit în L.A. cât de repede a putut.

Îi lăsă un mesaj avocatului de divorțuri chiar în acea după-amiază, iar acesta îi telefonă lui Peter a doua zi. Își notă numele Alanei și câteva informații despre Peter, și îi spuse că-l va anunța în cazul în care urma să fie contactat de avocatul ei. Peter nu cunoștea numele avocatului ei, așa că îi trimise ei un mesaj cu numele avocatului său. După care se întoarse să lucreze la casă.

În timp ce Peter muncea la renovarea casei, Walt Peterson

își scrânti glezna. Ratase o treaptă când coborâse din apartamentul său de deasupra magazinului, iar băiatul care lucra pentru el se temu să nu-și fi rupt ceva și îl convinse să meargă la doctor. Îl conduse cu mașina la cabinetul lui Michael ca să fie examinat. După ce Michael îl consultă, îi spuse că doar își luxase glezna.

— Ai avut mare noroc, zise Michael zâmbindu-i. Nu-l mai văzuse pe Walt Peterson de ceva timp, dar părea că e într-o condiție bună. Cum s-a întâmplat? îl întrebă în timp ce îl bandaja.

Îi recomandă să se odihnească o perioadă, cu toate că știa că bătrânul nu va face asta. Se va întoarce la lucru chiar în aceeași zi, iar pe seară se va duce la restaurantul local, unde își petrecea timpul de când murise soția lui.

— Tehnologia asta nu e întotdeauna bună. Timp de cinșpe ani am purtat două perechi de ochelari. Unii pentru distanță, ceilalți pentru citit. Port la gât ambele perechi. Dar oftalmologul m-a convins să port o pereche cu lentile bifocale, și nu pot vedea nimic cu ei. Îmi dau amețeli și aproape niciodată nu văd cum trebuie pe unde calc. Și am ratat o treaptă, purtând acești ochelari. Am de gând să-i arunc.

Păru extrem de furios când zise asta, iar Michael rânji.

— Durează o perioadă până te obișnuiești cu ei, confirmă el.

Observă apoi că Walt se holba la el, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele.

— Mai e ceva?

Uneori pacienții se sfiau să spună ce probleme aveau, chiar și la vârsta lui Walt.

— Ieri a trecut cineva, pe care-l cunoști, pe la magazinul meu, spuse Walt cu prudență.

Nu-l mai auzise pe Michael pronunțând numele lui Peter de mulți ani, de parcă fratele lui geamăn murise.

— Și la cine te referi? întrebă Michael amabil, chiar când termină de înfășurat glezna și îi puse cu grijă piciorul jos.

— Peter, răspunse acesta scurt, lucru care nu-i spunea nimic lui Michael. Erau o grămadă de oameni cu numele de Peter în oraș.

— Care Peter?

— Peter, fratele tău. A venit și a cumpărat o grămadă de lucruri de la mine. Mi-a zis că vrea să renoveze casa de lângă lac. Poate că se pregătește s-o vândă. Nu a mai trecut pe aici de nu știu când.

Și Michael era conștient de asta.

— Interesant, spuse Michael păstrând o atitudine detașată, suprimându-și orice emoție.

Îl tulbură faptul că fratele său geamăn era în oraș, dar nu dorea ca Walt să-și dea seama de asta. Nu avea de gând să hrănească morile stricate din micul lor oraș provincial în care oamenilor le plăcea să bârfească. Avusese destul parte de asta când îi muriseră părinții, în legătură cu testamentul inechitabil.

— Așadar, s-a întors fiul risipitor, fu singurul comentariu al lui Michael.

Walt observă că vestea nu-l încânta și chiar se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să nu-i fi spus nimic. Nu-i plăcea să-l supere pe dr. Mike. Era un doctor bun și un tip de treabă.

— Sunt sigur că nu va sta prea mult, ținu Walt să-l asigure, cu toate că nu avea nici cea mai mică idee dacă era și adevărat, fiindcă Peter nu-i spusese ce avea de gând.

— Să sperăm că nu. Orașul ăsta nu e suficient de mare pentru amândoi. Niciodată n-a fost, zise Michael în timp ce îl ajută pe bătrân să se ridice în picioare. Îi dădu o pereche de cârje pe care să le ia cu el. Acum, să ai grijă de piciorul ăla. Și fii atent cu nouă perechi de ochelari până când te obișnuiești, îi reaminti el, și nu mai spuse nici un cuvânt despre fratele său.

— Mulțumesc, doctore, zise el și plecă șchiopătând, ajutat de tânărul său angajat.

Michael trecu la următorul pacient, hotărât să uite veștile neplăcute. În ceea ce-l privea pe el, fratele său geamăn murise, și așa era de cincisprezece ani. După toate problemele pe care i le făcuse în tinerețe, nu dorea să-l mai revadă vreodată.

Capitolul 7

Avocatul Alanei îi telefonă avocatului lui Peter, iar avocatul său îi telefonă lui. Bărbatul îi spuse că Alana voia să depună actele pentru divorț, dar că mai întâi trebuiau să pună la punct chestiunile financiare. Era dispusă să renunțe pentru moment la pensia alimentară, până când se angaja din nou, dar se aștepta să le asigure suportul necesar băieților, iar Peter nu avu niciun comentariu. Și el voia același lucru. Îi sugeră avocatului o anumită sumă de bani, care acestuia i se păru rezonabilă. Dar dorea ca, după ce se angaja, să primească pensie alimentară din urmă. Asta nu-i prea plăcu lui Peter și i se păru o cerere meschină, din moment ce tatăl ei o sprijinea financiar, dar, pentru că fuseseră împreună cincisprezece ani, merita ceva de genul acesta. La sfârșit, avocatul îi spuse că mai era ceva. Peter nu-și putea imagina despre ce anume putea fi vorba, așa că așteptă să audă.

— Dorește casa din Southampton, spuse acesta simplu.

Era singurul lucru de valoare care îi mai rămăsese lui Peter, în afara cabanei de lângă lac, care nu valora mai nimic în comparație cu aceasta. Fluieră printre dinți.

— Cam asta e tot ce am acum.

Mai rămase cu foarte puțini bani din vânzarea apartamentului din New York, și oricum ea voia jumătate. Peter era sigur că tatăl ei o sfătuise să facă asta. Casa din Southampton era un bun imobiliar extrem de valoros pe piață, mai ales dacă avea de gând s-o păstreze până când prețurile ar

fi crescut din nou. Era o mișcare inteligentă. Peter era nevoit să renunțe la chiria lunară pe care o primeau. Îi pica foarte greu, mai ales că era șomer.

— Dar dacă împărțim banii după ce o vindem?

— Zice că o vrea mai mult pentru băieți.

— Putem împărți câștigul de pe urma ei, după ce o vindem.

— Voi încerca, promise avocatul. În afară de asta, nu mai avea ce altceva să împartă cu ea. Avocatul lui se ocupa de mai multe divorțuri ca al lor, în mod special de cele ale foștilor clienți ai lui Bernie Madoff care nu mai rămăseseră cu nimic. În luna martie, Madoff pledase vinovat în fața acuzațiilor de fraudare a fondurilor de investiții și își aștepta sentința în iunie.

Avocatul îl sună pe Peter a doua zi, după ce încercase, din nou, să vorbească cu avocatul Alanei.

— Nici o înțelegere, îi spuse acesta direct. Vrea casa, fără a fi împărțită. Vrea ca totul să fie făcut cât mai clar și cât mai repede. Mi s-au părut destul de încăpățânați în legătură cu casa, dar ne putem lupta pentru ea în instanță. Din moment ce este singura proprietate pe care o deții, un judecător ar fi obligat să vă ofere jumătate. Peter reflectă o vreme asupra acestui lucru. Se gândea și la băieți și la timpul pe care îl petrecuse cu ea. Era furios pe ea fiindcă îl părăsise, dar încă o iubea. Și nu-i plăcea ca ea să sufere pentru că el rămăsese lefter, cu toate că nu din vina lui, și, dacă nu s-ar fi întâmplat asta, probabil că încă ar mai fi fost împreună, ceea ce spunea foarte multe despre caracterul ei. Dar nu dorea să mai lupte. Era o femeie care fusese dispusă să îi fie alături în vremurile bune, dar nu și în cele grele. Era o răsfățată. Și era conștient că tatăl ei ar fi ajutat-o să lupte ca un demon doar ca să obțină ceea ce dorea.

— Dă-i-o ei, spuse încet.

Era ca și cum își golea toate buzunarele pentru a nu mai repeta aceeași greșeală vreodată. În afară de asta, nu mai avea

nimic, în afară de cabana de pe malul lacului Wickaboag, care valora mult prea puțin ca să merite o luptă.

— Sunteți sigur? îl întrebă avocatul. Nu vreți să vă mai gândiți câteva zile? Nu ne grăbim. Va dura peste șase luni până să se ia decizia finală.

— Sunt sigur.

Voia să se termine odată. Dacă ea își dorea casa și pensie alimentară din urmă, era vorba despre un business, nu despre o căsnicie. Totul se terminase pentru el. Cincisprezece ani se duseseră pe apa sâmbetei, așa cum se întâmplase, de altfel, cu tot. Se simțea un ratat, din toate punctele de vedere. Cel puțin putea să facă un ultim gest elegant și grandios.

— Rămâne a ei.

— Doriți să impunem vreo condiție, cum ar fi să o păstreze pentru băieți?

— Nu, e a ei. Peter știa că socrul lui avea să le lase lui Ben și Ryan o moștenire frumoasă – nu trebuia să-și facă griji pentru ei. Și într-o zi, și el avea să facă bani din nou. Poate că nu va mai fi la fel de bogat ca înainte, dar niciodată nu poți ști ce se poate întâmpla. Mai avea o grămadă de ani în față în care să câștige bani, dacă asta dorea să facă.

— Atunci așa rămâne. Vă voi trimite actele pentru a fi semnate, spuse avocatul cu simplitate.

— Mulțumesc, zise Peter încet, și închise.

Brusc îl cuprinse un sentiment ciudat. Era neîmpovărat, aproape liber. Nu mai avea nimic, cu excepția casei la care lucra. Se duse afară și repară plăcile scărilor de la intrare. Viața lui devenise deodată foarte simplă și, pentru moment, îi plăcea asta. Era ceva extrem de simbolic, și foarte zen. Era o întoarcere de 180 de grade față de vechea lui viață și față de pasiunea lui de a face bani timp douăzeci și unu de ani. Iar acum renunța la tot.

Două ore mai târziu primi un mesaj din partea ei. Îi scrisese „îți mulțumesc“. Doar atât. Doar două cuvinte. Dar el știa deja ce însemna asta. Casa era mult mai importantă pentru ea acum decât căsnicia lor sau situația lui. Singurul lucru pe care îl mai aveau în comun erau băieții lor. Nu mai exista nimic altceva. Și, în final, Alana nu se putea gândi decât la bani. Era un lucru trist, pe care abia acum îl aflase despre ea. Succesul era cel mai important lucru pentru ea și tatăl ei, iar Peter eșuase. Pierduse orice formă de avuție materială și picase din acest carusel al vieții. Doar că Alana încă era pe cai mari, iar el nu. De acum, trăia într-o lume cu totul diferită, una pe care Alana nu-și dorise vreodată să o împartă cu el. Probabil că ar fi înnebunit dacă ar fi văzut casa de lângă lac. Nu avea nimic grandios sau elegant. Dar Peter era mulțumit de munca pe care o depunea folosindu-și propriile mâini. Locul începea să arate din nou bine. Înflorea grație atenției și străduaniei lui, și asta îl umplea de satisfacție. Viața lui se întorcea la simplitate.

Peter se duse din nou în Ware în următoarea zi, ca să cumpere alimente și niște produse de curățat. Se duse la supermarket cu noua lui camionetă, și când parcă, văzu o femeie într-o mașină pe locul de alături. I se păru cunoscută, cum stătea pe banchetă, și brusc știu cine era. Arăta mult mai în vârstă și mai fragilă, dar în secunda în care ea îi zâmbise, o recunoscuse. Era Maggie. Lisa o luase cu ea la cumpărături. Lui Maggie îi plăcea să iasă din casă, chiar dacă se întâmpla rareori, iar acum îl privea pe Peter.

— Chiar tu ești? întrebă ea zâmbind încântată.

Nu se implicase niciodată în conflictul dintre cei doi frați, și îi păruse întotdeauna rău că lucrurile sfârșiseră prost între ei. Peter îi fusese prieten și chiar se întâlnise cu el pe vremea când erau adolescenți, așa că deseori se întrebase ce mai face.

— Nu, sunt doar o fantomă, zise el, zâmbind și dându-se jos

din camionetă.

Se aplecă în dreptul geamului și o sărută pe obraz. I se păru îngrozitor de firavă, și observă cât slăbise de tare. Mâna pe care și-o ținea pe geamul întredeschis al mașinii era aproape translucidă și incredibil de subțire.

— Ce mai faci? Cum te simți?

— Cred că sunt bine, răspunse ea ridicând din umeri cu un zâmbet trist. Michael are grijă să mă țină laolaltă.

Nu-i spuse lui Peter de boala Parkinson, dar el văzu că îi tremura mâna.

— Intri și tu? o întrebă Peter, făcând semn către supermarket.

Ar fi ajutat-o în cazul în care ar fi avut nevoie. Nu voia s-o întrebe ce face fratele lui, dar pe Maggie o simpatizase întotdeauna. Chiar și când erau mai tineri, era o persoană foarte drăguță.

— Nu, o aștept pe fiica mea. Ea se ocupă de cumpărături.

„Și de tot restul“, se gândi Maggie, dar nu zise asta. Lisa era mai mult decât o soție pentru Michael, decât putea ea să fie, cu toată dedicarea cu care îi ajuta pe amândoi. Deseori se simțea vinovată din cauza asta, dar nu putea să facă mare lucru, stând toată ziua în pat, în afară de a naviga pe internet. Oricum lui Michael nu-i plăcea ca ea să iasă din casă. Era prea riscant, mai ales de când se îmbolnăvise de Parkinson, în urmă cu doi ani. Se temea să nu facă pneumonie, știind că era posibil să nu supraviețuiască. Până și o simplă răceală îi putea fi fatală.

— Tu ce mai faci, ești căsătorit? Ai copii? Îi zâmbi, bucuroasă să-l revadă.

— Sigur că da. Ei bine, nu prea, spuse el șovăind. Am doi băieți extraordinari, Ben și Ryan. Unul are nouă ani, și celălalt paisprezece. De curând s-au mutat în L.A. cu mama lor. Ea vrea să divorțăm. Așa că, da, sunt căsătorit, dar nu pentru multă

vreme. Ridică jenat din umeri simțindu-se ca un ratat în timp ce spunea asta. Tatăl tău ce mai face?

— A murit acum doi ani.

— Îmi pare rău. Era un om tare cumsecade.

Maggie dădu aprobator din cap, întristându-se.

— Da, așa este. Îmi e foarte dor de el. E ciudat să văd că fabrica de cherestea e acum a altcuiva, după trei generații. După ce a murit, a trebuit s-o vând cu Michael. Nici unul dintre noi nu s-ar fi priceput să se ocupe de ea. Vremurile se schimbă.

Peter dădu din cap, fiind de acord, fără să spună nimic altceva. Cu siguranță, același lucru se întâmplase și cu el și încă într-un mod dramatic.

Lisa se întoarse la mașină împingând un cărucior plin cu sacoșe cu cumpărături. Se miră să vadă un bărbat înalt și chipeș vorbind cu mama ei și cât de mult semăna acesta cu tatăl ei. Mama îi părea bucuroasă să stea de vorbă cu el. Cei doi adulți se înțeleseră din priviri, și Maggie decise să-i spună adevărul. Nu aveau nimic de ascuns. Chiar dacă Michael nu-i mai recunoștea existența, Peter era totuși unchiul ei, și Lisa avea dreptul să știe asta. Lui Maggie nu-i plăcuseră niciodată secretele.

— El este Peter, unchiul tău, zise simplu Maggie, zâmbind cu blândețe, iar Peter zâmbi și el privindu-și nepoata pe care nu o mai văzuse de când era bebeluș.

Era o fată frumoasă și semăna cu Maggie, cu excepția faptului că avea ochii tatălui ei. Lisa îl privi uimită și chipul i se lumină de un zâmbet.

— Mereu mi-am dorit să te cunosc, zise ea cu sfială. Semeni foarte mult cu tata.

Doar că era mai înalt și arăta mai bine, dar Lisa nu-i spuse asta. Își adora tatăl și îi era foarte loială. Și credea despre el că era cel mai chipeș, mai inteligent și mai prietenos bărbat din

întreaga lume. Dar și Peter i se părea destul de drăguț.

— Ai venit în vizită? îl întrebă apoi Maggie.

— Vreau să renovez casa de la lac. Are nevoie de o mulțime de reparații.

În adolescență avuseseră parte de momente foarte plăcute acolo. În fiecare an Maggie ieșise campioană la schi pe apă. Era locul unde se și îndrăgostiseră în liceu, în timpul unei veri extrem de călduroase. O dată, după ce înotaseră, o și sărutase acolo. Însă totul durase doar o vară, după care el plecase la colegiu și doi ani mai târziu plecase și ea. Apoi Maggie avusese accidentul, și totul se schimbase radical. Peter fusese extrem de surprins când Michael începuse să se întâlnească cu ea și când se căsătoriseră. Dar se bucurase pentru amândoi. El nu și-ar fi permis atunci să-și asume o asemenea responsabilitate, și poate că nici ulterior. Michael era medic și fusese perfect pentru ea, exact soțul de care avusese nevoie.

— Vrei să te muți înapoi aici? întrebă Maggie surprinsă.

Părăsise de foarte mulți ani orașul Ware, și fusese stabilit la New York o perioadă foarte lungă de timp.

— Am fost afectat de prăbușirea bursei. Și compania la care lucram s-a închis. Restul e istorie, la fel și toți banii mei și căsnicia mea. Vreau să iau o pauză și, când lucrurile se vor mai liniști, intenționez să mă întorc. Pentru moment, sunt fericit aici, doar că mi-e foarte dor de fiii mei.

— Și mie mi-e dor de fiul meu, recunoscu Maggie cu tristețe. Bill a terminat colegiul acum vreo doi ani și de atunci nu s-a mai întors. Și mi-a jurat că nu se va mai întoarce vreodată. Seamănă foarte tare cu tine, spuse ea, nedorind să ofere și alte explicații. De când a plecat nu s-a întors decât de vreo două ori, rosti ea mâhnită.

Peter o ajută pe Lisa să pună cumpărăturile în mașină. Se întrebă cine o va ajuta când aveau să ajungă acasă. Părea o fată

de nădejde și matură, în ciuda vârstei sale. Faptul că avea o mamă invalidă probabil că o maturizase mai repede. Părea să aibă totul sub control, și îi mulțumi lui Peter. Se întristă văzând cât de slăbită și de palidă era Maggie. Părea că nu ieșea niciodată din casă și, probabil, chiar așa era. Se gândi că mai mult ca sigur fusese izolată în toți acești ani și că Michael era exagerat de protector cu ea. Peter ar fi încercat s-o scoată mai des din casă și s-ar fi străduit să-i ofere o viață normală, dar e posibil ca atunci ea să nu mai fi trăit atât de mult. Era greu de știut. Poate că Michael avea totuși dreptate, dacă ea reușise să supraviețuiască în tot acest timp. Dar Maggie arăta ca o ființă dintr-o altă lume. Doar zâmbetul îi era familiar, deși el o cunoștea foarte bine.

— Sper să ne mai vedem, zise Lisa cu sfială.

Le-ar fi invitat să meargă cu el la lac, însă știa că Michael ar fi înnebunit dacă ar fi aflat că l-au vizitat, și nu dorea să le creeze probleme nici lui Maggie, nici fiicei ei.

— Cu siguranță, spuse Peter afectuos și o sărută din nou pe Maggie pe obraz. Mi-a părut bine să te cunosc, Lisa. Unchiul tău e foarte mândru de tine.

Ea chicoti și intră în mașină. Când plecară, Maggie îi făcu semn cu mâna. Peter era bucuros că o revăzuse pe Maggie, dar în același timp, și trist. Avea impresia că viața ei atârna doar de un singur fir de ață.

Înainte ca Peter să se întoarcă la lac, se opri și își comandă un hamburger de la un fast-food. Îi era poftă să mănânce unul, mai ales că știa că erau foarte bine preparați. Acest restaurant fusese, și încă mai era, locul de întâlnire preferat al adolescenților din Ware. Aproape toată lumea din oraș mergea acolo. Muncitori, șoferi de camion aflați în trecere, oameni ce veneau să ia prânzul în pauza de masă sau micul dejun dinainte de începerea orelor de serviciu. Majoritatea polițiștilor

mâncau de obicei tot acolo, bărbații singuri cărora nu aveau cine să le gătească, familii care își doreau să petreacă o seară în oraș sau femei care nu aveau chef să gătească. Aproape toată lumea din oraș era un client fidel al restaurantului. Serveau mâncăruri ca acasă. Aveau ruladă de carne, friptură la tavă, friptură de curcan, tocană irlandeză cu garnitură de cartofi prăjiți sau piure, iar hamburgerii lor erau faimoși în zonă. În fiecare vineri aveau preparate din pește foarte gustoase. De când se întorsese, Peter își dorise să ia masa acolo, așa că se duse imediat după ce se întâlnise cu Maggie. Când văzu restaurantul plin se simți ca și cum ar fi fost prins într-o buclă temporală și n-ar fi fost niciodată plecat din oraș. Era mijlocul după-amiezii și, în ciuda acestui fapt, jumătate din oraș era acolo. Peter se așeză într-un mic separeu din spatele localului, și o ospătăriță îmbrăcată într-o uniformă roz cu șorț cu dantelă îi luă comanda.

Își mâncase aproape jumătate din hamburger când o femeie de la casierie îl văzu, se opri din ce făcea și alergă spre el. Îl îmbrățișă și îl sărută pe obraji. Era Violet Johnson, proprietara localului. Pentru ea, el fusese mereu ca o mină de aur și, în ciuda reputației lui, Vi fusese dintotdeauna înnebunită după Peter, și mereu sărise în apărarea lui ori de câte ori cineva îl vorbea de rău în timpul liceului. Fusese unul dintre cei mai buni clienți ai ei. Nu îi crease niciodată probleme și îl considerase întotdeauna un băiat tânăr și frumos. Nu-l mai văzuse pe Peter de cincisprezece ani, dar mereu își amintea de el când Michael lua prânzul aici, de obicei împreună cu șeful poliției. Dar știa că nu trebuia să-l întrebe pe Michael de fratele lui. Toată lumea din oraș știa că ei nu-și mai vorbeau de ani de zile și că Michael primise singur drept moștenire averea părinților lor. Într-un oraș mic, aceste lucruri se știu.

— Măi să fie, ia uită-te la el! Pe unde ai umblat, băiete?

întrebă ea, radiind de bucurie.

Era o femeie solidă, trecută bine de șaizeci de ani, cu părul roșu prins într-un coc franțuzesc pe care și-l făcea singură. Purta o uniformă roz ca și celelalte ospătărițe și le pândea cu mare atenție să vadă dacă se moșcăiau, dacă se purtau nepoliticos cu clienții, dacă mâncau sau fumau în timpul programului și, Doamne ferește, dacă furau. Toate acestea erau interzise.

— Am fost în New York, îi răspunse Peter zâmbindu-i, de parcă lipsise un weekend pentru o partidă de baschet sau pentru un bal, și nu douăzeci și unu de ani.

— Am auzit eu ceva, aprobă ea dând din cap. Știa tot ce se întâmpla în oraș. Și ai de gând să stai aici o vreme?

Nu-l întrebă de ce se întorsese. Știa deja că se afla în oraș de la Walt Peterson, care mânca în fiecare seară acolo.

— E posibil. Răspunsul lui nu era foarte clar, dar așa era și viața lui acum.

Și după încă o îmbrățișare înflăcărată, se întoarse la casă unde deja se îngrămădiseră clienții.

— Mă bucur că te-ai întors! îi strigă ea.

Când o văzuse venind spre el, Peter se simțise din nou ca un copil, și-l năpădiseră o mie de amintiri din timpul liceului și chiar din timpul colegiului. Până și coafura lui Vi și culoarea părului ei rămăseseră neschimbate de treizeci de ani.

După ce plăti pentru hamburger, o îmbrățișă cu mare drag, apoi se întoarse la lac. Faptul că o văzuse pe Maggie și o întâlnise pe Vi la local îl făcea să se simtă ca pe vremuri. Vi fusese o susținătoare înfocată a lui și mereu îl considerase un băiat politicos, în ciuda părerii pe care o aveau ceilalți despre el, dat fiind temperamentul său.

Când Peter ajunse acasă, se gândi la momentul întâlnirii sale cu Maggie și decise să tragă chiulul și să se ducă să

pescuiască. Găsise prin garaj niște undițe mai vechi, și chiar le folosise de câteva ori. Cu toate că nu prinse nimic în acea după-amiază întunecată, se relaxă pe cinste, apoi le telefonă lui Ben și lui Ryan.

Îi invită să vină la el și să rămână de Paște, însă bunicul lor îi invitase deja să meargă cu el în Hawaii, și amândoi erau încântați de asta. Peter începu să se simtă de parcă nu mai era loc pentru el în viața lor. Și îi era greu să concureze cu un bunic pentru care banii nu aveau nici o importanță, și care continua să planifice tot felul de vacanțe captivante pentru ei, pe care tatăl lor nu și le mai permitea. Peter se simți din nou ca un ratat și, după ce încheie convorbirea, și deprimat. Le promise că îi va vizita după ce se întorceau din Hawaii și că i-ar plăcea ca la vară să vină să stea cu el în căsuța de lângă lac. Băieților li se păru distractiv, după cum spera și Peter. Era prea puțin ceea ce le putea oferi el acum. Alana și tatăl ei puteau să cheltuiască în neștire pe vacanțe de lux și pe orice altceva care fusese dintotdeauna un lucru obișnuit pentru ei. Cel puțin excursia la lacul Wickaboag avea să fie diferită, și era posibil să le placă la fel de mult cum îi plăcuse lui și fratelui său.

Peter își găti ceva pentru cină și se duse la culcare destul de devreme. Înainte să adoarmă, se gândi la copiii lui. Se gândi și la Alana, cu toate că se străduia să nu mai facă asta. Se gândise suficient în ultimele săptămâni la căsnicia lor și suferise îndeajuns, iar după ultimele decizii ale Alanei nu mai avea pentru ce să fie îndurerat. Gândurile sale deviară către Maggie, și îi revăzu chipul luminos care-l privise în acea după-amiază pe geamul mașinii. Ceva în legătură cu ea îl îngrijora, de parcă o văzuse plutind în derivă într-o altă lume. Arăta aproape ca o fantomă, dar atunci când îi zâmbise, reușise s-o recunoască imediat pe fata pe care o cunoscuse în urmă cu atât de mulți ani. Și se bucură că o întâlnise și pe Lisa – o fată tânără și plină

de viață. Cu toate că era un gând nebunesc, dată fiind situația cu Michael, i-ar fi plăcut să le facă cunoștință lui Maggie și Lisei cu fiii lui atunci când îl vor vizita. Poate că se vor mai întâlni întâmplător. Cel puțin așa spera Peter. Era singura lui prietenă din copilărie, și, în definitiv, singura lui familie. Îi făcuse plăcere s-o revadă. Fără Alana și băieți se simțea singur și izolat. Viața, așa cum o știuse el timp de douăzeci și unu de ani, se evaporase. Încă se gândea la Maggie în timp ce adormi.

Când se întoarse în seara aceea acasă, Maggie nu îi povesti lui Michael că se întâlnise cu Peter, cu toate că îl căută pe Peter pe internet și află totul despre prăbușirea celor de la Whitman Broadbank, și îi păru rău pentru el. Fusese extrem de încântată să-l vadă. Era o parte frumoasă a tinereții ei. Nu își dorea să-i ascundă acest lucru lui Michael, dar i se părea destul de ciudat să îi povestească din moment ce el și Peter erau certați, dar nici nu-și dorea ca Michael să considere că nu era sinceră cu el. Nici măcar Lisa nu pomeni nimic despre întâlnirea aceasta întâmplătoare.

Totuși, Maggie îi menționă acest lucru a doua zi dimineață, în timp ce el îi lua tensiunea, așa cum obișnuia să facă întotdeauna, înainte de a pleca la serviciu. Îi atrase atenția că avea din nou tensiunea mică, și că mai bine rămânea în pat toată ziua. Se bucură că nu îi spusese același lucru și în urmă cu o zi, pentru că nu ar mai fi putut să se întâlnească cuPeter.

— Ieri am dat peste cineva, zise ea cu grijă, în timp ce el strânse manșeta.

— Unde s-a întâmplat asta? întrebă el surprins, pentru că Maggie nu ieșea niciodată din casă.

— Lisa m-a invitat să o însoțesc la cumpărături. Mi-a făcut bine să ies din casă și să merg cu mașina. Acolo ne-am întâlnit cu Peter, zise ea simplu, și observă brusc în ochii lui Michael o privire plină de durere.

Michael își dădu imediat seama la care Peter se referă ea și se crispă vizibil. Era fratele său geamăn.

— Și a vorbit cu tine? întrebă Michael, părând nefericit.

— Doar câteva minute. Mi-a zis că zugrăvește casa de lângă lac.

Încerca să pară cât mai detașată. Nu dorea să-l supere pe Michael și mai tare.

— Lisa l-a văzut?

— Da, preț de-o clipă, când a ieșit din magazin.

Cu toate că Maggie încerca să nu acorde foarte mare importanță acestor lucruri, chipul lui Michael fu cuprins de disperare ca și când ar fi picat o bombă peste el.

— Îmi pare rău să spun asta, dar, Maggie, există în lume niște oameni plini de venin, oameni care caută doar să le facă rău altora și să provoace durere și haos în viețile tuturor. Peter este unul dintre ei. A fost o dezamăgire pentru părinții mei. A mințit și a înșelat și și-a făcut drum în viață terorizându-i pe ceilalți, și asta de când a fost copil. Nu-i o persoană binevoitoare. Știu că voi doi ați fost prieteni în copilărie, dar mi-e groază să-l știu în apropierea ta sau a Lisei. Să nu mai vorbești cu el dacă-l mai vezi. Nu am încredere în el, și s-ar putea să fie dispus să facă orice ca să ajungă la mine. Mă detestă pentru că părinții mi-au lăsat mie totul moștenire. Dar el îi abandonase. Și a uitat de noi din clipa în care a ajuns la New York și a început să facă bani. Tot ce vreau eu e să uit că a existat vreodată.

Maggie știa că, într-o anumită măsură, toate aceste lucruri erau adevărate și că Peter nu se întorsese acasă de prea multe ori, dar înstrăinarea dintre ei o mâhnea. Ea cunoscuse o latură a lui Peter pe care Michael nu o putea vedea. Întotdeauna se comportase minunat cu ea și era o persoană cu adevărat capabilă să iubească.

— Mi-aș dori ca voi doi să găsiți o cale să vă împăcați. Nu e

în regulă ca doi frați să își petreacă restul vieții urându-se unul pe celălalt.

— Nu mă pot împăca cu un om ca el. Nu mi-ar permite vreodată asta. Tot ceea ce Peter știe să facă e să-i lovească și să-i rănească pe cei care țin la el. Aproape că i-a frânt inima mamei. Rareori a venit s-o viziteze înainte ca ea să moară. Nu-l voi putea ierta niciodată pentru asta, zise Michael afișând o privire îndurerată.

— Ai putea fi tu acela mai înțelept, dacă ai pune capăt acestui conflict dintre voi, zise ea cu blândețe. Acum aveți patruzeci și șase de ani. Poate că a venit momentul să vă iertați unul pe celălalt. Mi-a zis că urmează să divorțeze, că cei doi fii ai lui locuiesc în California, și lucrurile mai mult ca sigur nu sunt bune pentru el din moment ce locuiește în casa de la lac.

— Mai mult ca sigur a fost afectat de prăbușirea bursei. Nu s-ar fi întors dacă nu ar fi fost nevoit. Detestă locul ăsta.

Și ea credea că acest lucru putea fi adevărat, mai ales după tot ce citise pe internet cu o zi în urmă.

— Pur și simpu nu doresc să cari pentru totdeauna toată această furie și durere. E mult prea mult de dus, pentru fiecare dintre voi, afirmă ea cu înțelepciune.

Michael dădu din cap aprobator și se ridică. Trebuia să plece. Avea de făcut vizite la domiciliu. O privi apoi cu un soi de îngrijorare în ochi, amintindu-și de tinerețe.

— Nu ești încă îndrăgostită de el, nu-i așa?

Se încruntă atunci când o întrebă, și Maggie râse cu gura până la urechi ca o adolescentă.

— N-am fost niciodată îndrăgostită de el. Când aveam cincisprezece ani mi-a plăcut de el. Tu nu mi-ai fi acordat atenție atunci. Te pregăteai să pleci la colegiu. Iar eu și Peter am rămas, pur și simplu, prieteni, până când am împlinit eu șaisprezece ani.

— Iar acum?

— Sunt îndrăgostită de tine. Totuși, cred foarte tare că ar trebui să vă împăcați, înainte să fie prea târziu sau să se întâmple ceva cu unul dintre voi. Ai suferit destul în ultimii cincisprezece ani. Sper ca unul dintre voi să reușească să găsească o cale să vă împăcați. Și acum, că el se află aici, ar fi un moment potrivit.

— Mă voi gândi la asta, zise Michael încet, apoi se aplecă, își sărută soția și plecă la serviciu.

Maggie se întinse în pat și se gândi la toate aceste lucruri, întrebându-se dacă reușise într-adevăr să-l convingă pe Michael. Îi era greu să-și dea seama. În cazul lui Michael, era valabilă zicala cu apele liniștite sunt adânci dar ea chiar crezuse fiecare cuvânt pe care i-l spusese. Nu-și dorea ca el să care povara furiei și a dușmăniei față de fratele său pentru tot restul vieții sale. Și în timp ce se gândea la toate aceste lucruri, se cuibări în pat și își trase laptopul mai aproape. Voia să vadă dacă prietena ei intrase în camera lor preferată de chat. Și astfel începu ziua lui Maggie.

Capitolul 8

Câteva zile mai târziu, în timp ce Peter tăia un copac din spatele casei de lângă lac, Michael se duse seara la una dintre pacientele sale vârstnice. Mabel Mack, femeia pe care o vizita, avea nouăzeci și doi de ani, nu fusese niciodată căsătorită, nu avea copii sau rude în viață și era complet singură. Michael era singurul suflet blând și grijuliu din viața ei, în afara celor două vecine ale sale care erau de aproape aceeași vârstă cu ea. Cele trei bătrânele erau pacientele lui Michael, iar el se străduia să treacă pe la Mabel aproape în fiecare zi, și își făcea timp să îi asculte problemele și doleanțele. Cu două luni înainte își fracturase un șold și umbla ajutată de un mergător, dar el se temea să nu cadă și să se lovească din nou. Refuzase cu încăpățânare o infirmieră care să locuiască cu ea, iar Michael își făcea griji din cauza asta. În timp ce o asculta cu răbdare, ea îi servi niște ceai și îi povesti despre o neînțelegere avută cu una dintre vecine în legătură cu o telenovelă pe care o urmăreau împreună zilnic. În ciuda răbdării sale infinite, îi spuse cu blândețe, că ar fi trebuit să plece de vreo jumătate de oră, pentru că avea și alți pacienți. Ea îi zâmbi cu sfială– îl adora pe tânărul doctor. Pentru ea era ca un băiețel, și îl cunoștea de mic copil. Mereu era curioasă să afle ce fac Maggie și copiii. Fusese bibliotecara orașului înainte să se pensioneze în urmă cu treizeci de ani.

— Să-i spui frumoasei tale soții că mă rog pentru ea, îi spuse lui Michael în timp ce el se pregătea să plece. Lisa ce mai face?

Mai vrea să se facă doctoriță?

— Așa spune. Dar mai are mult până atunci. Încă e la liceu, răspunse Michael, zâmbind. Are foarte mare grijă de mama ei, rosti el, evident mândru de ea.

Femeia încercă să afle ce mai face Bill în Londra, și când avea să se întoarcă acasă. Michael îi spuse că el nu credea că se va mai întoarce în viitorul apropiat. Mabel îi mângâie brațul cu mâna ei foarte subțire în timp ce stăteau în pragul ușii. În ciuda vârstei, se descurca destul de bine, iar Michael îi făcu cu mâna în timp ce se sui în mașină. Avea trei mesaje pe telefonul mobil de la pacienții pe care îi mai avea de consultat în acea seară, înainte de a merge acasă, și se întoarse înapoi la cabinet. Cel mai recent mesaj era o anulare. Pacienta cu urticarie îi spuse că se simte mai bine și că oricum nu mai avea cum să ajungă la consultație.

Porni mașina și pentru o clipă își înclină capul întrebându-se dacă Maggie nu cumva avusese dreptate. Cuvintele ei îl obsedaseră toată ziua, așa că viră spre West Brookfield. Nu prea avea timp, dar simțea că soția lui avea dreptate și că ar trebui să-și vadă fratele, chiar dacă nu voia cu adevărat asta. Odată ce luă această decizie, călcă pedala de accelerație și conduse cu hotărâre până când ajunse acolo. Făcuse mai puțin de o jumătate de oră. De ani buni nu se mai dusese la casa de lângă lac și, la fel ca Peter, avea o sumedenie de amintiri frumoase din acest loc.

Intră pe alee și văzu un bărbat care tăia un copăcel cu toporul. În ciuda distanței, îl recunoscu imediat. Peter asculta muzică la iPod și nu auzi mașina apropiindu-se. Michel coborî și se duse direct spre el, ezitând la fiecare pas. Era la mai puțin de un metru de fratele său, când Peter simți prezența unei alte persoane. Făcu ochii mari de uimire când îl văzu pe Michael. Acesta purta o cămașă cu cravată, pantaloni din catifea reiată și

o haină groasă, potrivită pentru o seară răcoroasă de aprilie. Aproape că se întunecase, iar copacul căzu între cei doi frați care se priveau unul pe celălalt. Peter își scoase căștile din urechi. Nu avea nici cea mai mică idee de ce venise Michael, posibil să-l roage să plece din oraș sau să nu mai vorbească niciodată cu soția și familia sa. Peter se încruntă atunci când îl văzu, păstrând o atitudine vigilentă, neștiind ce avea să urmeze.

Michael i se păru mult mai scund și mai solid decât atunci când îl văzuse Peter ultima oară. O vreme, nici unul dintre frați nu-i adresă celuilalt vreun cuvânt, iar anii de înstrăinare planau peste ei. Peter simți cum fierbeau în el ura și dezgustul ca într-un vulcan, dar, privindu-l pe Michael în ochi, văzu ceva cu totul diferit. Se întrebă dacă timpul nu îl ajutase cumva să se schimbe sau dacă nu devenise mai blând în toți anii în care avusese grijă de soția sa bolnavă, sau dacă nu îl îmblânziseră propriii copii. Peter observă ceva mult mai uman în înfățișarea lui, și nu monstrul pe care îl cunoscuse în copilărie. În definitiv, chiar și el se maturizase. Peter se întrebă dacă același lucru poate se întâmplase și cu fratele său. Michael fu primul care vorbi:

— M-am gândit să trec să te salut, spuse Michael cu grijă, părând jenat.

Îi era și mai greu să facă asta decât se temuse, și nu reușea să descifreze expresia precaută din ochii fratelui său. Era ură sau speranță? Peter arăta feroce când își încrunta sprâncenele, iar în copilărie o astfel de expresie anunța o lovitură dată cuiva care-l făcea să se simtă amenințat. Acum însă, își șterse fruntea cu cămașa și îi zâmbi ușor fratelui său.

— Frumos din partea ta, spuse el cu sinceritate.

El nu ar fi făcut același lucru, și nu încercase să-și contacteze fratele de când se întorsese în Ware în urmă cu două luni. Și probabil că nu ar fi făcut-o niciodată, dacă Michael nu

ar fi venit la el.

— A fost ideea lui Maggie, zise Michael cu o expresie vlăguită, nedorind să-și asume un merit care nu i se cuvenea.

Asta era ceva nou, constată Peter. În trecut, Michael obișnuia să revendice faptele bune ale celorlalți, mai ales pe ale lui Peter. De data asta recunoscuse că era pe deplin meritul soției sale. Era un semn de modestie și de smerenie pe care Peter nu le văzuse la el. Michael fusese genul de copil care pusese pe seama fratelui său geamăn până și propriile greșeli. Dar acum nu mai erau niște copii. Exista o vagă posibilitate ca el chiar să se fi schimbat.

— Cum se simte, de fapt? întrebă Peter părând îngrijorat. M-am bucurat s-o revăd ieri, în parcarea supermarketului, dar n-am putut să-mi dau seama cum se simte, căci stătea în mașină.

— Nu prea iese din casă, admise Michael. Nu prea își poate permite să riște să se expună oricărei forme de infecții, mai ales că în ultimii doi ani a avut o perioadă foarte grea. Moartea tatălui ei i-a frânt inima, plus faptul că am vândut fabrica, dar nu ne-am fi permis să o păstrăm. Iar apoi a fost diagnosticată cu boala Parkinson. Se află în continuare într-un stadiu incipient, dar nu vom putea controla acest lucru la nesfârșit. Este o boală progresivă, și chiar și înainte de asta a fost extrem de vulnerabilă.

Peter putu să remarce toată iubirea și îngrijorarea din ochii și de pe chipul fratelui său, și îi păru rău pentru amândoi.

— Ai făcut un lucru minunat având grijă de ea în toți acești ani, îl asigură Peter. Încă e în viață. Vrei să intri să bei o cafea sau altceva?

Cumpărase o sticlă de Johnnie Walker, dar nu dorea să pară vreun bețivan servindu-l imediat cu un pahar de tărie, cu toate că le-ar fi făcut amândurora întâlnirea mai ușoară. Dar Michael dădu din cap dezaprobator.

— Mi-ar plăcea să vin altă dată. Nu am mai fost aici de mulți ani. Asta însemna de când muriseră părinții lor. Mai am de văzut niște pacienți în seara asta. Am vrut doar să trec să te salut.

Se simțise obligat să facă asta, dar acum Peter se bucura că o făcuse. Era ca un pod din trecut spre prezent și, pentru prima oară după foarte mult timp, Peter începu să creadă că era posibil să construiască unul împreună, și doar datorită lui Maggie. Nu se mai gândise vreodată că acest lucru putea fi posibil.

— Sunt bucuros că ai venit, zise Peter cu sinceritate, iar norii de furtună dispăruseră din privirea lui.

— Cum ai reușit să te descurci după criza financiară de pe Wall Street? Am văzut că activitatea la Broadbank s-a încheiat, zise Michael încercând să-și dea seama ce căuta fratele său aici.

Era evident că rămăsese fără un loc de muncă. Era o pauză neagră în urma unei cariere, de altfel, strălucitoare, din ceea ce aflase Michael despre viața lui profesională. În ciuda începuturilor sale problematice, Peter ajunsese faimos. Dar acum trăia în sărăcie lângă lac. Balanța vieții sale se înclinase în această direcție.

— Am pierdut totul, zise Peter, afișând un zâmbet trist. A rămas doar praf și pulbere. Totul s-a evaporat, așa că voi sta aici o perioadă.

Nu-i împărtăși lui Michael despre sfârșitul căsniciei sale, dar bănui că Maggie îi spusese, din moment ce îl îndemnase să se întâlnească cu el.

— Te vei întoarce tu din nou în vârf, la un moment dat, spuse Michael plin de încredere.

În vocea lui de simțea empatie, iar Peter era impresionat. Nu-l cunoscuse niciodată pe acest bărbat.

— Trebuie să îți fie foarte greu.

— Așa e. E greu pentru toți acum. Copiii mei s-au mutat în L.A. și locuiesc cu mama și cu bunicul lor. Vreau să vină pe aici la vară, să facă și ei ce obișnuiam și noi să facem.

— Să se lupte, să se certe și să se bată? întrebă Michael râzând, iar Peter râse și el.

— Mda, printre alte lucruri. Să pescuiască sau să facă schi nautic.

— Mai mult ca sigur că ți-e dor de ei, știindu-i departe de tine.

Era evident faptul că Peter le ducea dorul, iar Michael înțelegea că Peter se simțea singur fără copiii lui.

— Cam da, mi-e îngrozitor de dor de ei, recunoscu Peter. Voi și divorța. Am terminat și cu asta. E ca un nou început pentru mine, dar nu neapărat unul pe care mi l-am dorit. Îmi place foarte mult să locuiesc aici lângă lac. Viața e simplă.

Michael putea să observe asta după cămașa de cherestegiu a lui Peter, ghetele groase de muncitor și blugii pătați. Muncea destul de mult și trăia aproape gratis, cu excepția mâncării.

— Ți-ar plăcea să vii la cină mâine-seară? întrebă Michael, aproape fără să-și dea seama. Lisa gătește destul de bine. Și dacă se simte bine, poate ni se alătură și Maggie. Mi-ar plăcea să vii, la fel și lui Maggie. Rareori mai reușește să se întâlnească cu cineva. Oamenii te uită repede dacă trăiești în izolare, așa cum trăiește ea.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Peter cu recunoștință în privire.

Fratele său era cu totul altcineva, iar Peter își dorea mult să fie aproape de familia lui, chiar și de fratele lui geamăn pe care îl urâse de-a lungul anilor. Situația îi părea cu totul diferită acum. Erau ca doi vechi prieteni absorbiți fiecare de viața lui, stând lângă vechea casă de lângă lac a părinților lor.

— Ești sigur că nu-i prea mare bătaia de cap?

— Nu, răspunse Michael zâmbind ușor. Ar fi un lucru minunat.

Maggie avusese dreptate, și se bucura că reușise să vină. Amândoi se simțeau eliberați, de parcă o presiune puternică era înlăturată dintr-o rană mai veche. Începutul vindecării fu, în cele din urmă, resimțit de amândoi.

— La ora opt? Nu prea ajung acasă înainte de opt, spuse el aproape scuzându-se, iar Peter râse, păstrând o atitudine înțelegătoare.

— Agenda mea socială e destul de liberă aici. Abia aștept. Vrei să aduc ceva anume?

— Doar pe tine, spuse Michael, îi întinse mâna, apoi îl bătu ușor pe umăr. Mă bucur să te revăd, Peter. Părea sincer, iar inima lui Peter se înmuie. Nu își dăduse seama până acum, dar acesta era momentul pe care îl așteptase timp de cincisprezece ani. Era vremea să se împace. Gestul lui Michael de a veni să-l viziteze era important pentru amândoi. Peter știa că părinții lor ar fi fost mulțumiți. Mamei lor nu-i plăcuse niciodată că se înstrăinaseră, și îl implorase ultima oară când îl văzuse pe Peter să se împace cu fratele lui. Amândoi refuzaseră atunci. Dar cincisprezece ani era o perioadă lungă, și multe lucruri se schimbaseră între timp.

— Și eu mă bucur să te revăd, spuse Peter profund tulburat, în timp ce-l conduse pe Michel la mașină. Îți mulțumesc că ai trecut să mă vezi, adăugă, conștient cât de ocupat trebuia să fie el, alergând toată ziua să-și vadă pacienții. Ne vedem mâine, zise, în timp ce Michael se urcă la volan și-l privi pe Peter zâmbind.

Cei doi frați își făcură cu mâna. După ce nu-i mai văzu mașina, Peter se întoarse în casă și își turnă un pahar de Johnnie Walker, de această dată nu ca să uite de necazuri, ci ca să sărbătorească. Pentru prima dată în viața lui, se simțea de

parcă avea un frate căruia îi pasă de el, și pe care, la rândul lui, îl putea iubi. Fu cuprins de un sentiment extraordinar. Duse paharul la buze, luă o gură mare de scotch și zâmbi. Maggie le oferise amândurora un cadou nemaipomenit, o șansă să aibă fratele lui pe care și-l doriseră întreaga viață.

Capitolul 9

Cina se transformase într-un eveniment festiv, atât pentru Michael, cât și pentru Maggie. Lisa gătise rețeta ei de friptură de pui cu porumb și piure cu fasole verde proaspătă. Cumpărase chiar și o plăcintă cu mere și înghețată, în drumul ei spre casă de la școală. Își dorea ca unchiul ei să rămână impresionat de ce bucătăreasă priceputăera.

Peter își făcu apariția la ora opt fix. Michael ajunse cu câteva minute mai devreme și o ajută pe Maggie să se îmbrace într-un pulover alb de cașmir și cu o pereche de blugi confortabili. Părul ei strălucea de cât îl pieptănase, dar nu se fardase, rareori se mai simțea în stare, lucru care pe Michael nu-l deranja. Dar arăta tânără și drăguță când el o așeză ușor pe canapea. Mirosurile erau delicioase, iar Peter remarcă acest lucru de îndată ce Lisa se năpusti afară din bucătărie zâmbindu-i cu gura până la urechi și cu părul pieptănat pe spate. Purta un pulover roz și blugi, și semăna mult cu Maggie cea din tinerețe.

Lisa se opri lângă tatăl ei, și amândoi arătau ca un cuplu, iar Peter îi salută pe fiecare. Apoi o văzu pe Maggie stând întinsă pe canapea, așteptându-l să intre. Era înconjurată de multe perne, iar mergătorul se afla alături. În hol era un scaun cu rotile. Se putea observa cu ușurință că era locuința unei persoane invalide. Era îngrozitor de palidă, însă păru bucuroasă când îl salută, iar el se aplecă și o sărută pe obraz. Venise cu un buchet uriaș de flori și cu o sticlă de șampanie.

Aveau motiv de sărbătoare în acea seară.

— Fiul risipitor s-a întors, spuse Michael, la fel cum îi zisese și lui Walt Peterson când aflase prima oară de întoarcerea lui Peter, doar că era bucuros acum.

— Asta așa e, și totuși nu mi-am „risipit averea, trăind în desfrânări“, ci am pierdut totul în cea mai groaznică prăbușire a pieței din istoria S.U.A. de la Marea Depresie încoace, afirmă Peter cu tristețe. Dar m-am întors acasă.

Se așeză pe canapea la picioarele lui Maggie. Părea atât de fragilă, încât îi fu teamă să nu o lovească. Pielea ei era incredibil de albă, și avea cearcăne, dar era veselă, și, atunci când sosi vremea, se duse singură la masă, folosindu-se de mergător. Michael se oferi să o ajute, dar îl refuză. Nu dorea să se prezinte în fața lui Peter ca un personaj tragic, indiferent cât de bolnavă era. El observă că încă își târa unul din picioare, și îi păru foarte slăbită. Îi luă ceva timp până când ajunse la masă, cu Michael mergând lângă ea îngrijorat. Peter remarcă toate aceste lucruri și mai ales paloarea ei spectrală. Mâinile ei delicate, cu vene vizibile, păreau aproape albastre. Dar asta, pentru că nu făcea foarte multă mișcare, prin urmare, își închipui Peter, nu avea nici circulația foarte bună. Se înecă deodată cu o gură de apă, iar Michael o privi cu foarte mare atenție. Sistemul ei respirator era afectat de boala Parkinson, iar capacitatea ei de înghițire se diminuase și, într-una dintre zile, avea să dispară complet.

Lisa îi fermeca pe toți cu povești de la școală, iar Peter, pe la jumătatea mesei, îl întrebă pe Michael despre fiul său Bill.

— L-am pierdut într-un oraș mare, cum s-a întâmplat și cu tine, zise Michael cu tristețe, în timp ce Maggie își coborî abătută privirea în farfurie și continuă să mănânce.

Nu era ușor să trăiești departe de propriii copii, după cum descoperise recent și Peter. Îi era dor de Ryan și de Ben în

fiecare moment al fiecărei zile.

— S-a dus la Londra să studieze și nu a vrut să se mai întoarcă acasă. A terminat colegiul anul trecut, iar acum e la masterat la London School of Economics. Spune că vrea să rămână acolo după ce termină. Nu-i place viața din acest orășel. Mie, lui Maggie și Lisei ni se potrivește, dar nu e și pentru el. E îndrăgostit de Londra. Nici măcar de sărbători nu mai reușim să-l vedem. Nu a mai trecut pe acasă de anul trecut. Michael îi aruncă soției sale o privire plină de compasiune. Lucrul ăsta o afectează foarte tare pe mama lui.

Peter își dădu seama că și pentru mama sa plecarea lui fusese dureroasă, mai ales că nu-și mai dorise să se întoarcă vreodată. Pentru el era o agonie să revină acasă, din cauza conflictelor cu Michael, și își amânase întotdeauna vizitele cât mai mult posibil. Îi părea rău acum, mai ales că aveau cu toții parte de un moment extraordinar. Maggie era fericită să-i vadă pe cei doi frați vorbind și împărtășindu-și amintiri din copilărie, unele chiar foarte amuzante. Până acum, amândoi uitaseră momentele frumoase. În mare, erau povești de la pescuit, și din excursiile cu cortul cu prietenii lor.

Era o seară perfectă, dar imediat ce își terminară desertul, Michael o duse pe Maggie în dormitor. Începuse să-și facă griji pentru ea, cu toate că fusese destul de vioaie la masă și, în mod evident, chiar se distrase. Dar el nu-și dorea ca ea să se extenueze. Îl sărutase pe Peter pe obraz, iar el o îmbrățișase, înainte ca Michael să o ducă sus. Și în timp ce stăteau pe patul lor, scoase tensiometrul și păru și mai îngrijorat când citi rezultatul. Nu-i arătă cât de gravă era situația, ca să nu o sperie, dar îi spuse că îi scăzuse considerabil tensiunea cât stătuse în sufragerie la masă. Acesta nu era niciodată un semn bun, iar Maggie se sperie. Întotdeauna exista un preț pe care era nevoită să-l plătească, indiferent de ceea ce făcea, iar, uneori, o seară

petrecută în living o putea costa multe alte zile de stat în pat, până când Michael considera că ea își recăpătase puterile.

— Ai avut parte de o seară mult prea lungă, spuse el, simțindu-se vinovat.

Preț de o secundă aproape îi păru rău că-l invitase pe Peter, fiindcă nu dorea ca Maggie să se extenueze atât de tare, încât să se îmbolnăvească.

— M-am simțit bine, spuse ea zâmbind bucuroasă.

— Îți mulțumesc că mi l-ai adus înapoi pe fratele meu, spuse el cu privirea plină de recunoștință. N-am bănuit niciodată că ne putem simți atât de bine împreună. Se pare că, în cele din urmă, e un tip de treabă. Mi-ar fi plăcut să fi știut asta dinainte.

— Eu am știut întotdeauna. Mă bucur că sunteți din nou apropiați.

Ea se gândi că, atunci când ea nu va mai fi, aveau să aibă nevoie unul de celălalt și de relația lor. Dintotdeauna se pregătise pentru asta și își dorea foarte mult să îi lase cu bine pe toți. Fusese făcut un pas important pentru cei doi gemeni în acea seară, și era cadoul ei pentru amândoi.

— Am nevoie ca tu să te odihnești acum, spuse el, dându-i o pastilă pentru somn și un pahar cu apă de pe noptieră. Ești foarte obosită.

Și amândoi știau că acest lucru putea avea consecințe groaznice. Era foarte obosită, dar avusese parte de o seară minunată. Faptul că îi vedea pe Michael și pe Peter împreună îi încălzea inima. Într-o oarecare măsură, se completau unul pe celălalt. Michael era cel serios, în vreme ce Peter era amuzant, mai ales că acum nu mai era furios. Avusese niște perioade grele în copilărie și adolescență și se simțise întotdeauna pus în umbră de Michael. Peter realizase multe lucruri de atunci, prin propriile forțe, în ciuda întâmplărilor recente nefericite, pe care însă, în mod surprinzător, le trata cu înțelepciune. Divorțul și

faptul că locuia atât de departe de copiii săi păreau să-l întristeze. Le promisese să le facă cunoștință cu Michael și cu familia lui atunci când îl vor vizita.

Michael se întoarse de îndată ce Maggie se liniști, și în ochi i se putea citi îngrijorarea când li se alătură lui Peter și Lisei. Ea spăla vasele, iar Peter o ajuta, în timp ce îi povestea despre Ben și Ryan. Era foarte mândru de ei și se simțea bine în compania nepoatei sale. Peter observă cât de apropiat era Michael de fiica lui și cât de tare se putea baza pe ea să aibă grijă de mama ei. La doar șaisprezece ani era matură, responsabilă și de încredere. Avea o grămadă de greutăți pe umeri, la fel ca și Michael la lucru și acasă. Lui Peter îi părea rău că fiul lui se mutase. Dar era de înțeles, Ware fiind un oraș mic, iar Bill un tânăr care-și dorea o viață și o carieră mult mai captivante. Nu prea avea ce să facă în acel orășel.

— Cum se simte? întrebă Peter despre Maggie.

Observase îngrijorarea din ochii lui Michael când acesta coborâse.

— Așa cum era de așteptat după o seară atât de lungă. Uneori, e prea mult pentru ea, zise Michael cu tristețe.

În privirea lui se citea regretul întregii sale vieți, iar inima lui Peter se umplu de compasiune față de el.

— Sper că nu din cauza mea, spuse Peter, simțindu-se vinovat.

Îi păruse atât de normală, în ciuda înfățișării ei lipsite de culoare, și cu o dorință incredibilă de a trăi. O ținuse în viață timp de ani de zile, în pofida problemelor ei medicale și, în prezent, a evoluției bolii Parkinson.

— Ai reușit să o duci la vreunul dintre specialiștii din Boston ca să vadă dacă poate fi ajutată?

— O cunosc mult mai bine decât vor putea ei s-o facă vreodată, și eu o și iubesc. Nu doresc să-i distrugă viața mai

mult decât este deja. I-ar face tot felul de teste, de operații care nu sunt neapărat necesare ca să-i rezolve unele probleme și ar risca să fie transformată într-un șoarece de laborator. Persoanele cu traumă craniană, cum e cazul ei, dezvoltă tot felul de complicații de-a lungul anilor. Pur și simplu e nevoită să trăiască cu ele, la fel ca și noi, argumentă Michael destul de vehement, iar Peter dădu din cap înțelegător.

Poate că avea dreptate, cu toate că Peter ar fi fost mult mai dispus să descopere noi modalități, conform ultimelor cercetări, prin care s-o ajute, dar fiecare astfel de demers ar fi implicat anumite riscuri. Peter își asumase mult mai multe riscuri decât Michael de-a lungul vieții, dar Michael avea dreptate în legătură cu calitatea vieții lui Maggie și cu riscul de a fi transformată într-un șoarece de laborator. Nici măcar ea nu-și dorea acest lucru, și deseori îi spusese asta. Voia să rămână aici, ca doar el să poată avea grijă de ea. Își promisese să se conformeze dorințelor ei până la sfârșit, iar el nu putea decât să spere că acest lucru nu avea să se întâmple prea curând. Dar lucrul acesta se putea schimba oricând, iar Michael era conștient de asta.

După ce Lisa se duse la culcare, cei doi frați rămaseră în bucătărie să vorbească. Peter îi spuse că era o fată extraordinară, iar Michael păru extrem de mândru de ea. Era o fată foarte bună. Vorbiră apoi despre viitorul lui Peter, care spera să se reîntoarcă la New York în următoarele luni, posibil chiar la sfârșitul verii. Se împlinea un an de la colapsul financiar și poate că situația se îmbunătățea și își va găsi de lucru, atât el, cât și mulți alți oameni care rămaseră pe drumuri. Michael era conștient că trecea printr-o perioadă grea, mai ales din cauza divorțului. Pentru Peter era o alinare să știe că se împăcase cu fratele său. Acest lucru îl făcea să suporte mai bine totul. Când Michael îl conduse către ușă în acea noapte, cei doi

frați descoperiseră că aveau multe motive să se respecte unul pe altul.

— Să nu te porți ca un străin, îi zise Michael. Vino să mă vezi oricând vrei la cabinet.

Nu-i spuse să-l caute acasă, deoarece Maggie avea nevoie să se odihnească în majoritatea timpului. Dar părea dornic să petreacă timp cu fratele lui.

— Ce-ai spune dacă ai veni să pescuim într-un weekend? Mă descurc destul de bine la lac.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse Michael în timp ce se îmbrățișară.

Peter se urcă în camionetă și zâmbi tot drumul înapoi spre lac.

Capitolul 10

În următoarele săptămâni, Peter avu mult de lucru la casa de lângă lac. Făcu niște dulapuri pentru cărți, cerui toată tâmplăria și tăie câțiva copaci. Într-o după-amiază îl vizită pe Michael la cabinet, dar pentru că era plecat să facă vizite la domiciliu, îi lăsă un bilet. Cei doi bărbați erau în relații bune după seara petrecută împreună. Michael chiar îi telefonase de două ori și îi promisese că vor merge la pescuit de îndată ce reușea să-și facă timp. Îl anunță că Maggie răcise și nu se simțea prea bine, și că nu voia să o lase singură, mai ales că trebuia să se ducă și la serviciu. Peter înțelese și-i spuse că spera că ea avea să se simtă mai bine. Părea destul de nedrept că totul reprezenta o amenințare la viața ei, chiar și mersul la supermarket sau întâlnirile cu prietenii. Michael îi spuse că nu se mai dăduse jos din pat din seara în care cinaseră împreună. Zăcuse la pat cu o răceală îngrozitoare.

Într-o după-amiază, în timp ce conducea către Ware, la cumpărături, Peter se gândi la ea. Glezna lui Walt Peterson se recuperase și începuse să poarte din nou vechii lui ochelari, lucru care îl făcea mult mai fericit acum. Lentilele progresive „moderne, dar complicate“ nu erau bune pentru el, îi spusese lui Peter ultima oară când îl văzuse, iar Peter nu putuse să se abțină să nu râdă când acesta îi povestise cât de periculoși puteau fi acei ochelari.

După aceea, Peter îi cumpără un buchet de flori lui Maggie și se duse să i le lase acasă, știind că se simțea foarte rău. Se

gândi să i-l lase Lisei. Păși pe verandă și sună la sonerie. Fu extrem de surprins să constate că Maggie deschise ușa, ajutată de mergătorul ei.

— Uau! Te simți bine? spuse Peter extrem de surprins. Mike mi-a zis că ești foarte bolnavă. Dar cred că te simți mai bine acum.

Stătea ținând buchetul de flori în brațe, iar ea păru bucuroasă să-l vadă și-l invită înăuntru.

— Mă simt destul de bine. Din seara pe care am petrecut-o împreună la cină. Chiar mi s-a părut distractiv.

Peter nu mai insistă, dar fratele lui îi spusese că se îmbolnăvise din acea seară.

— Și eu m-am simțit foarte bine, rosti el ușor, oferindu-se să pună buchetul de flori într-o glastră.

Maggie îi spuse că putea găsi una mare sub chiuveta din bucătărie. El o găsi și așeză vaza cu flori pe o masă din living.

— M-am îngrijorat foarte tare când Mike mi-a zis că te-ai îmbolnăvit.

— Uneori spune asta oamenilor ca să nu mă viziteze și să mă expună bolilor. Dar tu îmi pari destul de sănătos. Îi zâmbi încântată. M-ar închide într-o bulă, dacă ar putea. Săracul de el, mereu își face griji pentru mine. Sunt o povară atât pentru el, cât și pentru Lisa, spuse ea cu tristețe. Dar nu mi-am dorit niciodată să fiu așa.

— Nu e adevărat, insistă Peter. Ei te iubesc. Noi toți te iubim.

Se bucura să o vadă simțindu-se mai bine decât în seara în care venise la cină. Chipul ei era mai luminos și mai plin de culoare, și părea destul de binedispusă. Înainte ca el să ajungă, stătuse întinsă pe canapea cu laptopul în brațe. Îl oprise ca să poată vorbi cu Peter.

— Aș vrea ca Michael să nu-și mai facă atâtea griji pentru mine. Când mergeți la pescuit? S-ar putea ca prezența ta să îi

prindă bine.

— Oricând are timp, răspunse Peter.

Nu îi spuse că Michael îi zisese că era prea bolnavă ca s-o lase singură. Nu consideră un lucru potrivit, din moment ce oricum ea se simțea ca o povară pentru el.

— Poate reușesc eu să-l conving mai repede, spuse Maggie. V-ar prinde bine la amândoi.

Stătură o vreme la taclale, apoi Peter se ridică să plece. Mereu îi plăcuse să vorbească cu ea. Era inteligentă și amuzantă, avea simțul al umorului, chiar și în situația ei fragilă, după toți anii de infirmitate. Avea o dorință puternică și vie să trăiască, pe care nimic nu i-o putea înfrânge. Peter o admira foarte mult pentru asta.

Chiar când Peter ieși din casă, Michael parcă pe alee și îi privi pe amândoi. Venise să-și vadă soția între două vizite pe care le avea de făcut. Lisa era plecată să învețe cu o prietenă în acea după-amiază, așa că trecuse să vadă ce face Maggie. Lisa o ajutase pe mama ei să coboare înainte să plece. Michael fu aproape șocat s-o vadă stând pe verandă cu Peter.

— Ce aveți de gând voi doi să faceți? spuse el în timp ce urcă scările în grabă.

— M-am gândit că Maggie se va bucura dacă îi voi aduce niște flori, răspunse Peter, iar Michael îi zâmbi și colțul gurii lui îi zvâcni ușor.

Peter recunoscu imediat gestul, care îi aminti de copilărie. Ticul acela îi era extrem de familiar.

Michael se grăbi să spună cât de bucuros era să-l vadă.

— Vrei să intri câteva minute? propuse Michael.

— Tocmai mă pregăteam să plec. Nu vreau să o obosesc pe Maggie, răspunse Peter, îmbrățișându-și fratele.

O sărută din nou pe Maggie și se îndreptă spre camionetă făcându-le cu mâna. Michael și Maggie intrară în casă. Michael

o dojeni pentru că stătea în aerul rece fără să se fi îmbrăcat. Ea îi reaminti că era aprilie deja și că se simțea foarte bine. Nu mai ieșise de foarte multe zile din casă, dar el insistă că era răcoare pentru ea și că s-ar putea îmbolnăvi.

Peter tocmai ieșea de pe alee și întoarse pe stradă când își aduse brusc aminte ce însemna ticul nervos din colțul gurii lui Michael. Rămase ca trăsnit de fulger și scutură din cap. În copilărie asta se întâmpla de fiecare dată când Michael era prins mințind sau după ce făcea ceva rău și dădea vina pe Peter. Doar că Michael nu făcuse nimic rău de data aceasta, iar dacă mințise că Maggie era bolnavă, făcuse asta doar pentru a o proteja. Chiar ea îi spusese destul de clar că Michael ar fi vrut să o țină închisă într-o bulă. Și nu putea să-l învinovățească pentru asta. Era o femeie fragilă, cu o stare de sănătate precară, riscând mereu să se îmbolnăvească și mai rău. Cine nu ar fi vrut s-o închidă într-o bulă? Dar ticul acela nervos îi provoca un sentiment ciudat. Era ca o senzație neplăcută de déjà-vu, dintr-un trecut pe care amândoi își doreau acum să-l lase uitării. Ticul acela nervos nu putea să însemne mare lucru acum, conchise Peter în timp ce se îndrepta spre acasă. Deschise radioul și trecu peste toate gândurile legate de acel tic ridicol.

La insistențele lui Maggie, în weekendul următor, Michael se duse la pescuit cu Peter. Iar cei doi gemeni se distrară pe cinste împreună. Prinseră o găleată de pește, iar Peter insistă ca Michael să îi ia acasă pentru Maggie și Lisa. După aceea băură câteva beri împreună, însă Michael era treaz când plecă spre casă. Îi mărturisi că era prima lui sâmbătă liberă de foarte mulți ani și că se bucura să și-o petreacă împreună. Construiau acum o relație pentru anii care aveau să vină.

Peter refuză invitația de a cina cu ei în Ware în acea după-amiază. Era obosit și avea niște acte de completat, și nici nu dorea să o obosească pe Maggie. Promise că avea să vină cu o

altă ocazie. Michael păru dezamăgit, dar înțelese și îl asigură că avusese o zi nemaipomenită.

În acea seară, Peter își pregăti cina și mâncă uitându-se la televizor. După aceea încercă să-și rezolve treaba cu documentele, dar descoperi că rămase fără hârtie. Începu să scotocească prin sertare, sperând să găsească ceva pe care să poată scrie și dădu peste niște agende îmbrăcate în piele. Nu le mai văzuse până atunci. De fapt erau jurnalele pe care mama sa le păstrase cu grijă la îndemână. Își aduse aminte că ea își petrecuse ultima vară acolo, cu puțin timp înainte să moară, și chiar încercaseră să afle cine se ocupase de curățenia casei și unde îi pusese lucrurile ei. Probabil că Michael, de vreme ce nu fusese altcineva să facă asta. Tatăl lor murise cu mai puțin de un an înaintea ei, iar Peter nu venise să ajute la împachetarea lucrurilor ei. Pe atunci, nu voia să-l vadă pe Michael, aflându-se deja în conflict în legătură cu testamentul. Peter se așeză pe canapea și deschise unul dintre jurnale. Ochii i umplură de lacrimi în timp ce citea. Mama scria despre cât de mult îi lipsea soțul și despre viața frumoasă pe care o duseseră împreună. Și mai scria despre cât era de tristă că nu-l mai vedea pe Peter și despre cât de nefericită o făcea faptul că el și Michael nu se înțelegeau. Spunea că asta-i frângea inima, iar Peter începu să tremure la gândul că îi provocase atâta durere.

În timp ce citea, își dădu seama că era deja bolnavă. Avusese cancer, iar acestea erau jurnalele din ultimele ei zile de viață. În timp ce citea însemnare după însemnare, descoperi că Michael o vizitase în fiecare zi. Îi ținuse companie, rămăsese peste noapte ori de câte ori putuse, se ocupase de îngrijirea ei medicală, o consolase și o ajutase ori de câte ori avusese dureri. Fusese fiul care Peter nu reușise niciodată să fie, și brusc înțelese de ce părinții îi lăsaseră totul lui Michael. Nu fusese vorba despre fiul cel bun sau fiul cel rău, sau despre nevoile

fiecăruia dintre ei – oricum Peter se bucura de mare succes în acea perioadă. Doar că acum descoperi că fusese vorba despre fiul care rămăsese în permanență alături de ei, și celălalt care avea totul, dar îi abandonase. Își aminti cu părere de rău că nici măcar nu îi telefonase în acea perioadă. Era extrem de furios pe ei pentru că întotdeauna fuseseră de partea lui Michael, și niciodată alături de el, și pentru că dăduseră crezare minciunilor pe care Michael le debitase despre el. Dar și mai important decât atât, Michael fusese fiul extrem de devotat, iar Peter nu reușise să facă același lucru. În adolescență, fusese mult prea furios ca să poată fi alături de ei. Avusese treizeci și unu de ani când muriseră, îndeajuns de matur încât să înțeleagă aceste lucruri, dar totuși destul de tânăr încât să nu facă nimic în această privință. Peter fu năpădit de un sentiment profund de compasiune față de mama lui, descoperind cât de mult suferise, din punct de vedere fizic, în ultimele ei zile de viață.

Jurnalele îi provocară foarte multă durere, și nu mai putu să citească. În cele din urmă, le puse înapoi în sertar, fără să se uite peste toate, și rămase treaz foarte multe ore în acea noapte. Nu-i plăcea. Regreta că aflase abia acum cât de mult suferise mama lui și că nu fusese alături de ea. O vizitase o singură dată în acea vară. Fusese ultima oară când o văzuse înainte să moară, și în toate pasajele din jurnale pe care le citise, ea scria că îi iubise pe amândoi în mod egal, indiferent dacă ei țineau sau nu unul la celălalt. Ea fusese mult mai dispusă să ierte decât el. Dar fusese mai bătrână și pe moarte. Și în apărarea lui, dacă își mai putea permite așa ceva acum, își spuse că era mai ușor să ierți un fiu decât un frate. Nu era nimic care să nu le ierte propriilor copii, dar pe fratele său îl urâse mulți ani. Dar înțelegea acum suferința pe care i-o provocase mamei sale, și îi părea rău, mai ales că se împăcaseră acum și erau prieteni

pentru prima oară în viața lor. Așa că, ce rost mai aveau toți acei ani de furie și resentimente? Acum păreau lipsiți de importanță.

Jurnalele mamei îl obsedară în acel weekend și câteva zile după aceea. Lectura lor îl tulburase profund. În cele din urmă, se duse la Ware să-și vadă fratele. Ajunse chiar când Michael pleca de la cabinet ca să-și viziteze pacienții, ținând în mână servieta lui de doctor. Peter zâmbi când îl văzu. I se păru că Michael era întruchiparea perfectă a doctorului de țară, chiar mai mult decât tatăl lor.

— Ce faci? vru să știe Michael când îl văzu și se opri să schimbe câteva vorbe cu el.

— Aș vrea să îmi cer iertare, spuse Peter cu o expresie serioasă.

— Pentru ce? întrebă Michael, curios să afle ce făcuse fratele lui.

— Weekendul trecut am găsit jurnalele mamei, din ultima ei vară petrecută la lac, înainte să moară. Citindu-le, mi-am dat seama cât de multe lucruri ai făcut pentru ea, că ai vizitat-o mereu și ai consolat-o după ce a murit tata. Ai avut grijă de ea când s-a îmbolnăvit, până la sfârșitul vieții ei. Iar eu, Mike, nu am făcut nimic. Am venit o singură dată să o văd în acea vară. Eram furios pe ea și pe tata pentru că nu au știut să se poarte cu mine în copilărie. Nimeni nu știa nimic atunci despre dislexie, iar eu am fost furios tot timpul și i-am învinovățit pe ei. Și am fost furios și pe tine, pentru că păreai atât de perfect, iar eu nu reușeam să fiu ca tine. Poate că am fost foarte puternic pe Wall Street, dar extrem de slab, încât să nu mă mai întorc vreodată aici. Cred că am dezamăgit-o. Tu nu. Meriți tot ceea ce ți-au lăsat, inclusiv casa, banii. Am fost un fiu groaznic, Iar tu ai fost extraordinar. Peter păru să regrete sincer.

— Nu e adevărat, îl asigură Michael, cu toate că se grăbea

având cinci pacienți care îl așteptau și un bătrân cu o erupție cutanată și cu dureri. Amândoi am fost în felul nostru tineri și proști. Tu ai fost întotdeauna cel frumos și fermecător, în ciuda furiei tale de atunci. Cred că mi-a fost teamă că aveau să te iubească mai mult pe tine, așa că m-am străduit să fiu perfect. Dar nimeni nu este perfect. Era loc pentru amândoi, dar nu știam asta atunci. Poate că nu-i așa ușor să ai un frate geamăn. Mi-ai fost concurent încă din pântece. Michael fusese de două ori mai mare decât Peter când se născuse, dar Peter își luase revanșa ulterior, ajungând să fie mult mai înalt. Oricum, îți mulțumesc că mi-ai spus aceste lucruri. Întotdeauna m-am simțit vinovat că mi-au lăsat totul, iar ție, aproape nimic, rosti Michael, ca și cum chiar credea ce spunea.

— Nu-ți face griji. M-am descurcat eu.

Peter îi zâmbi. Se simți mult mai bine după ce îi împărtășise aceste lucruri, iar Michael părea profund afectat. Toate rănile lor vechi se vindecau, iar jurnalele îl ajutaseră pe Peter să înțeleagă tot ce nu făcuse pentru părinții lor înainte să moară. În timp ce el nu rămăsese alături de ei, în ultimii ani de viață, Michael fusese extrem de prezent. Își asumase toată responsabilitățile față de ei și îi îngrijise când se îmbolnăviseră. Peter se afla atunci pe Wall Street, făcând bani. Și părinții lui nu se înșelaseră, el chiar nu avusese nevoie de agoniseala lor. Însă Michael da, mai ales că soția lui era bolnavă, și chiar meritase. Nu-și părăsise părinții niciodată. Și cu toate că nu se îmbogățise, datorită lor, ducea o viață bună. Practica medicală în provincie nu fusese niciodată profitabilă, dar ceea ce câștiga era suficientă pentru el și Maggie. Nu aveau nevoie și nici nu-și doreau mai mult.

Cei doi bărbați se îmbrățișară, iar Michael plecă să își vadă pacienții.

Pe drumul de întoarcere la casa de pe malul lacului, Peter se

simți fericit. Se gândi să termine de citit jurnalele mamei, dar deocamdată avea nevoie să asimileze ceea ce citise până atunci. Nu-i era ușor să descopere acele lucruri, și înțelegerea lor îi provoca suferință, mai ales că își dezamăgise părinții. Dar cel puțin acum nu mai exista acea amărăciune între cei doi frați. Peter era recunoscător pentru asta.

Săptămâna următoare, Peter plecă la L.A. să-i vadă pe Ben și pe Ryan. Înainte, se opri pe la Michael ca să îi spună că avea să se întoarcă într-o săptămână. Urma să meargă cu fiii lui la San Francisco pentru un weekend întreg, și abia aștepta. La fel ca întotdeauna, trecuse prea mult timp. Și voia să discute și cu Alana despre vacanța de vară. Aproape că nu mai vorbise cu ea de când semnase actele de divorț. Băieții îi spuseseră deja că aveau să petreacă o lună de zile cu mama lor în casa din Hamptons, după ce plecau chiriașii. Peter fu destul de tulburat când auzi asta. Toate drumurile lui către viața Alanei erau blocate, dar ea reușea să meargă mai departe fără el. Băieții nu reușiseră niciodată să-i spună cu ce se ocupa. Dar nici ea nu-i mai telefonă lui Peter. Știa că urma să vină și fusese de acord să-i lase pe băieți în excursie cu el la San Francisco. Îi spuse că și ea avea să fie plecată cu prietenii ei la Palm Springs în aceeași perioadă.

De această dată, Peter se cazăla un hotel, în apropierea casei tatălui ei. Apoi îi luă pe băieți de la școală. Se arătară încântați să-l revadă, iar seara ieșiră să mănânce în oraș. Alana era acasă când îi aduse pe băieți, și se simți ciudat când o salută. Și ea se purtă ciudat și intră în casă cât de repede putu. Peter se simți din nou năpădit de un val de dezamăgire și amărăciune de îndată ce o văzu.

Peter și băieții plecară la San Francisco a doua zi, după școală. Alana plecase deja la Palm Springs atunci când el se duse să-i ia pe băieți, iar faptul că nu o mai întâlni fu destul de

eliberator.

Zborul din L.A. către San Francisco dură cam o oră și de la aeroport luară un taxi. Acum nu se mai plimbau cu limuzinele, decât când erau cu bunicul sau cu mama lor. Pentru Peter, viața devenise „mai dură“, după cum le spusese, atât că reușise să găsească o ofertă specială, urmând să fie cazați la hotelul Fairmont, unul dintre cele mai mari și mai vechi din Nob Hill, chiar deasupra Cartierului Chinezesc, vizavi de Catedrala Grace. Mașina opri chiar în fața hotelului. În acea seară se duseră pe jos până la Ferry Building, și se plimbară printre tarabele pline cu homari, crabi, stridii, pâine din maia și orice altă delicatețe imaginabilă, după care mâncară într-unul dintre restaurante și se întoarseră cu tramvaiul la hotel. Băieții nu mai fuseseră niciodată în San Francisco până atunci și se simțiră foarte bine. Își propuseră să viziteze a doua zi digurile și Muzeul de Știință, apoi să mănânce în Cartierul Chinezesc. Băieții erau înnebuniți după mâncarea chinezească.

Când se întoarseră în cameră Ben spuse că ar dori o root beer, iar Ryan își dădu ochii peste cap. Comandară fiecare câte un suc prin room-service și, în timp ce Ben își savura ultimele picături cu ajutorul paiului, făcu un anunț care îl tulbură foarte pe Peter:

— Mama are un iubit. E drăguț.

Ryan îl privi de parcă ar fi vrut să-l omoare, apoi se uită vizibil îngrijorat la tatăl său.

— Nu-l asculta, tată. Nu știe ce spune. Sunt doar prieteni.

Ryan își dăduse seama de la început că divorțul îi provocase multă nefericire tatălui său și că fusese doar ideea mamei. Din momentul în care aflase se înfuriase foarte tare. Doar că Ben se adaptase mult mai bine vieții din L.A. În schimb, lui Ryan îi lipseau New Yorkul, tatăl său și prietenii.

— Nu-i adevărat. A fost cândva iubitul ei, zise Ben, părând

jignit de faptul că îi era contestată informația. Și acum e din nou iubitul ei. Îl cheamă Bruce și e agent pentru actorii care joacă în filme. Ne-a dus la o proiecție a *Furnicilor ucigașe*.

Ryan se enervă, iar Peter încercă să rămână indiferent, în timp ce inima lui aproape încetă să mai bată. Știa că nu mai avea de gând să se împace cu el, dar îl durea că fusese înlocuit. Bănuise, dar nu-și imaginase că avea să afle tocmai de la fiul său. Și Peter știa cine era Bruce. Își aminti că dăduse peste el când se dusese prima oară în L.A., după colapsul financiar, și i se păruse că era interesat de Alana nu doar ca un vechi prieten. Ea negase atunci că ar fi avut vreo relație cu el. Era curios dacă Bruce fusese cel pentru care îi ceruse să divorțeze.

— Are un avion, un Ferrari și un Rolls, continuă Ben de parcă dorea să provoace și mai mult necaz, iar Ryan se aruncă pe pat și-l apucă de gât, scuturându-l cu putere.

— Dar nu vrei să taci, bestie ce ești! Nu vezi că-l superi pe tata?

— Ryan, încetează, spuse Peter cu seriozitate. Sunt bine. Nu-i nevoie să-l omori pe fratele tău de dragul meu. Aș prefera să te liniștești. Iar dacă e adevărat ce spune Ben, atunci are dreptul să vorbească despre asta. Se comportă frumos cu voi? întrebă Peter cu tristețe, și amândoi băieții dădură din cap aprobator, Ben ceva mai entuziast decât Ryan.

— O să vină cu noi în Hamptons la vară, anunță Ben, părând foarte încântat.

Ryan, în schimb, se simțea groaznic. Nu era deloc de acord cu asta. Deși Bruce era drăguț cu ei, nu-și dorea să locuiască cu el și cu mama lor. Doar că mama lor era înnebunită după el. Ryan o auzise când îi spusese unei prietene că era îndrăgostită. Îl ura pe Bruce pentru asta.

— Hai mai bine să vorbim despre venirea voastră la casa de pe malul lacului, zise Peter, mai mult pentru a schimba

subiectul. Când vreți să veniți? Cred că în iulie sau august vă veți distra foarte bine. Atunci au loc tot felul de concursuri de canotaj și înot. Și vremea este incredibil de frumoasă în acea perioadă.

— Tată, putem veni în iulie? întrebă Ryan plin de speranță. Mama vrea să ne trimită într-o tabără în Elveția, iar eu nu vreau să merg.

— Nici eu, spuse Ben.

— Iar în august vom merge în Hamptons, zise Ryan încet.

— Ce-ar fi să petreceți cu mine ziua de Patru Iulie și să rămâneți câteva săptămâni? Chipurile celor doi băieți se luminară, așă că le promise s-o convingă și pe mama lor să-i lase.

Nici el nu dorea ca ei să meargă mai degrabă într-o tabără din Elveția, decât să stea cu el. Când își închipuia ea că aveau să se mai întâlnească? Peter se simți ca un bărbat lăsat în voia uitării. Și în seara aceea se duse la culcare știind că Alana avea un iubit, un agent de la Hollywood. Era perfect pentru ea și, cu siguranță, primise aprobarea tatălui ei. Peter nu avusese niciodată loc în lumea lor. E drept că avusese bani, dar acum nu-i mai avea. Iar asta părea să nu aibă nici o legătură cu acea „îndepărtare“ dintre ei, cum o numise ea. De-acum nu-și mai făcea iluzii în ceea ce-o privea.

Restul weekendului se scurse foarte repede. Merseră la diguri și la muzeu, apoi se plimbară prin parcul Golden Gate. Luară cina în Cartierul Chinezesc și explorară Fairmontul, iar duminică după-amiază se întoarseră în L.A. Peter mai rămase în L.A. două zile, iar Alana fu de acord să-i lase pe băieți să stea cu el trei săptămâni în iulie. El urma să-i ducă în Hamptons, după ce aveau să petreacă o săptămână cu ei în New York, pentru a-și revedea prietenii. Tuturor li se păru un plan foarte bun.

Nu-i menționă Alanei faptul că aflase că avea un nou bărbat în viața ei, de fapt, unul mai vechi. Era prea mândru ca să poată spune ceva, cu toate că, exact când îi lăsă pe băieți acasă, îl zări pentru o fracțiune de secundă pe Bruce când Alana coborî din mașina lui acasă. Îl privi pe Peter și doar se salutară dând din cap. Bruce era acum învingătorul, și Peter ratatul, iar asta îl duru mai tare decât se aștepta sau decât ar fi vrut să admită. Lui Peter nici măcar nu-i trecuse prin minte să se întâlnească cu alte femei. Încă încerca să-și dea seama ce trebuia să facă cu viața lui și trăia ca un pustnic lângă lac. Situația nu-i era favorabilă, și oricum nu se simțea în stare să facă asta. Încă se considera un ratat pentru că își pierduse slujba și întreaga avere. Avea nevoie de timp ca să treacă peste toate aceste pierderi. Și, până la urmă, ce îi putea el oferi unei femei acum? Abia putea să aibă grijă de el și de băieții lui. Nu era în stare să impresioneze pe nimeni, și oricum nu voia asta. Rana pe care i-o provocase Alana era încă deschisă și nu se vindecase. După tot ceea ce i se întâmplase în ultimele șapte luni, mai fusese și părăsit. Îi era imposibil să impresioneze pe cineva cu asta.

Când plecă, atât el, cât și băieții se întristară, și așteptau cu nerăbdare să se revadă în iulie. Mai erau doar două luni, până când să-l viziteze. Și în timp ce avionul înconjura Los Angelesul și se îndrepta spre est, Peter încercă să nu se mai gândească la noua relație a Alanei. Se împăcase cu fratele lui geamăn, și avea și doi băieți extraordinari. Pentru moment, asta îi era suficient.

Capitolul 11

Când Peter se întoarse la lac, după excursia în L.A. și în San Francisco, avu o grămadă de lucruri de făcut. În continuare trimise e-mailuri pentru a-și găsi de lucru sau noi oportunități. Și pentru că băieții aveau să-l viziteze, dorea să redecoreze fosta lui cameră din copilărie. Comandă mobilă de la IKEA. Voia ca întreaga casă să arate bine înainte de sosirea fiilor săi. Era un stil de viață mult mai modest decât erau ei obișnuiți, dar aveau să se simtă foarte bine acolo. Abia aștepta să-i vadă.

Intenționase să treacă pe la Michael chiar a doua zi, dar fu mult prea ocupat să timită email-uri unor firme de pe Wall Street, iar seara târziu citi din nou din jurnalele mamei sale. De data asta fu șocat de ce scria. Cancerul care o răpusese în cele din urmă, îi afectase foarte tare sistemul osos, și avusese dureri groaznice. Uneori părea disperată și până și scrisul îi era tremurat. Îi făcea rău să citească aceste lucruri, dar dorea să afle tot ce avea ea de spus. Era singurul lucru pe care îl mai putea face pentru ea. Chiar dacă era cu cincisprezece ani prea târziu. De câteva ori menționă că Michael îi dăduse tot felul de calmante, dar care nu avuseseră nici un efect, și că tot ce-și dorea era să o adoarmă, așa cum făcuse și cu tatăl lui.

Peter se opri, miji ochii și citi încă o dată, ca să fie sigur că înțelege. Mama lui notase, aproape ilizibil, că Michael „îl adormise pe tatăl lui“, curmându-i astfel suferința. Cu alte cuvinte, Michael îl eutanasiase, iar mama lor dorea ca el să facă același lucru și pentru ea. Spunea că Michael refuzase și că

insistase că ea putea să mai trăiască multe luni. Peter era tulburat de ce citea. Mai citi încă vreo oră, dar mai mult mama lui se plângea de dureri și de faptul că el nu o mai vizitase, spunând că știa că era ocupat la New York. Îi găsea scuze. Totuși, însemnarea care îl șocă în acea noapte era aceea că Michael îl omorâse pe tatăl lor, desigur având intenții nobile. Însă acum Peter dorea să afle dacă într-adevăr așa fusese.

Încă era profund tulburat a doua zi dimineață când se duse în oraș. Trecu pe la cabinetul lui Michael, dar nu-l găsi. Se opri la restaurant ca să bea o ceașcă de cafea și stătu câteva minute la taclale cu Vi. Și șeful poliției se afla acolo în acea dimineață. Apoi pierdu vremea pe la un magazin cu vopseluri, pe la un mic magazin de mobilă, căutând diferite lucruri pentru băieți, apoi se duse să o vadă pe Maggie. Era sus în dormitor, dar îl strigă să urce la ea după ce el deschise ușa descuiată. O găsi în dormitor, stând în pat la calculator, scriindu-i un e-mail lui Bill. Mai devreme, vorbiseră pe chat, iar el se bucurase să o vadă simțindu-se mai bine și mai puternică. Părea frumoasă și senină, îmbrăcată într-o cămașă de noapte roz, cu părul proaspăt pieptănat și aproape fără cearcăne.

— Cum a fost în L.A.? îl întrebă ea, vizibil încântată să-l vadă.

Lisa era la școală, iar Michael plecase să-și viziteze pacienții.

— Foarte bine. A fost minunat să fiu iar cu băieții. Am fost la San Francisco, și pe Patru Iulie vor veni aici.

— Abia aștept să îi cunosc, zise Maggie afișând un zâmbet călduros.

Observă însă că era destul de tulburat. El nu voia să-i spună ce aflase citind jurnalele mamei sale. Urma să discute despre asta cu Michael. Pentru liniștea sufletului său, dorea să afle adevărul. Dacă Michael chiar făcuse acel lucru, cu siguranță nu

avusese altă soluție. Tatăl lui murise ca un martir în lupta cu cancerul pancreatic, lucru pe care Peter l-ar fi putut înțelege, dar era ceva personal, între frați, așa că nu îi spuse lui Maggie nimic despre asta.

— Cum te simți? întrebă el. Părea să se simtă mai bine decât ultima oară când o văzuse.

— Destul de bine. Michael mă supraveghează îndeaproape. Am stat în pat majoritatea timpului. Dar bănuiesc că are dreptate. Sunt ceva mai bine, doar că îmi simt picioarele slăbite și încordate. E așa de frumos afară. Mor de nerăbdare să ies.

Aruncă o privire melancolică spre fereastră. Avea doar patruzeci și patru de ani și stătea închisă în casă de ani în șir. Sănătatea ei se deteriorase progresiv în cei douăzeci și trei de ani de căsnicie, și doar devotamentul lui Michael a ajutase să nu fie și mai rău. Luptau contra cronometru pentru viața ei, iar acum, de când avea și Parkinson, lucrurile oricum nu puteau decât să se înrăutățească. Amândoi știau asta. Maggie nu va ajunge să fie bătrână, dar se împăcase de mult cu ideea. Michael era cel care se lupta cu disperare să nu o piardă.

— Mi-aș dori foarte mult să poți veni la lac într-o zi, afirmă Peter cu blândețe. Poate că Michael ar fi de acord să te însoțească.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea, zâmbindu-i.

Era încântată. De fiecare dată când ieșea din casă, starea ei de spirit se îmbunătățea, dar claca fizic. Michael se concentra să aibă grijă de trupul ei, dar Peter dorea să poată face ceva și pentru sufletul ei.

— Apropo, am vorbit cu Bill, spuse ea bucuroasă. Întotdeauna era fericită când vorbea despre el. Peter își dădu seama cât de mult îi lipsea. Îi place foarte mult la facultate și mi-a zis că vrea să își găsească ceva de lucru acolo după ce va termina. Totuși, nu vrea să mai vină acasă.

Ea se împăcase și cu asta, iar Peter vedea cât de greu îi era.

— Nu e interesat să lucreze în Boston sau la New York? Cel puțin i-ar fi fost mai ușor să-i viziteze.

Peter învățase pe pielea lui asta, după ce citise jurnalele mamei. Cu toate că locuia în New York, rareori o vizitase înainte ca ea să moară. Știa că într-o zi și nepotul lui avea să regrete asta. Un lucru era clar, Maggie nu va trăi o veșnicie, iar Bill pierdea cea mai importantă perioadă a vieții ei. Când ești tânăr, îți e greu să înțelegi aceste lucruri, chiar dacă mama lui Bill fusese mereu bolnavă. Poate că din acest motiv nu putea să înțeleagă că timpul ei era foarte limitat. Până și Peter putea să înțeleagă asta doar privind-o. Era o femeie atât de subțire și de fragilă, încât părea că în orice moment putea să se evapore. Și într-una dintre acele zile, ar fi putut, pur și simplu, să dispară.

Maggie se gândi cu grijă înainte să răspundă la întrebarea lui Peter. Și se hotărî să fie sinceră cu el. Ca întotdeauna, dar mai ales acum, avea încredere în el.

— Nu contează în ce oraș o să locuiască. Nu se înțelege deloc cu Michael. Niciodată n-au reușit să se împace. La început am crezut că de vină e adolescența, dar nu e așa. Își sar unul la gâtul celuilalt de fiecare dată când se află în aceeași încăpere. Bill nu e de acord cu lucrurile în care crede tatăl său. Și, deseori, e vorba despre mine, spuse ea, părând că se învinovățește. Amândoi vor să mă protejeze cu disperare, și se ceartă din cauza asta. La un moment dat, Bill n-a mai putut suporta, așa că a plecat. Și cu toate că Michael îl iubește, uneori e foarte furios pe el. Întotdeauna l-au rănit lucrurile pe care Bill le-a spus despre el. Bill a plecat când avea douăzeci de ani și, cu siguranță nu se va mai întoarce. Poate numai ca să mă vadă pe mine. Și poate că așa e cel mai bine. Uneori, am sentimentul că se vor omorî unul pe celălalt. E mai bine pentru Bill că nu stă aici, și pentru Michael la fel. Era groaznic când locuia cu noi.

Chiar și Lisa a fost foarte afectată, și chiar îi iubește pe amândoi. Și eu la fel, dar nu-mi doresc decât ce e mai bun pentru Bill. Iar situația de aici nu poate fi bună pentru el.

Era dispusă să renunțe la unicul său fiu pentru binele lui, iar lui Peter îi păru rău pentru toți.

— Pare a fi aceeași situație prin care am trecut cu Michael când eram tineri, rosti Peter încet.

— Nu, e mult mai rea. Mult, mult mai rea, zise ea cu tristețe.

— Uneori, nu-i destul loc pentru doi bărbați maturi în același spațiu. În casa noastră au fost trei, iar eu am fost întotdeauna în plus. Eu am fost cel care era în dezacord cu ceilalți doi, așa că am plecat. A trebuit să-mi găsesc un loc al meu și am reușit. Și Bill va reuși. Poate că îi va fi mult mai ușor atunci să se întoarcă, după ce-și asigură existența în altă parte. Își dori să îi ofere speranța că avea să-și revadă fiul într-o zi, dar nici unul din ei nu păru convins de asta. Mike se poate enerva destul de tare atunci când nu-i convine ceva, adăugă Peter întristat, iar Maggie îi zâmbi.

— Iar Bill, cu atât mai mult. E și mai drastic cu tatăl lui, și certurile lor au legătură întotdeauna cu mine. Amândoi mă iubesc, dar nu vreau să se omoare din cauza mea. A fost groaznic, dar și eliberator, când Bill s-a decis să plece.

Peter nu se putu abține să nu se întrebe dacă și mama lui simțise la fel în legătură cu el. Întotdeauna fusese în dezacord cu ei, și întotdeauna se străduise să se lupte pentru dreptatea din cadrul familiei sale. Și în pofida lucrurilor pe care le spusese sau le făcuse, nu reușise niciodată să facă asta cu adevărat, dar mama lui îl iertase în cele din urmă, așa cum avea, poate, și Maggie să facă. Știa acum toate aceste lucruri din jurnalele mamei sale.

Ceva mai târziu, plecă de la Maggie și se duse, din nou, la cabinetul lui Michael. Acesta tocmai se întorsese de pe teren.

Păru obosit și deprimat și îi spuse lui Peter că îi murise una dintre paciente. Avea optzeci și trei de ani și era bolnavă de câteva luni. Pierderea ei îl tulbura foarte mult.

— Ar fi trebuit să mă fac medic pediatru, afirmă el privindu-și cu tristețe fratele geamăn. Aș fi avut parte doar de genunchi juliți. Moartea unui copil era infinit mai dureroasă, dar rareori se întâmpla asta. Sunt mult prea atașat de pacienții mei vârstnici și, mai devreme sau mai târziu, toți mor. Dar asta nu înseamnă că nu mă deprimă.

Era momentul potrivit ca Peter să discute cu el. Îi spuse despre jurnalele mamei sale, iar Michael dădu din cap înțelegător, în timp ce intrară în cabinetul lui, iar Peter se așeză de cealaltă parte a biroului acestuia. Era ora prânzului și, pentru moment, nu avea alte consultații. În drum spre cabinet îi lăsase lui Maggie ceva de mâncare, lucru care ei îi făcea întotdeauna plăcere. Pru era și ea acasă la ei, aspirând scările. Maggie se bucurase să-l vadă, ca întotdeauna, de altfel.

— Ceea ce urmează să spun poate părea groaznic, rosti Peter cu grijă, și nu vreau să mă înțelegi greșit, continuă el, simțindu-se nervos. Nu voia să-și insulte fratele sau să se certe din nou cu el. Pur și simplu voia doar să afle adevărul. Am aflat din jurnalele mamei că a suferit foarte mult după ce s-a îmbolnăvit, mai ales spre finalul vieții ei, dar în câteva rânduri a menționat că tu l-ai eutanasiat pe tata și că ar fi dorit să-i fi făcut și ei același lucru. Era supărată că nu ai acceptat.

Peter deveni foarte serios, dar fratele lui geamăn zâmbi. Era genul de zâmbet blând și totodată trist al unui om care avea parte de prea multă boală și tristețe, atât acasă, cât și la serviciu.

— Sigur că n-am putut face acel lucru pentru ea, spuse Michael cu o privire melancolică. Mai ales că nici pentru tata n-am putut face asta. El m-a implorat, dar eu n-am vrut. Nu pot

face așa ceva. Am depus un jurământ, să nu fac niciodată vreun rău, și cred cu tărie în el. I-am spus totuși mamei că i-am făcut lui o injecție în acea noapte, pentru ca ea să înțeleagă că, într-un fel, l-am eliberat de durere. Oarecum, a ajutat-o să știe asta, dar în realitate, nu aș face-o niciodată, și tocmai de aceea, nici măcar pentru ea, nu aș fi făcut asta, ci doar i-am spus că era mult prea devreme.

— A scris asta într-unul dintre jurnale.

Răspunsul îl liniști pe Peter. Cu toate că l-ar fi înțeles și iertat, nu-i plăcea ideea ca Michael să-l fi eutanasiat pe tatăl lor. Peter era bucuros să știe că nu o făcuse. Ar fi fost o povară mult prea grea pentru Michael, și chiar și pentru Peter, ca el să fi făcut vreodată așa ceva.

— Când li se apropie sfârșitul, oamenii obișnuiesc să afirme tot felul de lucruri nebunești. Mulți dintre pacienții mei vor ca eu să îi cruț de suferință. Dar eu nu-i pot ajuta în felul acesta. Doar Dumnezeu poate face asta pentru ei, la timpul potrivit.

Și amândoi știau că același Dumnezeu avea să facă asta și pentru Maggie într-o zi. Peter spera doar ca acest lucru să nu se întâmple prea curând, iar Michael oricum făcea tot ce putea pentru asta. Se juca roata norocului cu Dumnezeu, dar într-una dintre zile, era conștient că avea să piardă.

— Îmi pare rău că am fost nevoit să te întreb, spuse Peter, aproape cerându-și iertare.

— Îmi pare bine că ai făcut-o, spuse Michael privindu-l cu căldură. Mi-ar plăcea să nu ne mai certăm niciodată și, dacă nu m-ai fi întrebat, probabil că acolo s-ar fi ajuns. Mă bucur că mi-ai oferit prilejul să lămuresc această situație. Biata mama și-a dorit foarte mult să o cruț de durere. N-a mai avut putere să trăiască, mai ales după ce a murit tata.

— Asta am înțeles și eu din ce a scris. Pentru o clipă, amândoi păstrară un moment de reculegere, fiecare gândindu-

se la părinții lor, apoi Michael își privi fratele.

— Cum a fost în California?

— Copiii s-au simțit foarte bine. Iar viitoarea mea fostă soție are un iubit, zise el cu sinceritate. Asta m-a durut un pic. Nu-i plăcut să te ratezi pe toate planurile. Bani, carieră și soție. Trei ratări, dintr-o singură lovitură.

— Cel puțin copiii sunt alături de tine, îi reaminti Michael, iar Peter dădu din cap aprobator.

— Vor veni la vară, pentru trei săptămâni.

— Abia aștept să îi cunosc. Avem de recuperat destul de multe lucruri, rosti Michael cu afecțiune.

— Da, așa este. Peter zâmbi și se ridică. Știa că fratele său era ocupat. Apropo, am vizitat-o pe Maggie. Mi-a părut că se simte destul de bine.

— Mi-a spus. Să ai mare grijă să n-o vrăjești prea tare, îl tachină Michael, deși știa că nu avea să facă asta niciodată. Peter întotdeauna se comportase onorabil, chiar mai mult decât Michael, care se culcase cu câteva dintre prietenele lui Peter când erau mai tineri. Dintotdeauna tu ai fost fratele atrăgător.

— Mda, ei bine, asta nu prea m-a ajutat să-mi salvez căsnicia, afirmă el în timp ce Michael îl conducea către ieșire.

Dar Peter știa că fusese vorba despre bani, nu despre înfățișarea lui și nici chiar despre iubire. El arăta mai tânăr, dar Michael își arăta adevărata vârstă.

— Mergem în weekend la pescuit? întrebă el în drum spre ieșire, iar Michael râse.

— Suntem ca Huck Finn și Tom Sawyer. Cred că da, să văd dacă pot să scap, în cazul în care Lisa rămâne cu mama ei. Nu vreau ca Maggie să fie toată ziua singură. Și așa stă destul singură în timpul săptămânii când Lisa e la școală.

Cei doi bărbați se îmbrățișară, iar Peter plecă, simțindu-se mai liniștit după discuția cu Michael. Nu-i eutanasiase pe nici

unul dintre părinții lor. Acest lucru avea să-l ajute să termine de citit mult mai ușor jurnalele mamei, oricât de vinovat se simțea din cauză că nu venise s-o viziteze mai des. Cel puțin amândoi avuseseră parte de o moarte naturală. S-ar fi supărat pe Michael dacă ar fi făcut ceva fără consimțământul lui. Totuși, nu l-ar fi surprins, din moment ce ei oricum nu ținuseră legătura în acea perioadă. Dar totul era bine acum, iar Peter ceva mai liniștit.

Se întoarse la casa de lângă lac și se apucă, în acea după-amiază, să zugrăvească dormitorul băieților. Dorea să fie curat și frumos aranjat, și nu o cameră veche și prăfuită în care totul era întunecat și murdar. Dorea ca lor să le placă noua lui locuință.

În timp ce zugrăvea, își aminti ce îi spusese Maggie despre Michael și Bill. Nu vorbise despre asta cu fratele său. Știa că putea fi un subiect destul de apăsător pentru el.

În acea seară, Peter nu mai citi din jurnale. L-ar fi deprimat și mai tare. Ceea ce aflase până atunci îi era suficient. În schimb, răspunse unor e-mailuri și se culcă devreme. A doua zi dimineață fu surprins să constate că primise un e-mail de la o bancă de investiții din Londra. Încercă să-și dea seama dacă le trimisese portofoliul său cu ceva timp în urmă, dar nu-și mai putea aminti. Își trimisese CV-ul în foarte multe locuri. Cei de la bancă erau curioși să afle dacă era dispus să meargă la Londra pentru un interviu. Reflectă asupra acestui lucru la micul dejun. Adevărata întrebare era dacă era dispus să locuiască acolo. Dacă nu voia, nu avea nici un rost să meargă la interviu. Ajunse la concluzia că nu conta foarte mult dacă fiii lui îl vizitau la Londra sau pe Coasta de Est. Oricum nu mai locuiau în același oraș și ar fi putut să-i viziteze el în L.A. Răspunse acelui e-mail precizând că era dispus să meargă. O oră mai târziu primi răspunsul lor, și sugestia de a se întâlni săptămâna următoare.

Cum nu avea altceva de făcut, acceptă. Nu credea că era neapărat ceva sigur, dar merita să exploreze această șansă, mai ales că firma era una de prestigiu.

Îi povesti fratelui său despre asta când se duseră împreună la pescuit în weekend. Michael îi dori ca rezultatul să fie de bun-augur, dar Peter fu uimit să constate că nu-i sugeră să-l caute pe nepotul său. Abia atunci înțelese pe deplin că cei doi se înstrăinaseră cu adevărat, dar Peter nu spuse nici el nimic despre acest subiect.

— Când pleci? îl întrebă Michael în timp ce împărțeau captura zilei. Se simțeau bine împreună la pescuit.

— Luni, răspunse Peter și pentru o clipă Michael se întristă.

— Știu că o să pară egoist din partea mea, dar sper să nu-ți iasă. Cel puțin pentru o vreme. O să-mi fie dor de tine când vei pleca de aici și te vei reîntoarce în lumea reală.

Aveau de recuperat mult prea mulți ani și fiecare se bucura de împăcare și de legătura nou creată. Pentru amândoi era o binecuvântare.

— Știu ce spui. Și mie o să-mi fie dor. Ultimele luni au fost extraordinar de bune. Dar, vezi tu, de data asta, după ce voi pleca, nu mă voi înstrăina din nou. Stai liniștit că nu scapi de mine.

— Sper, zise Michael, luându-și fratele pe după umeri. Miroseau a pește și izbucniră în râs. Maggie nu o să mă mai lase să intru-n casă.

Și amândoi râseră ca doi copii în timp ce Peter îl ajută să transporte peștele la mașină. Nu-și putea aminti când mai fusese vreodată atât de fericit. Poate doar cu foarte, foarte mult timp în urmă. Rămase pe loc făcându-i cu mâna fratelui său în timp ce acesta plecă cu mașina.

Capitolul 12

Peter își lăsă camioneta la aeroport, așa cum făcuse și când plecase la L.A., și zbură cu avionul din Boston la Londra. Nu intenționa să stea mult. Drumul îi lua aproape o zi, încă o zi era pentru interviu și două zile după, în cazul în care cei de la bancă doreau să se mai întâlnească o dată. Își mai trimisese CV-ul și la alte bănci de investiții din Londra, de vreme ce oricum avea să fie acolo, dar până atunci nu primise nici un răspuns. Și pe piețele externe, posibilitățile de angajare erau limitate.

În timpul zborului, Peter se uită la un film, luă cina și dormi vreo două ore. Un alt călător îl atenționă să se trezească chiar înainte să ajungă. Peter privi cu mare interes punctele turistice familiare ale Londrei în timp ce aterizau pe Heathrow. Era curios să afle condițiile hotelului. De obicei se caza la Claridge, dar vrând să cheltuiască mai puțin, se hotărâse să stea la un hotel mai puțin cunoscut. Tot ce îl interesa era interviul. Luă un taxi și încercă să-și imagineze cum ar fi să trăiască la Londra. Camera de la hotel era satisfăcătoare. Nu-și luase decât un bagaj de mână, cu un costum pentru interviu, o pereche de blugi, două jachete din stofă, câteva cămăși, două cravate, o pereche de mocasini și o pereche de încălțăminte pentru alergat. În acea după-amiază nu voia să iasă în oraș, așa că se plimbă prin Hyde Park, bucurându-se de lumina soarelui de mai și uitându-se de pe o bancă la oameni.

Luă cina într-un pub și se gândi să-i telefoneze nepotului său, dar nu prea știa ce să-i spună. Nu-l mai văzuse de când

avea șapte ani, și era sigur că Bill crescuse știind că tatăl și unchiul lui nu erau în cele mai bune relații, fără a mai menționa faptul că, să găsești pe cineva cu numele de William McDowell în cartea de telefoane a Londrei nu putea fi tocmai ușor. Ar fi putut să-i telefoneze lui Maggie, dar nu dorea ca ea să se bucure de posibilitatea ca ei doi să se întâlnească, apoi să o dezamăgească dacă nu avea să fie așa. Se gândi să încerce să-l găsească singur, a doua zi.

Avea destul timp de dimineață, și luă cartea de telefoane a Londrei din sertarul biroului din camera de hotel. Erau mai multe persoane cu numele de William McDowells, dar nu cunoștea prea bine cartierele, încât să-și dea seama care dintre ei putea fi nepotul său. Primii doi nu răspunseră, iar la cel de-al treilea răspunse robotul și recunoscu un accent american. Știu imediat că era nepotul său, pentru că semăna la voce cu Michael. Nu putea fi altcineva. Peter îi lăsă un mesaj în care îi spuse că era unchiul lui, pe care nu-l mai văzuse de ceva timp, că se afla la Londra pentru câteva zile cu niște treburi și că s-ar bucura foarte mult să-l vadă, dacă și el dorea asta. Dacă nu, avea să înțeleagă. Îi lăsă numărul lui de telefon și numele hotelului la care era cazat. Se întrebă dacă avea să-i răspundă la mesaj, dar uită de asta când se pregăti pentru interviul care-l adusese la Londra. Se întâlni cu directorul și cu alți angajați, dintre care unul chiar lucrase la Lehman Brothers în New York. Discutară despre tragicul sfârșit al unei firme puternice.

Era ora patru când Peter părăsi clădirea și se gândi că interviul decursese destul de bine. Directorul îi explicase că pentru moment nu făceau angajări, dar că sperau s-o poată face cât de curând, așa că, până atunci, aveau planificate diferite întâlniri. Îi spuseră că se afla în fruntea listei lor, în cazul în care nu-l deranja să se mute la Londra, lucru de care oricum Peter ar fi fost mulțumit. După aceea, se întoarse în camera de

hotel, își scoase cravata și sacoul, își deschise primul nasture al cămășii și se întinse pe pat. Telefonul sună exact în momentul în care aproape ațipise. Vocea de la capătul firului era aceeași pe care o auzise de dimineață în mesajul de întâmpinare al robotului telefonic, iar bărbatul care ceru să vorbească cu Peter McDowell îi păru extrem de tensionat.

— Am primit mesajul tău. Glasul lui semăna foarte bine cu al tatălui său. Am fost surprins că m-ai sunat. N-am știut niciodată nimic de tine.

— De curând, m-am văzut și eu de câteva ori cu părinții tăi, îi explică Peter. Locuiesc acum în casa de lângă lacul Wickaboag. Lucram la Whitman Broadbank când a dat faliment, așa că mi-am pierdut slujba. Am venit aici cu niște treburi și m-am gândit să te caut.

Urmă o pauză destul de lungă.

— Cum se simte mama?

— Pare că e bine, răspunse Peter. E aproape neschimbată. Nu i-am spus că vreau să te sun, îi spuse el cu sinceritate. Nu știam dacă voi reuși să dau de tine și nu am vrut să-și facă speranțe sau să-i promit ceva ce nu i-aș fi putut oferi. Ți-ar plăcea să ne vedem la cină în seara asta?

Vocea tânără ezită din nou. Nu era sigur dacă să aibă sau nu încredere în Peter. Deși întotdeauna îi fusese prezentat ca un dușman, Bill era curios să-l cunoască, și i se păru un om destul de sănătos și normal la telefon.

— Da, mi-ar plăcea, răspunse Bill într-un final. Pot să trec pe la hotel să te iau. Locuiesc în zonă.

— La parter e un pub destul de drăguț. Am mâncat acolo ieri-seară. Friptura e bună, berea caldă, prețurile pe măsură.

Amândoi râseră, și Peter își dădu seama că nepotul său se mai relaxase.

— Ne putem vedea acolo. La ce oră?

Stabiliră să se vadă la ora șase, pentru că Bill avea de învățat și trebuia să se culce devreme. La ora convenită, în timp ce Peter stătea la bar, savurând un pahar de scotch cu apă, un bărbat tânăr se apropie de el. Semăna incredibil de bine cu el. Era ca și cum își privea propria reflexie din oglindă. Aveau aproape aceeași înălțime, aceeași constituție, același trup zvelt. Părea să semene mai bine cu Peter decât cu tatăl său, lucru care îl făcu imediat pe Peter să-și închipuie că mai mult ca sigur această asemănare era motivul pentru care lui Michael îi era greu să se înțeleagă cu el. Ca și cum ar fi trebuit să se confrunte din nou cu fratele geamăn.

— Pari destul de surprins, îi spuse Bill cu o expresie serioasă.

Îl recunoscuse imediat pe Peter, la fel cum făcuse și acesta. Asemănarea dintre ei era remarcabilă. Niciodată Michael sau Maggie nu-i menționaseră lucrul acesta. Genele oamenilor pot fi extrem de amuzante, mai ales în cazul gemenilor.

— Ești un adult, e normal.

Bill se așeză pe un scaun de la bar lângă Peter și își comandă o bere, iar cei doi bărbați se studiară, încercând fiecare să-și dea seama ce să-și spună. Peter nu știa altceva despre el decât că nu se înțelegea cu tatăl lui. Și nu putea să spargă gheața vorbind tocmai despre acest subiect. Dar tocmai asta făcu nepotul său.

— Singurul motiv pentru care am acceptat să ne întâlnim este pentru că știu că l-ai urât pe tata, spuse el, privindu-și cu intensitate unchiul. Ei bine, și eu îl urăsc.

Peter nu se aștepta la asta.

— E o afirmație destul de dură. Nu-l urăsc pe tatăl tău. Am avut niște probleme serioase cu el când eram mai tineri, dar acum câteva luni mama ta ne-a încurajat să ne împăcăm. Cincisprezece ani de război rece ne-au ajuns din urmă. La

vârsta noastră, începi să-ți dai seama că viața e scurtă.

Bill nu răspunse, doar încuviință din cap, apoi îl fixă cu privirea pe Peter.

— Tata te-a rugat să te vezi cu mine?

— Nu, nu m-a rugat, răspunse Peter cu sinceritate. Habar nu are că te-am sunat. Nu eram sigur că o voi face. E destul de ciudat să-i telefonezi cuiva pe care nu l-ai mai văzut de când avea șapte ani și să-i spui că ești și tu pe-aici și că ai vrea să-l cunoști.

— De ce m-ai sunat?

Întrebarea aceasta îl frământase pe Bill toată ziua.

— Probabil din același motiv pentru care ai venit să te întâlnești cu mine. Din curiozitate, și pentru că suntem rude. Mama ta mi s-a părut tristă când mi-a zis că nu te vei mai întoarce acasă. Și eu, la vârsta ta, am făcut aproape același lucru ca și tine. Poate că mi-a prins bine să fac asta atunci. Simțeam nevoia să evadez din orașul Ware, să-mi părăsesc familia, pe tatăl tău și să abandonez toate neînțelegerile dintre noi. M-am dus la colegiu, apoi am făcut școala de afaceri, ceea ce mi-a prins foarte bine. Dar acum regret unele dintre acele decizii.

— Cum ar fi?

Îi stârnise curiozitatea nepotului său. Amândoi doreau să se cunoască. Peter chiar se întreba care era natura neînțelegerilor acestuia cu tatăl lui și dacă putea să-i fie de ajutor. Ar fi fost frumos ca și pentru ei să fi făcut cineva asta cu ani în urmă. Se bucura acum de relația cu fratele său, mai ales că nu crezuse că se vor împăca vreodată.

— Regret că nu am petrecut mai mult timp cu mama înainte ca ea să moară. Sunt anumite ocazii pe care nu le mai ai și a doua oară. Dar am fost prea furios ca să mă întorc acasă, cu anumite excepții.

— De-asta i-au lăsat tot lui tata.

— Cu excepția casei de lângă lac, îl corectă Peter. Oricum, nu asta regret eu. Recent am găsit niște jurnale de-ale mamei și mi-am dat seama, citindu-le, că am supărat-o foarte tare. Michael a rămas alături de ea, iar eu nu am vrut să fac asta. A fost un fiu mult mai bun decât mine. În acea perioadă eram prea ocupat cu propria viață și prea orbit de furia față de tatăl tău. Consider că mama ta ne-a ajutat să trecem peste aceste lucruri. Și poate că venise și timpul.

Peter luă o gură de scotch și își privi liniștit nepotul. Șeful de sală veni să-i conducă la masă, iar conversația fu întreruptă, însă Bill o continuă de îndată ce se așezară.

— Mă voi duce în curând s-o văd, zise Bill încet. Știu că îi e dor de mine. Doar că, pur și simplu, nu pot să suport ceea ce îi face tata. Am plecat pentru că nu l-am putut opri.

Păru extrem de mânios când spuse asta, lucru care pe Peter îl nedumeri.

— Din ce-am văzut eu, are foarte mare grijă de ea. Are grijă de ea ca de o păpușă din porțelan. Nicăieri în lume nu cred că ar putea fi îngrijită mai bine. Sănătatea îi e afectată după accidentul pe care l-a avut când era la colegiu.

— Tatăl meu a convins-o să creadă aceste lucruri ca s-o poată manipula și controla și ca s-o izoleze. A speriat-o atât de tare, încât a ajuns să creadă că va muri în orice clipă. Cu o privire anume, cu o expresie ciudată a feței, luându-i tensiunea mereu, dându-i tot felul de pastile. O îndoapă cu tranchilizante și pastile de somn și îi spune că are nevoie de ele. O obligă să stea în pat până când ajunge să fie atât de slăbită, că abia se mai poate ridica în picioare. M-am certat deseori cu el din cauza asta, dar nu am rezolvat nimic. El fiind doctor, a convins-o că știe ce e mai bine pentru ea. Dar e mai bine doar pentru el. Tata vrea să îi controleze pe toți din jurul lui. Pentru asta cred că s-a

și căsătorit cu ea, pentru că era invalidă, și a avut mai mult control asupra ei decât dacă ar fi fost sănătoasă. Întotdeauna a ținut-o izolată. Ea nu se mai întâlnește cu nimeni, decât cu el și cu sora mea, și se comportă cu Lisa de parcă ar fi soția lui, în timp ce mama stă întinsă în pat în dormitorul lor, auzind mereu că e prea slăbită ca să se dea jos din pat.

Vorbele nepotului și vehemența cu care le rostea îl surprinseră pe Peter. Ceva totuși îi părea adevărat, lucru care îi reaminti lui Peter de copilăria lor. Și atunci Michael încercase să-i manipuleze pe ceilalți și să controleze toate situațiile. Și de multe ori mințea ca să poată face asta.

— Vrei să-mi spui că ea nu-i atât de bolnavă precum pretinde el?

Până acum, gândul acesta nu-i trecuse prin minte. Dar înclinația lui Michael de a manipula oamenii îi era familiară.

— Și eu m-aș îmbolnăvi, dacă cineva m-ar ține la pat ani de zile și m-ar îndopa cu pastile de somn, spunându-mi că aș putea muri în orice clipă. Toată viața mea l-am văzut făcând asta. Sunt sigur că unele consecințe ale accidentului ei sunt întemeiate. Leziunile la nivelul craniului pot fi extrem de periculoase. Dar din tot ce am aflat eu, și am citit o grămadă despre asta, ea se recuperase foarte bine, și n-are nici un motiv să fie atât de bolnavă pe cât pare. Nu există nici o explicație validă pentru asta, în afară de faptul că tata îi repetă întruna că e bolnavă. Și nici nu permite să fie consultată de alt medic. Tot el a avut grijă de ea când eu și Lisa ne-am născut. A pus-o să stea în pat să se odihnească opt luni ca „s-o protejeze“. De ce s-o protejeze? Are nevoie de exerciții pentru mușchiul anchilozat al piciorului, de aer proaspăt, de oameni. Are nevoie să-și trăiască viața. Tata nu vrea ca ea să se îmbolnăvească din cauza „microbilor“. De fapt, nu vrea s-o lase să aibă parte de umanitate. Și în felul acesta, îi dirijează viața. Izolarea este o

formă de abuz. Și ai dreptate, o tratează ca pe o păpușă – ca pe păpușa lui. Mama este prizonieră, iar el o controlează în totalitate. O manipulează foarte subtil făcând-o să-i fie frică. O va omorî, iar eu nu mai pot face nimic ca să opresc toate astea. Ar face orice ca s-o convingă că este bolnavă. Chiar și cu puterea minții. Mama a devenit o marionetă neputincioasă, iar el trage toate sforile.

— Cred că e mai mult decât atât, spuse Peter afectat. Teoria asta i se păru extrem de deplasată. Nici pentru el nu e ușor să aibă o soție invalidă. Nimeni n-ar vrea să treacă prin așa ceva.

În cel mai rău caz, nici măcar Michael.

— Îi place. O ține în starea asta ca să îi spună numai ce vrea el. Mama crede tot ce îi spune el, și face numai ce vrea el. Cred că e mult mai sănătoasă decât vrea să admită. Singurele diagnostice tot el i le-a pus. Cine poate ști dacă sunt și adevărate?

— Nu vreau să mă contrazic cu tine. Nici măcar nu te cunosc, dar îmi e foarte greu să cred ce-mi spui. Doar nu este machiavelic. E doar un bărbat a cărui soție este foarte bolnavă.

— Nu-l cunoști pe tata. E un om foarte bolnav. Un mincinos patologic. Crede-mă, am citit foarte mult despre asta. Nu cred că e conștient de acțiunile lui. De ce crezi că are grijă de toți acei oameni bătrâni? Pentru că îi lasă bani. Cinci, zece, douăzeci de mii de dolari. Și de fiecare dată se comportă de parcă nu se așteaptă la asta. Lucru care nu-i adevărat. De asta le face vizite la domiciliu, pentru că se așteaptă să-i lase bani și se bagă sub pielea lor până când îi convinge. Poți să știi că nu-i și omoară? M-aș mira să nu fi făcut niciodată asta.

Era groaznic ce spunea Bill, iar Peter era șocat. Bill făcea un tablou înfricoșător al vieții lui Maggie și a fratelui lui Peter, pe care îl detestase, dar chiar și așa, minciunile și manipulările lui Michael din copilărie păreau, păstrând proporțiile, ceva mai

omenești. Nu putea fi monstrul pe care îl credea fiul său. Și singurul lucru de care Michael nu dăduse vreodată dovadă era tocmai lăcomia. Avea nevoi foarte simple.

— Acestea sunt niște afirmații extrem de grave, mai ales împotriva unui doctor. Îl acuzi că-și omoară pacienții pentru a le lua banii, spuse Peter.

Nu credea nimic din ceea ce îi spuse Bill.

— Da, cred că este capabil de asta.

Bill îi aducea aminte lui Peter de propria tinerețe. Atunci el îl credea pe Michael în stare de absolut orice, și lipsit de conștiință, dar acum ajunsese să-l cunoască mai bine, și credea sincer că era un om bun. Nu avea cum să aibă grijă de bătrâni doar ca să le ia banii. Avea tot ce își dorea. Niciodată Michael nu-și dorise un stil de viață grandios și îl criticase de multe ori pe Peter pentru a lui. Era fericit cu viața pe care o avea în Ware.

— Obișnuiam să spun și eu astfel de lucruri despre el, rosti Peter cu sinceritate, după ce amândoi își comandară plăcinta ciobanului cu rinichi, specialitatea restaurantului. Întotdeauna am crezut că îi manipulează pe părinții noștri pentru a-i întoarce împotriva mea, dar adevărul e că se puteau înțelege mai bine cu el decât cu mine. Îmi dau seama de asta abia acum. Întotdeauna am fost furios pe cineva. Bill părea să facă același lucru acum.

— Poate că aveai un motiv serios ca să fii furios, spuse Bill, părând convingător.

— Și eu credeam la fel. Dar acum nu mai sunt la fel de sigur. Și cred cu tărie că el îi e într-adevăr devotat mamei tale. Sunt foarte convins de asta. De când s-au căsătorit a știut ce responsabilitate îl așteaptă. O iubește foarte mult. Ar fi dispus să facă orice pentru ea.

— Mai puțin să o lase să trăiască o viață sănătoasă, normală. Întotdeauna face tot felul de afirmații legate de „sistemul ei

nervos“. Obișnuia să ne spună și nouă aceleași lucruri. Nu cred că are vreo problemă cu nervii care să nu poată fi tratată în timpul unei vieți normale. Dar tata nu ar permite așa ceva. Tot ce vrea e s-o slăbească, pentru a o putea controla.

— E posibil, dar nici lui nu cred că îi este ușor să aibă o soție invalidă, spuse Peter, încercând să pară rezonabil. Și de ce ar vrea să-i facă asta?

— E singurul mod în care se poate simți bine cu el însuși. Nu e atât de nevinovat pe cât crezi tu. Și sunt sigur că vrea s-o omoare, spuse Bill și un mușchi îi tresări pe față.

Peter își dădu seama că era foarte serios, și i se făcu milă de el. Credea sincer că tatăl lui voia să-i omoare mama.

— Știu că sună nebunește, dar chiar cred asta. Toată viața mea l-am văzut convingând-o că este fragilă și că e nevoită să depindă de el. Iar acum vrea s-o facă să creadă că e pe moarte, și nu peste mult timp chiar va muri din cauza asta.

— Bill, e nevoie de ceva mai mult decât de manipulare și sugestie ca să moară cineva, spuse Peter, de parcă s-ar fi adresat unui copil.

— E posibil s-o otrăvească. M-am gândit deseori la asta. Când stăteam acasă, mă înnebunea s-o văd împreună cu el. Tata este sociopat. Sunt convins de asta, și știi și tu că e adevărat.

Peter rămase tăcut o vreme și îl ascultă. Își urâse ani la rând fratele, dar niciodată nu-l etichetase în felul acesta.

— Nu are nici un pic de conștiință, integritate, face doar ceea ce vrea, iar ceea ce vrea e să-i controleze pe ceilalți.

— Pentru ce? Ce-i iese lui din asta?

Bill era la fel de înverșunat, precum fusese și Peter la vârsta lui. Pe atunci, chiar și el crezuse că fratele lui era diavolul întrupat, dar acum îi părea un om blând, iubitor. Michael îi demonstrase asta încă de când Peter se mutase în casa de la lac. Dar ascultându-l acum pe Bill, deveni confuz. Care variantă

despre Michael era adevărată? Ceea ce descoperise recent în legătură cu fratele său era manipulare sau sinceritate? Era Michael un diavol sau un sfânt?

— Cred că nu-l interesează altceva decât banii, indiferent de ce pretinde, răspunse Bill. Și dorința de a controla, cu siguranță. Dar întotdeauna găsește o modalitate să iasă în câștig. Și nu cred că mama are întâmplător boala Parkinson de doi ani, chiar de când a murit bunicul. Consider că e o coincidență foarte ciudată.

— Nu cred că poți îmbolnăvi pe cineva de Parkinson prin puterea minții, afirmă Peter cu chibzuință.

Ceea ce Bill spunea era prea puțin probabil să fie adevărat. Teoriile despre tatăl lui erau niște raționamente lipsite de logică. Bill scutură din cap, remarcând atitudinea sceptică a lui Peter.

— Nu știu ce-i face, dar orice ar fi, ea se îmbolnăvește și mai tare în fiecare an.

Dar asta, pentru că, lucru pe care Peter îl știa, Maggie avea într-adevăr mari probleme de sănătate, din cauza accidentului.

— Cred că din acest motiv s-a și însurat cu ea, continuă Bill. Tot ce a trebuit să facă a fost s-o țină în viață suficient de mult timp, încât să moștenească averea bunicului. Bunicul meu a fost un bărbat extraordinar. Nu s-a lăudat niciodată, dar a fost un om de ispravă. Fabrica lui valora o avere. Știi cu cât a vândut-o mama? Cu zece milioane de dolari! Tot ce-a trebuit tata să facă a fost să aibă răbdare ca mama s-o moștenească. Pentru el a meritat să aștepte douăzeci și trei de ani. Știa ce îl așteaptă. Cred că într-o zi o va omorî. A știut de când s-au căsătorit că era bolnavă și că nu avea să trăiască o veșnicie. Nu vom ști niciodată cum a făcut-o, dar sigur o va face. Nu a trebuit decât să o țină-n viață până când moștenea banii bunicului. A început să se îmbolnăvească din ce în ce mai tare și mai repede de când

a murit el în urmă cu doi ani. Cu siguranță, a făcut el ceva ca să se întâmple asta.

Cei doi bărbați se priviră cu tristețe, iar Peter nu mai știu ce să spună. Afirmațiile lui Bill i se păreau nebunești și îngrozitoare. În urmă cu douăzeci de ani, ar fi crezut fiecare cuvânt. Dar lucrurile erau diferite acum. Se întrebă dacă Bill consumase droguri sau avusese vreodată probleme psihice. Era înclinat să creadă că da. Teoriile lui erau prea aiuritoare, ca să nu i se pară paranoic.

— Știu la ce te gândești, zise Bill cu mâhnire în glas. Te gândești că sunt nebun, dar îți jur că nu sunt. Dar el este. Ascultă bine ce îți spun: Într-o zi, o va omorî. Nu știu cum, dar sunt sigur c-o va face. Cred că se lasă influențată de el, iar el tot încearcă s-o convingă că e pe moarte. Iar acum că a moștenit banii de la bunicu', mă îngrijorez în fiecare zi pentru ea. Din acest motiv locuiesc aici. Dacă ar putea, m-ar omorî și pe mine. Știe că nu mă poate minți, și că mi-am dat seama ce fel de om este. Din cauza asta mă și urăște. Și din cauza asta te-a urât și pe tine. Din tot ceea ce mi-a povestit mama despre tine, și tu ai înțeles aceleași lucruri despre el. Iar acum te-a păcălit și pe tine. Dar fac pariu că nu te place, cum nu te-a plăcut niciodată. Și-n plus, a manipulat-o și pe Lisa. Îl vede ca pe un sfânt. Se comportă cu ea de parcă ar fi căsătoriți. O face să se simtă importantă. E preferata lui. Pe mine nu m-a păcălit niciodată, nici măcar când eram copil. Întotdeauna mi-am urât tatăl pentru ceea ce îi face mamei. Și sunt singurul care vede asta, continuă Bill cu profundă tristețe, cu excepția ta.

— Cred că nici eu nu văd lucrurile astea, afirmă Peter cu sinceritate. S-a purtat lamentabil cu mine când eram copil și a știut cum să-i manipuleze pe părinții mei. I-au crezut fiecare minciună pe care a spus-o, iar pe mine nu m-au crezut niciodată. Eram dislexic, iar toți credeau că sunt pur și simplu

prost. Iar el era cel deștept. Îmi ieșeam din minți și intram în tot felul de altercații la școală. Ajunsesem să fiu un scandalagiu și un copil-problemă, până când am intrat la colegiu și, în cele din urmă, am fost ajutat să-mi depășesc problemele de învățare. Michael întotdeauna mi-a creat probleme cu părinții, dar acum cred că tot ceea ce dorea de fapt era să primească toată încrederea și atenția lor. Dorea ca ei să îl iubească mai mult. Poate că avea nevoie, dar asta nu înseamnă că e vreun criminal. Indiferent de ce făcea, avea grijă ca eu să par vinovat. Și am avut aceeași atitudine față de el pe care o ai tu acum. Dar nu cred că poate fi atât de rău pe cât am vrea noi să credem. Poate că, într-un fel, era gelos pe mine. Dar cred cu toată sinceritatea că singurul lucru pe care acum vrea să-l facă e s-o protejeze pe mama ta și s-o țină în viață cât de mult va putea.

— Până când o va ucide, spuse Bill încruntându-se. Știu că nu te pot convinge, dar am dreptate. Știu că e adevărat ce spun. Dar nu-l pot opri. Nu mi-am dat seama de ce vrea să îi facă rău mamei până nu a murit bunicul, și abia atunci am realizat ce mult valorează asta pentru el.

Îi distrusese copilăria cu îngrijorarea aceasta față de ea, și îl ura pentru asta. Știa că tatăl lui păcălise pe toată lumea. Dar Peter nu vedea că în tot ce-i făcea fratelui său era motivat de lăcomie. Își petrecuse toată viața având grijă de oameni. Era un medic dedicat meseriei sale, un soț devotat și un bărbat cu nevoi modeste.

Peter încercă să schimbe subiectul, sperând să-l convingă pe Bill de nevinovăția tatălui lui, dar în zadar. Peter descoperise de curând o altă latură a fratelui său, care îl făcea să credă că Michael era, de fapt, un om decent, și să își reproșeze că în tinerețe fusese prea aspru cu el. Dar nu avea cum să-l facă pe Bill să se răzgândească, după cum nu reușise nimeni să-l facă nici pe el. Viața închegată a lui Michael vorbea de la sine. Îl

întrista faptul că Bill se exilase pentru a scăpa de agonia de a fi martor la moartea înceată a mamei lui. Lucrul acesta îi reaminti brusc lui Peter de ceea ce îi spusese Michael, că unii oameni nu pot accepta moartea celor dragi și caută să-i învinovățească pe alții. Bill îl demoniza pe tatăl său pentru a face față sfârșitului inevitabil al lui Maggie. Realitatea era că indiferent ce ar fi încercat cineva să facă pentru ea, nu avea mari șanse să trăiască prea mult. Lucrul acesta nu avea cum să fie schimbat, indiferent dacă ar fi moștenit sau nu banii tatălui ei. Accidentul îi distrusese sănătatea, care cu timpul se deteriorase și mai mult, indiferent dacă fiul ei avea sau nu puterea să accepte asta. Mai degrabă, Peter credea că era mult mai probabil ca Michael să-i fi prelungit cu câțiva ani viața.

După ce terminară de mâncat și comandară budincă la desert, Peter îndreptă conversația spre efectele crizei financiare. Nu era cea mai gustoasă cină pentru Peter, dar destul de consistentă și tipic britanică, iar la sfârșit băură câte un pahar de vin de Porto. În ciuda suspiciunilor lui Bill față de tatăl său, era o seară plăcută și Peter se bucura de compania nepotului său. Bill avea suficiente cunoștințe economice, și discutară până târziu despre recenta criză financiară. Cu excepția atitudinii paranoice față de tatăl său, se dovedi a fi o persoană rațională și inteligentă. Peter nu putu să se abțină să nu se gândească oare câți oameni nu îl consideraseră și pe el nebun în tinerețe, când le vorbea despre fratele lui diabolic. Genul acela de pizmă era aproape imposibil de luat în serios de oamenii normali. Dar în cazul acesta, Peter era convins ca Bill se înșela. Michael se schimbase mult și era extrem de binevoitor.

Își luară la revedere în fața hotelului, iar Peter se întoarse în camera lui. Bill îi telefonă de dimineață ca să-i mulțumească pentru cină, iar Peter își petrecu restul zilei plimbându-se prin

Londra și vizitând câteva locuri familiare. Luă prânzul singur la Maze Grill, iar pe după-amiază se duse în barul Claridge. Simțindu-se extenuat, își comandă, în acea seară, cina în camera de hotel. A doua zi avea să zboare la Boston. Și tot în acea seară, îi telefonă lui Bill, ca să vadă ce face. Îi promisese oricum că avea să păstreze legătura cu el, ca să-i spună cum se simte mama lui și să-l avertizeze în cazul în care starea ei se înrăutățea. Bill era în continuare convins că tatăl lui va avea grijă să se întâmple așa. Peter îl sfătui din nou să meargă să-și vadă mama, de îndată ce va putea. Cu toate că nu îi spusese, știa din proprie experiență, că lucrul acesta avea să-l scape pe Bill de agonia ulterioară a sentimentului de vinovăție. Bill își exprimă speranța, înainte de a închide, ca Peter să obțină slujba la firma din Londra. Și lui i-ar fi plăcut, dar până în acel moment nu primise nici un răspuns ferm.

Zborul de întoarcere în Boston fu lipsit de evenimente neplăcute, și cu diferența de fus orar și drumul de la aeroport, Peter ajunse la casa de pe malul lacului Wickaboag puțin după ora opt seara. Și cu toate că nu făcuse altceva în acea zi decât să mănânce și să vadă niște filme, se simțea extenuat. Le telefonă lui Ben și lui Ryan imediat cum ajunse. Amândoi așteptau sfârșitul școlii și apropierea vacanței de vară. Și după ce vorbi cu ei, Peter se duse la culcare.

Când se trezi a doua zi dimineață, impulsionat de tot ceea ce îi zisese nepotul său, Peter se duse să o viziteze pe Maggie. Voia să vadă cum se mai simțea. În pofida previziunilor sumbre ale lui Bill, când Pru îl invită în casă, o găsi stând în living cu mergătorul alături, arătând mai bine decât o făcuse vreodată în ultimele luni.

— Ei bine, ce frumoasă și vioaie ești astăzi, spuse Peter, încântat. Am fost și eu plecat câteva zile la Londra, iar tu ai înflorit.

— Michael a început să-mi dea un nou medicament pentru Parkinson, abia eliberat de FDA, și nu cred că m-am mai simțit vreodată așa de bine în ultimii doi ani, spuse ea, părând mulțumită.

Lucrul acesta îl făcu pe Peter să se îndoiască și mai mult de temerile lui Bill. Michael făcea tot ce putea ca să-i prelungească viața și o ajuta chiar să se simtă mai bine, căutând noi medicamente pentru ea. Lucrul acesta îl convinse și mai tare că acuzațiile lui Bill erau nefondate, și i se făcu milă de el. Aproape că îi venea să o întrebe dacă fiul ei avusese vreodată probleme psihice, dar nu dorea să o supere, așa că se abținu. Cu siguranță, Bill suferea de o formă severă de paranoia. Peter nu îi spuse decât că mâncaseră împreună, și, de cum pomeni despre asta, privirea lui Maggie se înnegură. Bill îi trimisese un e-mail și o anunțase că se întâlniseră.

— Ți-a vorbit ore-n șir despre tatăl lui? întrebă ea îngrijorată.

Când Peter ezită să-i răspundă, își dădu seama că așa era. Nu-i plăcea când Bill făcea asta. Peter suspină. Era evident că Maggie își cunoștea foarte bine propriul fiu.

— Seamănă cu mine când eram de vârsta lui, spuse el zâmbind. Poate că Michael are un fel de-ai supăra pe toți bărbații tineri. Bill se va liniști în cele din urmă. Mi-a spus că îi place foarte mult la London School of Economics. E foarte furios pe tatăl lui. I-am spus că eu cred că greșește. Nu-mi place să știu că-și consumă inutil toată energia în direcția asta.

— Sper doar să nu-i ia la fel de mult să se împace, cum ți-a luat ție, zise Maggie cu tristețe. Mi-aș dori să se întoarcă în curând acasă.

— Se va întoarce, doar că are nevoie de timp. Oricum, asta doar ca să te vadă pe tine. Ne asemănăm foarte bine în privința asta.

Maggie râse.

— Seamănă foarte bine cu tine, nu-i așa? Michael chiar obișnuia să mă tachineze. La cât de bine semănați, ai crede că e băiatul tău.

— Mi-ar plăcea să mă mai întâlnesc cu el, afirmă Peter cu sinceritate, ignorând comentariul ei.

— Ce-ai făcut la interviu? se interesă ea.

— Încă nu fac angajări, așa că aș putea spune că a fost o alarmă falsă. Cumva o să fie bine la un moment dat.

Ea încuviință din cap, dar își dădu seama că el era îngrijorat în legătură cu ce avea să facă până atunci. Nu putea să rămână aici pentru totdeauna, reparând vechea casă. Până la sfârșitul verii, dorea să se întoarcă la lucru, la New York, orașul lui preferat, sau oriunde ar fi găsit o slujbă.

După ceva timp, o părăsi pe Maggie și conduse către lac. Era mai liniștit că o văzuse într-o dispoziție bună. Noul medicament părea să dea niște rezultate miraculoase într-un timp foarte scurt. Și nici într-un milion de ani n-ar fi crezut că fratele său și-ar putea omorî soția pentru bani. Pur și simplu nu era genul acela de om. Poate că fusese ca un junghi în coastă în timpul copilăriei lor, dar asta nu-l făcea acum un criminal. Și doar pentru că pacienții lui în vârstă îi lăsaseră câteva mii de dolari ca moștenire, nu însemna că îi și omorâse. Dacă Michael își dedicase timpul făcându-le ultimii ani de viață mai ușori de trăit, avea dreptul să fie răsplătit. Descoperise asta și în jurnalele mamei. Michael avusese foarte mare grijă de ea și o vizitase chiar și de mai multe ori pe zi. Și făcuse același lucru pentru mulți dintre pacienții săi, nu doar pentru părinții lor. Michael se dovedise a fi un doctor dedicat și un fiu devotat. Iar acum era și un frate bun. Era absolut convins că toate teoriile incredibile ale lui Bill erau greșite.

Peter se gândea la el chiar în timp ce își parcă mașina pe

alee. Datorită vremii ceva mai blânde, era mai multă activitate în zonă, iar oamenii începeau să se plimbe cu bărcile în weekenduri. Și Peter dorea să închirieze o barcă mai mică atunci când aveau să îl viziteze băieții. Părinții lui renunțaseră la vechea lor barcă cu mulți ani în urmă.

După ce coborî din camionetă, fu extrem de surprins să vadă un bărbat pe veranda lui, așteptându-l. Nu-l cunoștea, iar vizitatorul său purta o salopetă peste o cămașă în carouri, iar la brâu avea o curea cu unelte. Părea un fel de electrician.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Peter curios.

Bărbatul dădu aprobator din cap și așteptă ca Peter să se apropie. Brusc, Peter se îngrijoră. Casa era destul de izolată, și nu avea nici cea mai mică idee de ce se afla omul acolo, care părea destul de tulburat.

— Aș vrea să vorbesc cu tine despre fratele tău, zise el, părând că nu venise cu vești bune.

— Ce s-a întâmplat?

— Tatăl meu a fost unul dintre pacienții lui. A murit acum două săptămâni.

— Și ce legătură are asta cu mine? îl întrebă Peter, dar nu-l invită în casă.

— Vreau să-ți spun ce-a făcut. Walt Peterson mi-a zis că ești un om bun.

— Apreciez. Un om bun e și fratele meu și un medic la fel de bun.

Era mândru să poată spune asta.

— Mi-a omorât tatăl, spuse bărbatul și expresia i se întunecă.

— Mă îndoiesc, răspunse Peter, amintindu-și, din nou, ce-i spusese Michael, că uneori oamenii cărora cei dragi li se sting din viață au nevoie să găsească un vinovat pentru asta. Și, aparent, Michael era cel vinovat în situația asta.

— E posibil ca tatăl meu să-l fi rugat să facă asta, dar, chiar dacă așa s-a întâmplat, nu trebuia s-o facă. Tata avea cancer la ficat și și-a pierdut cunoștința în noaptea în care fratele tău l-a vizitat. Locuia singur, dar l-am găsit a doua zi dimineață. A murit în somn.

— Poate că îi venise vremea, spuse Peter, încercând să-și păstreze calmul.

Nu-i plăcea că acest bărbat îl confrunta pe treptele casei. Arăta periculos și amenințător. Spera ca Michael să nu se afle în primejdie din cauza lui.

— Nu, nu trebuia să moară. Sunt sigur de asta. Luna trecută l-am dus la un oncolog din Boston, și ne-a spus că mai avea de trăit între șase luni și un an. Și după două săptămâni a murit în somn. Cred că fratele tău l-a ajutat. Și asta nu-i tot. Îi înmânã lui Peter un document împăturit. I-a lăsat totul fratelui tău. Și nu era nebun. Cred că fratele tău l-a vrăjit și l-a făcut să se simtă atât de special, încât să-i lase lui totul. Mie nu mi-a lăsat nimic sau surorilor mele, sau copiilor noștri, ci doar fratelui tău. Ceva nu-i în regulă. Tot ce-a avut i-a lăsat lui. Patruzeci de mii de dolari.

Lucru care îi atinse o coardă lui Peter, amintindu-i ce îi spusese nepotul său. Dar nu aveai cum să le impui bătrânilor să nu îi lase doctorului lor tot ce voiau. Era, poate, singurul mod în care își puteau exprima recunoștința față de medicul care îi îngrijise. Și preț de o secundă, Peter retrăi sentimentul de disperare din momentul când descoperise faptul că părinții lor îi lăsaseră totul lui Michael. Fusese la fel de furios cum părea a fi acum acest bărbat.

— Voi cere să se facă o autopsie, spuse omul aproape furios. Mă voi duce la poliție.

— Câți ani avea tatăl tău? întrebă Peter din curiozitate, luând hârtia din mâna întinsă a bărbatului.

— Șaptezeci și nouă. Dar s-a îmbolnăvit doar de vreo doi ani. În tot acest timp, doar fratele tău a avut grijă de el.

— Poate că tatăl tău i-a fost recunoscător c-a reușit să-l țină în viață în tot acest timp, zise Peter, păstrând o atitudine neutră. Faptul că i-a lăsat o moștenire nu înseamnă că l-a și omorât.

— Eu cred că, de fapt, l-a convins pe tata să nu ne lase nimic. Tata nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Își iubea copiii și nepoții. Fratele tău este un om foarte rău.

— Înțeleg, dar căutând să-l învinovățești pe fratele meu nu-ți va aduce tatăl înapoi, zise Peter oftând. Nu va face altceva decât să creeze și mai multe probleme. De la mine ce vrei? întrebă Peter direct.

— Am nevoie de ajutorul tău. Cei de la poliție mă vor lua în serios dacă vei veni cu mine.

— Nu pot face asta, răspunse Peter indignat. E fratele meu și nu am nici un motiv să cred că el l-a omorât pe tatăl tău, chiar dacă i-a lăsat lui toți banii. Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu dovedește o crimă!

— Dovedește totuși că a avut ceva influență asupra lui. O să cer ca tata să fie exhumat pentru a se descoperi urmele crimei. Până astăzi, nici măcar n-am știut de testament.

Lui Peter i se părea că mai degrabă acest om era furios că pierduse niște bani.

— Dacă aș fi în locul tău, nu aș face asta. S-ar putea să tulburi foarte mulți oameni. Și sunt sigur că fratele meu nu ți-a ucis tatăl.

— N-ai de unde să știi, spuse omul furios. Eu cred că a făcut-o.

— Nici tu n-ai de unde să știi, ripostă Peter.

— Atunci poate că poliția va reuși să afle. M-am gândit doar că mă vei ajuta.

— Și de ce aș face asta?

— Walt mi-a zis că și pe tine te-a scos din testament. Ar trebui să știi cum mă simt. Dincolo de asta, l-a omorât pe unicul meu tată, spuse bărbatul cu lacrimi în ochi. Sunt sigur că el a făcut-o.

Părea foarte obosit în timp ce îl privea pe Peter. Pur și simplu, acesta spera să nu aibă vreo armă cu care să-l împuște. Spera doar să nu se ducă la casa lui Michael și să le sperie pe Maggie sau pe Lisa.

— Nu m-a scos nimeni pe mine. E fratele meu. Și a meritat ce-a primit. Asta nu-i treaba nimănui, decât a noastră.

— Bine, atunci. Nu mă ajuta. Mă voi duce la poliție.

Peter nu mai spuse nimic, iar bărbatul se urcă în mașină, porni motorul și întoarse spre ieșire, scuipând spre Peter când trecu pe lângă el.

Peter intră repede în casă și-l sună pe Michael. Voia să-l avertizeze de întâlnirea cu bărbatul acela țicnit. Dar fratele lui nu păru îngrijorat. Spuse că știa ce vorbea omul despre el în tot orașul. Michael deja alertase poliția să-i supravegheze locuința. Îi mai zise că bărbatul care-l vizitase era alcoolic și suferea de halucinații, iar sora lui avea de mulți ani probleme psihice. O întreagă familie de nebuni. Iar tatăl fusese răpus de cancer dinainte să moară „de moarte naturală“, adăugă Michael.

— Îmi pare rău că te-a deranjat. Voi semnala și acest lucru la poliție, spuse Michael cu calm, părând netulburat. E una dintre situațiile acelea despre care ți-am vorbit. Pe unii oameni îi tulbură groaznic moartea celor dragi. Mă simt aiurea că bătrânul mi-a lăsat mie banii lui, dar a fost dorința unui om aflat pe patul de moarte. Dacă ar fi fost niște oameni decenți, le-aș fi înapoiat banii, dar tatăl lor n-ar fi vrut să se întâmple asta. I-ar cheltui pe droguri și băutură. Toți sunt niște neisprăviți, iar tatăl lor a știut asta. Până și Peter putea să recunoască același lucru. De asta cred că mi-a lăsat mie banii. Nu avea pe nimeni

altcineva responsabil căruia să-i lase.

— Bine atunci, măcar ai grijă, zise Peter, părând neliniștit. Nu vreau să te împuște.

— N-o vor face, spuse Michael râzând. Mă mișc prea repede. Iar șeful poliției este prietenul meu. Are el grijă de mine.

— Să încuiați bine ușile la noapte, îl avertiză Peter.

— Îți mulțumesc, frate, zise Michael, zâmbind.

Peter dădu aprobator din cap și puse receptorul în furcă. Vizita bărbatului îl speriase. Dar Michael avea dreptate. Omul părea nebun. Bietul Michael, numai asta îi lipsea, se gândi Peter, să fie acuzat de omorârea unuia dintre pacienții săi. Dar ca și Michael, Peter știa că acuzația nu avea să ajungă foarte departe. Michael chiar era un sfânt. N-ar fi făcut niciodată așa ceva. Acuzațiile bărbatului nu aveau nici un sens. Spera doar ca Michael să fie atent o vreme, până când avea să se liniștească și lunaticul acela.

Capitolul 13

Câteva zile Peter nu se mai duse în oraș, dar când o făcu în cele din urmă, se opri la restaurant să ia prânzul. Vi era o prezență maternă blândă în viața lui, și insistă să ia și o felie de plăcintă proaspătă de mere. Delicioasă. Femeia era ocupată și nu avu timp de discuții. După ce termină de mâncat Peter se duse la magazinul de bricolaj ca să cumpere niște materiale. Avea de gând ca, până la începutul verii, să schimbe toate geamurile vechi. Casa arăta din ce în ce mai bine, și dorea să-și termine toate micile proiecte înainte de sosirea băieților. Când îl văzu pe Walt, fu aproape gata să îi povestească despre bărbatul care-l vizitase la lac, dar Walt îl abordă de îndată ce coborî din camionetă.

— Îmi pare rău pentru cumnata ta, spuse el, părând întristat. Toată lumea o iubea pe Maggie încă de când era copil.

Lui Peter îi îngheță instantaneu sângele în vene. Dacă pățise ceva, cu siguranță Michael l-ar fi sunat. Îl îngrozi ideea că poate murise, dar îi venea greu să creadă asta din moment ce se simțise foarte bine ultima oară când o văzuse, mai ales că Michael începuse să îi dea noul medicament.

— Ce vrei să spui? întrebă Peter iritat, gata să-l strângă de gât pe Walt și să-l sugrume. Dar așteptă încordat ca Walt să îi explice.

— Am auzit că e internată în spital. Se simte destul de rău. Are pneumonie. A fost internată noaptea trecută.

Fiind un oraș mic, veștile se răspândeau cu repeziciune. E

posibil ca Vi să nu fi aflat totuși, altfel i-ar fi spus, dacă ar fi știut. Peter știa cât de periculoasă putea fi pneumonia pentru Maggie. Călcă accelerația, ieși din parcarea magazinului și îi telefonă lui Michael. Dar intră în căsuța vocală. Conduse direct către Spitalul St Mary ca să afle ce se întâmplase. Află de la recepție că era internată acolo. Se afla într-o rezervă, în semn de apreciere față de Michael. Peter alergă direct către salonul ei. Michael ședea lângă patul soției sale, iar ea avea o mască de oxigen pe față și ochii închiși.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Peter abia trăgându-și răsuflarea.

Fratele lui părea devastat. Maggie era cenușie la față și fie dormea, fie era într-o stare de inconștiență. Brusc, Peter își aminti de ziua când o vizitase după accidentul de patinaj, iar ea era în comă. Acum arăta aproape la fel de rău ca atunci.

— A avut o reacție adversă la medicația pe care am încercat-o recent, spuse Michael cu glas tremurător. I-a paralizat sistemul respirator. Câteva zile s-a simțit foarte bine, dar acum i-a făcut mult rău.

Chipul lui Peter se întunecă de tristețe în timp ce îl ascultă. Observă că fratele lui arăta chiar mai rău decât soția sa. Peter se apropie și îi strânse umărul fratelui său și rămase, o bună bucată de vreme, alături de el. Michael îi verifică în mod regulat semnele vitale. La un moment dat, asistenta-șefă vru să intre, dar văzând că Michael era cu Maggie, plecă imediat. Cu Michael acolo, Maggie avea parte de cea mai bună îngrijire. După o perioadă lungă de timp, se trezi și deschise ochii. Zâmbi când îi văzu pe amândoi extrem de tulburați. Era sedată, iar lângă ea avea un tub de respirație în cazul în care ar fi avut nevoie.

— Ce căutați voi doi aici? șopti ea cu greu.

— Pierdem și noi vremea, oricum n-avem altceva de făcut,

răspunse Peter încercând să schițeze un zâmbet. Cum te simți? Încercă să pară mai puțin îngrijorat decât era. Dar toată frica lor se putea citi în privirea lui Michael.

— Mă simt ciudat. Adormită. Își dădu jos masca pentru a vorbi cu el, dar Michael i-o așeză delicat la loc.

Avea nevoie de oxigen, iar o clemă atașată la degetul ei indica nivelul de oxigen din sânge. Cu o noapte în urmă, fusese îngrozitor de slăbită. Pe la miezul nopții, telefonase la ambulanță. Nu dorise să o ducă el la spital, de teamă ca ea să nu facă un atac de cord în drum spre spital. Se aflase într-o stare foarte complicată și nu putea respira, lucru care îi îngreunase funcția inimii. Și oricum, de-a lungul anilor, inima ei suferise destul de mult. Lisa se panicase foarte tare când plecaseră, dar Michael nu-i permisese să-i însoțească. Era mult prea tulburată.

Maggie adormi la loc, și pe la ora șapte Peter se uită la ceas și îi șopti fratelui său:

— Vrei să mergem să mâncăm ceva?

Michael ezită, o privi pe Maggie și încuviință din cap. Îi telefonase unui medic tânăr din Warren să se ocupe de pacienții lui în acea zi. Mai apelase la serviciile lui înainte, dar Michael rareori lipsise de la lucru. Stătea cu Maggie de la miezul nopții trecute și nu mâncase altceva decât o supă pe care i-o oferiseră asistentele. Se gândi că Maggie era îndeajuns de stabilă încât să poată pleca pentru câteva minute. Și știa că Lisa se afla la o prietenă. Îl urmă pe Peter la ieșirea din rezervă și merseră împreună câteva străzi până la restaurant. Vi îi văzu de îndată ce intrară. Aflase deja că Maggie era internată în spital și întrebă cum se simte. Privirea lui Michael spuse totul.

Prietenul lui Michael, Jack Nelson, șeful poliției era, de asemenea, acolo, luând cina cu unul dintre adjuncții săi. Michael se opri să îl salute în drum spre separeul lor. Privirea lui Jack era plină de regret. Se ridică și îi strânse mâna lui Peter

imediat ce Michael le făcu cunoștință.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu Maggie, spuse el îngrijorat. Cum se simte?

— Se ține tare pentru moment, răspunse Michael cu o privire plină de speranță. Era vizibil extenuat. Cred că am ajuns la timp la spital.

Trăiau într-o stare generală de criză și alertă, iar lui Jack Nelson îi păru rău pentru el. Peter consideră că era un bărbat amabil și cu adevărat interesat de Michael și de Maggie.

— Să-mi spui dacă vă pot ajuta cu ceva, se oferi șeful poliției. Îi voi ruga pe băieți să țină sub supraveghere locuința voastră, zise el, știind că Lisa avea să fie singură. Să-i spui Lisei să ne sune dacă are nevoie de ceva, chiar și de o pizza.

— Mersi, Jack. Stă la o prietenă, afirmă Michael cu recunoștință, apoi se duse cu Peter în separeul lor.

De îndată ce se așezară, Vi le turnă câte o ceașcă de cafea fierbinte.

La sugestia lui Vi, comandară amândoi specialitate a zilei. Le spuse că mâncarea era foarte bună, și se întâmpla să aibă ruladă de carne cu piure de cartofi. Peter își dădu seama că Michael era lihnit, ca și el de altfel.

— Dacă plămânii lui Maggie cedează, am pierdut-o, spuse Michael, părând disperat. Boala Parkinson îi creează numeroase complicații și e principalul inamic acum. Suntem nevoiți să așteptăm și să vedem cum se mai simte în următoarele zile.

— L-ai sunat pe Bill? întrebă Peter, iar Micheal scutură din cap.

— Am vrut să văd mai întâi cum se simte ea. Nu vreau să se îngrijoreze.

— Dacă vrei pot sta eu cu ea, să te poți duce acasă să te odihnești.

Michael îi spusese că Lisa nu putea veni să stea cu ea, pentru că era răcită, și nu voiau să riște.

— Nu vreau s-o părăsesc, răspunse Michael extenuat. Vor cere încă un pat în cameră. Vreau să am grijă de ea.

Peter înțelegea asta, și brusc își aduse aminte de conversația pe care o avusese la Londra cu Bill. Era o nebunie să creadă că bărbatul acesta și-ar putea omorî soția. Părea aproape gata să-și dea și inima și plămânii doar ca să o poată salva. Același lucru l-ar fi făcut și el. Peter putea înțelege mai bine asta acum.

După ce terminară de mâncat, Vi le dădu o pungă cu gustări și un termos cu cafea, apoi plecară spre spital. Pe la unsprezece noapte, Peter îl părăsi, cu condiția să-l sune în caz că ar fi avut nevoie de el. Michael îi promise să facă asta, apoi Peter conduse înapoi spre lac. Fusese o zi interminabilă pentru toată lumea. Cel puțin Peter apucase să doarmă cu o noapte înainte, dar Michael nu reușise și se văzuse asta.

Ajunse înapoi la lac pe la unsprezece și jumătate și își verifică e-mailul. Observă că primise unul de la Bill și se așeză să-l citească. Aproape începu să plângă în timp ce citea, mai ales după ce trăiseră cu toții în acea zi. Nepotul lui o luase razna. Îi trimisese un articol despre un erbicid numit paraquat care, ingerat în cantități infime, sub formă lichidă, cauza aceleași simptome ca boala Parkinson și toate celelalte simptome ale lui Maggie. Era o substanță folosită în țările sărace în cazuri de sinucidere. Existau și câteva cazuri de otrăvire, majoritatea fatale. În Statele Unite, era vândută sub formă lichidă cu un colorant având un miros îngrozitor și cu un vomitiv, ca măsuri de precauție, dar în Canada și Europa era vândută fără aditivi, în formă pură, fără culoare, gust sau miros. Putea fi letală chiar și în doze extrem de mici, și chiar în cantități infime, puteai omorî pe cineva încet de-a lungul unei perioade lungi de timp. În mesajul lui, Bill se arăta îngrijorat în legătură cu posibilitatea

ca tatăl lui să o fi intoxicat cu această substanță pe mama sa. Peter nu știa dacă să plângă sau să râdă. E-mailul lui Bill era cel mai ridicol lucru pe care îl citise vreodată și îl consideră rezultatul unei stări acute de paranoia.

Dormea când Bill îi telefonă a doua zi dimineață și îl trezi din somn.

— Mi-ai citit e-mailul? fură primele sale cuvinte, iar Peter oftă.

Încă era pe jumătate adormit, dar Michael nu-l sunase în timpul nopții, ceea ce era un semn bun.

— Da, l-am citit, spuse Peter încet. Bill, trebuie să renunți să mai faci asta. Tatăl tău nu i-a dat mamei tale nici un erbicid. Pentru numele lui Dumnezeu, e doctor! Dacă ar fi vrut să o omoare, ceea ce nu e cazul, ar fi folosit ceva mai simplu decât un erbicid pentru care ar fi trebuit să treacă granița în Canada ca să-l cumpere. Trebuie să renunți la nebunia asta.

Văzuse disperarea cu care Michael se chinuia să o salveze pe Maggie cu o zi în urmă, lucru care făcea ca suspiciunile lui Bill să pară și mai ridicole acum. Peter se ridică din pat și se uită la ceas. Era șapte dimineața, iar în Londra, miezul zilei. Bill îi spuse că făcuse cercetări preț de mai multe zile ca să obțină acele informații, și că erbicidul pe care îl descoperise probabil că era principalul motiv al simptomelor de îmbolnăvire ale mamei sale.

— Ești măcar atent la ce-ți zic? strigă Bill, apoi își coborî din nou tonul.

— Apropo, mama ta e bolnavă. E internată în spital, îl întrerupse Peter. Nu-i făcea plăcere să fie el cel care îi dădea vestea, dar se gândi că trebuia să știe.

Peter nu mai avea răbdare să-i asculte balivernele pe care le înșira la adresa fratelui său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bill speriat de soarta mamei

sale.

— A avut o reacție la un medicament pe care îl lua pentru Parkinson. I-a afectat plămânii. Tatăl tău se teme că are pneumonie. Dar până acum se ține tare. Am stat ieri cu ei până seara târziu. Și, crede-mă, nu vrea s-o omoare. Face tot ce-i stă în putință ca s-o salveze. Nimeni n-are ce să facă pentru ea mai mult decât atât.

— Sunt sigur că a otrăvit-o în tot acest timp, și tot ce trebuie să facă acum e să stea cuminte și să plângă în timp ce otrava își face efectul. E cel mai bun alibi pe care-l poate avea.

— Ai nevoie de terapie, spuse Peter cu seriozitate. Sau de medicație. Ai halucinații.

— Știu că am dreptate. Știu toate otrăvurile de pe internet. Am cercetat, luni de zile, toate substanțele astea. Știu sigur că a otrăvit-o. Erbicidul ăsta a mai fost folosit și în alte cazuri.

— Dar nu de către medici ca să-și omoare soțiile, replică Peter exasperat. Nu reușea deloc să-l liniștească pe Bill. Mama ta e bolnavă încă de la vârsta de douăzeci de ani. Trebuie să accepți asta, indiferent cât de greu îți este. S-ar putea să nu mai trăiască. Iar dacă totuși scapă, în viitor situația s-ar putea să fie și mai gravă. Bill, trebuie să te maturizezi!

— Tu trebuie să mă asculți! țipă tânărul. Îl cunosc, e un sociopat. E un dement, n-are pic de conștiință. E lipsit de scrupule.

— Îmi cunosc fratele. Nu e atât de nebun pe cât crezi tu. Peter încercă din răsputeri să-și păstreze calmul. Știu că uneori poate fi răutăcios. L-am urât la fel de mult ca tine. Dar, îți jur, o iubește pe mama ta. Și-ar da și viața pentru ea.

— Pe taică-miu îl doare în cot de toți. Ca să știi și tu, ți-a omorât părinții, tot pentru bani.

— N-are nici o importanță, dar să știi că n-au fost foarte mulți.

— Bunicul din partea mamei i-a lăsat ei zece milioane de dolari. Crede-mă, pentru banii ăștia ar face orice. Chiar și dacă îi lasă doar jumătate, tot e suficient pentru el. Jur că s-a căsătorit cu ea doar pentru că știa ce avea să-i lase moștenire bunicul. În starea în care se afla ea atunci, nimeni altcineva nu s-ar fi însurat cu ea. Pentru el, ea n-a fost niciodată mai mult decât o rentă.

— E cumplit să spui așa ceva despre mama ta.

— Am nevoie să faci ceva pentru mine. Bill păru că-și iese din minți.

Lui Peter începu să-i pară rău că-l cunoscuse. Nu-i mai lipsea altceva decât să asculte rugămințile unui țicnit. Abia acum înțelegea de ce Maggie îi spusese că era mai bine că locuia în Londra. Era nebun, iar ea știa asta.

— Am găsit pe internet un laborator de toxicologie în Boston. Fac teste în cazurile de intoxicații rare. I-am sunat ieri. Mi-au zis că dacă reușim să îi luăm câteva fire de păr din cap, ar putea să constate dacă există vreo substanță toxică în organismul ei. După asta te voi lăsa în pace, îți jur.

Peter închise ochii. Cum putea să scape de Bill? Dar își dădu seama ascultându-l că Bill avea să înnebunească de-a binelea dacă mama lui ar fi murit. Ar fi încercat poate chiar să-și omoare tatăl, pentru o crimă pe care nu o comisese și pe care Bill doar și-o imagina.

— Uite care-i treaba, nu mă voi duce, în fața tatălui tău, care arată mai rău decât ea, să-i smulg niște fire de păr din cap, pe care să le duc la Boston la nu știu ce șarlatan ai descoperit tu pe internet, ca să-mi spună dacă tatăl tău i-a pus nu știu ce erbicid în supă. Bill, ai nevoie să cobori cu picioarele pe pământ.

— Te implor, spuse Bill, și Peter îl auzi plângând.

Și el mai avea puțin și începea să plângă, copleșit de frustrare. Și era posibil ca Maggie nici să nu trăiască suficient ca

să poată face tot ce-i ceruse Bill.

— Nu voi mai suna niciodată. Îți promit. Fă asta pentru mine, te rog. Pentru viața mamei mele, dacă îți pasă vreun pic de ea.

— O iubesc. Dar și pe fratele meu. Ăsta era adevărul acum, se gândi el. Avea o relație cu geamănul său pe care nu o mai avusese vreodată înainte, și devenise importantă pentru el. Și îmi pasă și de tine. Dar nu vreau să alerg după cai verzi pe pereți.

— De ce nu? Dacă am dreptate și îi salvezi viața?

Peter privi în gol în timp ce se gândi la întrebarea lui Bill. Avea dreptate. Cel mai rău lucru ar fi fost să pară un idiot care i-a luat trei fire din cap pentru un laborator din Boston ca să descopere ce fel de fixativ folosește. Dar dacă Bill avea dreptate?...

Nu putea fi posibil. Întregul scenariu era nebunesc. Opera unei minți bolnave, chiar mai bolnave decât îl acuzase el pe fratele său. Preț de câteva momente se lăsă tăcerea între cei doi, în timp ce Peter se gândea ce să facă. Tocmai faptul că Peter nu răspunse imediat îi dădea speranțe lui Bill.

— Vrei să faci asta? E singurul lucru pe care ți-l cer. Fă-o pentru mama. Nu va suferi nimeni dacă vei face asta... iar dacă am dreptate, o vom salva. Din cauza acestei otrăvi s-ar putea să sufere toată viața, dar dacă dozele pe care i le-a dat au fost suficient de mici, s-ar putea recupera, doar dacă nu-i mărește dozele acum ca s-o ucidă. Spune-mi doar c-o vei face. Nu avem mult timp la dispoziție.

Peter se simți de parcă Bill îl atrăsese și pe el în coșmarul pe care-l trăia.

— Nu știu de ce voi face asta pentru tine. Dar dacă te înșeli, vreau să-mi juri că vei merge la un psihiatru în Londra și că nu mă vei mai suna niciodată. Mama ta este o femeie foarte

bolnavă, iar tu trebuie să accepți asta.

— Îți promit că așa voi face.

— Trimite-mi un e-mail cu numele și adresa laboratorului. Cred că sunt la fel de nebun ca tine.

— Ți-am trimis înainte să te sun, spuse Bill, părând ușurat, iar apoi îl copleși pe Peter cu mulțumiri.

— Și cum te aștepți să-i rup niște fire din cap fără ca tatăl tău să nu mă creadă nebun?

— Mângâie-o pe păr sau fă ceva de genul ăsta. Știu că poți.

— Vreau să știi că te înșeli în privința scenariului tău. Greșești în totalitate. Fratele meu nu este un criminal.

— Pur și simplu fă-o, spuse Bill.

— Ți-am spus c-o voi face. Dar știu că te înșeli.

— Poate că ar trebui să vin și eu acasă, zise Bill îngândurat.

— Vorbește cu tatăl tău. Nu cred că ea se simte bine.

— Să-mi spui care a fost rezultatul de la laborator.

— Fie ce-o fi. Te voi suna, promise Peter, furios pe el însuși că acceptase.

Închise telefonul, iar o oră mai târziu se duse la spital. Michael se odihnea pe un scaun de lângă ea. Maggie dormea profund. Peter se simți ridicol amintindu-și misiunea lui.

Intră în salon, o mângâie pe păr și, fără să observe Michael, îi smulse cu blândețe câteva fire de păr din cap, apoi își băgă mâna în buzunar ținându-le strâns. După un minut plecă, înainte ca vreunul din ei să se trezească, și puse firele de păr într-un plic pe care îl adusese cu el. Se asigură că nu-l vede nimeni, după care se întoarse în rezervă și se așeză lângă Michael. Fratele său se trezi și îi zâmbi.

— Cum se simte? îi șopti Peter.

— La fel, dar i-a mai scăzut febra. Amândoi vedeau că nu se simțea foarte bine, dar era important că încă era în viață. Atâta timp cât nu-i paralizează plămânii, putem spera că va lupta în

continuare.

Maggie se îmbolnăvise de pneumonie.

— Azi trebuie să mă duc la Boston. Am de rezolvat niște probleme la bancă, spuse Peter, simțindu-se la fel de nebun ca nepotul său.

— Te pot ajuta cu ceva? zise Michael părând îngrijorat.

Se întrebă dacă nu cumva fratele lui avea nevoie de bani.

— Nu, sunt OK. Ai prea multe pe cap deja. O să mă întorc în patru sau cinci ore. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Michael încuviință din cap aprobator. Cei doi frați își zâmbiră, iar Peter părăsi camera la fel de discret pe cum intrase, și se grăbi către parcare, ținând cu grijă plicul în buzunar. Se întrebă dacă laboratorul chiar exista cu adevărat.

Îi luă cam o oră și jumătate să ajungă în Boston. Pe toată durata drumului se simți ca un trădător. Era dispus să dea curs fanteziei nepotului său, aceea că tatăl lui încerca să-i omoare mama. Peter nu credea că era adevărat, dar în felul acesta poate avea să reușească să îl convingă pe Bill să accepte că mama lui era bolnavă și nu mai avea mult de trăit. Nici lui Peter nu îi era ușor să accepte asta, dar încercă să fie realist. Viața lui Maggie atârna de un fir de ață. Inima, rinichii și ficatul îi fuseseră afectați, iar boala Parkinson, împreună cu infirmitatea ei timpurie, erau mai mult decât putea duce oricare altă ființă umană. Peter se temea că era posibil ca ea să nu supraviețuiască mai mult de câteva zile sau, și mai rău, câteva ore.

Ajunse la adresa pe care i-o trimisese Bill pe e-mail și fu uimit să descopere un laborator mare, ultramodern, cu aparatură avansată. La intrare se aflau câțiva polițiști, iar pe panoul de deasupra ușii scria Laborator de Medicină Legală. Aici se aflau peste douăzeci de specialiști. În timp ce aștepta la recepție, Peter scoase plicul din buzunar. Cinci minute mai

târziu o angajată îi oferi un formular.

— Pentru ce doriți să faceți testarea?

— Pentru paraquat, spuse el, încercând să nu arate cât de ridicol se simțea. Intoxicație prin ingerare.

— Ați adus și o mostră?

Peter îi oferi plicul cu cele câteva fire de păr.

— Avem nevoie de rezultatele testului cât mai repede posibil, spuse el, având o atitudine formală, în timp ce angajata scria cuvântul „Urgență“ cu litere roșii mari pe un alt formular.

— Abia mâine veți avea rezultatul, spuse ea pe un ton profesionist. Sunteți medic?

— Sunt detectiv particular, răspunse el, simțindu-se nu doar ridicol, ci și necinstit, iar femeia încuviință din cap. Mă ocup de investigarea unui caz de omor, adăugă el, și îi oferi numărul său de telefon.

— Am vorbit azi-dimineață la telefon cu asociatul dumneavoastră. Peter realiză atunci că se referea la Bill. Vă vom suna în decursul zilei de mâine, zise ea după ce îi ceru să plătească patru sute de dolari.

Era un preț mic care trebuia plătit pentru viața lui Maggie, dacă printr-o întâmplare nebunească fiul ei avea dreptate. Peter spera să nu aibă. Nici măcar nu voia să se gândească la consecințele pe care le putea avea un rezultat pozitiv.

Părăsi incinta laboratorului și conduse înapoi spre Ware. Chiar când intră pe autostradă, îi telefonă Bill.

— Unde ești?

— Sunt pe drum. Mă întorc din Boston.

Faptul că acceptase să meargă la laborator dădea oarecare veridicitate suspiciunilor lui Bill, lucru care îl deprima acum.

— Cei de la spital mi-au spus că se află în stare critică, spuse Bill extrem de tulburat. Doresc foarte mult s-o scap de tata.

Peter se întrebă dacă nu cumva, în definitiv, despre asta era

și vorba. O fantezie oedipiană, în care-și dorea să-și salveze mama omorându-și tatăl.

— Vei trece azi pe la ea? îl întrebă Bill îngrijorat.

— Imediat ce voi ajunge în Ware. S-ar putea să-mi ia cel puțin două ore.

Sau mai puțin, dacă va conduce mai repede.

— La noapte voi ajunge și eu. Pot să stau la tine?

— Sigur că da, răspunse Peter, întrebându-se ce va crede fratele său când va afla.

Oricum întreaga situație devenise un dezastru. Dar dacă Maggie murea, nimic din toate acestea nu va mai conta. Abia mâine vom primi rezultatele.

— Așa mi-au spus și mie.

Tot ce mai puteau face era să aștepte, dar Peter considera inutil demersul lor. Se temea de ceea ce ar fi putut face fiul instabil al lui Maggie, mai ales că avea să rămână la el. Era evidentă obsesia pe care o manifesta. Se abținea cu greu să nu-și avertizeze fratele. În cazul în care rezultatul testului avea să fie negativ, chiar asta va face. Michael avea dreptul să știe că fiul său căuta, cu tot dinadinsul, să-i aducă acuzații nefondate. Chiar credea că Michael trebuia să știe cât de tulburat era Bill. În definitiv, era doctor, și putea să-l ajute.

Tot drumul se gândi la consecințele pe care le-ar fi putut avea rezultatul testului. Iar când ajunse la spital și intră în salon, Maggie avea ochii deschiși și zâmbea. Respirația îi era greoaie, dar se bucură să îl vadă. Își scoase masca de oxigen ca să poată vorbi cu el.

— Cum te simți? o întrebă Peter cu blândețe.

— Sunt OK, răspunse ea, încercând să pară curajoasă, cu toate că lui i se părea extrem de bolnavă.

— Unde e Michael?

— A trebuit să-și vadă un pacient. Se pare că a suferit un

infarct. N-o să-și ignore niciodată pacienții, spuse ea, iar Peter o rugă să își pună la loc masca de oxigen.

Nu dorea ca prezența lui s-o afecteze. Se gândi să-i spună că va veni și Bill, însă nu voia s-o supere sau să-i dea impresia că e pe moarte.

O oră mai târziu, Michael intră în rezervă purtând un halat alb de doctor. Peter citea o revistă, iar Maggie dormea. Îi luă pulsul și verifică afișajul monitorului cardiac încrețindu-și buzele. Maggie deschise ochii imediat ce îi simți prezența. Căută să îi descopere reacțiile feței și îl văzu încruntându-se.

— Vreau să merg acasă, șopti ea, scoțându-și din nou masca.

Îi era teamă că va muri. Întotdeauna îi spusese că voia să își trăiască ultimele clipe acasă, în patul ei. Vorbise și cu Lisa în acea dimineață. Deși era destul de răcită, dorea să-și vadă mama. Iar Maggie știa că, dacă se ducea acasă, ar fi putut s-o vadă mai des, chiar dacă doar din pragul ușii.

— Să vedem cum te vei simți peste o zi sau două, rosti Michael, evitând să-i spună ceea ce îi mărturisise lui Peter când ieșiseră pe hol, și anume că era mult mai în siguranță acolo, având defibrilatoare și o întreagă echipă de specialiști pregătită să intervină dacă situația se complica.

În continuare era mult prea slăbită pentru a se putea întoarce acasă, chiar dacă el era conștient de riscul infecțiilor intraspitalicești. Trebuia să judece cât mai limpede aceste riscuri, și considera că era mai bine să rămână internată încă o vreme. Peter îl ascultă cu o expresie gravă pe chip. Părea că aproape ajunseseră la fundul sacului, dar nu dori să facă vreo supoziție în direcția asta.

— Ți-ai rezolvat treburile la banca din Boston? îl întrebă Michael cu o atitudine prietenoasă.

— A fost OK. A trebuit să semnez niște documente pentru Alana, pentru casa din Southampton. Încerca să pară cât mai

nemulțumit de situație, dar oricum era furios pe Bill, așa că nu trebui să se chinuie prea tare.

— Păi, și a trebuit să te duci până-n Boston pentru asta? Nu-ți face deloc viață ușoară, nu-i așa? îl întrebă Michael părând că-l înțelege.

— Nu, nu-i genul ei, spuse Peter, și îi sugeră apoi să meargă împreună să mănânce ceva la restaurant.

Ezitând, Michael fu de acord în cele din urmă și plecară de îndată ce Maggie adormi din nou. Cu toate că întreaga situație era nebunească, mai ales că Peter nu credea o iotă din teoriile lui Bill despre erbicid, îl neliniștea gândul ca Maggie să rămână singură cu Michael. Îi spusese deja lui Bill unde putea să găsească cheia de rezervă de la casă, iar după cină Peter îi sugeră fratelui său să rămână cu el peste noapte la spital. Nu credea că va avea curajul s-o otrăvească de față cu el. Michael se uită la el cu recunoștință.

— Nu-i nevoie să rămâi. E supravegheată îndeaproape. Mă gândeam, mai degrabă, să merg acasă să stau cu Lisa. Mă vor suna dacă intervine ceva, și eu pot ajunge aici în cinci, zece minute. Cred că în seara asta Maggie va fi OK. În cazul în care apare ceva, te voi suna.

— Sunt de acord. Cred că și tu ai nevoie să te odihnești, îi spuse Peter.

Michael arăta de-a dreptul epuizat și parcă îmbătrânise brusc cu zece ani. Dacă nici fratele său nu rămânea peste noapte la spital, Peter nu avea nimic împotrivă să se întoarcă acasă. În cazul în care Bill avea dreptate, Peter se întrebă ce intenționa, de fapt, să facă Michael. S-o țină în spital, îmbolnăvind-o și mai rău, iar apoi s-o ia acasă ca să-i dea lovitura de grație? Sau decisese să îi administreze doza fatală chiar acolo în spital? Sau poate că o făcuse deja? Peter simțea că înnebunește. Începuse să creadă în această teorie. Vizita la

laboratorul din Boston îi dădea greutate. Știa că nu avea cum să fie adevărată, dar gândurile nu-i dădeau pace.

Înainte să plece de la spital, asistenta le spuse că inima lui Maggie funcționa cum trebuie. Cu o zi în urmă, o vreme toate organele păreau să o lase. Acum era mai bine, cu excepția respirației și a riscului omiprezent ca plămânii să-i cedeze sau să se agraveze pneumonia, oricare din cele două putând să-i fie fatale.

După cină, Michael se duse acasă la Lisa, iar Peter conduse către lac și, când deschise ușa, îl găsi pe Bill stând pe canapea și bând o bere. Arăta la fel de obosit ca unchiul și ca tatăl său. Se ridică de îndată ce îl văzu pe Peter, și părea mai normal decât și-l amintea. Nu părea deloc nebun, dar nu exista o altă explicație pentru teoriile sale. Peter nu se putea gândi la altceva decât că amândoi așteptau rezultatul toxicologic al unei mostre din părul lui Maggie, ca să afle dacă soțul ei încercase să o omoare otrăvind-o cu un erbicid. Cât de suprarealist putea fi acest scenariu? Lui Peter i se părea nebunie curată.

— Îți mulțumesc că m-ai lăsat să stau aici, zise Bill cu recunoștință.

— Nu cred că te-ai fi putut duce acasă la tatăl tău, zise Peter ca pe un lucru firesc.

Îl durea rău capul, așa că, fără să spună nimic altceva, intră în baie și luă două aspirine.

— Cum se simte mama? întrebă Bill îngrijorat.

Dorise să meargă la spital s-o viziteze, dar îi fusese teamă să nu dea peste tatăl lui.

— Cam la fel, răspunse Peter cu sinceritate. Nu voia să-l mintă. E în continuare în stare critică. M-am gândit să rămân peste noapte la spital. Dar tatăl tău s-a dus acasă în seara asta. Și, oricum, noi vom afla de dimineață tot ce trebuie să știm.

— Ce vom face apoi? întrebă Bill, iar Peter privi în gol,

gândindu-se ce să răspundă.

— Să sperăm că nimic. Cu puțin noroc, nu va trebui să facem nimic.

— Și dacă totuși va trebui să facem ceva? insistă Bill.

— Ne vom gândi atunci. Sunt mult prea obosit în seara asta ca să fiu în stare să iau o decizie. Poți să dormi în camera băieților mei. Îi arătă ușa din capătul holului. Dacă nu vrei să-ți faci patul, găsești în debara un sac de dormit.

— Îți mulțumesc, spuse Bill.

Peter se duse în dormitorul lui și închise ușa. Nepotul pe care abia îl cunoscuse îi dăduse viața peste cap din momentul în care se întâlniseră în Londra. Și, mai mult decât probabil, îl făcuse să alerge după cai verzi pe pereți pentru a o salva pe mama lui din fața unui pericol inexistent. Peter se întinse în pat îmbrăcat, iar după vreo cinci minute adormi.

La ora opt, a doua zi dimineață, Peter fu trezit de soneria telefonului.

— Domnul McDowell? îl întrebă o voce când răspunse la telefon, iar el bâigui un răspuns afirmativ. Sunt de la Laboratorul Tilton. Avem rezultatele în cazul ingestiei de paraquat.

Peter încercă să se dezmeticească și se ridică. Voia să audă cât mai clar rezultatul.

— Rezultatele sunt pozitive, în ceea ce privește ingestia umană. Organismul subiectului e intoxicat cu o cantitate foarte mare din această substanță. E posibil să-i fie letală. Aș spune că e foarte aproape de limită. Subiectul în cauză are nevoie urgentă de tratament. Vă voi transmite prin e-mail raportul în decursul acestei dimineți.

— Ați putea face asta chiar acum? Suntem nevoiți să înștiințăm autoritățile în această dimineață, spuse el încercând să pară cât mai formal. Mintea îi fu cuprinsă într-un vârtej, iar

inima îi bătea cu putere. Îi venea să plângă.

— Sigur că da. Vi-l trimit în cinci minute.

Peter sări din pat direct la calculator și observă că primise raportul pe e-mail. În acel moment intră și Bill în dormitor. Ca și Peter, și el dormise îmbrăcat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

Știa că era mult prea devreme ca să poată merge la laborator, dar observă că Peter își verifică e-mailul și printează raportul.

— Mă văd nevoit să îți cer iertare, spuse Peter, înmărmurit de uimire.

Încă nu-i venea să creadă. Dar nu mai era nici un dubiu acum. Bill nu era nebun. Și chiar putea fi prea târziu ca s-o mai salveze pe Maggie, dar trebuiau să facă posibil acest lucru.

— Mostra de păr a mamei tale a ieșit pozitivă la paraquat, e posibil ca doza să fie aproape letală. Trebuie să mergem cât mai repede la spital. Ce naiba o să facem acum? strigă Peter aproape deznădăjduit, cu lacrimi în ochi. Nu se așteptase la asta.

Bill îl privi, aproape încremenit, pe Peter. Cu toate că fusese convins de rezultat, realitatea acestuia era copleșitoare. Trebuiau să acționeze cât mai repede, dar nici unul nu știa de unde să înceapă. Nici măcar nu mâncaseră, și nici unul dintre ei nu se spălase, nici nu se bărbierise. Pur și simplu se holbară neîncrezători unul la celălalt.

— Unde să mergem mai întâi? La spital? îl întrebă Bill agitat. La poliție?

Peter reflectă. Nu-și dădea seama ce era mai bine să facă mai întâi. Cu toate că nu mai avea încredere în Michael, se gândi să meargă prima oară la poliție, să le prezinte raportul laboratorului. Printase e-mailul în două exemplare, și le ținea în mâna care-i tremura.

— Mergem întâi la poliție, apoi la spital, zise Peter.

Cei doi se grăbiră să se spele și să se schimbe. În cinci minute erau în camionetă, iar Peter călcă pedala de accelerație către Ware.

Pe drumul către oraș, abia își mai spuseră vreun cuvânt. Peter ținea piciorul pe accelerație, iar Bill privea pe geam, amândoi încercând să înțeleagă situația în care se găseau. Acum că aveau dovada, Bill nu mai era furios – mai mult ca oricând se temea doar pentru viața mamei sale. Temerile lui deveniseră brusc realitate. Și amândoi încercau să facă față acestui coșmar. Nu exista cale de întoarcere. Rezultatul testului fiind pozitiv, nimeni nu mai putea nega pericolul în care se afla mama lui Bill.

Ajunseră la secția de poliție în cincisprezece minute, iar Peter își privi lung nepotul.

— Ești pregătit pentru asta? îl întrebă el pe un ton grav. Știi că nu ne vor crede. Șeful poliției e bun prieten cu tatăl tău.

Știa că cei de la poliție vor dori să investigheze ei înșiși situația. Peter spera doar să nu-l avertizeze pe Michael. O frică de moarte îl cuprinse la gândul că putea oricând să o omoare pe Maggie, dacă nu aveau să-l oprească la timp. Și trebuiau să-l oprească pe cât de repede posibil.

— Sunt pregătit, răspunse Bill cu un glas tremurat și coborî, împreună cu unchiul său din camionetă. Peter intră cu pași mari în secție și ceru să-l vadă pe șeful poliției. Refuză să-i spună sergentului de serviciu despre ce era vorba, zicându-i că era o problemă personală și îi dădu numele său. După vreo cinci minute, Jack Nelson ieși din biroul lui și, când îi văzu pe cei doi bărbați, se temu că veniseră să-i dea vestea îngrozitoare că Maggie murise.

— Maggie? bâigui el neputând să mai zică altceva, iar Peter încuviință din cap.

— Putem discuta în privat? întrebă Peter scurt și la obiect.

— Sigur că da, răspunse șeful poliției cu înțelegere, conducându-i în biroul său și invitându-i să se așeze.

— Îmi pare foarte rău, rosti el sobru. Ce s-a întâmplat?

— Nu a murit, răspunse Peter foarte clar, dar asta s-ar putea întâmpla foarte curând. Am venit să vă prezentăm o situație extrem de serioasă și de delicată. Știu că o să vi se pară greu de crezut, și nici măcar eu nu aș putea să-mi explic cum de s-a ajuns aici. Nepotul meu a fost convins că Michael o otrăvește pe mama lui. După numeroase cercetări pe internet, a descoperit o otravă pe care a crezut că o folosește fratele meu. Știu că acest scenariu poate părea fantezist, iar eu am crezut același lucru. Bill m-a convis să duc câteva fire din părul lui Maggie la un laborator de toxicologie din Boston. Am fost ieri la ei ca să poată face testarea. Și azi-dimineață am primit rezultatele. Lui Maggie i-a fost administrată o doză aproape letală dintr-un erbicid numit paraquat. Cantitatea din organismul ei este atât de mare, încât ar putea să o omoare oricând.

Îi dădu lui Jack Nelson raportul laboratorului, iar acesta făcu ochii mari în timp ce îl citi, după care se uită furios la Peter și la Bill. Amândoi erau tăcuți, dar foarte tulburați.

— Sunteți nebuni? E ridicol ce credeți voi. Michael McDowell nu ar face rău nimănui, mai ales propriei soții! Mi-aș pune viața la bătaie pentru asta. Se încruntă la Peter și aruncă raportul pe biroul său. Știu că tu și fratele tău v-ați luptat de-a lungul anilor din cauza moștenirii.

Michael îl informase îl legătură cu asta.

— De unde să știu eu că tu nu vrei acum să te răzbuni pe el născocind nu știu ce scenariu, cum c-ar vrea s-o omoare pe Maggie. Nu cred așa ceva! se răsti el la Peter.

— Nici eu n-am crezut, zise Peter încet. Nu am vrut să cred așa ceva. Am considerat că nepotul meu a luat-o razna. Însă nu-i nebun. Iar Maggie e în mare pericol.

— Și ce te face să crezi că Michael are vreo treabă cu asta?

— Timp de ani de zile a ținut-o bolnavă și a izolat-o în casă, răspunse Bill prinzând curaj. Iar de când a murit bunicul, s-a simțit din ce în ce mai rău. I-a lăsat foarte mulți bani. Cred că tata vrea să pună mâna pe ei și din cauza asta s-a însurat cu ea. Acum că e ea moștenitoarea, tot ce-și dorește sunt banii ei.

Bill rosti aceste cuvinte cu o expresie foarte serioasă pe chip, iar Jack Nelson îl privi drept în ochi. Observă că amândoi erau convinși de ce spuneau, doar că, nicidecum, el nu putea să creadă. Nu îl credea pe Michael în stare de așa ceva și era dispus să demonstreze asta. Aflase că Maggie moștenise fabrica de cherestea și că obținuse o grămadă de bani din vânzarea ei, dar nici într-un milion de ani, el, Jack Nelson, n-ar fi crezut că Michael ar omorî-o ca să pună mâna pe bani. Acuzația lor era scandaloasă, dar, având raportul laboratorului pe birou, nici măcar el nu o putea ignora. Era furios. Nu-i plăcea că Michael era acuzat pe nedrept tocmai de propriul frate și de propriul fiu.

— Va trebui să-l opriți pe Michael și s-o protejați pe Maggie, rosti Peter cu seriozitate.

— Nu-mi spune tu mie cum să-mi fac treaba! urlă Jack.

— Atunci, ce aveți de gând să faceți? insistă Peter.

Era nerăbdător să ajungă la spital înainte ca Michael să o otrăvească din nou, sau chiar s-o omoare.

— Voi cere să se facă din nou testul, ca să fiu sigur că acesta pe care mi l-ați adus nu e doar o invenție a voastră. Și voi cere un mandat de percheziție a casei. Nici măcar nu vreau să-i menționez lucrurile acestea lui Michael. Are deja destule lucruri pentru care trebuie să-și facă griji, mai ales că Maggie e foarte bolnavă. Nu-l voi acuza și eu pentru otrăvirea ei. Va crede că sunt la fel de țicnit ca voi. Pentru moment, dorea să-i protejeze atât pe Michael, cât și pe Maggie. Și vom vedea apoi ce

e de făcut. Dar, vă avertizez, dacă ăsta-i vreun fel de scamatorie ca să-l acuzați pe Michael pe nedrept, voi avea grijă să obțin câte-o condamnare pentru fiecare dintre voi. Jack Nelson părea extrem de nervos, iar tonul lui fu aspru.

— Ce veți face ca s-o protejați pe Maggie? întrebă Peter, simțindu-se disperat.

— Nu cred în acest moment că are nevoie să fie protejată împotriva soțului ei. Chiar dacă a fost otrăvită, nu am nici o dovadă că el e făptașul. Îi voi informa pe cei de la spital în privința acestui raport toxicologic, în cazul în care vor dori să intervină medical, și îi voi ruga, pentru moment, să nu-i comunice aceste lucruri lui Michael. Asta-i tot ce voi face până când vom repeta testul și vom percheziționa casa.

— Și când aveți de gând să faceți asta? insistă Peter.

Nu era intimidat de Jack Nelson și știa că rotițele sistemului se pun ceva mai greu în funcțiune.

— De îndată ce voi obține mandatul de percheziție, răspunse Jack aproape furios.

Era evident că nu-i credea, dar nici nu-și permitea să ignore informațiile. Avea de gând să-i telefoneze unui judecător pentru acel mandat, de îndată ce Bill și Peter părăseau biroul, și să se asigure că personalul de la spital va obține o altă mostră din părul lui Maggie, pe care s-o trimită apoi la un laborator criminalistic din Boston, fără a-l înștiința pe Michael. Cu toate că se simțea ca un trădător, Jack Nelson era obligat să își facă meseria. Chiar dacă Michael îi era prieten, Peter venise la el cu un raport toxicologic de la un laborator respectat, din care reieșea că Maggie fusese otrăvită. Avea dubii că putea fi și adevărat, dar nu putea să-l ignore. Trebuia să-și asume responsabilitatea și să descopere adevărul.

— Vă voi contacta eu, spuse el și se ridică.

Amândoi îi lăsară numerele lor de telefon. Peter realiză că

doar el o mai putea proteja pe Maggie de Michael, până când poliția avea să confirme acuzațiile aduse fratelui său. Spera ca asta să se întâmple cât mai repede.

Peter și Bill ieșiră deznădăjduiți din biroul șefului poliției. Jack îl întrebă pe Bill dacă era cineva acasă, iar acesta îi răspunse că probabil Pru Walker se afla acolo. Jack nu mai făcu nici un alt comentariu. Iar cei doi se întoarseră împreună la camionetă, extrem de tulburați.

— Ce vom face acum? întrebă Bill încruntându-se, în timp ce Peter porni motorul mașinii.

— Voi sta eu cu mama ta, iar tu ar trebui să te ferești o vreme, doar dacă nu vrei să mergi și tu la ea. Ar fi o mișcare inteligentă să nu-i permitem tatălui tău să afle că te-ai întors. Nu vreau să-l agităm prea tare și să-l facem să acționeze în pripă.

Bill fu de acord. Spuse că avea să meargă acasă la un prieten de încredere. Peter îl conduse acolo, apoi ajunse la spital în mai puțin de cinci minute. Situația era OK. Maggie dormea, iar o asistentă o supraveghea. De la ea află că Michael nu venise încă la spital, însă telefonase să anunțe că avea de consultat niște pacienți, și că starea lui Maggie era aceeași. Nici mai rea, dar nici mai bună. Ceea ce era mare lucru. Se așeză cu grijă pe un scaun, simțind cum îi vâjâia capul în urma celor întâmplate.

După vreo oră, veni un specialist de la laborator pentru a-i lua lui Maggie o probă de sânge. Ea aproape că nu simți. Peter observă apoi că îi luă câteva fire de păr și își dădu seama că Jack Nelson solicitase repetarea testului. Din fericire, Michael nu era acolo.

Totuși, după încă o oră, Michael intră în salon. Maggie era trează și stătea de vorbă cu Peter. Părea destul de amețită, și o asistentă îi administră intravenos un medicament. Peter se

întrebă dacă era ceva care să neutralizeze otrava pe care o avea în organism, dar preferă să tacă.

Michael părea destul de binedispus, iar Maggie fu bucuroasă să-l vadă. Îi mulțumi lui Peter că-i ținea companie lui Maggie, iar acesta se strădui să se poarte cât mai normal. Peter nu se putea gândi la altceva decât la modul cum avea Jack Nelson să demonstreze adevărul acuzațiilor lor. Se întrebă cât de repede urma Jack să verifice casa și ce anume avea să găsească acolo. Peter era foarte confuz. Michael se așeză lângă el, după ce Maggie adormi.

— Știi că nu-i nevoie să rămâi, rosti Michael cu blândețe. Pari frânt de oboseală.

— Sunt bine.

Peter zâmbi. Urmau să fie cele mai lungi douăzeci și patru de ore până la confirmarea rezultatului testului și la obținerea mandatului de percheziție, asta în cazul în care lucrurile chiar se îndreptau în acea direcție. Peter nici măcar nu reușea să-și imagineze ce se va întâmpla. Michael era mult prea inteligent. Doar că acum Peter știa că temerile îngrozitoare ale lui Bill se adevereau. Michael o omorâse pe Maggie, puțin câte puțin, iar Peter nu putea decât să se roage că Jack urma să-l oprească pe fratele lui, iar Maggie să supraviețuiască. Pentru moment, nimic nu era sigur, așa că Peter continuă s-o vegheze pe Maggie. Până când Jack Nelson îi verifica povestea, Peter era singurul care o putea proteja. Spera doar să nu fie prea târziu. Tot restul zilei, Peter nu se mișcă de pe scaun.

Capitolul 14

După ce Peter și Bill părăsiră biroul său, Jack Nelson nu știu dacă să râdă sau să plângă. Nici o secundă nu crezuse povestea lor. Era evident că încercau să-l acuze pe nedrept pe Michael, mai ales că amândoi avuseseră probleme cu el, Peter, în legătură cu banii și testamentul părinților, iar Bill, din cauza unei rivalități de tip tată–fiu care îl și făcuse să plece de acasă. Dar de ce ar fi vrut cineva s-o omoare pe Maggie? Nu avea sens. Sub nicio formă, Jack nu intenționa să-l acuze pe Michael că încercase să-și omoare soția, dar nici nu putea să nu ia în seamă raportul toxicologic. Trebuia să afle adevărul. Dincolo de orice și indiferent cât de absurde i se păreau acuzațiile, Jack Nelson era un polițist dedicat și conștiincios.

Îi telefonă administratorului spitalului St. Mary, așa cum îi spusese și lui Peter că va face. Îi trimise imediat prin fax raportul, astfel încât cei de la spital să poată interveni medical dacă era cazul, și sugeră să o supravegheze îndeaproape pe Maggie. Jack le ceru ca o asistentă să se afle în permanență în rezerva ei. Știa că Michael nu putea fi vinovat, iar în Peter și Bill oricum nu avea încredere. Jack îi considera pe amândoi suspecți. De ce să-i aducă tocmai lui Michael asemenea acuzații? Poate chiar Peter o otrăvise. Dar de ce?

Administratorul spitalului fu de acord să nu-i spună nimic lui Michael. Jack nu-i menționase că acesta fusese acuzat că o otrăvise, ci doar că altcineva o făcuse, și că trebuia să păstreze confidențialitatea. Jack pretextă că nu dorea să-l tulbure pe

Michael până când nu ar fi obținut mai multe informații, mai ales în condițiile în care Maggie era atât de bolnavă. Administratorul se arătă înțelegător și hotărî să înceapă cât mai repede un tratament cu cărbune activ pentru detoxifierea organismului, fără a alerta pe nimeni altcineva în legătură cu această procedură. Oricum nu puteau face mai mult de-atât pentru a neutraliza otrava. Nu exista nici un antidot cunoscut, ceea ce înrăutățea și mai mult situația lui Maggie.

Al doilea telefon pe care îl dădu Jack a fost ca să obțină un mandat de percheziție a casei lui Maggie și a lui Michael. Îl sună pe un judecător pe care îl cunoștea destul de bine de la tribunalul din Balchertown, pentru că tribunalul din Ware era închis de ceva vreme. Iar când judecătorul auzi pentru cine avea nevoie de mandat, șuieră printre dinți:

— Mike McDowell? Jack, ești nebun! Am fost coleg de școală cu el. Maică-mea îl crede un sfânt. Am impresia că cineva vrea să-l înfunde.

— Și eu cred asta, spuse Jack cu mâhnire în glas. Dar am un raport toxicologic de la un laborator de prestigiu din Boston care atestă faptul că a fost otrăvită. Suntem nevoiți să urmăm procedura. Sunt sigur că nu vom găsi nimic la domiciliul lui Michael.

— Ar avea vreun motiv? întrebă judecătorul cu prudență.

— Conform declarației fiului lor, banii pe care Maggie i-a obținut prin vânzarea fabricii de cherestea moștenite de la tatăl ei.

— Pe Mike nu-l interesează banii. N-a fost niciodată genul, afirmă judecătorul, părând sigur de ceea ce spune.

Și Jack era la fel de sigur.

— Știu, fu el de acord. Aș zice să terminăm odată cu asta, astfel încât să ne putem da seama cine este vinovatul, în cazul în care a fost într-adevăr otrăvită.

— Ce-mi poți spune despre copiii lor? întrebă judecătorul, aparent îngândurat.

Era o poveste urâtă și nu-i plăcea. Dar se întâmplau lucruri și mai ciudate. În fiecare zi se comiteau crime.

— Fiul lor nu a mai trecut pe acasă de peste un an, până acum. Locuiește la Londra. S-a întors noaptea trecută, mama lui fiind extrem de bolnavă. Pretinde că tatăl lui a otrăvit-o de-a lungul anilor. Dar nu-mi dau seama ce urmărește, mai ales că în ultimul an nu a mai văzut-o. Fiica lor are șaisprezece ani și e un copil foarte cuminte și e devotată mamei ei.

— Bine, atunci, îți voi da mandatul, afirmă judecătorul scoțând un oftat. Trimite-l pe unul dintre băieții tăi să-l ridice. Într-o jumătate de oră va fi gata.

— Îți mulțumesc, Tom, spuse Jack fără alte formalități.

Erau buni prieteni și deseori se ajutau unul pe celălalt.

— Să-mi spui neapărat ce ai descoperit, conchise judecătorul, părând îngrijorat. Și lui îi plăcea de Michael.

— Știi foarte bine că-ți voi spune, îl asigură Jack.

Două ore mai târziu, Jack sună la soneria reședinței McDowell, iar Pru Walker răspunse. Dădea cu aspiratorul și păru aproape șocată când îl văzu pe șeful poliției împreună cu alți trei ofițeri. Jack îi explică numaidecât că are un mandat de percheziție, apoi îi ceru să nu discute cu nimeni despre asta, nici măcar cu Michael. Îi zise că nu dorește să-l supere mai ales în această perioadă grea prin care trecea.

— Dar de ce vreți să cercetați locuința? întrebă Pru speriată. Nu-și putea imagina nici măcar un motiv.

— Avem o reclamație neobișnuită pe care suntem nevoiți să o verificăm. Tre’ să facem și noi ceva ca să ne primim leafa, îi spuse el zâmbindu-i.

Femeia le permise să intre, iar cei trei ofițeri se dispersară în jurul casei, în timp ce Jack îi așteptă în bucătărie. Se bucură

că Lisa era la școală și că nu îi vedea, mai ales că nu dorea să fie nevoit să-i dea explicații.

Cei trei ofițeri se apucară să percheziționeze sistematic casa. După cercetarea dormitorului și a băii lui Maggie, coborâră cu pungi mari transparente pline cu flacoanele cu pastile ale lui Maggie, prescrise de Michael. Aveau atât de multe, încât ai fi zis că au jefuit o farmacie. Toate medicamentele pe care le ridicară ca probă umplură portbagajul uneia dintre mașinile de poliție. Cercetară ambele camere ale copiilor, dar nu găsiră nici o dovadă a existenței unor chimicale sau otrăvuri, după care își continuară percheziția la parter. Nu găsiră nimic neobișnuit nici sub chiuvetă, nici în cămară, iar, în timp ce Pru Walker îi privea, Jack Nelson recunoscu în tăcere că se simțea ușurat. Fie cineva dorea ca Michael să aibă probleme, fie se produsese o greșeală teribilă. Apoi, ofițerii se duseră să cerceteze magazia din grădina din spatele casei. Jack îi supraveghea îndeaproape, ca să se asigure că procedura era respectată cu strictețe. Nu dorea să fie acuzat ulterior de efectuarea unei percheziții necorespunzătoare. Ofițerii purtau mănuși de cauciuc în timp ce adunau probele, la fel ca și el, evitând în acest fel să-și lase amprentele.

Ofițerii găsiră câteva sticle și borcane în magazia din grădină, cu grijă inscripționate, și le puseră în pungi de plastic. Două dintre acele sticle aveau un lichid inodor și nu erau etichetate. Jack Nelson își încleștă maxilarul când îl văzu pe unul dintre ofițeri punând sticlele în pungile de plastic. În sinea lui, se rugă ca acelea să nu se dovedească a fi erbicidul care fusese descoperit în organismul lui Maggie. Nu voia ca lucrurile să fie atât de simple. Avea nevoie de alte explicații în privința acuzațiilor împotriva lui Michael, și spera să nu fi găsit dovada în acea dimineață. Sau dacă aveau s-o facă, măcar să nu fi avut

amprentele lui Michael pe ele.

Percheziția dură vreo două ore. Îi mulțumiră lui Pru pentru cooperare, apoi plecară cu două mașini de poliție, în timp ce femeia rămase uitându-se după ei. Văzuse pungile acelea mari de plastic pline cu flacoane cu pastile, suficiente să aprovizioneze un spital întreg, și sticlele și borcanele pe care le luaseră din magazie. Nu avea nici cea mai mică idee ce căutaseră sau ce aveau de gând să facă. Jack nu-i spusese nimic cât timp stătuseră în bucătărie, având grijă să o urmărească în tăcere.

De îndată ce se întoarseră la secție, Jack semnă o bucată de hârtie prin care solicita ca tot ce luaseră din grădină să fie trimis la laboratorul criminalistic, îndeosebi cele două sticle fără etichetă care conțineau lichidul incolor. El însuși le telefonă celor de la laborator și le ceru să trimită rezultatele cât mai repede, după care îl trimise pe unul dintre ofițeri să le ducă. Nu mai putea să facă nimic altceva decât să spere că toate probele trimise aveau să fie considerate inofensive și că nu puteau justifica motivele acuzațiilor aduse lui Michael. Ultimul lucru pe care Jack Nelson îl voia era să descopere că acuzațiile lui Peter se dovedeau adevărate.

Situația la spital era în continuare alarmantă. Starea lui Maggie se înrăutățise, iar în decursul zilei începuse să aibă febră. Asistentele veneau și plecau încontinuu, iar Michael o verifica periodic. La un moment dat, îi spuse lui Peter, cu o privire îndurerată, că respirația ei era tot mai greoaie, iar Peter nu știa dacă să-i telefoneze sau nu lui Bill. Spera doar că administrarea cărbunelui și curățarea organismului să poată să neutralizeze efectele paraquat-ului, dar nu putea fi sigur de asta. Bill îi citise pe internet că acela era singurul agent neutralizant. Michael nu fusese în cameră când îi administraseră cărbunele, iar Maggie primea tot mai mari

cantități mari de lichide, majoritatea intravenos, iar Michael chiar comentă în legătură cu asta. Îi spuseră că erau nevoiți să facă asta ca să-i scadă febra, iar el fu de acord. Michael părea devastat în tot acest timp.

Peter încerca să nu reacționeze în nici un fel. Știa că Michael îl păcălise încă o dată. Era la fel de rău ca în copilărie, și exact cum îi spusese și Bill. În ultimele luni nu făcuse altceva decât să joace rolul de sfânt în care toți ajunseseră să creadă. Dar demonul din el pândise în tot acest timp în care-și otrăvise soția. Era un lucru dincolo de puterea de înțelegere.

— Cum se simte? aproape șopti Peter în acea după-amiază târzie, iar Michael scutură din cap.

— Astăzi nu foarte bine.

Peter se rugă să nu fi găsit vreo metodă prin care să-i fi dat o altă doză de paraquat. Oricum era destul de greu să fie salvată și în starea în care se afla acum, având o cantitate de otravă aproape letală în organism. Peter dorea ca lucrurile să se desfășoare mai repede, astfel încât Michael să fie îndepărtat de ea, dar nu avea ce altceva să facă decât să aștepte. Minutele treceau îngrozitor de greu în timp ce Maggie dormea. Era curios să afle de când începuse să o otrăvească. Putea fi vorba despre ani, dacă Bill avea dreptate. În timp ce stătea lângă fratele lui, făcea tot ce-i stătea în putință să-și înfrâneze orice impuls. Ar fi vrut să-l înșface și să-l izbească de perete. În schimb, fu nevoit să se poarte cât mai normal când ieșiră pe hol ca să-și dezmorțească picioarele. Părea cea mai lungă zi din viața lui Peter. Îi telefonă lui Bill din toaleta bărbaților și-i spuse că nu se întâmplase nimic deosebit până atunci. Trebuiau să aștepte rezultatele până a doua zi. Peter îi spuse lui Michael că nu voia să-l lase singur în acea noapte, iar Michael îi mulțumi recunoscător. Și în tot acest timp, Maggie dormise. Peter ieșea din cameră doar atunci când și Michael o făcea. Și nu-l scăpă

nici o secundă din vedere.

Jack Nelson primi primul raport la ora șase dimineața. Acesta confirma rezultatul celui pe care Peter i-l dăduse cu o zi înainte. Lui Maggie îi fuseseră administrate cantități potențial letale din erbicidul paraquat. Rezultatul era identic cu cel al lui Peter, fiind la fel de exact și de detaliat.

Pe la miezul zilei, Jack primi telefonic cel de-al doilea raport. Substanța din cele două sticle fără etichete găsite în magazia din grădiniță era tot paraquat. Se presupunea că fusese cumpărat din afara țării, probabil din Canada, din moment ce aspectul substanței nu îndeplinea normele din Statele Unite. Amprentele de pe cele două sticle erau aceleași cu cele prezente în dormitorul lui Maggie și al lui Michael. Pe perie și pe laptop găsiseră amprentele lui Maggie, în timp ce amprentele lui Michael fuseseră descoperite pe aparatul lui electric de bărbierit și pe câteva obiecte de pe biroul lui, ceea ce confirma singurele amprente găsite pe cele două sticle cu paraquat. Iar pe acestea erau doar amprentele lui Michael. Doar ale lui și ale nimănui altcuiva.

După primirea rezultatelor prin telefon, lui Jack i se făcu rău în timp ce punea receptorul în furcă. Michael era prietenul lui. Și-ar fi pus și viața la bătaie pentru el. Ar fi dorit ca acuzațiile împotriva lui să fie eronate. Dar poate că totuși cineva voia să-i facă rău sau era o neînțelegere teribilă sau, pur și simplu, un accident nefericit. Dar dovezile erau mult prea evidente. Maggie fusese otrăvită, iar amprentele soțului ei se aflau pe sticlele care conțineau substanța letală.

Jack își luă pălăria și ieși din birou. Îl rugă pe unul dintre adjuncții săi să vină cu el și luară și doi polițiști de patrulă care să-i însoțească într-o mașină separată.

— Încotro mergem, șefule?

Adjunctul nu-l mai văzuse niciodată atât de tulburat. Jack

Nelson se simțea nu doar trădat, ci și îndurerat.

— La spital, răspunse el încruntându-se.

Presupuse că avea să-l găsească acolo pe Michael. Pur și simplu spera că nu era prea târziu ca Maggie să poată fi salvată. Știa că cei de la spital se străduiseră încă de ieri să-i curețe organismul de otravă.

Cei patru bărbați intrară în spital și luară împreună liftul. Jack știa numărul camerei lui Maggie, și îl luă cu el pe adjunctul său, lăsându-i pe ceilalți doi ofițeri în hol. Michael se arătă surprins când văzu că Jack intră în rezervă. Se ridică din colțul unde stătea împreună cu Peter și se duse direct către prietenul său în uniformă. Presupuse că acesta venise ca să-i ofere sprijinul. Dar chipul lui Jack nu exprima decât durere, iar Peter încremeni dându-și seama ce avea să urmeze.

— Mulțumesc mult că ai venit, spuse Michael cu un zâmbet cald, încercând să-l facă pe Jack să se calmeze.

Observase că acesta nu se simțea în largul lui în camera de spital. Maggie dormea, iar o asistentă stătea lângă patul ei. Michael nu știa, dar datorită lui Jack asistenta se afla acolo. Maggie nu se mai trezise de foarte multe ore, iar respirația ei era încă greoaie.

Și până ca Michael să mai spună vreun cuvânt, Peter îl văzu pe Jack luând o atitudine impunătoare, iar când vorbi o făcu pe un ton serios, dar cu privirea plină de regret. Nu mai fusese niciodată pus într-o astfel de situație, detestând faptul că era nevoit să facă asta.

— Michael McDowell, zise șeful poliției cu glasul aproape sugrumat, dispun arestarea ta în legătură cu suspiciunea de otrăvire și tentativă de omor a soției tale. Ai dreptul să nu spui nimic...

Și continuă să-i înșire drepturile Miranda, iar Michael, pur și simplu, se uită la el și izbucni în râs.

— Asta-i cumva o glumă? întrebă el extrem de amuzat.

Nu părea deloc tulburat de situație. Nici măcar nervos, îngrijorat sau șocat. Era cea mai inocentă persoană din lume.

— Nu, nu este, spuse șeful poliției, stând în continuare în camera lui Maggie. Ea nici nu se mișcă. Poți veni cu mine de bunăvoie sau te putem scoate cu cătușe, continuă el, atingând perechea de cătușe agățată de cureaua lui. De ani de zile nu le mai folosise. Totul depinde de tine.

— Ăsta-i cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată. Eu sunt doctorul lui Maggie, sunt soțul ei. N-am cum s-o otrăvesc.

— Raportul toxicologic confirmă exact contrariul, spuse Jack încet, sperând totuși să nu fie adevărat. Tonul cu care i se adresă lui Michael era unul oficial, dar nu putea să-și suprime în totalitate emoțiile.

— Cine a cerut aceste rapoarte? întrebă Michael simțindu-se acuzat pe nedrept.

— Eu, răspunse Peter, iar Michael se întoarse și-și privi încruntat fratele.

— Chiar ai făcut asta, nu-i așa? îl acuză Michael. Observă că Peter nu era deloc surprins. Părea nefericit, dar ușurat. Te-ai îndrăgostit de ea, nu? strigă Michael. Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

— Cum ai putut să-i faci ei asta? îl întrebă Peter cu tristețe, în timp ce Michael literalmente mârâi la el, iar Jack interveni luându-l de braț.

— Michael, hai să mergem.

Adjunctul interveni și îi puse cătușele, iar Michael îi aruncă o privire plină de ură.

— Nu puteți să-mi faceți asta tocmai mie! se revoltă Michael.

— Sunteți arestat, îi spuse adjunctul, părând rușinat, și îl

scoase pe Michael din salon.

Înainte de a pleca, șeful poliției se opri să vorbească o secundă cu Peter:

— Sper să supraviețuiască, spuse încet.

Vorbise cu administratorul spitalului înainte să vină și, cu toate că nu era foarte încrezător, îl asigurase că făceau tot ce puteau. Încercaseră cu frenezie să descopere tratamente care să neutralizeze efectele otrăvii pe care i-o dăduse Michael. Dar nu exista nici unul. Tot ce mai puteau face pentru moment era să îi curețe organismul și să spere că organele ei vitale nu fuseseră afectate.

După ce șeful poliției părăsi încăperea, o echipă de medici intră în salon. Se apucară imediat să o consulte pe Maggie, în timp ce Peter se duse să-l sune pe Bill ca să-i spună că tatăl lui fusese arestat și că erau nevoiți să o anunțe pe Lisa. Ea nu știa nimic din ceea ce se întâmpla. Peter era nerăbdător să-i spună înainte să afle de la altcineva. Știa că întâmplarea avea să apară la știri. Iar pentru comunitatea locală, povestea avea să fie senzațională.

Bill dorea să-și vadă și el mama. Ea nu se trezi când Michael fu arestat. Dacă avea să se recupereze, erau nevoiți să-i spună și ei. Îi așteptau niște zile foarte grele.

Peter așteptă în hol sosirea lui Bill. Acesta ajunse după vreo douăzeci de minute, și intrară împreună în rezerva lui Maggie. De data asta avea ochii deschiși și era însoțită de doi doctori și de o asistentă. Își privi fiul extrem de surprinsă.

— Ce cauți aici? întrebă ea aproape în șoaptă.

— Am venit să te văd, mamă, răspunse Bill cu grijă. Nu voia să o alarmeze sau s-o facă să-i fie și mai rău.

— Te-ai văzut cu tatăl tău?

Bill scutură din cap. Împreună cu Peter hotărâseră să nu-i spună încă. Era mult prea bolnavă ca să-i poată da veștile

îngrozitoare. Trebuiau să se eschiveze când întreba de Michael. Dar acum că era trează din nou, părea mult mai vigilentă. Organismul ei începea să se curețe de toxine, lucru care însemna că nu-i mai administrase de ceva timp nici un strop de otravă și că, până acum, supraviețuise ultimei doze.

Maggie îi zâmbi lui Peter.

— Unde e Michael? întrebă ea.

— A plecat de ceva timp, răspunse el cu grijă.

Nu-i spuse că plecase încătușat. Dar ea păru oricum ușurată să-l vadă pe Bill, fără a fi nevoită să se confrunte cu ostilitatea dintre el și tatăl acestuia. Era încântată că Michael nu era acolo, cel puțin pentru câteva momente, astfel încât să se poată bucura pe deplin de prezența fiului ei. Unul dintre doctori tocmai îi spusese că starea ei era ceva mai bună, dar, văzându-și fiul, ea își închipui că de fapt era mult mai bolnavă.

— Tatăl tău te-a rugat să vii? îl întrebă ea pe Bill și îi luă mâna între palmele sale.

— Nu. Eu am decis că e momentul să vin să te văd. Nu m-a sunat.

Bill se gândi că astfel nu avea cum s-o facă să bănuiască ceva. Apoi cei doi doctori părăsiră încăperea, promițând să se întoarcă în curând, iar asistenta se așeză discretă într-un colț. Fusese martoră la ce se întâmplase în acea după-amiază și încă era uimită de arestarea lui Michael.

Bill se așeză lângă mama lui abținându-se să nu plângă și sperând că-l opriseră la timp pe tatăl lui. Era recunoscător că ea era în viață și putea să-i fie alături.

Vorbiră preț de câteva minute. O sărută pe obraz și îi promise că va veni s-o vadă din nou. Apoi plecă împreună cu Peter ca s-o aștepte pe Lisa să se întoarcă de la școală. Pru plecase. Încă era șocată de percheziția poliției la care fusese martoră cu o zi în urmă.

În timp ce Peter și Bill intrară în casă, Jack Nelson stătea devastat în biroul său. Pierduse un prieten în acea zi, Bill și Lisa aproape își pierduseră mama, și încă exista posibilitatea s-o piardă, iar Maggie își pierduse soțul și nici măcar nu știa încă asta. Pentru fiecare dintre ei era o zi incredibil de dureroasă. Și abia începeau să descopere cum se ajunsese în acea situație.

Capitolul 15

După ce plecară Bill și Peter, doi doctori intrară în salon s-o consulte pe Maggie. Veniseră tocmai din Boston, ambii fiind experți în toxicologie, și se declarară mulțumiți de măsurile care fuseseră luate. Administratorul spitalului le ceruse să vină pentru o consultație, dat fiind cazul neobișnuit cu care se confruntau. Nu avuseseră niciodată parte de așa ceva în Ware.

Echipa medicală desemnată să se ocupe de Maggie avea mare grijă de ea. Îi făcuseră tot felul de analize de sânge, teste cutanate, radiografii, scanări. Îi mai scăzuse febra. Și în acea noapte, destul de târziu, respirația ei se îmbunătățise, dar de fiecare dată când se trezea, nu-și putea da seama unde era Michael. Nu-l văzuse toată după-amiaza și nici nu-i răspundea la telefon, lucru care nu se mai întâmplase niciodată. Dar îndată după ce încerca să afle ce era cu el, fiind foarte slăbită, adormea la loc.

Destul de târziu în acea noapte, un medic din Boston, specialist în toxicologie, veni cu elicopterul și îi explică răbdător că fusese otrăvită. La început, Maggie nu înțelese. Cu toate că era amețită, reuși, totuși, să audă ce i se spunea, și îi adresă câteva întrebări. Cum ajunsese să fie otrăvită în spital? Fusese un accident? Cum se putuse întâmpla așa ceva? Michael știa toate lucrurile astea? I se spuse că nu era vorba despre un accident și nimeni nu-i oferi alte detalii, iar ea era oricum prea slăbită ca să-i poată convinge să facă asta.

Continuară să-i administreze fluide intravenos, și auzi doi

doctori pomenind ceva de dializă la primele simptome de cedare a rinichilor, lucru care până atunci nu-l făcuseră. Avură grijă să aibă masca de oxigen pentru a o ajuta la respirație. Inima ei era monitorizată îndeaproape, iar cea mai mare îngrijorare a lor era legată de plămânii ei. Era confuză și speriată de tot ceea ce aflase de la ei, și se simțea rău de la toate acele fluide, dar culoare pielii arăta mai bine ca niciodată în ultimele zile. Stătea întinsă în pat în acea noapte, epuizată, chinuindu-se să înțeleagă ce se întâmplă cu ea, copleșită de acele lucruri. În cele din urmă, adormi la loc.

După ce Peter și Bill plecară de la spital, Peter își lăsă camioneta în parcarea din fața casei fratelui său. Când se uită către casă, se simți copleșit de tristețe. Nu dorea să se confrunte cu Lisa. Era una dintre cele mai grele nopți din viața lui, și altele mult mai grele aveau să vină. Nici Bill nu era prea încântat de ceea ce avea să urmeze. De-a lungul anilor, nu reușise niciodată să se înțeleagă cu sora lui. Întotdeauna îl blamase pentru că se împotrivise tatălui lor, iar o dată îi spusese că era un frate foarte rău. Aproape că nu mai avusese nici un contact cu ea de vreo doi ani și păstrase legătura doar cu mama lui.

Lisa era în camera ei, când Bill și Peter intrară în casă. Ieși pe palier de îndată ce îi auzi. Păru extrem de șocată să-și vadă fratele. Crezu că mama lor era pe moarte sau că murise deja.

— Mama? întrebă ea, albindu-se la față, în timp ce îi privea pe cei doi.

Peter căută să o liniștească:

— Momentan e OK.

Nu era surprinsă să nu-și vadă tatăl, din moment ce mai mult ca sigur se afla cu mama ei la spital. Era doar un pic supărată, căci nu-i răspunsese la telefon întreaga după-amiază. Pentru ea acesta era singurul lucru neobișnuit din acea zi.

— Atunci ce cauți aici? îl întrebă ea pe fratele său.

— Mama e destul de bolnavă, încercă el să-i răspundă. M-am gândit că ar trebui să mă întorc acasă. Lisa dădu din cap aprobator și coborî în picioarele goale. Tatăl ei o pregătise de multă vreme pentru acel moment nefericit. Știa, și știuse dintotdeauna, că avea să fie groaznic, dar într-o oarecare măsură era pregătită. Chiar destul de recent, tatăl ei îi împărtășise faptul că mama ei nu se simțea deloc bine. Lucru care o întristase, dar nu o surprinsese sau speriase.

— Și cum se simte? îi întrebă ea pe amândoi după ce coborî.

În timp ce-și făcuse temele, pregătise un platou cu carne de pui, pentru tatăl ei, și niște salată de cartofi.

— Sperăm că se va simți mai bine acum, spuse Peter încercând să pară liniștit.

Se așeză și o invită și pe ea să se așeze. Bill se uită destul de încordat prin încăpere. Își dorise foarte mult să se întoarcă acasă, dar acum se simțea la fel de rău precum se temuse. De fapt, mult mai rău.

— Trebuie să vorbim cu tine, Lisa. Nu va fi ușor pentru nici unul dintre noi, dar mai mult ca sigur vor apărea articole în ziarul de mâine. E posibil chiar ca reporterii să vină aici, încercă Peter să-i explice.

— De ce? întrebă Lisa derutată.

— S-au întâmplat niște lucruri nu tocmai bune, sau cel puțin noi așa credem.

Trase adânc aer în piept, încercând să fie cât mai coerent. Atunci când venise să locuiască aici, nu-și închipuise nici un moment că avea să fie pus în situația de a-i spune fiicei fratelui său asemenea vești, sau să descopere un complot precum cel pe care i-l prezentase nepotul lui. Lucrurile astea se întâmplau, poate, doar în cărți. Dar nimeni nu mai putea nega acum realitatea.

— Despre ce vorbești? De ce vor să vină reporterii aici? Cineva vrea să-i facă rău lui tati?

Nu putea să creadă altceva decât că tatăl ei era nevinovat și victima unei înșelăciuni. O manipulase îndeajuns încât să-l considere întotdeauna ca fiind un om bun.

— Nu. Nimeni nu încearcă să-i facă rău tatălui tău.

Peter îi răspunse cu grijă, străduindu-se să-și găsească cuvintele potrivite, care aveau s-o marcheze pe nepoata sa pentru tot restul vieții. Era un moment pe care nici unul dintre ei nu îl vor uita vreodată. Bill îi privi abia ținându-și firea.

— Cineva a otrăvit-o pe mama ta. Nu suntem siguri cum sau de ce a făcut-o, dar este o infracțiune foarte serioasă.

Lisa se arătă șocată. El era sigur de ce și cum anume o făcuse, dar nu voia încă să-i spună. Voia să-i comunice aceste lucruri puțin câte puțin. Avea doar șaisprezece ani.

— Cine a încercat s-o omoare? se panică imediat Lisa.

— Noi așa credem, răspunse Peter, în timp ce se aplecă spre ea și îi atinse mâna. Voia doar să stabilească un soi de contact înainte de a continua să-i ofere și alte explicații.

— Și au aflat cine a făcut-o? întrebă ea foarte îngrijorată, iar Peter încuviință din cap.

Și pentru el era o situație care-i provoca o neliniște puternică. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să rănească inima unui copil de vârsta ei, căci tot un copil era, în ciuda felului în care o manipulase tatăl ei să-și asume responsabilitatea unui adult față de mama ei.

— Tatăl tău a fost arestat, continuă Peter, măsurându-și cuvintele. E la închisoare. Va avea loc o investigație, și vom afla mai multe în zilele următoare. Dar pentru moment, tatăl tău este principalul suspect. În situația dată, este singurul care ar fi putut să aibă acces la mama ta în felul acesta.

Cu excepția Lisei, lucru care era absurd, bineînțeles. Nu

avea nici un motiv să-și otrăvească mama. Nici măcar n-ar fi știut cum s-o facă, date fiind metodele sofisticate folosite de Michael care, din punct de vedere psihologic, își asigurase condițiile preliminare ale acțiunilor sale.

— Tăticul meu? strigă Lisa și se năpusti de pe canapea spre fratele ei, fără a mai aștepta să vadă ce avea de spus Peter.

— Tu ai făcut asta, nu-i așa? îl acuză ea, lovindu-l pe fratele ei cu pumnii în piept și încercând să-l nimerească și în cap.

Bill o apucă ușor de încheieturi și îi ținu brațele întinse în sus. Era mică de statură ca și mama ei, iar Bill era un bărbat tânăr puternic, cu toate că avea lacrimi în ochi în timp ce o ținea de mâini.

— Nu, nu eu am făcut-o. Tata a făcut-o. Ani de zile l-am bănuit. Era sincer cu ea. I-ar fi împărtășit mai demult acele bănuieli, dar era mult prea mică. Era cu șase ani mai tânără decât el, ceea ce însemna destul de mult la vârsta lor. Lisa, vrea s-o omoare pentru banii bunicului.

— Lui tati nu-i pasă de bani! țipă Lisa la el. Chiar el mi-a zis asta când a murit bunicul. Mi-a zis că sunt banii mamei, nu ai lui.

— Atunci a otrăvit-o fără nici un motiv sau te-a mințit pe tine, spuse Bill simțindu-se mizerabil, ferindu-se în continuare de pumnii surorii lui care încerca să-l lovească. Își dorea să-l doară la fel de rău pe cât o durea pe ea. E un om bolnav.

— Nu, nu este! zbieră ea. Îl urăști. Mereu l-ai urât. Ești gelos pe el că e de zece ori mai bărbat decât vei fi tu vreodată. Ești un nimic! țipă ea. Nimeni nu te va crede niciodată. Toată lumea din Ware știe că e un sfânt, cu excepția ta!

Scuipă toate acele cuvinte către fratele ei, în timp ce el scutură din cap.

— A încercat s-o omoare pe mama. O face de ani de zile, convingând-o că e bolnavă, slăbindu-i puterile și dându-i

pastile. A drogat-o tot timpul cu tot felul de medicamente, încât nici n-a mai reușit să se dea jos din pat.

— E bolnavă! țipă Lisa.

— Nu, nu este. E ceea ce a dorit să creadă ea, să credem noi toți, de altfel, ca după ce o omora, toată lumea să știe că în toți acești ani ea a fost pe moarte.

Era un scenariu inteligent, care-i convinsese pe toți, cu excepția lui Bill.

— Tati n-ar încerca s-o omoare! continuă ea să țipe, apoi, răsuflând din greu și foarte panicată, se întoarse către Peter. Nu-l putem lăsa pe tati la închisoare. Vreau să-l văd.

— Pentru moment, nu poți face asta, zise Peter cu privirea îndurerată. Urmează să fie pus sub acuzație. Va avea nevoie de un avocat. Situația este foarte serioasă, adăugă Peter.

— Poliția nu va crede asta, spuse Lisa foarte furioasă. Îi vor da drumul mâine. Jack e cel mai bun prieten al lui!

Mintea ei era cuprinsă de un vârtej de gânduri, iar pentru o clipă Peter avu impresia că ea urma să cadă din picioare. Întreg castelul de cărți de joc care reprezenta viața ei, cu toată siguranța și stabilitatea ei, fu spulberat de acele vești. Mama ei care era de mulți ani pe moarte era acum mult mai aproape de această tragedie, iar tatăl care îi dedicase întreaga viață se afla în închisoare sub acuzația de tentativă de omor. Toate aceste lucruri erau mult prea copleșitoare pentru ea.

— Trebuie să așteptăm să vedem ce se întâmplă în urma investigației, zise Peter cu seriozitate, cu toate că știa unde avea să se ajungă, date fiind rapoartele toxicologice.

— Nu-l putem elibera din închisoare? întrebă Lisa disperată.

— Pentru moment, nu, îi răspunse Peter încercând să o liniștească, cu toate că știa că nu avea nici o șansă să facă asta, în cazul în care suspiciunile aveau să fie dovedite ca adevărate,

și până atunci chiar așa fuseseră.

Lisa se întoarse către fratele ei și-l privi cu ură.

— Nu te voi ierta niciodată pentru asta. A fost doar ideea ta, ca să-i faci rău lui tati.

Bill doar scutură din cap. Știa că nu aveau nici o șansă s-o convingă. Chiar dacă tatăl lor ar fi fost condamnat, tot ar fi crezut că era un sfânt. Iar toți oamenii din Ware ar fi crezut asta. Era greu de crezut că un juriu ar fi putut să-l condamne în acest oraș – fără nici o îndoială, dovezile trebuiau să fie incontestabile.

— Lisa, știu că sunt niște vești groaznice, afirmă Peter cu înțelegere. Nici pentru noi nu e ușor. Și va fi greu să trecem prin asta. Mai ales pentru mama ta.

— Până și tu l-ai urât, îl acuză ea. N-ai mai vorbit cu el timp de cincisprezece ani. Ești exact ca el! Arătă spre fratele ei. Amândoi i-ați înscenat asta ca să vă descotorosiți de el. Poate că voi vreți banii. Știu sigur că el n-ar face așa ceva.

— Lisa, nu e vorba despre bani, zise Peter cu fermitate. E vorba despre o infracțiune care a fost comisă și care aproape a omorât-o pe mama ta, și încă există această posibilitate.

Dar ea îi era loială tatălui ei, nu mamei care fusese invalidă toată viața. Tatăl ei avusese grijă și de asta, și o manipulase pe biata copilă, făcând-o să-l venereze într-un mod irațional. Era păpușa adorabilă a tatălui ei, micul roboțel pe care îl construise ca să-i satisfacă nevoile și s-o înlocuiască pe mama ei după moartea acesteia. Îi distrusese relația normală cu mama ei, tratând-o pe Maggie ca pe o ființă lipsită de importanță, pentru a-și întări relația cu fiica lui. Era o situație îngrozitoare. Pur și simplu se jucase cu mintea propriei fiice.

— Mama oricum o să moară. Tati a ținut-o în viață până acum. E norocoasă, a trăit atât de mult datorită lui.

Amândoi știau că nu mai avea nici un rost s-o contrazică.

Era sub influența profundă a manipulării tatălui ei. Vocea din capul ei era a lui. Ar fi fost mult mai afectată de posibila condamnare a tatălui ei decât de moartea mamei. Michael o pregătise pentru asta.

Peter îi spuse apoi că el și Bill aveau să rămână peste noapte, ca să nu stea singură, iar ea izbucni în lacrimi.

— N-am nevoie de voi! țipă ea. Îmi vreau tatăl înapoi. Vreau să-l scoateți din închisoare. Sări către Peter și-l lovi în piept, iar apoi se întoarse și alergă pe scări, trântind ușa de la camera ei. Peter se simțea foarte rău după toate acestea. Și nici Bill nu arăta mai bine, în timp ce se așeza deznădăjduit pe canapea.

— Am știut că va reacționa așa, îi spuse el unchiului său. El a făcut-o să fie astfel. Mereu i-a sucit mințile. Nu-i pasă de altcineva decât de el. Chiar crede că e nevinovat.

— Așa am crezut și eu la început, admise Peter. Am crezut că ești nebun. Își va reveni ea, mai ales când mama ta se va întoarce acasă și se va simți mai bine. Lisa va înțelege adevărul, în cele din urmă, își exprimă Peter speranța.

Era o fată deșteaptă. Și nu avea altă opțiune decât să accepte adevărul despre tatăl ei.

— Nu cred că-și va mai reveni vreodată, afirmă Bill, părând descurajat. Dintotdeauna m-a urât, pentru că l-am făcut mereu mincinos în față. Ar minți în legătură cu orice. E atât de priceput, încât rareori poate fi prins. Dar uneori îi mai scapă câte ceva. Învârte totul doar cum vrea el, apoi îi convinge și pe ceilalți.

Era portretul unui adevărat sociopat, genul de om îndeajuns de bolnav să-și otrăvească soția și să o manipuleze și pe fiica sa. Și Dumnezeu știe ce le făcuse și oamenilor în vârstă de care avusese grijă. Asta rămânea de văzut. Peter avea îndoieli mari și în legătură cu asta.

Se simți ca un intrus când se întinse pe canapeaua fratelui

său în acea seară. Nu voia să doarmă în camera lui Maggie și a lui Michael. Se duse la lac să-și ia câteva haine curate și bagajul lui Bill, și se întoarse după vreo oră, întinzându-se înapoi pe canapea. Nici unul din ei nu mâncase nimic în acea seară, iar Lisa nu mai ieși din camera ei. Peter îi bătu de câteva ori în ușă ca să se asigure că era bine. O auzi plângând, iar ea îi spuse s-o lase în pace. Îi era teamă să nu facă vreun gest de disperare, în onoarea tatălui ei. Bill se duse la culcare în fosta lui cameră, în ciuda faptului că, simpla sa prezență acolo îi provoca o sumedenie de amintiri neplăcute. Faptul că-și oprise tatăl nu era un lucru mai puțin dureros. Știind că tocmai el făcuse un asemenea lucru îngrozitor dovedea că avusese dreptate, dar îi reamintea de copilăria sa chinuită, de certurile cu tatăl său și de sentimentul pe care-l avusese dintotdeauna că, într-un fel, mama lui era abuzată. Îi durea faptul că mereu fusese mințit.

Se lăsă liniștea în acea seară, cu toate că nici unul dintre ei nu reuși să doarmă cum trebuie. A doua zi Peter le pregăti micul dejun. Lisa nu scoase nici un cuvânt la masă, jucându-se cu cerealele din farfurie, și nu mâncă nimic, evitându-le privirile, apoi plecă la școală. În acea dimineață, găsiră ziarul pe verandă, iar arestarea lui Michael era pe prima pagină. Peter își făcea griji pentru Lisa, dar ea voia neapărat să meargă la școală. Îi zise că oricum nimeni nu va crede acele lucruri despre tatăl ei. Apoi plecă fără să-și ia la revedere.

La scurt timp după asta, Pru Walker veni pentru curățenie, și fu uimită când îi găsi pe Bill și pe Peter înăuntru. Oricum fusese consternată de percheziția poliției din urmă cu două zile, dar acum era și mai confuză găsindu-i pe cei doi acolo. Iar în clipa în care îl văzu pe Bill, deveni și mai îngrijorată pentru Maggie.

— Cum se simte? îl întrebă pe Peter cu discreție.

Credea că, mai mult ca sigur, el îi putea oferi mai multe

informații.

— La fel ca ieri. O voi vizita în scurt timp. Sper că se simte mai bine astăzi.

Și Pru spera același lucru. Citise ziarul și aflase că Michael fusese arestat pentru tentativă de omor. Nu-i venea să creadă. Mai mult ca sigur povestea nu era adevărată. Și repetă asta în timp ce așeză vasele în chiuvetă.

— Nu un om ca el, murmură ea, și nici Peter, nici Bill nu-i răspunseră. Trebuie să fie o greșeală.

Bill se duse sus. Avea de răspuns la niște e-mailuri, iar Peter se îmbrăcă să plece la spital. Nu-și putea da seama ce avea să mai descopere în acea zi, dar cel puțin Michael nu mai era acolo. Și, jumătate de oră mai târziu, Peter păși copleșit de teamă în salonul lui Maggie. Fu încântat s-o vadă stând în capul oaselor în pat. Arăta slăbită, dar era trează. Părea că starea ei se îmbunătățise, cu toate că medicul care avea grijă de cazul ei îi mărturisise că încă nu ieșise la liman. Voia să-i spună de arestarea lui Michael, dar nu înainte de a o simți îndeajuns de puternică să facă față acelor vești. Asistenta părăsi încăperea când Peter ajunse, și îl rugă s-o anunțe când pleca. Tensiunea și vigilența din jurul lui Maggie se mai domoliseră, lucru pe care Peter îl consideră îmbucurător.

— Peter, ce se întâmplă? îl întrebă Maggie aproape tânguindu-se, cu o privire panicată.

Tot ceea ce îi spuseseră, cum că fusese otrăvită, îi provocase confuzie. Nu putea înțelege. Iar Michael nu era de găsit. Și pentru că nimeni nu-i arătase ziarul din acea dimineață, nu avea nici cea mai mică idee. Peter se bucura că nu aflase. Îi era teamă ca reacția ei să nu fie la fel de vehementă ca a Lisei, din seara precedentă.

Peter se așeză pe scaunul de pe care se ridicase asistenta, lângă Maggie, încercând să-și dea seama de unde să înceapă.

Pentru a doua oară în două zile, știa că avea să frângă inima unei persoane și să-i tulbure existența. Putea să-și dea seama, pur și simplu, privind-o pe Maggie că era într-o stare precară și că era mult prea devreme să-i spună adevărul despre Michael. Nu era suficient de puternică. Fiecare lucru trebuia făcut la timpul său.

— Au descoperit în organismul tău o otravă, îi răspunse el, privind-o cu tristețe. Fac tot ce pot ca să-i neutralizeze efectele.

Medicii îi spuseseră același lucru și cu o noapte înainte, așa că nu fu surprinsă, cu toate că nu înțelegea pe deplin. Nimeni nu putea înțelege încă.

— Nu-și dau seama de cât timp se află în organismul tău sau cum ai luat contact cu ea. Cel mai probabil, ți-a fost pusă în mâncare, afirmă el cu solemnitate.

Doctorul toxicolog îi explicase că probabil îi fusese administrată câte o picătură sau două în mod regulat și continuu. Mai mult de-atât ar fi omorât-o imediat sau cel mult în câteva zile. În timp ce Peter o privea, constată că nu-i mai tremurau mâinile și realiză că simptomele bolii Parkinson erau mult mai puțin evidente acum, pe măsură ce se recupera lent în urma efectelor otrăvirii.

Dar singurul lucru cert era acela că nu fusese un accident. Toată lumea era de acord cu asta. Anumite teste erau în proces de derulare pentru a se putea decide dacă chiar avea Parkinson. Medicul toxicolog considerase simptomele ei ca fiind, mai degrabă, cauzate de otravă decât de boală.

Tot ceea ce se întâmpla o speria foarte tare pe Maggie, și era de înțeles, doar că dispariția lui Michael o îngrozea și mai mult. Fusese, ani de zile, dependentă de el.

— Unde e Michael? insistă ea, din nou, făcând ochii mari. Nu putea face față situației fără el. El știe toate aceste lucruri?

Și de ce nu îi explicase asta și ei? Era singurul doctor în care

avea încredere totală. Peter evită să-i răspundă la întrebare.

— Nu-i aici, zise vag, iar Maggie păru și mai îngrozită în timp ce-și sprijini capul pe perna din spatele ei. Era protectorul și salvatorul ei, cel care o ținuse în viață în toți acei ani. Îi trecu prin minte un lucru și mai alarmant:

— A fost și el otrăvit?

Poate că era bolnav sau mai rău. Îl privi pe Peter, iar acesta scutură din cap.

— Poliția încearcă să descopere cum anume s-a întâmplat, afirmă Peter, fără a mai da și alte explicații. Era evident pentru el că până și vizita lui o extenuase.

Doctorii nu aveau nici cea mai mică idee cât timp avea să dureze până când organismul ei va elimina complet otrava, după ce fusese otrăvită o perioadă îndelungată, în mod regulat. Dar erau de acord cu fiul ei. Nu se îmbolnăvise în urma unei singure intoxicări; nici nu se întâmpla de puțină vreme. Simptomele ei neurologice sugerau că fusese intoxicată o perioadă foarte lungă. De altfel, o și întrebaseră ce fel de medicamente lua în mod regulat, dar nu știuse ce să le răspundă. Le spusese să discute cu Michael, cu toate că știa că îi dăduse deseori pastile pentru somn și tranchilizante pentru sistemul nervos, și alte câteva medicamente, dar nu știa ce era cu ele. Paraquat-ul împreună cu restul de medicamente putea fi combinația care o țintuise la pat, timp de ani de zile, și care îi deteriorase starea de sănătate. Documentele medicale de la accidentul de patinaj fuseseră aduse din arhivă pentru a fi comparate cu simptomele pe care le avea acum și pe care le avusese de-a lungul anilor. Câteva dintre ele puteau fi corelate cu faptul că se lovise la cap și fusese în comă, cu excepția piciorului ei înțepenit și a durerilor de cap pe care le avusese în primul an, dar niciodată după aceea.

— Unde e Michael? De ce nu e aici? întrebă ea, începând să

plângă.

Avea nevoie să știe, iar Peter își dădu seama că nu mai putea să evite la nesfârșit răspunsul la întrebarea ei.

Încă nu voia să-i spună că Michael era arestat. Nu se simțea îndeajuns de bine încât să afle că propriul soț încerca de mulți ani s-o omoare. Ca și Bill, nu mai credea că Michael făcuse asta doar după ce ea moștenise banii de la tatăl ei. Cu siguranță, se pregătise pentru asta cu mult timp înainte, distrugând-o atât psihic, cât și fizic, ca s-o poată controla, exact cum îi spusese Bill. Și probabil intenționase s-o ucidă de îndată ce moștenise banii tatălui ei. Fuseseun plan de lungă durată, Peter era sigur de asta. Nu era altceva decât un monstru, după cum el știuse încă din copilărie și după cum fiul lui Michael descoperise mai târziu. Peter chiar crezuse că se schimbase. Că era un om diferit. Dar nu era, și cu siguranță devenise mult mai rău.

Respirația lui Maggie deveni din ce în ce mai neregulată, pe măsură ce se agită, întrebându-se unde e Michael. O asistentă intră în salon și îi puse înapoi masca de oxigen, somându-l din priviri pe Peter. Era evident că nu aveau cum să reușească să-i spună de arestarea lui Michael.

Ațipi pentru o vreme, apoi Bill intră în cameră, în timp ce Peter încă era acolo, stând liniștit pe scaun.

La câteva minute după sosirea lui Bill, Maggie deschise ochii.

— Bună, mamă. Te iubesc. Îi zâmbi cu blândețe.

— Și eu te iubesc, răspunse ea, suspinând, și îi strânse mâna. Strângerea ei fu puternică.

— Te-ai întâlnit cu tata? îi repetă întrebarea și lui Bill.

Bill scutură din cap.

— Nu trebuie decât să te faci bine. De ce nu încerci să te odihnești acum?

Ea închise ochii, iar Peter și Bill făcură schimb de priviri,

dar Maggie își deschise ochii din nou.

— Sunt îngrijorată pentru tatăl tău, îi spuse Maggie fiului ei, apoi se uită la Peter. Își dădea seama că cei doi știau ceva ce nu voiau ca ea să afle. E rănit?

Poate că se accidentase pe drum. Nimeni nu voia să-i spună.

— Mamă, te vei simți mult mai bine de acum încolo, îi promise Bill.

Iar dacă tatăl lui nu-i mai făcea rău, cu siguranță avea să se simtă mai bine, mai bine decât fusese de mulți ani. O slăbise mult ținând-o la pat, cu tot felul de medicamente, plus efectele adverse ale acestora, și o manipulase astfel încât să creadă că era bolnavă și fragilă. Numai acele pastile pe care i le administrase, timp de mulți ani, o slăbiseră și o făcuseră să se simtă ametită. Și pe lângă acestea, jocurile acelea psihologice și fricile pe care i le inoculase despre molipsire, accident și microbii care puteau s-o omoare oricând, și numeroasele comentarii despre „nervii ei slăbiți“. O izolase de lume, ca s-o poată controla, și utilizase tot felul de jocuri ale minții asupra copiilor lui, încărcând-o pe Lisa cu o responsabilitate și importanță pe care nu ar fi fost normal să le trăiască la vârsta ei, pentru a o slăbi pe mama ei și mai mult. Cu toate că și pe Bill încercase să-l controleze, nu reușise niciodată. Dorise deseori să-l distrugă și să-l pedepsească pentru că își dădea seama ce fel de om era și, până la urmă, Michael izbutise să-l alunge de-acasă și se străduise s-o convingă și pe Maggie că fiul lui era nebun. Maggie nu mai știa ce să creadă, dar privindu-l atunci pe Bill, văzu că era un bărbat puternic și sănătos.

— Vei rămâne? întrebă ea cu speranță.

— Voi rămâne o vreme.

Trimisese un e-mail celor de la școală în care le spusese că era nevoit să lipsească câteva săptămâni din cauza unei urgențe în familie. Ceruse ca toate proiectele să-i fie trimise în format

electronic. Era tot ceea ce putea să facă, cu toate că era pregătit să abandoneze semestrul școlar dacă va fi necesar. Mama lui era foarte importantă pentru el și nu avea nici o idee cât va dura să se recupereze. Nimeni nu știa.

Maggie se agita de fiecare dată când încerca să afle de la Bill și Peter ce se întâmplase cu Michael, și, într-un final, obosi atât de tare încât se liniști. Amândoi se simțeau vinovați că nu erau sinceri cu ea, și pentru că scuzele lor legate de absența lui Michael erau foarte vagi. În cele din urmă, Peter îi spuse că Michael era acasă cu Lisa, iar Maggie acceptă împăcată acest lucru. Nu reușea să-și dea seama când îl văzuse ultima oară. Chiar îi spuseră că avusese o urgență în acea dimineață – un pacient de-al lui făcuse atac de cord și trebuia să fie alături de acesta. Maggie acceptă la fel de bine și asta. Oricum, Peter nu avea nici o idee când va fi îndeajuns de întremată ca să-i poată spune că Michael era cercetat penal și reținut de poliție, și aproape să fie judecat pentru tentativă de omor.

Era destul de târziu în acea după-amiază, când Bill și Peter plecară din rezerva ei. Adormise în cele din urmă, destul de profund, ținându-și fiul de mână. Știau că îi așteaptă o seară grea cu Lisa, iar Jack Nelson le telefonase să le spună că reporterii bâzâiau ca muștele în jurul secției de poliție, și că era posibil să îi viziteze și pe ei acasă.

Șeful poliției îi telefonă lui Peter pe mobil, imediat ce părăsiră parcarea.

— Vreau ca mâine să discut atât cu tine, cât și cu nepotul tău, zise el cu asprime.

Nu mai avusese de ani de zile un caz care să-i dea atâta bătaie de cap. Michael era un om pentru care și-ar fi dat și viața. Încă spera că era vorba de un soi de greșeală, poate chiar un fel de otrăvire accidentală. Toată lumea din oraș știa cât de mult își iubise Michael soția. Era dovada de care toți puteau fi

siguri. Fusese întru totul dedicat lui Maggie.

Era a doua oară în cariera sa când Jack trebuia să rezolve o crimă din pasiune. Prima fusese a unui prieten care-și găsise soția în pat cu altcineva, după care îi împușcase pe amândoi, apoi pe el însuși. Fusese un moment groznic pentru Jack, și chiar el ajunsese primul la locul faptei. Pe atunci era un tânăr polițist și răspunsese la apelul unuia dintre vecini care auzise împușcăturile. Jack plânsese după aceea. Dar dacă de această dată era adevărat, ar fi fost și mai supărat, deoarece el și Michael erau foarte apropiați. Era vorba despre tentativă de omor, cu premeditare, cu un scenariu întreg al unei minți bolnave. Se ruga să găsească mai multe explicații, dar până atunci nu avea nici una.

Capitolul 16

Jack Nelson se afla în afara celulei lui Michael, din cadrul departamentului de poliție, înainte de a răsuci cheia și de a intra înăuntru. Aveau câteva astfel de celule în Ware, iar Jack îl ținea intenționat acolo, în loc să-l trimită la penitenciarul din Northampton. Era oricum nevoit să-l transfere acolo pentru proces, dar îl ținuse câteva zile în plus în Ware, astfel încât să apuce să discute cu Michael. Era dispus să facă tot ce îi stătea în putință să-l ajute. Cu siguranță avusese loc o greșeală teribilă.

Jack avea nevoie să discute cu Michael fără să-i alerteze pe ceilalți în legătură cu asta. Pur și simplu luă cheile de la celula acestuia în timpul mesei de prânz. Michael stătea pe pat, părând neafectat, și zâmbi când își văzu vechiul prieten. Jack părea mult mai stresat. Michael era incredibil de calm și netulburat, în ciuda ambianței depresive a celulei. Celulele din cadrul secției de poliție erau foarte vechi și sinistre, cu un veceu lângă pat.

— Îți mulțumesc că ai venit, îi zise el lui Jack, de parcă venise la cabinetul lui ca să stea de vorbă, lucru pe care Jack îl făcuse deseori. Alteori se întâlneau la restaurant pentru cină sau masa de prânz, în rarele ocazii în care Michael fusese dispus să o facă. De obicei preferase să rămână acasă cu Maggie în fiecare seară. E o situație incredibil de ridicolă, nu-i așa? îl întrebă Michael afișând un zâmbet trist, făcându-i loc lui Jack să se așeze pe pat.

— Asta sper și eu, zise Jack, simțindu-se mizerabil. Părea a fi

mult mai tulburat decât Michael. Stătuse toată noaptea treaz, încercând să găsească o explicație rațională pentru cele două rapoarte. Dumnezeule, chiar sper, repetă Jack. Ce crezi că s-a întâmplat? Discuția asta e neoficială, îl asigură el, simțind că merita să-l avertizeze, dar în cazul în care tu ai făcut-o, nu-mi spune, spune-i-o avocatului tău.

— N-am avocat. Și n-am făcut-o eu. Nu înțeleg ce naiba s-a întâmplat. Poate că e o eroare de laborator. Poate niște condiții chimice care alterează rezultatul. Maggie ia foarte multe medicamente. Deseori, o sumedenie de factori se întrepătrund și rezultă tot felul de reacții ciudate. Singurul lucru de care sunt sigur e că nu eu am otrăvit-o. O iubesc, afirmă Michael nevinovat, iar Jack îl bătu pe umăr.

Detesta situația în care se afla și și-ar fi dorit să-l poată ajuta. Michael nu merita să stea în închisoare. Era un tip extraordinar. Își petrecuse aproape toată viața ajutându-i pe oameni, iar Jack știa că Michael, pur și simplu, n-ar fi încercat niciodată să-și ucidă soția. Dar nu avea nici o explicație pentru erbicidul pe care-l găsiseră în magazie și pentru amprentele de pe sticle. Era un mister destul de greu de elucidat. Jack părea extrem de îngrijorat. Apoi Michael privi în sus, de parcă i-ar fi trecut prin minte un gând atât de groaznic, încât nici măcar nu-l putea verbaliza.

— Poate că fratele meu a încercat să-mi însceneze asta. Cu toate că e fratele meu, s-a comportat mizerabil cu mine când eram copii. Am crezut că s-a schimbat, după ce s-a reîntors aici. Dar poate că n-a făcut-o. Poate că din cauza asta s-a și întors, să se răzbune pe mine pentru testamentul părinților și pentru tot ce mi-au lăsat. Sau poate că a venit pentru Maggie. Michael păru trist și dezamăgit în timp ce rosti asta. Dintotdeauna a fost îndrăgostit de ea.

— Crezi că și ea e îndrăgostită de el? întrebă Jack. Un

triunghi amoros putea fi o explicație plauzibilă. Peter nu arăta îndrăgostit de Maggie când se întâlnise cu Jack în ziua precedentă. Dar Jack considera că poate Peter era îndeajuns de inteligent încât să-și ascundă sentimentele, și chiar Michael părea consternat de acuzația împotriva propriului frate.

— Poate că e îndrăgostită de Peter. Nu sunt eu cea mai captivantă persoană, zâmbi Michael cu sfială, și mereu el a fost acela mai arătos. Știu că în timpul liceului au avut o relație mai deosebită. Uneori femeile îi caută pe bărbații ca el și după ani de zile, pentru a aduce un strop de entuziasm în viețile lor, iar Maggie a avut destul timp liber. Petrecea foarte multe ore pe internet, și mă gândesc că poate au păstrat legătura prin e-mail, și ei mi-au înscenat asta. Poate că pentru ea și-a încheiat el căsnicia. Cu toate că sugera că soția și fratele lui îi înscenaseră fapta, părea a fi extrem de sincer, chiar crezând în această posibilitate, și părea vizibil supărat din cauza asta. Iar Bill întotdeauna a fost exact ca fratele meu. Sămânța rea. Am încercat să mă lupt și să-l ajut s-o ia pe drumul cel bun, dar n-am reușit niciodată. Exact ca și Peter, Bill a mințit toată viața.

Jack dădu din cap înțelegător. Știa că Michael avusese probleme cu fiul său, de mulți ani, și cu toate că fusese trist când plecase, se simțise și eliberat, căci își supăra constant familia, iar el și Michael se certau întruna. Deseori îi spusese aceste lucruri lui Jack.

— Sper să găsim destule probe pentru a-ți clarifica situația, afirmă Jack cu sinceritate. Nu-mi place să te știu închis. Zâmbi cu tristețe. Vreau să poți merge acasă, locul unde ar trebui să fie cineva ca tine.

Jack chiar credea că Michael era victima unui complot sinistru și era hotărât să afle adevărul. Poate că fratele lui Michael și fiul său conspiraseră împotriva lui. Credea sincer că Michael era tot o victimă, ca și Maggie. Era nevinovat. Iar Jack

nu-i dorea să ajungă la închisoare pentru o crimă pe care nu o comisese.

— Nu veți găsi vreo dovadă care să mă condamne. Pur și simplu nu există, îl asigură Michael.

Jack fu bucuros să audă asta și îl crezu. Era sigur că Michael spunea doar adevărul și era evident că nu înțelegea ce se întâmplase, ca și Jack, de altfel. Cunoscându-l pe Michael, cele două sticle cu otravă și raportul toxicologic pur și simplu nu aveau nici un sens.

— Vreau să-ți spun că am citit noaptea trecută, pe internet, despre paraquat, îndrăzni Jack să-i spună. Am aflat că e folosită în țările sărace de cei care vor să se sinucidă, fiind o substanță ieftină. Crezi că Maggie ar fi putut încerca să facă asta?

Jack se gândise toată noaptea la asta. Era o femeie bolnavă, în pragul disperării, care trăia o viață mizerabilă în izolare. Poate că obosise să se mai lupte și căutase o cale de scăpare. Și poate că, fără să-și dea seama, îl distrugea și pe Michael. Și poate că Peter profitase de ea. Cu toții știau că era lefter. Avea mai mare nevoie de banii lui Maggie decât Michael. Jack aflase totul despre Peter de pe Google.

— E posibil, admise Michael cu părere de rău. E pe moarte și știe că boala Parkinson o va răpune mai devreme sau mai târziu. Poate c-a vrut să-și pună capăt vieții, fără să-mi spună, știind cât de tare m-aș fi opus. Iar apoi, de parcă avea să exprime un secret tăinuit de prea multă vreme, continuă: avea probleme psihice, încă de la accident. E de înțeles, dată fiind situația în care se afla și de ce o aștepta. Am încercat mereu să nu mă gândesc prea mult la asta, dar e posibil să fi vrut să se sinucidă. Poate chiar s-a otrăvit fără ca eu să știu.

Părea o explicație viabilă pentru șeful poliției, și mult mai plauzibilă decât aceea că Michael o otrăvise, lucru incredibil de ridicol și greu de crezut. Dar atunci, de ce nu erau amprentele

ei pe cele două sticle? Dar era posibil și ca fratele lui să-i fi înscenat totul. Jack era dispus să creadă chiar și asta. De altfel, era dispus să creadă orice, mai puțin că Michael încercase să-și ucidă soția. Arăta nevinovat în timp ce stătea acolo, vorbind cu prietenul său. Jack Nelson se putea mândri că putea detecta foarte ușor mincinoșii și criminalii, iar Michael McDowell nu avea cum să fie așa. Era absolut sigur.

— Ar fi bine să-ți găsești un avocat, îi reaminti lui Michael încruntându-se.

— Nici măcar nu știu cui să-i telefonez, răspunse. Se gândise toată dimineața la asta.

Jack îi dădu o listă cu numele unor avocați din Northampton, Hadley și Springfield, iar Michael îi mulțumi.

— Sper să fie bine, îi spuse Jack, bătându-l prietenește pe umăr. Te vom scoate de aici și îi vom da de capăt într-un final. Îți promit.

Rămânea totuși un mister modul cum avea să facă asta.

— Mulțumesc, Jack, zise Michael cu recunoștință, în timp ce șeful poliției părăsi celula.

Se întinse pe pat, apoi, și adormi. Se simțea asigurat de vizita lui Jack. Doar el avusese grijă de ei, de familiile lor, de părinții lor. Un tip ca dr. Mike n-ar fi avut cum să omoare oameni, și mai ales pe soția sa bolnavă. Cu toții credeau că este o greșeală sau că i se înscenase toată povestea, și tot asta credea și Jack. Era sigur de asta. În pofida dovezilor, Jack era nevoit să-l țină în arest, dar, cu siguranță, Michael era inocent.

Peter și Bill se duseră, în acea dimineață, să fie amprentați și să se întâlnească cu Jack înainte de a merge la spital s-o vadă pe Maggie. Erau de acord, atât timp cât puteau coopera în privința investigației. Aceștia se curățau pe mâini, când șeful poliției le ceru să vină în biroul său. Chiar înainte de asta părăsise celula lui Michael, și începu să-i chestioneze pe Peter și

pe Bill în legătură cu relația fiecăruia cu Michael. Amândoi admiseră că avuseseră o relație dificilă cu el, iar Peter chiar recunoscu faptul că în ultimele luni el și fratele său deveniseră mai apropiați și că petrecuseră destul de mult timp împreună.

— Și ți-a lăsat vreodată impresia că era nefericit cu soția lui sau că obosise să tot aibă grijă de ea? îl întrebă Jack subliniind a doua parte a întrebării, iar Peter scutură din cap.

— Nu. Niciodată. Părea extrem de devotat soției lui. Din acest motiv, nici eu n-am crezut, la început, c-ar putea fi posibil așa ceva. Am crezut că nepotul meu este nebun. Îi zâmbi lui Bill cu părere de rău.

— Ești îndrăgostit de ea? îl întrebă Jack direct pe Peter, pe un ton foarte serios.

— De Maggie? Peter rămase surprins. Sigur că nu. E soția lui Michael. Întotdeauna am ținut la ea ca la o soră.

— Care este situația prezentă a căsniciei tale?

— Sunt în divorț, răspunse acesta, întrebându-se dacă devenise cumva suspect.

Părea că șeful poliției încerca să găsească un motiv, dar nu avea nici unul, cu excepția faptului că-și pierduse toți banii și era lefter, iar Maggie moștenise zece milioane de dolari, în urmă cu doi ani, când vânduse fabrica tatălui ei, așa că era posibil ca poliția să-l considere suspect.

— De când timp tu și Maggie ați corespondat prin e-mail? întrebă Jack direct și cu asprime.

Peter fu șocat.

— Niciodată.

— Ești angajat? întrebă șeful poliției. Știa deja situația acestuia, de pe internet, dar voia să afle și răspunsul lui Peter.

— Momentan, nu. Îmi caut serviciu. Compania la care lucram a dat faliment când s-a prăbușit bursa în luna octombrie.

Jack încuviință din cap și nu mai zise nimic. Cu prudență, Peter aduse în discuție alt subiect pe care dorea să i-l prezinte ofițerului. Chiar vorbise despre asta cu nepotul său înainte de a intra.

— Recent, m-a căutat un bărbat acasă. A venit la sugestia lui Walt Peterson. Pretindea că fratele meu l-a influențat pe tatăl său ca să-i lase toți banii. Credea chiar că Michael l-ar fi omorât sau eutanasiat. Cred că această situație merită să fie investigată, afirmă Peter politicos, iar Jack îi aruncă o privire diabolică.

— Tu chiar nu știi nimic despre fratele tău, nu-i așa? Și nu-mi spune mie cum să-mi conduc investigația! îi zise Jack răspicat. Fratele tău are grijă de cei mai mulți bătrâni din acest ținut. Nu cred că e în stare să-i omoare pe toți sau pe vreunul dintre ei. Dar îți mulțumesc pentru pont, zise acesta cu amărăciune, vizibil enervat de idee.

Peter își dădu seama că era de partea lui Michael și că-l considera nevinovat. De asemenea, șeful poliției sugerase că Peter avea o legătură cu Maggie, dar nu ar fi avut atunci de ce s-o otrăvească. Dar, evident, credea că era posibil ca Peter să fi dorit să-l înfunde pe Michael ca să-l dea la o parte. Era o idee machivelică, iar Peter se întrebă dacă Michael îi sugerase asta. Părea ceva ce doar Michael putea să gândească.

Câteva minute mai târziu, ofițerul încheie interviul, iar Peter și Bill discutară despre asta în drum către Maggie.

— A încercat să mă acuze, spuse Peter destul de supărat.

— Sau pe mine, adăugă Bill, în timp ce citea ziarul.

Povestea arestării lui Michael era pe prima pagină și se părea că nici măcar jurnaliștii nu credeau că motivele arestării erau adevărate. Michael era considerat un erou în trei ținuturi. Articolele erau doar laude aduse bunelor intenții și reușite ale acestuia, fără să acorde prea mare atenție tentativei de otrăvire a soției sale. Scriau că situația era în proces de investigare și că

Michael fusese reținut pentru a fi trimis în judecată în câteva zile. Spuneau că Maggie fusese otrăvită și că Michael era principalul suspect. Nu era dezvăluită natura probelor. Iar într-un articol se preciza că nu se excludea posibilitatea existenței altor suspecți. Peter simți un fior pe șira spinării.

— Să vezi ce-o să mă enervez dacă ajung la închisoare din cauza ta, îi zise Peter nepotului său râzând nervos, iar Bill dădu din cap înțelegător.

— Pare a fi opera lui taică-miu. Dacă ar putea, ne-ar spânzura pe amândoi.

— Ar trebui să aibă niște probe foarte solide ca să poată face asta, dar nu au. Nu noi am otrăvit-o. El a făcut-o, zise Peter. Adevărul e de partea noastră.

Șeful poliției era cel mai bun prieten al lui Michael, iar acesta nu avea de gând să-i favorizeze în vreun fel pe cei doi. Era evident că s-ar fi simțit mai bine să poată să le atribuie lor crima, în locul lui Michael, în cazul în care ar fi găsit o variantă să facă asta. Și, cu siguranță, nu-i plăcuse comentariul lui Peter despre pacienții vârstnici ai fratelui său. Îl înfuriase sugestia, dar, în mod legitim, nu putea să o ignore, mai ales că el era un bărbat onest, nevoit să adune toate probele posibile și să urmeze procedurile. Pentru moment, Michael era principalul suspect. Amprentele lui fuseseră găsite pe cele două sticle cu otravă din magazie. N-ar fi falsificat niciodată probele unei investigații, nici măcar pentru un prieten. Dar pentru el era evident că Michael McDowell era nevinovat. Îi fusese înscenată crima și era acuzat pe nedrept. Era sigur că în cele din urmă avea să afle adevărul și avea de gând să facă tot ce putea pentru asta. Cel puțin atât îi datora lui Michael, vechiul său prieten. Avea obligația să-l țină în arest, din cauza dovezilor, dar nu avea cum să-l considere și vinovat.

Peter și Bill se opriră la restaurant în drum spre Maggie, iar

întreg localul fremăta din cauza veștilor, și fiecare avea câte-o explicație și teorie pe care dorea să și-o exprime. Dar aproape nimeni nu credea că Michael era vinovat. Iar Vi comentă despre asta în timp ce le servi cafeaua. Era o femeie foarte sinceră.

— Niciodată nu mi-a plăcut de fratele tău. Iar tu ai fost ca un junghi în coastă, mereu te băteai și îi creai probleme. Dar am știut mereu că ești un copil dulce în ciuda acestor lucruri. Fratele tău era diferit. Îmi aducea aminte de băiatul ăla din Las' pe Beaver!, Eddie Haskell. Era politicos, dar mereu mi s-a părut că era doar de fațadă. L-am văzut deseori pe aici, de obicei cu Jack Nelson. Dar când am citit azi despre el în ziar, nu am fost deloc surprinsă. Știu că e îndrăgit de toți ceilalți, dar mie nu mi s-a părut niciodată sincer.

Peter o privi uimit. Nu credea că mai era vreo persoană în oraș care să creadă aceste lucruri despre Michael. Vi își dăduse de mult seama ce caracter avea Michael și, mai ales atunci, când se descoperise că o otrăvise pe Maggie.

În drum spre spital, Peter îi spuse lui Bill că voia să-i explice lui Maggie ce se întâmplase. Considera că era total greșit ca ea să fie singura persoană din oraș care nu știa că Michael era la închisoare și, mai mult decât atât, că încercase s-o ucidă. Până atunci se simțise prea rău ca să-i fi putut spune asta.

Dar când ajunseră la spital, Maggie părea mai bine. Medicii îi făcuseră analizele de sânge în acea dimineață, iar asistenta le spuse că nivelurile de toxicitate erau mult mai scăzute. Respirația i se îmbunătățise, cu toate că încă o monitorizau îndeaproape, dar chipul îi era mai luminos și păru bucuroasă să-l vadă pe Peter și pe fiul ei. Totuși, nu putea să înțeleagă ce se întâmplase cu Michael. Nu mai dispăruse niciodată fără să o anunțe. Nu reușea să dea de el la telefon, iar explicațiile tuturor în legătură cu absența lui îi păreau niște minciuni. Imediat ce Bill și Peter intrară în salon, îi întrebă, din nou, același lucru.

Dar de data asta Peter văzu că se aștepta să primească un răspuns adevărat și părea pregătită să-l audă. Ore în șir îi așteptase nerăbdătoare.

Amândoi știau că, la fel ca în cazul Lisei, nu avea să fie ușor. Peter era destul de conștient că situația putea fi chiar și mai dificilă. Dar pentru că acum ea se simțea ceva mai bine, erau nevoiți să-i spună adevărul. Nu o puteau minți la nesfârșit. Povestea arestării lui Michael era în atenția tuturor din oraș. Și cei de la spital vorbeau despre asta, doar că nu în rezerva lui Maggie. Majoritatea oamenilor îl considerau nevinovat și credeau că adevărul avea să fie scos la iveală în curând. Mulți credeau că asemenea acuzații nu aveau cum să fie aduse unui om ca el. Dar fratele și fiul lui credeau exact opusul. Și posibil și Vi de la restaurant.

— Peter, spune-mi adevărul, îl imploră ea. A avut Michael vreun accident? îl întrebă ea îngrijorată.

Ceva nu era în regulă și, cu toate că aflase că fusese otrăvită, nu știa cine o făcuse. Presupunea că fusese un accident și dorea ca Michael să-i explice ce se întâmplase. Era singurul în care avea încredere. Toată noapte fusese îngrijorată că putea fi mort și că nimeni nu îndrăznea să-i spună. Voia să afle adevărul, neștiind că situația era mult mai gravă.

— Nu, n-a avut, răspunse Peter, și păru că spunea adevărul.

Maggie se detensionă puțin.

— Nu-mi răspunde la telefon.

Nici Lisa nu-i răspundea. Peter și Bill insistaseră să nu-i spună încă mamei sale. Nu era suficient de întremată ca să afle adevărul. Lisa îi trimisese mesaje, dar nu-i spusese. Maggie îl privi pe Peter foarte îngrijorată. Acesta se apropie de pat și îi luă mâna între palmele sale, în timp ce Bill stătea la picioarele ei, privind-o. Urmau să-i spună niște lucruri foarte neplăcute, iar Peter nu știa cum avea să reacționeze sau cum îi putea

afecta starea de sănătate. Avea o responsabilitate incredibilă.

— Maggie, ai aflat că ai fost otrăvită, începu Peter, aproape în șoaptă, iar Maggie încuviință din cap.

— Știu asta. Încă nu se afla în afara oricărui pericol, mai ales cu respirația ei, dar se simțea mai puternică și se vedea asta. Vreau să vorbesc cu Michael. Nu înțeleg cum de s-a întâmplat așa ceva. E din cauza medicamentelor? Vreo eroare de la compania farmaceutică care le-a făcut?

În sinea ei, luase în considerare toate variantele posibile. Chiar își propusese, când avea să ajungă acasă, să cerceteze ea însăși pe internet.

— N-a avut loc nici o eroare sau cel puțin n-ar fi fost posibilă. Ai fost otrăvită cu un erbicid letal, care ți-a fost pus probabil în mâncare. Lucrul acesta a fost făcut intenționat, Maggie. N-a fost nici un accident.

Mai discutaseră despre asta în ziua precedentă, dar acum mintea ei era mult mai limpede.

— Nu se poate. Cine ar face așa ceva? întrebă ea șocată și îngrozită.

— Încă nu știm. Dar nu foarte mulți oameni au acces la tine, iar date fiind simptomele pe care le-ai avut în ultimii ani, se pare că cineva a făcut asta de foarte multă vreme. Peter i se adresă foarte încet, măsurându-și cu grijă cuvintele.

— Michael ce crede despre asta? întrebă ea.

Nu înțelegea. Peter își dădu seama că se afla în negare. Și el negase la început. Era un lucru pe care aproape nimeni nu-l credea posibil.

— Maggie, Michael e la închisoare, rosti Peter. Nu dorea să-i mai ascundă adevărul. Este suspect că te-a otrăvit și că a încercat să te omoare.

Erau niște cuvinte groznice și ajunseră la ea ca niște gloanțe. Se ridică în capul oaselor și îl fixă cu privirea pe Peter.

— Tu vorbești serios?

El încuviință din cap.

— Am primit raportul toxicologic care dovedește că ai fost otrăvită. Și singurul care avea acces la tine și motive să facă asta este Michael. E la închisoare în așteptarea unor investigații suplimentare. Dar datorită dovezilor obținute până acum, vor fi nevoiți să-l trimită în judecată în câteva zile. Are foarte multe explicații de dat în cazul în care nu el a făcut-o. Acum câteva zile au percheziționat casa. Au luat o mulțime de lucruri de-acolo, dar nu ne-au spus ce. Pru ne-a zis că, în principal, au fost foarte multe flacoane cu pastile și câteva lucruri din magazia din grădină. Pentru o clipă, Maggie încremeni, iar apoi se gândi instantaneu la fiica ei.

— O, Doamne, cum se simte Lisa?

Își făcu brusc griji pentru ea, dându-și seama că trebuia să fie foarte afectată.

— Așa cum te-ai aștepta să fie. Îl divinizează pe tatăl ei. M-a acuzat pe mine și pe Bill pentru toată această situație și e convinsă că nu el a făcut-o.

Bill încuviință din cap.

— Și eu cred același lucru, afirmă Maggie cu loialitate, lăsându-se pe spate. Îl pot suna?

Peter scutură din cap. Îi înțelegea reacția. Era greu de acceptat pentru fiecare dintre ei, mai ales pentru ea. Îi era aproape imposibil să accepte că bărbatul în care avusese încredere timp de douăzeci și trei de ani, și care probabil o iubise, încercase s-o omoare, și-ar fi putut chiar să reușească asta în acel an.

— Ai fost pe moarte, Maggie, îi clarifică spuse Peter. Cineva ți-a făcut asta. Nu a fost un accident. Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce îl asculta. Nu voia să audă asta.

— Nu poate fi adevărat.

Era sigură că Michael nu ar fi făcut așa ceva. Dar văzu în privirea lui Bill și a lui Peter că ei credeau asta, lucru care o îngrozea și mai tare.

— Unii oameni aleg uneori să facă lucruri foarte ciudate, afirmă Peter pe un ton filosofic. Și eu am știut că era un om periculos. Dar m-a convins că s-a schimbat de când m-am reîntors. Poate că am avut dreptate la început. Vom vedea ce alte probe se vor mai găsi, dar pentru moment situația nu arată bine. E singurul care ar fi putut face așa ceva. Metoda de utilizare a substanței respective e destul de complicată, iar dozele au fost foarte bine gândite, altfel ai fi murit de mult. Medicii tăi spun că nu ai Parkinson, iar că efectele acestei substanțe au imitat simptomele bolii.

Dar Michael insistase că ea are această boală. Nu mai spuse nimic. Se întinse în pat, întorcându-se cu spatele la ei, în timp ce șiroaie de lacrimi îi curgeau pe obraji. Era cel mai greu moment din viața ei, iar lui Peter îi era milă de ea. Ar fi vrut să o îmbrățișeze, dar nu îndrăzni. Lucrurile erau îndeajuns de complicate oricum. Mai ales după supozițiile ofițerului din acea dimineață, cum că el ar fi îndrăgostit de ea. Nu voia să creeze o impresie greșită. O iubea ca pe un membru al familiei sale și ca pe o prietenă, dar cu siguranță nu aveau nici o legătură amoroasă. Nici unul din ei nu era genul acela de persoană, iar Peter încă suferea din cauza divorțului și a situației cu Alana.

— Ce spune Michael despre toate astea? întrebă ea cu voce stinsă și se întoarse către Peter privindu-l cu groază.

— Zice că e nevinovat. Dar paraquat-ul din organismul tău dovedește contrariul. Sau poate că altcineva a făcut-o, afirmă Peter cu seriozitate.

Dar nimeni altcineva n-ar fi putut s-o facă, cu excepția Lisei, de altfel, un lucru imposibil de conceput. Nu exista nimeni altcineva, cu excepția lui Michael, care să fi avut motive. Era

singurul care ar fi știut să dozeze acea substanță. Singurul care avusese prilejul, aptitudinile necesare și motivul, în cazul în care teoria lui Bill legată de banii bunicului său era adevărată. Peter nu menționă nimic legat de moștenire, din respect față de ea, dar era un factor important ca motivație pentru tentativă de omor. Zece milioane de dolari erau o sumă foarte mare, și, cu siguranță, Michael își dorise foarte mult acei bani, indiferent de modestia pe care încerca s-o afișeze. E posibil să fi și dorit îndeajuns de mult încât să încerce s-o omoare pe Maggie. Se întâmplau lucruri chiar mai ciudate decât atât. Aproape tot timpul se vehicula câte o astfel de poveste în întreaga lume.

— Îmi este foarte greu să cred că el a făcut-o, afirmă Maggie, speriată și tremurând foarte tare. Iar în ciuda „nervilor ei slăbiți“, cum pretinsese întotdeauna Michael, acceptase afirmațiile îngrozitoare ale acestuia cu bunăvoință și rațiune, așa cum făcuse cu orice alt lucru.

Dar acum era incredibil de supărată și rănită și nu era sigură ce să creadă, în confruntarea cu aceste vești, mai ales că nu primise nici un semn din partea lui.

Situația la secția de poliție nu era foarte încurajatoare pentru Michael. Dincolo de probele pe care le luaseră din magazia din grădină, cu toate obiectele pline cu amprentele sale și cu rapoartele de laborator cu rezultatele intoxicării lui Maggie, șeful poliției primi un telefon din partea familiei unui pacient în vârstă de care Michael avusese grijă recent, și care îi lăsase moștenire niște bani. Membrii familiei acestuia erau convinși că le omorâse tatăl, după ce citiseră în ziare despre otrăvirea lui Maggie. Și doreau ca tatăl lor să fie deshumat și examinat. Primi vreo trei telefoane cu aceleași cerințe în următoarea zi, din partea altor familii care aveau aceleași suspiciuni. Și în fiecare caz, Michael moștenise bani de la cei decedați. Lucru care îi reaminti lui Jack Nelson de ceea ce îi

spusese Peter. Și nu-și permite să le ignore. Dorindu-și să descopere ce se întâmplase, acordă permisiunea ca trupurile celor decedați să fie exhumate. Odată cu asta, fu nevoit să-l transfere pe Michael la închisoarea din Northampton.

Michael contactă un avocat, dintre cei pe care-i recomandase Jack, care fu de acord să se ocupe de cazul său. Michael pledă nevinovat pentru tentativa de omor cu premeditare, și fu trimis în judecată, pentru otrăvirea soției sale, iar ziarele locale relataseră din nou acest lucru. Era reținut fără cauțiune.

Amprentele lui Michael de pe ambele sticle din magazie și faptul că nimeni altcineva nu avusese acces la Maggie, doar el și fiica lor de șaisprezece ani ocupându-se de mâncarea ei, erau niște dovezi irevocabile și condamnabile. Pru Walker nu ar fi avut nici un motiv s-o otrăvească. Iar incredibila recuperare a lui Maggie în decursul următoarei săptămâni, pentru că nu mai era otrăvită, era o dovadă suplimentară pentru acuzația lui Michael de tentativă de omor. Arăta și se simțea mult mai bine decât o făcuse de ani de zile. Un detectiv de la poliție veni să stea de vorbă cu ea și o întrebă cine îi pregătise în fiecare zi mâncarea. Îi spuse că, de obicei, fiica ei îi gătise cina, soțul ei pregătindu-i masa de prânz, atunci când avea timp, iar în cazul în care nici unul dintre ei nu era disponibil, Prudence Walker o ajutase întotdeauna, pregătindu-i ea mâncarea. Detectivul nu plecă înainte s-o întrebe și despre medicamente.

Michael nu o sunase încă pe Maggie, lucru care o nedumeri. Brusc, bărbatul extrem de prezent în viața ei și care niciodată nu o părăsise timp de douăzeci și trei de ani, pur și simplu, dispăruse. Ea știa unde se afla, dar el nu o sunase, cu toate că avea dreptul să dea un telefon în fiecare zi. Cu atât mai mult, ea nu putea să-l sune. Nu vorbise deloc cu el de când fusese arestat, și oricum nu mai știa ce să creadă, nedorind să-și

imagineze nici un scenariu îngrozitor. Avea nevoie de o explicație, și doar Michael i-o putea oferi, dar nu o făcuse până atunci, păstrând tăcerea.

Faptul că Michael nu o contactase, o supăra la fel de mult ca acuzațiile împotriva lui și ca faptul că era în închisoare. După ce trăise cu el, zi și noapte, bazându-se întotdeauna pe prezența lui, având încredere deplină în el, literalmente dispăruse din viața ei și, mai mult decât atât, era acuzat că încercase s-o omoare. Încă nu putea să creadă că el chiar făcuse asta, și chiar se întrebă dacă era mult prea jenat ca s-o sune din închisoare. Era o situație groaznică pentru amândoi, dar ei îi era milă de el. Nu era furioasă, deoarece, pur și simplu, nu putea să creadă așa ceva.

Iar după încă o săptămână, Jack Nelson aprobă exhumarea și examinarea a nouă trupuri. Situația era foarte neplăcută, iar Jack nu știa ce să mai creadă. Michael îi spusese că era nevinovat și chiar păruse sincer, dar nu avea cum să îl acuze nici pe Peter, nici pe Bill. Toate probele dovedeau vinovăția lui Michael. Jack nu putea decât să spere ca măcar trupurile celor decedați, care urmau să fie exhumate, să dovedească faptul că muriseră din cauze naturale. Iar Maggie spera același lucru când află asta. Nici ea, nici fiica ei nu doreau ca Michael să ajungă la închisoare.

Lisa o imploră pe mama ei să o ajute să-și viziteze tatăl imediat ce avea să se întoarcă acasă de la spital, dar Maggie încă nu era pregătită pentru asta, și considera că nu avea cum să îi facă bine nici Lisei. Maggie simțea că dacă Lisa avea să-l viziteze ar fi fost o experiență mult prea traumatizantă. Și Maggie își dorea să-l vadă, dar din moment ce nu primise nici un semn din partea lui, nu voia să-l tulbure și mai mult vizitându-l la închisoare. Preferă să-i scrie două scrisori, în care își exprima dragostea și sprijinul ei și credința în nevinovăția

lui, dar la care el nu-i răspunse. Se gândi că era posibil să nu aibă dreptul să primească scrisori în închisoare. Dar, din ziua în care fusese arestat, Michael nu o mai contactase pe Maggie.

Într-o după-amiază, după ce o vizită pe Maggie, Peter se decise să meargă la secretariatul primăriei de pe Main Street. Mânat de curiozitate, dorea să cerceteze el însuși cazul lui Michael. Nu știa dacă avea să afle ceva folositor. Voia doar să vadă dacă exista vreo evidență a tuturor moștenirilor pe numele lui Michael sau a banilor pe care îi primise de la pacienți. Peter se întrebă câte cazuri de acest fel fuseseră înregistrate în numele fratelui său.

Iar imediat ce intră în instituție, fu surprins să constate că secretarul era fratele mai mare al unui băiat care îi fusese coleg la școală. Acesta îi zâmbi lui Peter de cum îl văzu. Vorbiră preț de câteva minute, iar Peter se întristă când află că omul care îi fusese coleg la școală murise într-un accident de mașină cu câțiva ani în urmă. Bob, funcționarul acelui district, se arătă înțelegător față de problemele lui Michael. Era la fel de șocat ca toți ceilalți.

Peter îi explică de ce venise. Era curios să afle de la câte persoane Michael moștenise bani de-a lungul anilor. Lucrul acesta ar fi putut să stabilească un soi de legătură între cazurile de deces ale pacienților în vârstă ai fratelui său și ar fi putut să dovedească vinovăția acestuia sau chiar să dezvăluie noi probe în această direcție.

— Nu deținem aici registrul testamentelor în numerar, îi explică Bob, ci doar evidențele proprietăților sau ale pământurilor moștenite, cum ar fi o casă. Dar voi putea cu siguranță să mă uit să văd ce găsesc. Iar dacă vrei să vorbești cu directorul băncii, s-ar putea să-și amintească de o parte din moștenirile primite de Michael de la pacienți. Dacă vrei, îl pot suna chiar eu. E chiar unchiul soției mele. Peter nu putu decât

să zâmbească dându-și seama de caracterul acelei convenienţe a legăturilor de rudenie din acel orășel. Avea de gând să profite din plin de asta.

Cu toate acestea, nu fu pregătit pentru răspunsul lui Bob, câteva zile mai târziu. Conform a ceea ce descoperise acesta, contractele a patru case fuseseră înscrise pe numele lui Michael, de-a lungul anilor, ceea ce era destul de mult, dat fiind că acesta le vânduse pe toate, chiar dacă erau proprietăți mici și nu avuseseră cine știe ce valoare. Iar unchiul soției lui Bob de la bancă își amintea, în mod special, că Michael obținuse câteva moșteniri financiare, unele mai mari, altele mai mici, dar potrivit estimărilor, de-a lungul anilor, Michael intrase în posesia unei sume între două și trei sute de mii de dolari. Toți banii aparținuseră unor pacienți în vârstă. Era o sumă considerabilă, mai ales că la aceasta se adăugau și câștigurile obținute din vânzarea caselor, și chiar dacă nu dovedeau cu claritate posibilele crime, erau niște informații importante ce trebuiau luate în considerare.

Bob îi promise să-i ofere un rezumat informal în scris, pe care Peter voia să i-l dea lui Jack Nelson pentru investigația derulată de poliție. Peter nu se putu abține să nu se întrebe câți dintre pacienții în vârstă ai lui Michael fuseseră omorâți de acesta, dar, cel puțin atunci, îi era clar de ce fratele său își dedicase tot timpul acelor persoane. Bill, fiul lui Michael, avea dreptate. Tatăl său se străduise să strângă o avere prin tot felul de mijloace necinstite. Nu avea nici cea mai mică idee ce plănuise să facă Michael cu banii, dar, dacă ar fi reușit să o omoare pe Maggie, cu siguranță s-ar fi îmbogățit. Era evident că toate acțiunile sale fuseseră conduse de lăcomie, lucru pe care nimeni până atunci nu-l luase în considerare. Bob îi promise că avea să îi dea un raport cât mai detaliat, urmând să-i ofere o copie a acestuia lui Jack Nelson. Dar, în sfârșit, lui Peter îi era

limpede că această latură a lui Michael fusese, în tot acel timp, necunoscută celor din oraș. Peter încercă să asimileze toate acele lucruri, străduindu-se să afle cine anume era Michael. Iar Bill făcuse același lucru timp de mai mulți ani. Ceea ce îl uimea pe Peter era faptul că, chiar după externarea din spital a lui Maggie, aceasta, pur și simplu, nu putea accepta adevărul despre soțul și căsnicia ei. Era într-o profundă negare a faptului că Michael încercase s-o omoare. Refuza să creadă asta. Era un lucru șocant pentru toți, doar că Maggie nu voia să accepte realitatea, străduindu-se să găsească o mulțime de scuze neplauzibile în încercarea de a-și explica ceea ce se întâmplase în toți acei ani. Dar, oricât s-ar fi străduit, nu putea accepta adevărul.

Iar Lisa era în aceeași situație. În continuare nu vorbea cu fratele sau cu unchiul ei. Insista că ei îi înscenaseră acele lucruri tatălui ei. Iar atunci când Maggie refuză să o ducă să-și vadă tatăl în închisoare, Lisa se ocupă ea însăși de asta.

Într-o zi, după școală, luă autobuzul către Northampton, după ce aflase zilele și orele de vizită. Îi lăsă mamei sale un mesaj în care îi spuse că merge la o prietenă să-și facă temele împreună, iar Maggie o crezu. Era profund îngrijorată de modul în care avea să fie traumatizată de aceste evenimente îngrozitoare. Tot ce își mai dorea Maggie era să fie cât mai prezentă în viața fiicei sale. Începuse să umble din nou, cu ajutorul mergătorului, dar aproape că nici nu mai avea nevoie de el. Își târa în continuare piciorul drept, așa cum o făcuse întotdeauna, dar se ținea mai bine pe picioare. Cu ajutorul unui fizioterapeut, reușea să-și întărească mușchii. Nu mai avea nevoie de pastile de somn sau de tranchilizante pentru sistemul nervos, sau de orice alt fel de pastile misterioase cu care Michael o îndopase de-a lungul anilor, și de care insistase că avea nevoie. Iar cu fiecare zi care trecea, se simțea din ce în ce

mai puternică, dar și mai neliniștită în legătură cu Michael. Fără mulțimea de medicamente pe care i le dădea, simțea că devenea o persoană cu totul nouă, sau chiar cea care fusese înainte să se căsătorească. Aproape că nu mai avea nici un simptom vizibil al leziunii la cap, cu excepția piciorului bolnav, lucru cu care putea să trăiască. Până și șchiopătatul era mai puțin evident, datorită exercițiilor pe care le făcea, simțindu-se mult mai sigură pe ea. Iar odată ce se simți pregătită, îl rugă pe Bill să depoziteze în garaj atât scaunul cu rotile, cât și mergătorul. Oriunde se ducea, o făcea folosindu-și doar propriile picioare. Dar în continuare nu credea că toate aceste îmbunătățiri erau posibile pentru că Michael nu îi mai făcea rău. Nu putea suporta ideea că acele acuzații la adresa lui erau adevărate, în ciuda faptului că îmbunătățirea stării ei de sănătate și tăcerea lui vorbeau de la sine.

Când Lisa se duse să-și vadă tatăl în închisoare, își prezentă cardul de identitate de elev, își scrise numele pe o listă și așteptă într-o sală plină de oameni cu fețe înspăimântătoare. Cu toții păreau niște oameni violenți cu chipuri aproape inumane. Femei fără dinți și bărbați tatuați își strigau unii altora tot felul de obscenități într-o sală de așteptare supraaglomerată în care mirosea ca într-o groapă de gunoi. Începu să tremure atunci când își auzi numele. Fu condusă într-o cabină îngustă, și pentru prima oară după multe săptămâni se trezi față-n față cu tatăl ei. Era îmbrăcat într-o salopetă bleumarin care semăna cu un costum de chirurg. Era proaspăt bărbierit, arăta impecabil, cu părul bine pieptănat, de parcă ar fi fost în propriul cabinet. Între ei se afla un geam gros și fiecare avea câte un receptor de telefon prin care puteau comunica. În momentul în care Lisa îl văzu, începu să plângă cu suspine. Michael îi zâmbi și o copleși cu bunătatea și dragostea din ochii săi. Îi arătă receptorul, iar ea îl luă și-l puse la ureche, plângând în continuare, privindu-și

tatăl cu adorație.

— Nu plânge, iubito, îi zise el, încercând s-o liniștească. Totul o să fie bine. Curând, totul se va clarifica și voi fi numaidecât eliberat.

Părea absolut convins de asta și prea puțin îngrijorat, iar Lisa îl privi în ochi, copleșită de dragostea pe care i-o purta.

— Ce mi s-a întâmplat e o absurditate, continuă el. Sunt sigur că nici măcar nu voi ajunge în instanță. Ce face mama ta?

Ochii lui se întunecară pentru o clipă când o întrebă, iar ea nu putu să înțeleagă de ce.

— E OK. Pare că se simte mai bine. Mi-a zis că nu i-ai răspuns la scrisori. Ne e dor de tine.

— Am fost ocupat, răspunse el zâmbindu-i, lucru care îi reaminti Lisei de vremurile bune.

Doar simplul fapt că-l putea vedea o făcea să uite că se aflau într-o închisoare. Aproape își putea imagina că erau în bucătărie, atât de normal i se părea tatăl ei. Faptul că se afla într-o închisoare era destul de îngrozitor, din cauza celorlalți vizitatori care arătau la fel de rău, sau chiar și mai rău, decât cei din închisoare. Era sigură că tatăl ei nu avea ce să caute acolo. Oricine putea să înțeleagă asta.

— M-am întâlnit cu avocatul meu care mă va ajuta să rezolvăm această situație. Ar trebui ca procesul să fie respins, îi zise el, zâmbindu-i delicat, încercând s-o asigure pe fiica sa. Lisa, eu nu am otrăvit-o pe mama ta. Tu știi asta.

— Știu, tati. Lucrurile din ziare sunt îngrozitoare. Se vorbește și despre unii dintre pacienții tăi.

— Nu mai citi. Nu e adevărat, spuse el, iar ea dădu din cap aprobator. Cred că unchiul tău a vrut să-mi însceneze asta ca să scape de mine. Cred că vrea să ajungă la mama ta și să pună mâna pe banii bunicului tău, acum că și-a pierdut toți banii lui. E o atitudine depravată din partea lui, și foarte bolnavă.

Întotdeauna a fost mărul discordiei, chiar și când eram copii. Până și părinții mei au știut asta. De asta mă și urăște, iar acum încearcă să se răzbune pe mine.

— Știu. Îl urăsc, afirmă ea cu fervoare.

Și pe fratele ei îl ura. Ambii îl considerau vinovat pe tatăl ei. Cel puțin mama ei credea că el era nevinovat.

— A stat pe la noi perioada asta? o întrebă Michael cu indiferență.

— Cam da. Cică are grijă de noi. S-a întors și Bill, continuă ea și încă o dată privirea tatălui ei se întunecă. Își dădu seama că nu-l bucura vestea.

— Locul lui e într-un spital de psihiatrie, dar mama ta nu m-a lăsat niciodată să fac asta. Am fost de acord să plece la Londra doar ca să nu-ți facă ție vreun rău. Am vrut să te scap de el.

— Crezi că ar vrea să mă rănească? întrebă Lisa surprinsă.

Chiar și din închisoare încerca să-i manipuleze și să-i întărâte unii împotriva celorlalți, în vreme ce el o abandonase complet pe Maggie după ce încercase s-o omoare. Cu toate astea, se bucura în continuare de devotamentul și încrederea Lisei. Și intenționa ca lucrurile să rămână așa cu orice preț. Era a lui, așa cum fusese cândva și Maggie, care acum îl trădase. Nu mai avea nevoie de el. Era liberă și putea depune mărturie împotriva lui. Dar dincolo de asta, ea nu mai avea încredere oarbă în el. Știa că Lisa nu i-ar face asta. Avea să fie a lui pentru totdeauna. Era carne din carnea lui și sânge din sângele lui. Nici măcar nu putea fi sigur că Bill era tot copilul lui, pentru că semăna prea mult cu unchiul lui, deși Maggie negase întotdeauna.

— Cred că fratele tău e capabil de orice. Îi planta sămânța terorii și a nesupunerii. Dezbină și cucerește – așa acționa el, încă din copilărie. La fel și unchiul tău. Ai grijă, Lisa, să nu ai încredere în ei. Nici chiar în mama ta. Poate că are intenții

bune, dar e o femeie extrem de tulburată. Și are probleme psihice severe. Pe ea a moștenit-o Bill. Tu ești cea mai sănătoasă din familia asta.

— La fel ca tine, tati, spuse ea cu devotament.

Oricine ar fi auzit conversația s-ar fi scârbit. Iar fratele și unchiul ei ar fi vrut să-l omoare pentru ceea ce-i făcea. Folosindu-și doar mintea și cuvintele, o otrăvea, așa cum făcuse și cu mama ei. Simțea nevoia s-o controleze, s-o transforme în păpușa lui, chiar și din închisoare.

— Nu-ți face griji, iubito. Mă vor elibera curând. Mă vei mai vizita?

Ea încuviință din cap și izbucni în plâns.

— Să nu-i spui lui mami. Își va face griji pentru tine.

Lisa știa asta.

— Mă voi întoarce curând. Îți promit.

Se auzi o sonerie, iar telefonul amuți. Vizita se încheiase. Își șoptiră unul celuilalt „te iubesc“. Lisa se ridică să plece. În timp ce tatăl ei îi făcea cu mâna, în spatele lui se deschise o ușă și un ajutor de șerif îl escortă afară din încăpere. Când părăsi închisoarea, Lisa era incredibil de bucuroasă că-și văzuse tatăl.

Se întoarse cu autobuzul în Ware și, când ajunse acasă, se duse direct în camera ei. Nu-i spuse mamei că îl vizitase, și, atunci când mama, fratele și unchiul ei o chemară să ia cina împreună, refuză să coboare. Maggie începuse să mănânce în fiecare seară în bucătărie și chiar se reapucase de gătit. Își relua cu naturalețe viața care-i fusese furată de-a lungul anilor. Asta o făcea pe Lisa să se simtă de parcă nu mai era loc și pentru ea, dar oricum nu-i mai păsa. Își văzuse tatăl și-l crezuse. Totul avea să fie bine, așa îi spusese. Și era absolut convinsă că el n-o mințise niciodată.

Capitolul 17

Jack Nelson stătea în biroul lui privind deznădăjduit rapoartele autopsiilor. Nouă trupuri fuseseră exhumate. Toate aveau aceeași urmă discretă de ac în partea superioară a feselor, pe care nimeni nu le observase înainte de a fi îngropate. Michael îi examinase pe fiecare dintre acei oameni atunci când muriseră – fuseseră pacienții lui și el le semnase certificatele de deces. La toți cei nouă, scria că infarctul fusese cauza morții. Iar coronerul constatase că locul în care fusese făcută injecția, cu un ac foarte subțire, avea urme de succinicolină, o substanță de relaxare a mușchilor folosită pentru blocarea căilor respiratorii în timpul unei operații chirurgicale sau pentru a se putea insera un tub respirator. Doar un anestezist calificat ar fi știut să dozeze acea substanță, iar Michael avusese această calificare la începutul carierei sale, înainte să lucreze la cabinetul din Ware al tatălui său. Supradozajul are drept consecință moartea prin sufocare a pacientului, care pare că a avut drept cauză infarctul. Substanța fusese practic nedetectabilă, în timpul vieții pacientului, însă urma de ac fusese descoperită în același loc pe trupuri. Iar substanța pe care coronerul o testase era prezentă în țesutul tuturor celor nouă victime. Dovezile erau concludente, spre groaza lui Jack Nelson.

Era imposibil de aflat dacă Michael îi eutanasiase la cererea lor sau dacă, pur și simplu, îi omorâse. Fiecare dintre victime îi lăsase bani, în majoritatea cazurilor tot ce posedau. Nu avea ce să facă pentru Michael. Situația se schimbase ireversibil.

Indiferent de cât de nevinovat păruse sau de cât îl admirase Jack, toate probele dovedeau că Michael comisese numeroase crime în rândul comunității vârstnicilor. Iar otrăvirea soției sale fusese cu atât mai malefică. Era o femeie tânără, iar el nu făcuse altceva decât s-o transforme într-o invalidă, să-i distrugă viața și aproape s-o ucidă. Jack începea să creadă că avea de-a face cu un sociopat. Dovezile erau copleșitoare.

Michael fu din nou acuzat, de data asta de nouă crime. Nu putea să scape de condamnare, având în vedere că era acuzat și pentru tentativă de omor, în cazul lui Maggie. Jack era dezgustat și nu putuse să-și privească prietenul în ochi în timpul audierii. Michael păruse foarte calm și netulburat și pledase nevinovat la toate acuzațiile.

Jack stătea în biroul său, simțindu-se deprimat, când locotenentul său îi spuse că Peter McDowell dorea să-l vadă, și-l escortă un minut mai târziu.

Jack oftă.

— Se pare că sunt nevoit să-ți cer iertare, spuse el cu amărăciune în glas. Cred că există o latură a fratelui tău pe care n-am cunoscut-o niciodată.

Dar, în general, sociopații erau vicleni și perfizi, așa cum știa și el. Dar nu-l suspectase vreodată pe Michael. Comiteau crime groaznice fără să clipească și fără să se simtă vinovați sau să aibă mustrări de conștiință. Într-un fel, erau subumani, niște roboți, fără nici o sensibilitate.

— Am știut asta întotdeauna despre el, rosti Peter încet. Îți mulțumesc. Cel mai greu e acum pentru Maggie și Lisa.

Jack Nelson dădu din cap înțelegător, compătimindu-le pe amândouă.

— Lisa își vizitează tatăl în închisoare de două ori pe săptămână, zise Jack cu tristețe. Mama ei știe?

— Nu cred. Îi voi spune eu. Nu cred că ar trebui să mai

meargă acolo. Numai Dumnezeu știe ce lucruri îi îndrugă.

Jack încuviință din cap. Era de acord. Nici el nu credea că era o idee prea bună. Lisa era o fată inocentă, iar Michael se dovedise a fi un bărbat periculos, pentru sănătatea psihică și fizică a celorlalți.

— De ce-ai venit să mă vezi? îl întrebă Jack scoțând un alt oftat, iar Peter oftă și el.

Îi luase vreo două săptămâni ca să se hotărască. Dar acum credea doar ceea ce scrisese mama lui în jurnale, și nu explicațiile lui Michael. Nimic din ce spunea Michael nu era adevărat.

— Vreau ca părinții mei să fie exhumați, zise Peter cu tristețe. Cred că i-a omorât.

Exista această posibilitate. Mai ales că găsiseră flacoane cu acea substanță, succinilcolină, în cabinetul lui Michael. Se simțise atât de sigur, încât nu ascunsese nimic, nici măcar anestezicul cu care își omorâse pacienții în vârstă, nici paraquat-ul pe care îl folosise ca s-o otrăvească pe Maggie. Dovezile împotriva lui erau zdrobitoare. Nici măcar Maggie nu mai credea că era nevinovat. Îi fusese greu să accepte că bărbatul cu care fusese căsătorită nu exista în realitate. Dar nu mai avea cum să nege asta.

— Jumătate din oraș vrea ca părinții lor să fie exhumați, afirmă Jack în timp ce îi întinse peste birou formularele.

Nu avea nici un motiv ca să refuze această procedură, era o solicitare rezonabilă, și putea fi încă o dovadă împotriva bărbatului acuzat de nouă crime, plus o tentativă de omor. Peter completă formularele și i le dădu lui Jack, după care plecă. Nu fuseseră prieteni când erau la școală. Prietenia îndelungată a lui Jack cu Michael îi împiedicase. Iar lui Peter îi părea rău pentru el. Fusese înșelat ca toți ceilalți. Până și Peter fusese păcălit în ultimele luni, cu toate că îl cunoștea foarte

bine pe Michael, maestrul înșelăciunilor și al manipulării.

După ce părăsi biroul lui Jack, Peter se opri acasă la Maggie și îi spuse că aflase de la șeful poliției că Lisa îl vizita pe tatăl ei la închisoare. Maggie se supără în primul rând pentru că Lisa nu era sinceră cu ea. Se simți foarte ciudat să audă că Lisa se întâlnea cu Michael, în timp ce ea nu primise nici un semn din partea lui, și nici nu-l mai văzuse de când fusese arestat.

O confruntă pe fiica ei de îndată ce aceasta ajunse acasă, nu într-o manieră ostilă, doar o întrebă dacă își vizitase tatăl. Lisa se enervă imediat – secretul ei fusese descoperit.

— Da, desigur că am făcut-o! strigă ea. Crezi că l-aș fi lăsat să rămână singur acolo? Tu n-ai fost să-l vezi nici măcar o dată!

Ea uitase complet că tatăl ei era acuzat că încercase s-o omoare pe Maggie și că nu o contactase niciodată de când fusese arestat. Era cel mai ciudat lucru pentru Maggie, iar ea chiar așteptase ca el să o asigure, s-o convingă de nevinovăția lui. Dar nu o făcuse. Se cufundase în tăcere și nici măcar nu-i răspunsese la scrisori. Nici nu-i telefonase. Era ca și cum ea nu existase niciodată în viața lui. Era un sentiment îngrozitor. Nu-și putea da seama cu cine se măritase sau cine era el cu adevărat. Bărbatul pe care îl iubise nu mai exista. Dispăruse.

— Nu cred că vrea să mă vadă, afirmă Maggie, profund îndurerată.

— Sigur că nu, îi explică Lisa în locul lui. Știa că ea îl înțelegea pe tatăl ei mai bine decât oricine. Iar el spusese că nu vrea s-o vadă. E acuzat că a încercat să te otrăvească și să te omoare. De ce-ar vrea să te vadă? E în închisoare din cauza ta, rosti Lisa cu răutate, iar Maggie fu șocată de cuvintele ei.

— Acum e vina mea? Cum rămâne cu bătrânii pe care se presupune că i-a omorât? E tot vina lor?

Maggie realiză că Michael o manipulase pe Lisa, folosindu-se de fiecare ocazie ca să-i sucească mințile, exact cum făcuse și

cu ea. Dar nu avea de gând să-i mai permită să facă același lucru și cu fiica ei.

— Nu vreau să-l mai vizitezi, spuse Maggie cu fermitate. Ești prea tânără ca să mergi într-un loc ca acela. S-ar putea să fii rănită.

Nu voia să-i spună că era posibil ca Michael să-i facă mai mult rău decât toți ceilalți criminali pe care îi văzuse acolo, dar era evident ce-i făcuse Michael fiicei lor, manipulând-o. Era un om incredibil de rău și părea imposibil să mai creadă cineva în nevinovăția lui.

— Nu mă vei putea opri! urlă Lisa, apoi alergă pe scări până în camera ei și trânti ușa.

Maggie discută aceste lucruri cu Bill, în acea seară, la cină. Lisa nu mai mânca împreună cu ei. De obicei își lua ce avea nevoie din frigider și mergea în camera ei să mănânce singură. Se izolase, exact cum dorise tatăl ei, făcând-o să nu aibă încredere în mama și fratele ei și convingând-o că aveau probleme psihice, când, în realitate, el avea. Nu era altceva decât un joc al minții, iar Lisa era victima lui, așa cum și Maggie fusese, și Bill, și Peter. Era singura relație pe care cineva o putea avea cu el sau cu oricare alt sociopat – aceea de victimă.

— Cred că nu ar trebui să mai meargă la închisoare la tatăl tău, îi spuse în șoaptă Maggie lui Bill, iar el fu în totalitate de acord cu ea, la fel cum fusese și Peter, când îi spusese că Lisa își vizita tatăl.

Până și șeful poliției credea că aceste vizite nu erau o idee bună. Michael dovedise că era o persoană incredibil de toxică și de periculoasă. Omorâse mai mulți oameni, încercase să-și ucidă soția și se juca acum cu mintea propriei fiice.

— În curând va trebui să mă întorc la școală, anunță Bill cu tristețe. Ce-ar fi să veniți amândouă cu mine? Mai e o lună până la vacanța de vară. Am putea merge undeva prin Europa. I-ar

prinde bine și Lisei, iar în felul acesta nu-l va mai vedea. La toamnă, ar putea merge la o școală din Londra. S-ar putea să-i prindă bine.

— Nu cred că va fi de acord, îi răspunse Maggie îngrijorată.

Nici măcar ea nu mai călătorise de mulți ani. I-ar fi plăcut, dar Michael îi spusese că nu era îndeajuns de sănătoasă și că ar fi riscat mult. Acum, porțile întregii lumi i se deschiseseră, și când se gândi din nou în noaptea aceea, ideea îi surâse. Toți aveau nevoie de o schimbare de decor, să plece cât mai departe de poveștile acelea înfiorătoare care apăreau despre Michael în ziare. Atârnau deasupra lor ca un nor de furtună. Și fuseseră anunțați că procesul lui Michael nu avea să înceapă până în decembrie sau ianuarie, timp în care procurorul și avocatul lui Michael aveau de pregătit cazul. Să plece din Ware i se părea o idee foarte bună. Tot ce trebuia să facă Maggie era s-o convingă pe Lisa sau, pur și simplu, să o anunțe că vor pleca împreună. Voia să o ducă, fie că voia sau nu, cât mai departe de tatăl ei.

A doua zi dimineață, vorbi cu Bill. El plănuia să plece săptămâna următoare ca să-și termine cursurile și să-și dea examenele de sfârșit de semestru, după care avea șase săptămâni de vacanță. Maggie se gândea că ar putea închiria o casă undeva în Italia sau în sudul Franței.

Îl sună pe Peter, căruia i se păru și lui o idee bună. Nu-și putea imagina ceva mai rău decât ca ea să trăiască în continuare în casa în care stătuse invalidă timp de douăzeci de ani cu un bărbat care încercase s-o omoare, puțin câte puțin, în fiecare zi. Fu imediat de acord cu ea.

— Cu ce te pot ajuta?

Întotdeauna era amabil cu ea și, oricum, nu prea mai avea ce să facă. În ultima lună viețile lor fuseseră date peste cap de investigație și de descoperirile legate de Michael. Peter era conștient și că fiii lui aveau să-l viziteze în curând, dar parcă nu

prea mai dorea să vină în orașul unde fratele său era subiect de scandal și apărea în toate ziarele. Asta îl îngrijora și indiferent cât de liniștită era viața la casa de pe malul lacului, nu credea că ar fi bine ca băieții să devină obiectul curiozității și al bârfelor locale. Încercă să se gândească unde altundeva ar fi putut merge cu ei. Dar, cel puțin pentru Maggie, avea să-i prindă bine să părăsească orașul, iar pentru Lisa, să fie departe de tatăl, fie că voia sau nu.

— Nu trebuie decât să împachetez, îi spuse Maggie. Nu am de ce să mai stau aici până când începe procesul și cine știe când o să înceapă. Și-mi place ideea lui Bill de a o înscrie la toamnă pe Lisa la o școală din Londra. Voi vedea cum voi rezolva asta după ce vom ajunge acolo.

Dacă intenționa să plece împreună cu Bill, mai avea doar o săptămână să se pregătească, dar credea că putea s-o facă. Trimise un e-mail la Claridge, unde părinții ei obișnuiau să se cazeze, și rezervă o cameră pentru ea și Lisa. Stătuse de câteva ori cu ei acolo, pe vremea când era în colegiu. Bill avea garsoniera lui. Și astfel ar fi putut fi împreună. Brusc, întreaga lume îi era accesibilă lui Maggie. Se gândi chiar să-l viziteze pe Michael înainte să plece, dar se răzgândi. Tăcerea lui spunea totul. Iar ea știa că era vinovat. Nu mai avea nici un dubiu. Iar felul în care o manipula pe fiica lor confirma și mai mult vinovăția lui și cât de disperat era.

După cum era de așteptat, Lisa înnebuni când mama ei îi spuse că aveau să plece cu Bill la Londra. Se opuse ideii de a-și petrece vara în Europa, și cu atât mai mult, de a merge la școală acolo.

— Nu mai putem sta aici, îi zise Maggie supărată. Ziariștii ne vor asedia. În fiecare zi apare câte-o nouă știre despre tatăl tău, iar apoi ei tabără pe noi.

— Nu-l voi abandona! strigă Lisa.

În cele din urmă, Maggie își pierdu cumpătul, lucru pe care rareori îl făcuse față de copii sau chiar față de Michael.

— Oricum el ne-a abandonat! A încercat să mă omoare! strigă ea cu o asemenea forță, încât o sperie pe Lisa.

— Nu, n-a făcut-o! ripostă Lisa plângând în hohote.

În continuare nega evidența; mama ei știa că avea să fie un chin atunci când se va întâmpla, însă nu era încă pregătită. Michael o ținea prea aproape. Dar mama ei era hotărâtă s-o elibereze. Bunăstarea ei psihică și supraviețuirea depindeau de asta, dacă avea să reușească vreodată să-și revină în urma abuzului emoțional și a influenței tatălui ei. Era un ucigaș pentru sufletul ei, o persoană care distrugea oameni, nu doar cu otrăvuri, ci și cu mintea lui bolnavă, sucită.

— Lisa, la un moment dat va trebui să te confrunți cu asta, îi spuse mama cu blândețe. Și eu l-am iubit pe tatăl tău. Dar e vinovat de niște fapte îngrozitoare. Avem nevoie să plecăm pentru a avea o altă perspectivă, și-o să ne facă bine să fim împreună în Londra.

— Eu nu merg, zise ea, încrucișându-și brațele ca un copil îndărătnic de cinci ani.

— Nu ai de ales, îi spuse mama cu fermitate. Am hotărât deja că asta vom face.

Brusc, își dădu seama că Lisa nu-și pierduse doar tatăl, ci și „slujba“, „poziția“ ei de „aproape soție“, pe care el o crease pentru ea ca s-o izoleze pe Maggie și s-o facă să se simtă lipsită de importanță. Iar acum Lisa se simțea inutilă. Uitase cum e să fii o puștoaică de șaisprezece ani, iar Maggie permisese asta pentru că întotdeauna se simțise foarte rău. Aveau nevoie de mult timp ca să se recupereze în urma acelor abuzuri și să se întoarcă la o viață normală.

Săptămâna următoare, Maggie făcu bagajele amândurora. I se frânse inima când Lisa o imploră s-o lase să-și mai vadă o

dată tatăl. Cu toate că era împotrivă, cedă în cele din urmă, însă de data asta Maggie se duse cu ea. Nu intră să-l vadă, ci rămase în sala de așteptare în timp ce Lisa se duse la vorbitor. Jack Nelson o văzu și se apropie de Maggie. Venise din Northampton să înregistreze niște documente. Brusc, prezența lui făcu să se aștearnă liniștea în încăpere.

— Nu cred că îi face bine, spuse el în șoaptă, iar Maggie fu de acord.

Cel care era cu adevărat Michael îl speria și pe el.

— Nici eu nu cred că-i face bine, dar a vrut să-și ia la revedere. Mâine vom pleca la Londra.

Se bucură să audă asta. Viața lor din Ware, așa cum o cunoscuseră, se încheiase pentru totdeauna. Răul nu mai putea fi reparat. Unii oameni din oraș își jeleau doctorul, sfântul pe care îl pierduseră, alții își plângeau părinții pierduți, pe care el îi omorâse. Diavol sau sfânt, el era amândouă. Dar acesta nu mai era un loc sigur pentru fiica și soția lui Michael. Jack era încântat de decizia lui Maggie.

Câteva minute mai târziu, fu surprinsă s-o vadă pe Lisa ieșind de la vorbitor. Cu toate că ar fi putut să petreacă zece minute acolo, ea nu stătu mai mult de două sau trei minute. Și plângea. Jack îi spuse pe un ton sumbru lui Maggie că o va ține la curent cu evoluția anchetei și o rugă să-i lase numerele de telefon la care să o poată contacta. Ea promise să facă asta, apoi părăsi împreună cu Lisa clădirea. Fata părea zdruncinată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Maggie în timp ce stăteau în lumina soarelui.

Privirea Lisei era plină de durere.

— I-am spus că vom pleca și mi-a zis că sunt la fel ca tine și ca Bill, niște mincinoși și trădători. Niște oameni care nu rămân alături de cei pe care pretind că îi iubesc. Pur și simplu a oprit convorbirea și a plecat. Am bătut în geam, dar nici măcar nu s-a

întors.

Lisa plângea cu suspine. Maggie o luă în brațe, dar se simți ușurată. Prin respingerea propriei fiice, Michael o eliberase. O dăduse la o parte, iar acum ea putea să se vindece. Cu toții puteau. Lisa nu mai scoase nici un cuvânt în drum spre casă, iar după ce urcă în camera ei, își termină de pus ultimele lucruri în valiză. Maggie știa că făcuse ceea ce trebuia. Permițându-i Lisei să-și vadă tatăl pentru ultima oară, îi arătase fiicei sale cine era el cu adevărat. Un bărbat care nu făcea altceva decât să respingă, să omoare și să rănească și care nu era capabil să iubească. Nu le iubise niciodată, nici pe Lisa, nici pe Maggie. El, pur și simplu, doar le controlase viețile.

În acea seară, Lisa coborî să mănânce împreună cu Peter și cu fratele ei, pentru prima oară în ultima lună. Nu vorbi cu nici unul dintre ei, dar stătu liniștită, încă zdruncinată, dar nu și ostilă. Peter le spuse că avea să-i fie dor de ei, dar că era bucuros că plecau. Și el dorea să plece în curând. Șederea lui în Ware se terminase. Venise acolo pentru că nu avusese unde să meargă. Avusese nevoie de o perioadă de vindecare, dar acum nu mai era nimic pentru el acolo. Îi dăduse jurnalele mamei lui Jack Nelson ca probă. Nu dorea să le mai citească niciodată. Se terminase. Totul. Era sfârșitul inocenței pentru ei toți.

Capitolul 18

Peter se simți singur, după ce Maggie plecă împreună cu copiii ei. Vremea era frumoasă, iar casa pregătită pentru băieții lui care trebuiau să vină săptămâna viitoare, dar încă avea sentimente amestecate legate de prezența lor acolo, de când cu arestarea lui Michael. Un nor întunecat plana deasupra lui, dar nu-și putea închipui unde în altă parte ar fi putut merge cu ei. Dorise să le arate locul în care își petrecuse verile când era copil, dar acum lucrul acesta părea aproape grotesc de când se dovedise că fratele lui era pe cât de periculos crezuse întotdeauna că era. De fapt, mult mai periculos.

Într-o după-amiază, în timp ce citea pe verandă, îi telefonă Jack Nelson. Nu se aștepta la asta și fu surprins să-i audă vocea.

— Am vești proaste, îi zise Jack pe un ton grav.

— Ce s-a mai întâmplat?

Era sigur că avea de-a face cu fratele său. Mai nou, toate veștile proaste aveau legătură cu el, iar în ultimul timp parcă nu se mai terminau.

— Părinții tăi, spuse Jack, iar Peter înțelese imediat. Trupurile lor prezintă urme din aceeași substanță găsită și la celelalte pe care le-am exhumat. Presupun că și lor le-a administrat-o.

Îi omorâse. Oricum fuseseră pe moarte, dar sentimentul că fratele lui îi omorâse părinții era îngrozitor. Peter simți că i se face rău. Îi mulțumi lui Jack și încheie convorbirea. Era ultima picătură. Voia să plece. Venise timpul. Prea multe se

întâmplaseră acolo. Tot ce voia era să scape.

Își petrecu noaptea gândindu-se unde să-i ducă pe băieți și până la urmă îi veni o idee care îi plăcu. Maggie avea să mai stea la Londra încă vreo două săptămâni înainte să plece în Italia. Închiriase o casă în Toscana pentru o lună de zile. Dar înainte de asta, se gândi el, ar putea să-i ducă pe băieți la Londra o săptămână, și poate încă o săptămână undeva în Europa. Urma să-l coste mai mult decât își permitea, dar avea nevoie de o perioadă în care să poată răsufla liniștit. Iar copiii lui nu-i cunoscuseră pe Maggie și pe verișorii lor. În definitiv, Maggie era mătușa lor. Lisa era doar cu doi ani mai mare decât Ryan, iar Bill i-ar fi distrat foarte tare pe băieți, cu toate că era mai mare decât ei. Oricum era vorba doar de o săptămână, iar apoi ar fi putut să plece cu băieții lui prin Europa. I-ar fi plăcut să meargă cu ei în Spania, și n-ar fi fost foarte costisitor, dacă se cazau la hoteluri mai mici și mâncau la restaurante de cartier.

Îi telefonă lui Maggie la Londra chiar a doua zi dimineață. Ea se arătă încântată de idee. Chiar voia să-i cunoască pe Ben și pe Ryan. Pe după-amiază, le telefonă și băieților. Nu le spusese încă nimic despre arestarea unchiului lor, dar sugerase că existau niște probleme de familie pe care avea să le discute cu ei la sosire.

— Ei bine, va avea loc o schimbare a planului, îl anunță Peter pe Ryan. Lucrurile au luat o întorsătură ciudată aici. O să vă povestesc când o să ne vedem.

Le împărtăși o versiune cât mai puțin sinistră a arestării și a crimelor lui Michael, fără a le oferi prea multe detalii.

— Sună îngrozitor, tată, zise Ryan, părând impresionat. Crezi că unchiu' Michael va ajunge la închisoare? întrebă el cu jumătate de glas.

— Da, cu siguranță. Pentru foarte mult timp.

Poate chiar pentru totdeauna. Michael merita asta. Nu-i

spuse lui Ryan că fratele său geamăn îi omorâse pe bunicii pe care el nu-i cunoscuse. Era prea mic ca să înțeleagă asta. Avea să-i spună adevărul când ar mai fi crescut. Nici măcar Peter nu asimilase întru totul informația asta, cu toate că reușise să i-o împărtășească lui Maggie când vorbise cu ea. Soțul pe care îl cunoscuse și-l iubise nu existase vreodată în realitate. În toți acei ani, își omorâse pacienții în vârstă, îi manipulase ca să le ia banii și o otrăvise, chiar după ce își omorâse propriii părinți. Crimele erau lipsite de scrupule, și părea un miracol că Maggie scăpase cu viață.

— Ei bine, ce părere ai? îl întrebă Peter pe fiul său mai mare, care se arătă încântat de noul plan.

— Cred că ne vom distra la Londra. Și poate când mergem în Spania vom reuși să pescuim. Abia aștepta să-și petreacă vacanța la casa de pe malul lacului, dar era un băiat bun și înțelegător, și, atât lui, cât și lui Ben, li se păru o idee bună să călătorească timp de trei săptămâni prin Europa. Era bucuros să-și cunoască verișorii, deși îi părea rău că Bill era mai mare decât el. Peter îi asigură că se vor înțelege foarte bine. Și spera ca și Lisa să se simtă mai bine decât atunci când plecase. Trecuse prin prea multe dificultăți.

Peter le zise că se vor întâlni la Londra, apoi vorbi cu Alana pentru a se asigura că-i va putea îmbarca într-un avion în L.A., urmând ca el să zboare către Londra cu o seară înainte. I se păru rece și practică la telefon. El îi promise că-i va duce pe băieți în Southampton după cele trei săptămâni. Iar după aceea, avea de gând să se întoarcă la lac și să scoată casa la vânzare. Nu mai avea de ce s-o păstreze. Nu mai voia să aibă nicio proprietate. Intenționa să-și caute un apartament mic în New York și să înceapă din nou să bată la uși în speranța că-și va găsi o slujbă. Nu putea decât să spere că lucrurile aveau să se îmbunătățească până la începutul toamnei.

Peter petrecu o seară liniștită înainte de plecare. Îi trimise lui Jack Nelson un e-mail în care îi scrise cum putea fi găsit. Spera să nu fie nevoie. Era suficient că Michael era acuzat pentru unsprezece crime.

Peter privi răsăritul soarelui deasupra lacului. În acea zi se desfășura un concurs de canotaj. În timp ce stătea acolo, își aminti cum pescuise cu Michael recent, și cum înotaseră până la ponton, în copilărie. Toate erau momente ale vieții sale, pe care acum dorea să le uite.

Conduse până în Boston și își lăsă camioneta la aeroport. Zbură la Londra și se cază la hotelul la care stătuse înainte, când îl întâlnise pe Bill, iar pe seară îi telefonă lui Maggie. Îi invită să ia cina împreună a doua zi. Ei erau cazați la Claridge, un hotel foarte elegant, care le-ar fi plăcut fiilor săi. Ben voia să vadă schimbarea gărzilor de la Palatul Buckingham, iar Ryan, Turnul Londrei cu încăperile unde erau odinioară torturați oamenii. Plus muzeul figurilor de ceară. Cu siguranță vor avea cu toții o vacanță frumoasă.

— Cum te mai simți? o întrebă el pe Maggie.

Cu fiecare zi care trecea, era tot mai puternică. Fără paraquat-ul pe care Michael i-l administrase și toate celelalte tranchilizante și pastile de somn, se simțea extraordinar.

— Cum se descurcă Lisa?

— Luptă. Încă nu-i vine să creadă ce i-a făcut Michael. E foarte confuză după ce a manipulat-o în cel mai crud mod cu putință, ca s-o poată controla.

Și făcuse asta mult timp. Până s-o lase în sfârșit în pace, o întorsese împotriva mamei și a fratelui, chiar și împotriva lui Peter. Dar era tânără, iar mama și fratele erau alături de ea.

— Îi e destul de greu. Ieri am fost să căutăm împreună școli la care să se poată înscrie.

— Și ce părere are despre asta? întrebă Peter.

— Nu e foarte încântată. Dar cred că îi va face bine. Eu nu o să mă mai întorc în Ware, decât la proces. M-am decis să vând casa. Vreau să închiriez un apartament aici.

Nu mai voia să vadă vreodată casa în care fusese ținută invalidă prea mulți ani și în care soțul ei aproape o omorâse.

— Și eu vreau să vând casa de pe malul lacului, zise Peter, iar ea nu fu surprinsă. Vreau să mă mut înapoi la New York.

Foarte multe lucruri se schimbaseră pentru amândoi, în special pentru el în ultimele opt luni. Dar și viața ei se schimba acum.

A doua zi, fu incredibil de fericit să-i revadă pe Ben și pe Ryan. Ben se aruncă, pur și simplu, în brațele tatălui său, iar Ryan râse cu gura până la urechi. Amândoi îi spuseră că slăbise mult în ultimele luni. Îi duse la hotel și, după ce se spălară și se îmbrăcară pentru cină, luară un taxi până la Claridge ca să se întâlnească cu Maggie, Lisa și Bill. Îi așteptau în hol îmbrăcați în blugi și tricouri. Maggie făcuse o rezervare la un restaurant din zonă pe care i-l recomandase administratorul hotelului.

— Ce-a pățit la picior? îl întrebă Ben în șoaptă pe tatăl său, după ce o văzu pe Maggie șchiopătând în timp ce ieșiră cu toții din holul hotelului.

— Cu foarte mult timp în urmă, am căzut în timp ce patinam pe un lac înghețat, se întoarse zâmbind Maggie să-i explice.

Nu mai avea nici o problemă să vorbească despre asta.

— Cred că te-a durut, rosti Ben cu compasiune.

— M-a durut. M-am lovit atât de tare la cap, încât am stat inconștientă cinci luni, îi zise ea în timp ce îi luă mâna în palmele ei.

Ryan și Lisa discutau despre trupele lor preferate. Ryan fusese la concertele celor mai multe dintre ele, iar Lisa fu impresionată. Bill mergea împreună cu cei doi adulți și discuta

cu Peter despre examene. Scria o lucrare despre prăbușirea celor de la Lehman Brothers.

Toți șase se simțiră foarte bine la restaurant. Lisa reuși să fie mult mai comunicativă decât fusese altădată în ultimele luni, iar Ben îi distră pe toți, după cum obișnuia să facă. Ryan și Lisa se împrieteniră, iar Maggie și Peter se priviră, mândri de copiii lor. Peter chiar se gândi cât de mult se schimbase situația. Maggie se gândi la același lucru. Mai ales că, printr-un miracol, supraviețuise.

Lisa îi povesti lui Ryan despre casa pe care o închiriaseră în Italia, pe care o găsiseră pe internet, iar Peter și Bill vorbiră despre Spania. Bill fusese acolo de câteva ori de când se mutase în Europa. Iar Peter o invită pe Lisa să meargă cu ei a doua zi să vadă Turnul Londrei și schimbarea gărzii. O întrebă și pe Maggie dacă voia să vină cu ei. Nu era sigur dacă se simțea pregătită, dar ea îl asigură că era în cea mai bună formă. După ce îi conduseră pe Maggie și pe Lisa la Claridge, luară un taxi până la hotelul lor. Băieții erau extenuați după zborul lung cu avionul și adormiră imediat ce ajunseră în cameră. Peter se băgă și el în pat. Era minunat să fie din nou cu copiii lui. Dintr-odată, după foarte mult timp, viața lui părea normală.

A doua zi se întâlniră cu Maggie și cu Lisa și luară un autobuz cu etaj până la Turnul Londrei. Băieților le plăcură la nebunie exponatele macabre și informațiile despre ceea ce se întâmplase cândva acolo. Lui Maggie și Lisei le plăcură bijuteriile.

Erau foarte veseli când se duseră să mănânce la prânz. Petrecuseră o dimineață perfectă. Își propuseră să meargă apoi la Palatul Buckingham.

În timp ce-și mâncau desertul, Ben le spuse că îi plăcea de iubitul mamei lui, Bruce, iar fratele lui îl privi furios.

— E în regulă, se grăbi Peter să-l asigure. Mă bucur, dacă se

poartă frumos cu voi.

— Așa e, răspunse Ben cu naturalețe având urme de înghețată pe bărbie. Îmi place Ferarri-ul și câinele lui.

Cu toții râseră, iar Peter observă că Lisa deveni tăcută. Încă avea momente în care se detașa de ce se întâmpla în jurul ei, iar dacă vorbea, o făcea mai mult cu băieții decât cu el. Rămase îngândurată tot restul după-amiezii, iar Maggie observă și ea asta. După ce se întoarseră la hotel, o întrebă dacă era în regulă. Cele două familii cinară separat în acea seară, dar își promiseseră să se reîntâlnească a doua zi. Păreau să se simtă bine unii în compania celorlalți, iar verișorii erau foarte încântați să se cunoască. Lucrurile mergeau mai bine decât speraseră. Erau liniștiți, se distrau și se relaxau – exact ceea ce aveau cu toții nevoie.

— Tu și tata veți divorța? o întrebă Lisa pe mama ei, după ce Maggie se întinse să se odihnească un pic.

Fusese o zi lungă pentru ea și nu era obișnuită să meargă mult, dar dorea să fie mai puternică și pentru asta avea nevoie de exercițiu.

Maggie ezită să-i răspundă. Știa că va trebui, dar nu voia să se confrunte cu asta.

— Nu m-am gândit încă la asta. Poate. Era îngrijorată mai degrabă de proces, dar cu siguranță Michael avea să fie închis pentru multă vreme, iar ea nu intenționa să se întoarcă la el. Cred că ar fi normal să fac asta, adăugă ea cu naturalețe.

Lisa încuviință din cap. Nu-și mai putea apăra tatăl.

— Și o să te mai căsătorești vreodată? o întrebă Lisa agitată, iar Maggie râse.

— Te gândești mult prea departe. Nici măcar nu-mi pot imagina așa ceva acum.

Nu mai dorea altceva decât să treacă cu bine prin următoarele luni și prin proces. Și numai gândul să aibă vreo

întâlnire, la vârsta ei, i se părea îngrozitor. Experiența cu Michael o afectase îndeajuns de mult încât să nu mai aibă încredere atât de ușor în cineva.

— Tata mi-a zis că tu și Peter ați fost îndrăgostiți și că ați avut o aventură. E adevărat?

Lucrul acesta o tulburase de când îl aflase și de atunci îl privea cu suspiciune pe Peter.

— Sigur că nu. Maggie păru îngrozită de acea afirmație. L-am iubit pe tatăl tău până în ultima clipă.

— Dar nu-l mai iubești acum.

Maggie scutură din cap. Era îndrăgostită de bărbatul care se prefăcuse în tot acel timp, dar, cu siguranță, nu de cel care era cu adevărat. Și privind în urmă, la cei douăzeci și trei de ani, își dădu seama că ceea ce ea considerase a fi iubire nu fusese altceva decât control. Sub nici o formă nu fusese vorba de iubire, la fel cum făcuse și cu fiica lor, transformând-o mai degrabă într-o soție, când, de fapt, era doar un copil. Iar Maggie oricum nu mai primise nici un semn de la Michael, și nici nu credea că mai avea să primească vreodată. Lucru care spunea totul despre el. Pur și simplu, ea încetase să mai existe pentru el.

În acea seară luară cină în camera de hotel, iar Bill rămase în apartamentul său ca să-și poată termina de scris lucrarea. Petrecură o seară liniștită, la fel ca Peter și băieții săi. După cină se duseră să vadă un film, un science fiction cu tot felul de roboți care se atacau unii pe ceilalți, dar cu siguranță genul de film pe placul lor. Apoi se întoarseră în camera de hotel și se uitară la televizor.

Cele două familii se întâlniră din nou a doua zi. Iar restul săptămânii trecu foarte repede. Se pregătiră de plecare, unii în Spania, ceilalți în Toscana, iar cu o seară înainte Peter îi scoase pe toți la un restaurant elegant. După aceea, Peter împreună cu

băieții le conduseră la Claridge. Se îmbrățișară pe trotuar și își promiseră să păstreze legătura. Ryan și Lisa își trimiseseră toată săptămâna mesaje când nu fuseseră împreună, iar Ben o îmbrățișă cu drag pe Maggie înainte să plece. O plăceau pe noua lor mătușă și se simțeau bine în compania ei. Ben chiar spuse că îi părea rău că nu locuiesc și ele în L.A.

A doua zi, Peter și băieții plecară în Spania. Se duseră la Madrid, Sevilla și Toledo, apoi făcură plajă pe Costa Brava, după care petrecură câteva zile în insula Mallorca, unde se distrară pe cinste. El îi telefonă de câteva ori lui Maggie să afle cum se simțeau. Ea era îndrăgostită de vila pe care o închiriaseră.

— O cam placi, tată, nu-i așa? comentă Ryan într-o seară după ce tatăl lui vorbise cu ea, iar Peter rămase uimit.

— Da, sigur că da. Doar e cumnata mea și o cunosc din copilărie.

— Vreau să spun, ca pe o iubită, îi explică Ryan de parcă tatăl lui nu înțelegea aluzia, iar Peter râse.

— Nu, nu ca pe o iubită, îl corectă el. Suntem doar prieteni.

— Cum se face că tu nu ai o iubită? îl întrebă Ryan.

Toți tații divorțați ai prietenilor lui aveau o iubită, în general, fete frumoase, mult mai tinere decât ei. Doar că nu era stilul lui Peter. De fapt, nici nu știa care e. În cei cincisprezece ani cât fusese însurat cu Alana, nu avusese nici o altă întâlnire.

— Nu știu. Încă mă vindec după despărțirea de mama ta. Mi-a plăcut să fiu însurat. Încă nu mă simt ca un burlac. Mă simt cam... nu știu. Vreau doar să-mi petrec timpul cu voi.

Fratele lui urma să meargă la închisoare pe viață, de curând aflase că îi omorâse părinții, iar cumnata lui fusese otrăvită. Nu avea chef de întâlniri romantice. Iar cu opt luni înainte, viața lui se destrămase, soția îl părăsise. Avea multe de recuperat. Iar când vorbise cu Maggie despre aceste lucruri, și ea simțea la fel. După douăzeci și trei de ani, se străduia să învețe să trăiască

din nou. Vorbiseră despre asta în timp ce se plimbaseră prin Londra împreună cu copiii. Nici unul dintre ei nu-și putea imagina să iasă la vreo întâlnire. Nu pentru moment, cel puțin. Peter nu dorea decât să-și găsească o slujbă.

Iar dorința i se împlini pe când se aflau în Madrid. Își verifică e-mailul când ajunse la hotel. Și fu uimit să vadă că cei de la compania din Londra la care fusese la interviu îi ofereau un loc de muncă. Le luase ceva timp, dar oferta era foarte bună. Doar că nu știa dacă voia să locuiască în Londra. Voia să meargă la New York. Era pregătit să se întoarcă pe Wall Street. Dar până atunci nimeni nu-i oferise vreo slujbă acolo. Iar oferta din Londra era foarte bună, demnă de abilitățile sale, cu posibilitatea să devină partener în decurs de doi ani, participare la profit, numeroase beneficii, acțiuni și erau dispuși să-i plătească și chiria unui apartament, suficient de spațios ca să-l poată vizita băieții. Era tot ce își dorise, doar că nu era în orașul potrivit. Nu știa dacă să accepte sau nu oferta. Discută despre asta cu Ben și Ryan în timpul cinei.

— Băieți, voi ce părere aveți? Cum v-ați simți dacă aș accepta slujba din Londra? Cel puțin pentru câțiva ani.

În cazul în care apărea ceva mai bun în New York, ar fi acceptat. Dar deocamdată nu avea altă variantă.

— Îmi place ideea, îi răspunse Ryan.

Știa că tatăl lui avea nevoie să se întoarcă la lucru. Nu se simțea bine pierzând vremea, cum o făcea mama lor, care mergea să-și facă unghiile și părul în fiecare zi, iar toată ziua umbla prin oraș cu prietenii ei.

— Dar vei mai veni să ne vezi în L.A.? îl întrebă Ben, părând îngrijorat, iar Peter se grăbi să-i răspundă:

— Cu siguranță că voi veni. Iar voi veți putea veni la Londra. Am putea să mergem în Elveția la schi de Crăciun sau de Anul Nou. Zborul din L.A. nu-i așa de rău.

Băieții fură de acord. Nu era mult mai departe decât New Yorkul, în cazul în care Peter se muta la Londra.

Peter se gândi câteva zile ce să răspundă, apoi trimise un e-mail către firma din Londra, acceptând slujba. Doreau ca el să înceapă lucrul pe 15 septembrie, ceea ce îi convenea. Avea suficient timp încât să închidă casa de pe malul lacului și să-i viziteze pe băieți în L.A., dacă-și începea activitatea abia la începutul toamnei. Își dădu seama că până atunci avea să fie divorțat, lucru care îi provocă un fior pe șira spinării. La începutul lui septembrie, divorțul lui avea să se încheie. Deseori, lucrurile se așază de la sine.

Le spuse băieților că acceptase slujba, iar ei se bucurară pentru el. Ryan îi trimise un mesaj Lisei în care îi spuse: „Tata se mută la Londra. Și-a găsit de lucru acolo. Vă vom vizita. Ne vedem curând. Ryan“. Lisa îi răspunse imediat: „Tare. Lisa“.

Capitolul 19

Excursia în Spania a fost foarte reușită, iar Peter îi duse pe băieți la Alana în Southampton, în cea de-a treia săptămână din iulie, după cum promisese. Dădea o petrecere mare de ziua ei și voia ca băieții să fie acolo. Și, desigur, Bruce era cu ea. Devenise accesoriul ei permanent.

Erau destul de triști când își luară la revedere de la tatăl lor, dar abia așteptau să-și petreacă următoarea lună în Southampton împreună cu prietenii lor. Erau o parte din vechea lor viață cu care fuseseră obișnuiți. Peter le promise că o să-i viziteze în California înainte să plece la Londra, așa că erau asigurați că aveau să-l revadă curând.

Conduse înapoi către New York, după ce îi lăsă pe băieți, și zbură la Boston. După ce ajunse, se urcă în camionetă și se întoarse la lac. Locul îi părea destul de mohorât atunci, simțindu-se singur fără băieți, după cele trei săptămâni pe care le petrecuseră distrându-se împreună în diferite locuri.

În următoarea lună, Peter își petrecu timpul înotând în lac în fiecare zi, iar uneori stând la soare pe ponton. În rest, nu mai făcea altceva decât să-și împacheteze lucrurile. Era uimit de cât de multe nimicuri își cumpărase în cele șase luni cât locuise acolo. Aruncă o bună parte din ele, iar pe restul le împachetă pentru a le trimite la Londra. Se întâlni cu agentul imobiliar și stabiliră să pună casa la vânzare, la un preț rezonabil, sperând că vor găsi un cumpărător cât mai curând. Nu mai dorea decât să scape de ea, încheind în acest fel un alt capitol al vieții sale.

Era mâhnit că fratele lui se afla la închisoare, așteptând începerea procesului. Dar Peter nu voia să-l revadă. Nu voia altceva decât să plece cât mai repede cu putință din Ware. Într-o după-amiază, Jack Nelson veni la el împreună cu un anchetator ca să-i pună câteva întrebări. Întâlnirea decurse fără probleme. Nu doreau decât să afle părerea lui Peter despre fratele său. Peter le spuse cât se poate de sincer că el credea că Michael fusese un sociopat, un om lipsit de conștiință, încă din copilărie. Le oferi câteva exemple de minciuni cu care îi manipulase pe părinții lor. Peter nu le oferi un portret prea măgulitor al fratelui său.

— Dar de ce nu a pledat vinovat și n-a acceptat să cadă la o înțelegere? îl întrebă Peter pe Jack, care-l cunoștea foarte bine, iar șeful poliției scutură din cap.

— I-am sugerat să facă asta, dar a refuzat. Vrea să fie prezent în instanță și dorește un proces cu jurați. O să iasă o întreagă mascaradă, cu toți reporterii din zonă.

Lucru de care lui Peter îi era groază și știa că și lui Maggie. Și ea era nevoită să depună mărturie împotriva soțului ei.

Mai schimbară câteva vorbe, apoi Jack plecă. Michael devenise un mister și pentru el, așa cum era pentru mulți oameni din oraș, dar nu și pentru Peter.

Se mai duse o singură dată în Ware, oprindu-se la restaurant să o vadă pe Vi și să-i împărtășească planurile lui. Ea îi spuse că îi părea rău pentru tot ce se întâmplase și îl îmbrățișă cu mare drag. Îi mai zise că regreta că nu apucase să-i cunoască fiii. Când să plece, dădu peste Jack Nelson. Își strânseră mâinile, apoi ieși în grabă. Mai mult ca niciodată, tot ce avea legătură cu acel oraș îl deprima. Se întâmplaseră prea multe lucruri urâte.

Peter era nerăbdător să se întoarcă la lucru. Vacanța lui durase mult prea mult. Se făceau zece luni din octombrie.

Încuie casa de Ziua Muncii din acel weekend și, atunci când îi înmânã cheile agentului, speră să nu o mai revadă niciodată. Cu o zi înainte vânduse camioneta la același atelier din Ware și se duse la magazinul de bricolaj ca să-și ia la revedere și de la Walt Peterson, înainte să treacă pe la restaurant să bea o ultimă cafea împreună cu Vi.

— Se pare că fiul risipitor se pregătește din nou de plecare, îl tachină Walt.

— Nu cred că-mi dau seama la cine te referi, îi răspunse Peter.

— Bănuiesc că te vei întoarce când o să înceapă procesul.

Peter încuviință. Același lucru aveau să-l facă și Maggie, și Bill. Ar fi vrut ca Lisa să rămână totuși în Londra. Nu dorea ca ea să mai fie implicată în această nebunie. Situația fusese îndeajuns de traumatizantă pentru ei toți.

— Era un doctor bun, afirmă Walt în apărarea fratelui lui Peter, iar acesta nu comentă.

Nu-și mai putea permite să spună același lucru despre Michael, și nici oamenii ai căror părinți fuseseră uciși de acesta. Lăsase în urmă o mulțime de cadavre, inclusiv pe ale părinților lor.

Peter plecă și conduse mașina împrumutată pentru o zi de la șeful atelierului auto. O înapoie a doua zi dimineață și luă trenul până la aeroportul din Boston. Era un drum destul de lung și avu timp să reflecteze la faptul că fratele lui se afla într-o închisoare din Northampton. Oricât de mult îl urâse în copilărie, niciodată nu și-ar fi închipuit că se va ajunge aici.

Datorită diferenței de fus orar, ajunse în L.A. la începutul după-amiezii, și amândoi băieții părură incredibil de tăcuți când ajunse la ei acasă. Nu-și putea da seama ce se întâmplase. Chiar și Ryan se arătă foarte puțin comunicativ. În cele din urmă, Ben sparse gheața:

— Mami se mărită. Ryan e tare furios.

Vestea îi dădu lui Peter un sentiment ciudat. Alana luase o decizie definitivă, lucru care nu-l mira, dat fiind că știa că se întâlnea cu Bruce de nouă luni, dar parcă nu se așteptase tocmai la asta. Într-un fel, faptul că ei aveau să se căsătorească îl făcea să se simtă ca și cum nu existase niciodată în viața ei.

— Tată, e un ticălos, zise Ryan încruntându-se.

— Dar mi-ați zis că se poartă frumos cu voi și cu mami.

Peter era foarte curios să afle ce voia, de fapt, Ryan să-i transmită.

— Cum adică ticălos?

— E un fandosit, îi răspunse Ryan dezgustat. Nu-l interesează decât banii.

Peter nu-i spuse, dar cel puțin avea ceva în comun cu mama lor. Și pentru ea banii erau o prioritate. În ultimul an, fusese singurul lucru pe care i-l dovedise. Nu-i păsa de altceva decât de bani, cu toate că nu putea nega că era totuși o mamă bună. Dar pe el îl părăsise exact când avusese mai mare nevoie de ea. Renunțase la el de cum se ivise prima ocazie.

— Când se vor căsători? întrebă Peter din curiozitate.

— De Crăciun, îl informă Ben.

— E bine atunci. Putem să mergem la schi cât timp ei vor fi plecați în luna de miere, sugeră el, iar Ryan rânji cu gura până la urechi.

— Poate că o să vină și Lisa cu noi, sugeră Ryan.

Cei doi verișori comunicaseră destul de des prin mesaje. El o considera destul de sofisticată, fiindcă era mai mare decât el cu doi ani, dar îi părea rău pentru ea din cauza tatălui ei. Nu vorbise niciodată despre asta cu el, lucru care nu-l surprinsese, din tot ceea ce aflase de la tatăl lui.

— O voi întreba pe Maggie, îl asigură Peter.

În acea seară, ieșiră împreună la cină, iar apoi se duseră să

joace biliard. Nu-i plăcea rolul de tată divorțat, nevoit să inventeze metode să-i distreze. Ar fi preferat să stea acasă cu ei, dar aici nu le putea oferi un cămin. Săptămâna aceea va pleca la Londra ca să vadă niște apartamente și le promise că avea să găsească ceva care să le placă și lor. Îi era mult mai ușor acum, când firma plătea pentru tot și cu perspectiva unui salariu mare. Într-un fel, îi plăcuse simplitatea vieții din ultimul an. Îl învățase să înțeleagă ce era important și ce nu și că putea să ducă o viață simplă, de care să se poată bucura. Fusese o perioadă ciudată în care-și pierduse fratele pentru totdeauna, dar primise în schimb o soră și o prietenă, o nepoată și un nepot. Ryan și Ben erau întru totul de acord cu el. Le plăcuse compania mătușii și a verișorilor lor, mai ales că mama lor nu avea frați sau surori.

Peter mai rămase în L.A. încă trei zile cu fiii lui, apoi zbură la Londra. Alana era de acord să-i lase să meargă la el de Ziua Recunoștinței și de Crăciun. Ea avea să se ducă de Ziua Recunoștinței la familia lui Bruce din Baltimore, iar în perioada Crăciunului și a Noului An, în Caraibe. Băieții erau un pic dezamăgiți că ea avea să fie plecată de sărbători, dar extrem de entuziasmați să-și viziteze tatăl în Londra. Iar el le promisese că aveau să meargă la schi de Anul Nou. Peter se simțea mulțumit de viața sa, în timp ce zbura spre Londra. Aranjase ca o parte din lucrurile pe care le lăsase în depozitul din New York să-i fie expediate. Urma să aibă din nou un cămin adevărat, un loc unde să poată fi cu copiii lui.

Și se simți foarte bine după ce avionul aterizâ. În ziua aceea vizită cinci apartamente și alte trei în următoarea zi. Iar ultimul pe care îl văzu i se păru perfect. Era un duplex cu trei dormitoare într-o clădire veche, frumoasă, peste drum de Regent Park. Ar fi putut foarte bine să joace fotbal cu băieții acolo. Iar apartamentul era simplu decorat, cu un mobilier

masculin sobru, cu fotolii mari din piele, foarte confortabile, și cu nișa în perete în care se afla un ecran foarte mare și subțire. Imediat după ce semnă actele de închiriere, îi telefonă lui Maggie, care îl invită la cină ca să sărbătorească. El mai avea câteva zile până să înceapă lucrul. Se duse cu un buchet mare de flori la casa pe care Maggie o închiriase pentru ea și Lisa. Bill dorea să-și păstreze apartamentul. Avea o nouă iubită și voia să aibă libertate. Toată lumea era fericită. Bill venise și el ca să-l vadă pe Peter. Era o atmosferă plăcută, ca de sărbătoare, povestiră ce făcuseră în vacanță și ce planuri aveau pentru toamna aceea. Lisa începuse și ea să meargă la școală. Se înscrisese la Școala Americană din Londra și îi plăcea de noii ei colegi. Pusese ochii pe un băiat de acolo. Părea că atât ea, cât și Maggie reușiseră să se adapteze. Iar casa în care locuiau li se potrivea de minune. Proprietara era o femeie care se mutase în Hong Kong, și locuința era veselă și plină de flori. Maggie se simțea ca acasă, la fel și Lisa.

— Mi se pare că v-ați acomodat destul de bine, remarcă Peter după cină.

Lisa era în camera ei și vorbea la telefon cu una dintre noile sale prietene.

— Casa e perfectă pentru noi, zise Maggie zâmbind.

— Să veniți și voi să-mi vedeți noul apartament.

— Cum erau băieții când i-ai văzut?

— Un pic neliniștiți, dar bine. De Crăciun, Alana se va mărita. Ryan nu e prea bucuros. Alana se cunoaște cu tipul ăsta aproape dintotdeauna. Bănuiesc că e OK, poate doar genul de fandosit din L.A. Ceea ce ei i se potrivește. Cât timp vor fi plecați în luna de miere, vreau să merg cu băieții la schi în vacanța de Anul Nou, continuă el, observând că privirea lui Maggie se înnegură.

Imediat după Anul Nou urma să înceapă procesul. Amândoi

erau nerăbdători să se încheie cât mai repede. Procurorul îi trimisese recent o serie de întrebări la care să răspundă, iar unele dintre ele erau foarte delicate. Ar fi vrut să i le arate lui Peter și să discute pe marginea lor, dar nu voia să strice seara.

Maggie și Peter erau bucuroși de revedere. Stătură mult de vorbă și, în cele din urmă, Peter plecă. Avea de despachetat o grămadă de lucruri în noul său apartament. Îi invită pe ea și pe nepoții lui la cină în weekendul următor.

— Dar te avertizez, ori pizza, ori mâncare la pachet, sau de-a gata cum îi zic ei aici.

Trebuia să se obișnuiască cu o mulțime de lucruri noi, cum era condusul pe dreapta, lucru pe care Maggie nu intenționa să-l facă, mai ales că nu mai șofase de douăzeci și patru de ani. Și nu avea de gând să învețe să conducă, din nou, acolo.

— Mă bucur că ești aici, îi zise Maggie cu căldură în glas, în timp ce îl conduse la ușa de la intrare. E plăcut să știi că familia ta e aproape de tine, nu-i așa?

Trebuiau să se ajute, mai ales după tot ceea ce se întâmplase, trăind la mii de kilometri depărtare de casă, într-o altă țară. Pentru fiecare era un nou început, dar în mod special pentru ea și Peter.

Se gândea la ea în timp ce luă un taxi către apartamentul lui. I se părea frumoasă și relaxată. Mersese la cumpărături și-și luase haine noi, arătând mai tânără. Dar Peter știa că și el se simțea mai bine decât o făcuse de foarte mulți ani, mai ales după vacanța cu băieții și viața simplă și sănătoasă de la lac. Era pregătit să-și înceapă noua slujbă, odată cu noua lui viață din Londra.

Iar în timp ce Peter și Maggie se gândeau la seara frumoasă pe care o petrecuseră împreună, nu aveau, de fapt, nici cea mai mică idee cât de mult se apropiaseră copiii lor și cât de bine se înțelegeau. De îndată ce Peter plecă, Lisa îi trimise un mesaj lui

Ryan.

„Tatăl tău a fost la cină.“

„Mișto. Ce ați mâncat?

„Pizza. Și mâncare chinezească.“

„Mi-ar fi plăcut să fiu cu voi.“

„Și mie. Hai în vizită. Sau mai bine te-ai muta aici.“

Lisa avea încredere în Ryan.

„Maică-mea și bunicul ar face infarct.“

„Las’ că se descurcă ei.“

„Mda. Poate. Nu prea cred.“

I se făcu foarte dor de tatăl lui.

„Să-l îmbrățișezi pe tata când îl mai vezi“, îi răspunse Ryan.

Timp de câteva minute, ea stătu și privi ecranul telefonului, neștiind ce să scrie. Încă avea sentimente amestecate în ceea ce-l privea pe Peter. Știa că el îl demascase pe tatăl ei, iar toată viața i se spusese că el era inamicul. De fapt, nu știa cum era și nici ce simțea pentru el, dar îi plăcea foarte mult de Ben și de Ryan, fiind aproape ca niște frați pentru ea. În cele din urmă, îi răspunse:

„Cu siguranță. Ne vedem curând. Cu drag, L.“

Apoi, fiecare își reluă activitatea.

Capitolul 20

Peter se descurca foarte bine la noua slujbă. Îi plăceau colegii și asociații și majoritatea clienților lor. Îi puseseră la dispoziție un birou frumos, iar după câteva săptămâni se simțea de parcă ar fi lucrat dintotdeauna acolo. Era diferit față de New York, dar într-un sens bun. Londra era un oraș mare, aflat într-o agitație continuă, dar, într-un, fel mai elegant, mai fermecător decât New Yorkul. Era foarte încântat de toate acestea.

Duminica seara, el și Maggie se invitau pe rând la cină, astfel încât întreaga familie să fie împreună. Le plăcu foarte mult apartamentul lui, iar Bill se bucura de fiecare dată când se putea uita la sport pe televizorul gigantic. Într-un fel, Peter devenise un fel de substitut pentru tatăl pe care nu-l avusese niciodată. Iar lui Peter îi plăcea de el. Lucru care îl făcea să se simtă mă puțin singur, fără băieții lui, și îl ducea pe Bill la diferite evenimente sportive. Era un tânăr inteligent și se bucurau unul de compania celuilalt. Maggie era recunoscătoare că Peter era dispus să-și petreacă timpul cu el și deseori îi spunea asta.

— Nu e ca și cum mă sacrific, o asigură Peter. Pur și simplu ne distrăm împreună. Chiar cred că se va descurca foarte bine.

Peter era foarte apropiat de el.

— Sper. Tatăl lui i-a făcut zile negre.

Dar asta nu mai surprindea pe nimeni atunci. Lui Peter și lui Bill le plăcea să iasă împreună și, cum semănau foarte bine,

lumea credea că erau tată și fiu.

Într-o seară de octombrie, luau cina împreună în bucătăria spațioasă a lui Peter. Se întâmplă ca acesta să se uite la ceas și își dădu seama că era 10 octombrie.

— În urmă cu un an de zile, am pierdut totul. Am rămas fără slujbă, bursa s-a prăbușit odată cu întreaga mea viață, mai rău decât mă așteptam atunci.

La scurt timp Alana îl părăsise. Dar se obișnuise, între timp, cu asta. Nu se mai simțea rănit, cu toate că încă i se părea ciudat. Primise recent din California certificatul de divorț, dar, de această dată, nu mai era la fel de afectat. Alana era o parte din trecutul îndepărtat și nici măcar nu-și mai putea aminti cum fusese căsnicia lor. Cel mai bun lucru erau băieții lor. Nimic altceva nu-i mai lipsea. După un an, el era bine, în timp ce ea urma să se mărite cu altcineva. Uneori, viața poate fi foarte ciudată. În urmă cu un an, totul părea o tragedie. Acum devenise istorie.

— Sărbătorim acum supraviețuirea și noua ta viață? îl întrebă Maggie cu grijă.

Amândoi aveau vieți noi.

— Cu siguranță, răspunse Peter, turnându-i niște vin în pahar.

Bill se servi cu o bere. Casa lui Peter îi devenise familiară și de câteva ori chiar rămăsese peste noapte în apartament, în camera de oaspeți a unchiului său, după ce urmăriseră împreună vreun eveniment sportiv. Se simțeau foarte bine împreună. După cină, copiii se duseră să se uite la televizor, iar Maggie și Peter strânseră vasele din bucătărie. Nu aveau mare lucru de strâns, deoarece întotdeauna el comanda mâncare.

— Ți-ar plăcea să mergem la teatru? o întrebă el pe Maggie în timp ce așezară vasele în mașina de spălat. Colegii mei se pare că știu un agent de bilete foarte bun. Putem merge oriunde

vrem, la balet sau la teatru.

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea încântată. El devenise o parte importantă a vieții lor.

— Rămâne să mă ocup de asta, atunci, promise el, și se duseră împreună să se așeze în living. Chiar e incredibil. N-am glumit când am zis asta la masă. În urmă cu un an, întreaga mea lume s-a destrămat. Am fost printre cei mai buni din industrie, înainte de asta, și chiar am crezut că pierdusem totul. Iar după ce Alana s-a mutat în L.A. cu băieții, am crezut că, gata, mi-am primit lovitura finală. Dar acum, ca să fiu sincer, mă simt mult mai bine.

Se simțea liber ca pasărea cerului, lucru care îi plăcea. Iar experiența ei era similară. Putea să facă tot ceea ce dorea. Nu mai era prizoniera stării sale precare de sănătate. Totul se schimbase. Li se întâmplaseră niște lucruri îngrozitoare amândurora, dar în cele din urmă fuseseră binecuvântați. Chiar dacă pentru ea agonia încă nu se terminase, fiind încă afectată de recentele evenimente din viața ei. În urmă cu patru luni, viața i se destrămase, când descoperise ce-i făcuse Michael. Dar, după cele patru luni, progresase foarte mult, știind cu atât mai mult că decizia de a locui la Londra era una foarte bună pentru familie. Până la urmă lucrurile se așezaseră, așa cum era de așteptat. Peter deseori se gândise că dacă nu ar fi venit la Londra pentru interviu, nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Bill, Bill nu i-ar fi trimis e-mailul despre erbicid, iar Michael ar fi otrăvit-o în continuare pe Maggie. Era posibil ca până atunci s-o fi și omorât. Aproape o făcuse. Era înfiorător. Deseori Peter se gândea la puterea spiritului uman și la capacitatea lui de a triumfa.

Ceva mai târziu, Maggie plecă împreună cu copiii, iar el îi telefonă într-o joi. Făcuse rost de bilete la premiera unei piese, iar ea fu foarte încântată. Nu mai fusese la teatru de foarte mult

timp. Nu de când se măritase cu Michael. Când era mai tânără, obișnuia să meargă la New York cu părinții. Dar după ce se căsătorise, Michael o ținuse izolată în casă, spunându-i că era bolnavă și slăbită, și nu-i dăduse niciodată voie să iasă.

Piesa de teatru începea la ora șapte și jumătate și Peter sugeră ca după aceea să ia cina împreună. Făcu o rezervare la ora zece la restaurantul Harrys Bar. Primise un card de membru de la firmă. Folosi una dintre mașinile cu șofer de la serviciu ca s-o ia pe ea și să-i ducă la teatru. Maggie se simți foarte răsfățată când plecară la teatrul din West End. Iar piesa a fost chiar mai bună decât se așteptaseră. Amândurora le plăcu foarte mult.

Își cumpărase o nouă rochie neagră și scurtă pentru acea seară, iar Lisa se încruntă când o văzu.

— O rochie nouă? Te duci la vreo întâlnire? o întrebă ea.

— O rochie nouă, da, dar nu și o întâlnire, răspunse Maggie. Mă văd cu Peter. Mergem la teatru.

Lisa încuviință din cap, dar nu mai zise nimic altceva.

Maggie arăta foarte drăguță când își scoase haina în Harrys Bar, iar Peter îi remarcă rochia cea nouă. Purta pantofi foarte eleganți, fără tocuri, deoarece încă avea probleme cu piciorul. Dar până și mersul ei se îmbunătățise de când făcea mai multă mișcare, fizioterapie și cursuri de yoga.

Mâncarea era delicioasă. Comandară paste, iar Peter ceru să li se aducă șampanie. Simțea că trebuiau să sărbătorească. Amândoi reușiseră să redevină stăpâni ai propriilor vieți.

— Pentru renașterea noastră, zise Maggie, ridicându-și paharul în aer. Pentru noua noastră viață!

— Foarte bine spus, zise Peter zâmbind. Nu m-am gândit la asta, dar e adevărat. Îmi place foarte mult noua mea slujbă. Și îmi place să trăiesc aici. Chiar am avut noroc cu această firmă. Și te-am regăsit, adăugă el.

Și amândoi știau ce însemna asta. El îi salvase viața. În mare parte, datorită lui Bill și a freneticelor sale căutări pe internet, convins că tatăl lui o otrăvea. Doar convingerea încăpățânată a suspiciunilor lui Bill o salvase. Însă Peter jucase și el un rol foarte important.

În timpul cinei, lui Peter îi veni altă idee. Voia să călătorească prin Europa. Îi plăcea la Londra și pentru că putea să călătorească mult mai ușor prin Europa.

— Ți-ar plăcea să mergem într-o zi la Paris? Am putea să-i luăm și pe Bill și pe Lisa sau chiar și pe băieți, când vor veni.

— Aș fi bucuroasă, răspunse Maggie, încântată de propunerea lui Peter.

Totul era nou pentru ea, dar și distractiv. Singurul lucru care o mai întrista uneori era când își amintea de Michael. Era ca și cum el ar fi murit. Într-un fel, pentru ea, chiar asta se și întâmplase. Peter observă umbra care îi întunecă privirea. Îi atinse mâna cu blândețe. Atingerea lui o readuse în prezent. Trecutul era mult prea periculos, un câmp minat pe care nici unul nu mai dorea să-l exploreze.

— Să-mi spui când îți convine și o să mă ocup eu de tot.

Avea o secretară minunată, capabilă să-l ajute să organizeze absolut orice.

— Oricând, îi răspunse Maggie cu bucurie. Lisei îi va plăcea. Parisul e un oraș minunat.

Totuși, Maggie nu era sigură cum avea să reacționeze Lisa știind că va merge la Paris împreună cu Peter, dar consideră că aveau să se simtă bine. La urma urmei, cu toții erau o familie.

— Ce-ai zice dacă am pleca peste două săptămâni? sugeră Peter. Weekendul acesta mă duc cu Bill la un meci de fotbal. Și m-ar ucide dacă i-aș contramanda.

Maggie râse. Cu siguranță, pentru el Parisul era mai puțin incitant decât fotbalul.

Și de data asta, Peter se ocupă de rezervări. Îi anunță duminica următoare, în timpul cinei de acasă de la Maggie. Aveau să ia unul dintre trenurile Eurostar până în Paris. Făcuse rezervare pentru trei camere la un hotel mic și drăguț de pe malul stâng al Senei. Peter le spuse că dimineața nu serveau altceva decât cornuri cu cafea cu lapte. Puteau să ia cina la un bistrou și să meargă la cumpărături, spre bucuria fetelor. Iar duminică noapte aveau să se întoarcă. Maggie radia de bucurie în timp ce îl asculta, iar Lisa zâmbea și ea. Și până și Bill credea că aveau să se distreze, atâta timp cât Peter mergea și el. Să-și petreacă un weekend la cumpărături în Paris, cu mama și cu sora lui, nu era o idee prea bună. Peter îl asigură că vor găsi și ei ceva de făcut, poate vor merge la un meci de fotbal, în timp ce fetele se plimbau prin magazine.

— Bine atunci, voi merge și eu, spuse Bill.

Așa că, în weekendul următor, plecară toți patru. Se îndrăgostiră de hotelul pe care îl găsise Peter în arondismentul șase. Făcuse rezervări doar la restaurantele pe care le considerase distractive pentru cei tineri. Reuși chiar să găsească un meci de fotbal în după-amiaza zilei de sâmbătă, pentru el și Bill. Peter se pregătise foarte bine înainte, comportându-se ca un ghid turistic nemaipomenit. Se plimbară prin Place Vendôme și prin Faubourg Saint-Honoré. Iar sâmbătă seara, după cina de la restaurantul Market, Peter și Maggie se duseră la barul Hemingway de la Ritz, un loc foarte elegant și liniștit, după o zi foarte încărcată.

— Cred că Alana e nebună, zise Maggie încântată, în timp ce luă o gură de șampanie din pahar.

— Nu prea cred. Poate doar răsfățată. Dar de ce zici asta?

— Pentru că ești cel mai atent bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Ai grijă ca toți să se simtă bine. Te-ai ocupat de rezervări. Ai avut grijă ca eu și Lisa să putem merge la

cumpărături, l-ai dus pe Bill la un meci de fotbal. Am mâncat la un restaurant care ne-a plăcut la toți. Hotelul ales de tine e fabulos. Te-ai gândit la toate. Cum a putut să te părăsească?

— N-am spus niciodată că e și inteligentă, zise el, apoi râse. Nu, glumesc. Pur și simplu, nu vrea să locuiască în altă parte, decât în L.A., lângă tatăl ei. Și i se potrivește. Îi plac blițurile și ștrasurile. Și să nu uităm, eu mi-am pierdut și slujba, și toți banii. Și ea nu s-a așteptat niciodată la asta. Dar, într-o zi, îi voi face la loc, continuă el, părând, preț de-o clipă, foarte serios. Era foarte bine la firma din Londra. I se oferise posibilitatea ca, în doi ani de zile sau mai puțin, să devină partener. Dar, cu toate astea, știa că va dura până când va ajunge la fel de sus ca la New York, asta dacă va mai avea vreodată acea șansă. Nu mai era la fel de ușor ca atunci când avea douăzeci sau treizeci de ani. Și vremurile erau total diferite. Pe atunci, banii se puteau obține rapid și ușor, dar lucrurile se schimbaseră între timp.

— Însă nu sunt sigur dacă asta mai contează la fel de mult pentru mine, afirmă el cu sinceritate.

Întotdeauna era sincer cu Maggie. I se putea destăinui foarte ușor. Poate că, oricum, Alana s-ar fi despărțit de mine, chiar dacă nu mi-aș fi pierdut banii. Privind în urmă, realizez că nu am avut foarte multe lucruri în comun, cu excepția copiilor. Nu prea m-am mai gândit la asta. Am fost prea ocupat cu serviciul.

— Iar eu mi-am pierdut douăzeci și trei de ani din viață stând în pat, bolnavă, rosti Maggie cu tristețe. Nu mai avea cum să recupereze toți acei ani.

— A fost împotriva voinței tale. El te-a îmbolnăvit, te-a făcut să crezi asta, ca să te poată controla. Știi, așa cum se zice și în Biblie, ceva de genul „și vă voi da ani de belșug în locul anilor în care au mâncat lăcustele“. Lucru care e adevărat în cazul nostru. Am pierdut foarte multe, dar privește ce avem acum.

Amândoi se bucurau de viețile lor mai mult ca niciodată și, în plus, nu mai erau singuri, chiar dacă fiecare își încheiase căsnicia. Poate că prietenia lor era cel mai bun lucru care le mai rămăsese. Nici unul nu-și dorea mai mult de-atât.

Stătură o vreme de vorbă la bar, iar pe la două noaptea, luară un taxi până la hotel. Peter o sărută pe obraz, iar ea îi mulțumi încă o dată. Fu surprinsă când o găsi pe Lisa trează, stând în camera pe care amândouă o împărțeau. O așteptase și-și salută mama scrutând-o cu privirea.

— Te-a sărutat? o întrebă ea, pe un ton mai degrabă matern.

— Sigur că nu! râse Maggie. E absurdă întrebarea ta. De ce m-ar săruta? Suntem prieteni. În plus, e cumnatul meu.

— Și ce dacă? A divorțat, iar tu...

Amândouă știau că și căsnicia ei se încheiase, cu toate că încă era căsătorită, din punct de vedere legal, cu Michael. Dar nu avea să rămână căsătorită cu el pentru totdeauna. Ea și Peter erau liberi.

— Și te place. Nu ți-ai dat seama? De ce crezi că ne-a adus la Paris?

— Ca să ne simțim bine împreună. Nu ca să mă sărute, copil nătâng.

Îi ciufuli părul fiicei sale, își deschise fermoarul rochiei și se dezbrăcă. Observă că Lisa era îngrijorată. Nu avea nici un motiv.

— Mamă, ai arătat foarte bine în seara asta.

Fusese îmbrăcată cu o altă rochie nouă. Își cumpărase vreo trei înainte să plece la Paris. Și o nouă pereche de pantofi.

— Îți mulțumesc, draga mea. Nu-ți face griji în legătură cu Peter. Cu toată sinceritatea, îți zic, suntem doar prieteni.

Lisa rămase tăcută preț de un minut.

— Poate că tu ar trebui să-l săruți, zise Lisa îngândurată. Bănuiesc că tata nu se va mai întoarce vreodată. Părea tristă.

— Nu, nu se va mai întoarce, îi zise Maggie și o îmbrățișă. Nu sunt pregătită să sărut pe nimeni, iar când o voi face, dacă voi fi pregătită, cu siguranță nu va fi Peter.

— De ce nu?

— Pentru că uneori o relație de prietenie e mult mai bună, și n-aș vrea să pierd asta.

Lisa încuviință din cap, ceva mai liniștită, iar un minut mai târziu, se întinseră împreună în pat ca să se poată odihni. Maggie se gândi la ceea ce tocmai îi spusese Lisa. Cu siguranță nu o mințise, și chiar credea ceea ce îi zisese. Uneori, prietenia era o alegere mult mai bună. Era recunoscătoare pentru noua ei viață, simțindu-se ca și cum ar fi renăscut. Parisul nu era decât cireașa de pe tort. Iar Peter, nu era altceva decât un prieten bun. Apoi adormi.

Capitolul 21

Când trenul se opri, duminică seara, în stația St. Pancras din Londra, cu toții își dădură seama că avuseseră niște zile fantastice, mulțumită lui Peter și a aranjamentelor lui fără cusur. Se purtase cu tact și grijă în acel weekend. Nu-și mai făcură alte planuri pentru acea seară pentru că mâncaseră în tren. În drum spre casă, în taxi, Peter le spuse că ar fi frumos să poată merge împreună, în fiecare weekend, într-un alt oraș. Încercă să-i tachineze, dar cu siguranță se simțiseră foarte bine. Petrecuseră foarte mult timp explorând cartierul Marais, în acea duminică după-amiază, încât erau să piardă trenul. Iar pe drumul de întoarcere, jucaseră cărți, amuzându-se teribil. Se simțiseră bine, atât în compania lui Peter, cât și a lui Maggie. Chiar ea spuse că nu mai râsese atât de mult, de ani de zile. Aproape că uitase cum era să trăiești o viață lipsită de griji.

Întâi le lăsă acasă pe Maggie și pe Lisa, apoi îl conduse pe Bill cu taxiul, după care se duse și el acasă.

Maggie îi telefonă exact în momentul în care intră pe ușă.

— Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru acest weekend minunat. Ne-am simțit foarte bine.

— Și eu, îi răspunse el cu generozitate. Ai niște copii minunați.

— Și tu la fel. Îi plăceau foarte mult băieții lui, și erau minunați, ca și el.

— Poate pentru că așa suntem noi, niște oameni extraordinari, o tachină el. Mă bucur că te-ai simțit bine. Sunt

sigur că ar trebui să mai călătorim. Apropo, mă străduiesc să organizez o excursie la schi cu băieții. Poate vreți să veniți și voi cu noi. Va fi un fel de vacanță cu familia.

Una foarte importantă, de altfel. Cu toții aveau nevoie să se simtă bine, înainte de procesul programat la începutul lunii ianuarie.

— Eu nu schiez, zise ea, aproape rușinată.

— Nici eu. Mi-am nenorocit genunchii jucând fotbal în colegiu. Prefer un pahar de vin fiert la căldura șemineului. Găsim noi ce să facem.

Nu putea nega că nu-i surâdea ideea. Încercau să-și asigure reciproc o liniște familială și suportul necesar, ca doi adulți cărora le lipsiseră aceste lucruri.

— Te voi anunța când voi ști care e cea mai bună variantă. Am de ales între Elveția și Franța.

— Bill se va bucura foarte tare. Îi place la nebunie să schieze.

— La fel și băieții mei. Voi avea eu grijă de asta și vom vorbi mai multe când vor veni de Ziua Recunoștinței. Apropo, ați vrea să petreceți împreună cu noi? Aici nu se sărbătorește, așa că cel mai bine organizăm noi ceva.

— M-am gândit și eu la asta.

Încă nu-și făcuseră prieteni. Lisa era singura care se mai întâlnea cu colegii ei americani de la școală.

— Ce-ar fi să organizăm ceva la noi? Aș putea găti împreună cu Lisa.

— Sună foarte bine. Altfel va trebui să comandăm mâncare chinezească sau curry, chiar de Ziua Recunoștinței, dar bănuiesc că băieților nu le va plăcea.

— Ne ocupăm noi de asta, îl asigură Maggie bucuroasă. Oricum, îți mulțumesc pentru acest weekend incredibil.

A doua zi, îi trimise două sticle cu vin de Bordeaux, în semn

de recunoștință, iar el îi telefonă ca s-o tachineze.

— Nu mai face asta. Doar suntem o familie!

— Glumești? Merită. Ne-am distrat pe cinste.

Le făcuse toate poftele și chiar le plătise biletele de tren. Îi răsfățase.

— Peter, ești foarte bun cu noi, îi zise ea.

— Maggie, suntem buni unii cu ceilalți, rosti el cu blândețe. Bănuiesc că asta e cel mai important în viață.

Amândoi erau niște oameni buni. El avea dreptate. Doar că înainte de asta, amândoi fuseseră foarte răniți. Ceea ce le permitea să fie recunoscători pentru vremurile bune.

— Și mie mi-a plăcut foarte mult.

Trebuia să plece la o întrunire, dar îi promise că avea s-o sune în weekend. Când o făcu, copiii erau ocupați cu prietenii lor, așa că ieșiră împreună la un film, apoi se duseră la un restaurant indian. Duminică seara, luară cina în apartamentul lui. Devenise o rutină care le făcea plăcere. Maggie observă că până și Lisa se simțea mai relaxată în prezența lui Peter, după ce o liniștise la Paris, sau poate că, pur și simplu, se obișnuise cu el. După toate lucrurile pe care le trăise, Lisa, în sfârșit, ieșea din cochilia ei.

Iar când băieții ajunseră la Londra de Ziua Recunoștinței, se simțiră ca la petrecere. Cei patru copii se bătură cu pernele, jucară cărți, jucară monopoly trișând intenționat, se duseră la film, iar Maggie și Lisa pregătiră o cină minunată de Ziua Recunoștinței. Mâncară atât de mult, încât abia se mai puteau mișca. A doua zi, se hotărâră să meargă la țară.

— Ce se întâmplă între mama ta și tati? o întrebă Ryan pe Lisa, în timp ce se plimbau prin pădure cu părinții lor.

— Nimic, de ce?

Lisa părea surprinsă, întrebându-se dacă el știa ceva ce ea încă nu știa.

— Îmi doresc să se întâmple, zise Ryan. Arată bine împreună. Aș înnebuni să-l văd cu o femeie de care să nu ne placă. Asta ar strica totul.

— Bănuiesc, îi răspunse Lisa gânditoare. Mama mi-a spus că sunt doar prieteni.

— Mda, zise Ryan, nemulțumit de răspunsul Lisei. Ar fi mișto să fim frate și soră, în loc de veri, continuă el gânditor, iar Lisa zâmbi.

— Bănuiesc, admise ea.

— Dacă vor rămâne prieteni, e posibil ca ea să cunoască cine știe ce tip odios pe care tu vei ajunge să-l urăști, iar tata să sfârșească cu vreo pițipoancă, și-atunci chiar că s-a terminat, comentă Ryan, iar Lisa începu să râdă.

— Mama mi-a zis că e mai bine să rămână prieteni.

— Cu asta ai zis tot, replică Ryan, oarecum nefericit. S-a terminat cu noi. Ai aflat ceva, știi dacă se mai întâlnesc și cu altcineva? o întrebă Ryan, părând îngrijorat.

— Mama, nu. Încă e căsătorită cu tata.

Ryan încuviință din cap.

— Ai mei au divorțat deja.

— Bănuiesc că și ai mei o vor face.

Amândoi știau ce se întâmplase cu tatăl ei, dar nu vorbiseră niciodată despre asta.

În seara aceea, în timpul cinei, Peter îi reaminti lui Maggie de excursia la schi pe care voia s-o facă de Crăciun cu fiii lui.

Fusese un alt weekend minunat și le păru rău că se terminase, când băieții luară duminică avionul să zboare înapoi la L.A. Dar se întoarseră după trei săptămâni pentru vacanța de Crăciun, imediat după nunta mamei lor din Los Angeles. Pe nici unul dintre băieți nu îl încânta această căsătorie, iar Bruce își mai pierduse din aură, deși Peter credea că se purta frumos cu ei, acesta fiind singurul lucru care îl interesa. Și spera ca Alanei

să-i fie bine. Nu mai era îndrăgostit de ea, iar egoul său rănit se vindecase după ce fusese părăsit. Se simțea foarte bine la Londra cu Maggie și cu copiii ei. Pentru moment, îi satisfăceau nevoia de companie.

La serviciu era o femeie foarte frumoasă, dar nu avusese timp s-o invite în oraș. Ulterior aflase că era logodită. De câteva ori ieșise cu o altă femeie, dar îl plictisea, așa că preferase să stea cu Maggie și cu copiii ei. Așteptau cu toții cu nerăbdare să meargă în Courchevel. Fotografiile cu cabana arătau extraordinar. Maggie era în continuare impresionată de grija lui față de ei.

Înainte de întoarcerea băieților la Londra fusese ger și ninsese, iar Peter le cumpără un brad. Maggie și copiii îl ajutaseră să-l decoreze, și amândoi vorbiseră întruna în timp ce agățau luminițele și globurile. Era prima oară când Maggie făcea asta de când se măritase. Ea și Peter făcuseră cea mai mare parte din treabă, pentru că Lisa și Bill se duseseră în cealaltă cameră să urmărească o ediție specială a unei emisiuni tv. Împodobirea bradului, și chiar să vadă ani la rând pe altcineva făcând asta, îi amintea de copilărie. Lucru care i se întâmplă și lui Peter, doar că amintirile lui nu erau la fel de plăcute.

— Odată, fratele meu a dărâmat bradul și a dat vina pe mine, bineînțeles, iar eu am fost pedepsit pentru că au considerat că i-am mințit când le-am zis că n-am făcut nimic. Cred că aveam vreo șapte ani. Întotdeauna Michael mi-a creat probleme de genul acesta.

— Știu că nu suporta, pentru nimic în lume, să fie acuzat, afirmă Maggie, părând tristă.

Nu-i plăcea să-și amintească de el. Mai mereu o supărau gândurile legate de Michael. Peter își dădu seama și schimbă imediat subiectul.

— Îți amintești perioada când ne întâlneam și am înhămat porcul doamnei McElroy la sanie? o întrebă el, iar ea începu să râdă atât de tare, încât îi curseră lacrimi pe obraji.

— A fost cel mai amuzant lucru pe care l-am trăit vreodată.

— Am avut mari probleme atunci din cauza asta cu taică-miu, continuă Peter râzând. Dar a meritat. Mi-a zis că aș fi putut să-i fac rău porcului.

Lucru care nu se întâmplase. Avuseseră o perioadă frumoasă atunci, dar, ulterior, lucrurile se complicaseră, după accidentul ei, și tot ce urmase după aceea.

Brusc, își reaminti cum o sărutase pe pontonul de la lac. Fusese o fată foarte frumoasă, iar amândoi erau foarte tineri. El avea șaptesprezece ani, ea, cincisprezece. Viața abia atunci începea pentru ei. Observă că era abătut, și Maggie îl întrebă la ce se gândea.

— Ai râde dacă ți-aș spune.

— Pune-mă la încercare.

— Mi-am amintit când te-am sărutat pe pontonul de la lac, îi zise rușinat.

Privirea ei deveni melancolică.

— Ce simplă era viața atunci, nu-i așa? Încă nu se întâmplase nimic rău, și parcă totul era mai ușor și mai frumos. Sărutai destul de bine pe-atunci, zise ea, zâmbind cu sfială.

— De unde știi tu asta? Aveai cincisprezece ani, probabil că nici nu-ți mai amintești.

— O, ba da, cu siguranță îmi amintesc, spuse ea răutăcios, în timp ce el se apropie de ea, dintr-odată tentat să-i reamintească, și, chiar în momentul în care se aplecă, Bill intră în cameră să-l întrebe pe Peter dacă voia o bere.

— Nu, mulțumesc, rosti Peter vesel, întorcându-se să agațe încă o instalație de luminițe în brad.

Trecură peste acel moment, vorbind despre cu totul alte

lucruri. Dar, pentru o clipă, amândoi fură ca străfulgerați. Era prima oară când Maggie simțea asta, după mulți ani. Și când plecară, îl sărută pe obraz zâmbind.

— Îmi amintesc perfect momentul de pe ponton, îi șopti ea lui Peter, în timp ce îl îmbrățișă, iar el rânji cu gura până la urechi.

Capitolul 22

Crăciunul în Londra era plin de magie. Geamurile magazinelor erau împodobite festiv, pe toate străzile erau brazi, toți decorați, iar oamenii își agățau șiruri de lumini pe case. Vremea întregea atmosfera de sărbătoare, ningând aproape neîncetat, iar oamenii costumați mergeau prin oraș cântând colinde. Era exact cum trebuia să fie Crăciunul.

Ben și Ryan ajunseră din L.A., de la nunta mamei lor, cu forțe proaspete. Lisa știa că Ryan era supărat din cauza asta, așa că îl iscodi numaidecât ce se întâlniră la una dintre cinele duminicale.

— Ei bine, cum a ieșit? îl întrebă ea încercând să dezlege misterul.

El înțelese aluzia, ridicând din umeri, ceea ce era de înțeles la vârsta lui.

— Prost. Prea multă mâncare. Prea mulți oameni. Muzică din aia proastă și veche.

— Unde s-a ținut? Parcă pe stadionul Rose Bowl sau cam așa ceva, nu?

Cu toate că era mai mare decât el, era impresionată că Ryan trăia în L.A. și credea că viața lui era fascinantă, în comparație cu viața ei din micul oraș Ware sau cu cea din Londra.

— Nu, s-a ținut acasă la bunicul. Au pus peste tot gardenii din alea, iar din cauza lor am tușit toată noaptea. Le urăsc.

Descrierea lui o făcu să râdă.

— Pare o nuntă tipică pentru Hollywood.

— Mda, bănuiesc. A fost singura la care am participat vreodată.

— Și a purtat rochie albă? Lisa voia să afle mai multe detalii.

— Nu. Rochia a fost roz. Dar îi stătea bine. Toate ca toate, ei ce mai fac?

Își înclină capul în direcția părinților care stăteau și vorbeau în living în dreptul bradului. Îl împodobiseră foarte frumos.

— În continuare, prieteni. Se simt bine împreună.

Lisa era mai relaxată în privința lui Peter. Se obișnuise cu el. Niciodată nu i se opusese și nici măcar nu intervenise între ea și mama ei. Era plăcut să-l știe aproape, iar Bill era înnebunit după el. În sfârșit avea o figură paternă în care putea avea încredere.

— Cred că nu e nici o speranță, rosti Ryan, părând descurajat.

Dar ei doi se distrau, în ciuda faptului că nu exista o legătură romantică între părinții lor. Era doar o simplă fantezie a lui Ryan pentru că o plăcea foarte mult pe Maggie și își iubea verișorii, dar, din păcate pentru el, ei se încăpățânau să rămână prieteni, fără nici o urmă de romantism în relația lor.

Toți șase petrecură împreună Ajunul Crăciunului, apoi se duseră la slujba de la miezul nopții. În ziua de Crăciun, Peter îi scoase pe toți la Claridge, astfel încât Maggie să nu fie nevoită să le pregătească masa. Își făcură cadouri, lucruri mici, dar foarte bine alese. Maggie îi cumpărase lui Peter un fular din cașmir și o pereche de mănuși din piele. Iar Peter îi oferi o pereche de apărători îmblănite pentru urechi și un guler din blană de nurcă pe care ea îl adoră imediat. Nu erau decât obiecte de care fiecare avea nevoie, iar după cina de la Claridge, se duseră în apartamentul lui Peter, unde se uitară la filme și se jucară

diferite jocuri. Era un Crăciun petrecut în familie. Peter chiar spuse că era cel mai frumos pe care îl avusese în ultimii ani. Era mai frumos decât ultimul Crăciun petrecut în L.A., înainte să divorțeze.

Două zile mai târziu, plecară către Courchevel. Zburară până la Geneva, și de acolo luară o furgonetă până în micul oraș din Alpii francezi, cuibărit între trei văi. Ningea destul de tare când ajunseră. Cabana arăta ca în basme. Avea șase dormitoare, dar aveau să folosească doar cinci, pentru că Ben și Ryan împărțeau aceeași cameră. Lui Ben nu-i plăcea să doarmă singur. În fiecare dimineață, Peter se duse cu ei la teleschi, reușind să angajeze monitori pentru tot grupul lor, ca să-i ducă în diferite locuri de pe munte. Aveau de ales între cele trei văi și câțiva dintre munți și puteau schia toată ziua. Iar după ce îi lasa la teleschi, Peter se întorcea la Maggie la cabană. Își luase cu ea niște lână și tricota lângă șemineu, relaxându-se, iar, uneori, ieșeau la plimbare. Ea era mai puternică, iar exercițiile de yoga o ajutaseră foarte mult. Serile le petreceau împreună cu copiii, dar în timpul zilei stăteau doar ei doi.

Explorară magazinele din oraș, unele destul de extravagante, iar altele ciudate. Luau prânzul afară, în soarele iernii. Ea îl lua de braț și se plimbau, până oboseau, apoi se întorceau la cabană și se așezau lângă șemineu.

— Mi-ar plăcea să am puterea să opresc timpul în loc și să rămân aici pentru totdeauna, zise Maggie gânditoare.

Era îngrozită că trebuia să se reîntoarcă în Ware, peste două săptămâni, pentru proces. Amândoi încercau să nu se gândească prea mult la asta, cu toate că deseori își aduceau aminte, fie că vorbeau sau nu despre el. Peter primise câteva e-mailuri din partea procurorului, iar pregătirile se apropiau de final. Michael ceruse să aibă un proces rapid, în loc să-l amâne, ceea ce era o ușurare. Nu doreau ca procesul să planeze

deasupra capetelor lor întregul an. Și, aparent, până și el voia să se termine cât mai repede.

— Îți mulțumesc că ai ales să-ți petreci vacanța împreună cu noi, îi zise Maggie lui Peter în timp ce îi oferi o cană cu ciocolată caldă, într-una dintre după-amieze, după ce se plimbaseră.

El stătea confortabil într-un scaun cu picioarele întinse spre șemineu, citind o carte. Îi zâmbi când își luă cana cu ciocolată caldă.

— Fără tine aici, n-ar fi fost nici măcar pe jumătate la fel de bine.

Considera că era adevărat în multe privințe. Oriunde mergea cu Maggie, prezența ei îl încânta. Se gândea destul de mult la asta în ultimul timp, iar când luă cana, îi atinse cu delicatețe mâna. Maggie păru surprinsă.

— Copiilor mei le place la nebunie compania ta, îi zise ea, în timp ce se așeză pe covor, la picioarele lui, bucurându-se de căldura focului.

— Îmi place la nebunie să fiu cu tine, Maggie, îi răspunse el. Te-ai gândit vreodată cum ar fi arătat viața noastră dacă am fi rămas împreună?

— N-am fost suficient de fermecătoare pentru tine, îi zise ea râzând. Destinul tău a fost să strălucești în New York. Eu nu am fost altceva decât o simplă fată dintr-un orășel.

— Din câte îmi amintesc eu, încercă el să-i aducă aminte, după ce luă o gură din ciocolata fierbinte, tu ai fost cea care s-a despărțit de mine, pentru nu știu ce sportiv arătos. Cred că era căpitanul echipei de fotbal.

— Era în echipa de baschet, îl corectă ea zâmbind.

— Păi, și ce era așa de pasionant în legătură cu el?

— Nu știu. Nu-mi mai amintesc. Eram destul de prostănacă pe atunci și asta înainte să mă lovesc la cap, îl tachină ea, iar el îi atinse cu delicatețe obrazul.

— N-ai fost niciodată prostănacă. Chiar și atunci, erai mai deșteaptă decât mine.

— Dacă te ajută cu ceva, mi-a părut rău după ce m-am despărțit de tine. Am încheiat orice legătură cu băiatul ăla după vreo două săptămâni. Aproape că mi-a rupt puloverul când am mers ultima oară la film cu el, chicoti ea.

— Ce idiot! Parcă toți băieții de pe vremea aia eram foarte sofisticați, zise el, iar ea râse.

— Și eram cam bondoacă pe atunci, adăugă ea.

Se simțea în largul ei cu Peter. Putea să-i spună orice. Cu atât mai mult, după toate lucrurile prin care trecuseră împreună.

— Îmi amintesc asta, chicoti el.

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că știu de ce te-am părăsit. Tu voiai să mergi mult mai departe decât mine.

— Eram cu doi ani mai mare. E o diferență care însemna ceva la vârsta aia.

Ea încuviință din cap.

— Iar după ce m-ai sărutat la ponton, tu ai plecat la facultate, la sfârșitul verii.

— Ar fi trebuit să te iau cu mine.

O privi cum stătea lângă el, iar ochii lor se întâlniră, și fără să-și dea seama, se ridică sprijinindu-și mâna de genunchiul lui. Îi luă cu blândețe palma și îi mângâie degetele.

— Maggie, ce părere ai de noi? Își dorea să o întrebe asta de luni de zile, în special în ultima perioadă.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea uimită.

— Te-ai gândit vreodată că am putea fi împreună?

— Dar suntem împreună, răspunse ea simplu.

— Mă refer la mai mult decât atât.

Își coborî privirea. Și ea se gândise la asta.

— Nu știu, zise ea cu sfială. Nu vreau să stric ceea ce avem.

— Nu cred că ai putea face asta. Maggie, nu vreau să te sperii, îi spuse el cu blândețe. Și chiar nu dorea asta. Niciodată nu-și dorise.

— N-o faci, îi zise ea, privindu-l din nou. N-ai avea cum.

Nu era deloc ca Michael. Nici acesta nu o speriase. O copleșise, în schimb, din dorința de a o controla. Iar Peter nu făcuse niciodată asta. Știa că alături de el era în siguranță. Pentru ea era un lucru foarte important. Și îi plăcea ce aveau și timpul pe care îl petreceau împreună cu copiii lor.

— Crezi că ar fi mai bine să-i rugăm pe copiii să voteze? o tachină el. Cred că știu ce au de zis. Copiilor mei le place foarte mult de tine.

— Și alor mei de tine. Îi zâmbi, dar, apoi, se întristă. Poate că ar trebui să trecem cu bine prin proces, înainte de a ne gândi la asta. O să fie destul de greu.

El încuviință din cap și îi strânse mâna. Avea să-l revadă pe Michael pentru prima oară de când fusese arestat.

— Voi fi alături de tine. Voi face tot ce pot ca să nu ți se mai întâmple niciodată ceva rău, zise el, părând foarte serios. Iar ea știa că putea avea încredere în el, cu toate că oricine altcineva ar fi putut să-i promită același lucru, însă Peter chiar ar fi făcut orice ca s-o protejeze. Și asta făcuse și până atunci.

— Îmi place foarte mult să fiu cu tine, îi șopti ea.

El încuviință din cap, și ca și cum ar fi dorit ca ea să-și reamintească de acest moment până după proces, se aplecă și o sărută, iar ea îl sărută înapoi. Trecuseră treizeci de ani de când o sărutase prima oară, dar se simțeau de parcă se aflau din nou pe ponton. După acel moment, ea îi zâmbi.

— Vezi, ți-am zis eu că săruți bine, îi spuse ea râzând, iar el o sărută din nou, doar ca să-i dovedească asta încă o dată. Săruturile îl exaltară și voia mai mult. Îl ultimul an, nu mai simțise nimic de acest fel, iar acum amândoi erau copleșiți de

emoții. Lucru care le oferea amândurora posibilitatea să aștepte și să spere cu și mai multă nerăbdare încheierea procesului.

Stăteau liniștiți lângă șemineu, vorbind, stând foarte aproape unul de altul, când copiii se întoarseră de la schi, iar Ryan o privi atotștiutor pe Lisa. După ce se duseră sus ca să-și scoată echipamentele de schi, îi șopti:

— Cred că a sărutat-o.

— De unde știi? îi șopti Lisa înapoi.

— Pot să-mi dau seama. Par că ar avea secretul lor.

— Ești nebun, îi zise ea, râzând. Poate că doar se simt bine împreună.

— Mda, spuse el și ridică din umeri. Poate că ai dreptate.

Când coborâră, Maggie era în bucătărie, pregătind cina și cântând, iar Peter zâmbea lângă șemineu, gândindu-se la momentul de la ponton. În sfârșit, trăise acum ceva ce putea fi comparat cu ceea ce trăise atunci.

Capitolul 23

Maggie, Bill și Peter zburară împreună de la Londra pentru proces. Peter aranjase ca din Boston să fie luați cu o mașină. Totodată, aveau să stea în casa lor din Ware. Se tot gândise la asta și își dăduse seama că nu avea nici un rost să stea în altă parte, nedorind să meargă să stea la cabana de lângă lac. Atât Maggie, cât și Bill îi erau recunoscători pentru sprijinul lui. Amândurora le era destul de greu să se reîntoarcă în casa lor. Maggie nu dorise ca Lisa să vină cu ei și o lăsaseră la o prietenă de la școala din Londra, fără să-i ofere prea multe explicații despre călătoria mamei sale. Era prea dureros.

În prima lor seară în Ware, luară cina împreună la restaurant, și Maggie se înfioră când intră în casă după aceea. Se forță să urce scările către dormitor și să revadă încăperea în care, mult prea mulți ani, fusese izolată și bolnavă. Dar nu avea unde altundeva să doarmă. Peter era în camera Lisei, iar Bill, în camera lui. Toată casa i se părea un cimitir. Își propusese să o vândă după proces, când avea să depună și actele de divorț. O îngrozea începerea procesului și faptul că avea să-l revadă pentru prima oară pe Michael după opt luni.

După cină, în acea seară, aveau programată o întâlnire cu procurorul. Acesta avea să vină acasă la ea. Voia să-i pregătească pe toți pentru declarații și pentru contrainterogatoriul avocatului lui Michael. Maggie era curioasă să afle de ce acesta insistase să aibă parte de un proces cu jurați, când dovezile vinovăției lui erau foarte clare. Se

gândise oare că avea să fie salvat de membrii juriului? În continuare își susținea nevinovăția. Jack încercase să-l convingă să pledeze vinovat, dar Michael, pur și simplu, izbucnise în râs.

Întregul oraș vorbea despre proces. La restaurant, câțiva oameni îi spuseră lui Maggie că se bucurau s-o revadă. Și toată lumea era prietenoasă cu Peter. Nu mai era nici o îndoială care era fratele cel bun. Când se întâlniră cu procurorul, acesta revăzu toate aspectele declarațiilor lor. După miezul nopții, el încă nu plecase. Le spuse că, a doua zi dimineață, începea selectarea juriului. Nici unul dintre ei nu trebuia să fie prezent în sala de judecată. Nu trebuiau să fie prezenți decât atunci când depuneau mărturie. Și stabili ca Maggie să fie ultima. Considera că mărturia ei avea să fie cea mai impresionantă pentru juriu. Și, bineînțeles, cea mai șocantă. Dintre toți trei, Bill avea să fie primul, apoi Peter și ultima Maggie. Membrii familiilor acelor oameni în vârstă, pe care Michael îi omorâse, aveau să fie primii martori audiați, stabilind în felul acesta o deschidere emoționantă a procesului, ținând cont că multe dintre rudele acelor oameni erau foarte supărate, la fel cum fusese și bărbatul care venise să-l vadă pe Peter la lac.

Procurorul le explică faptul că urmau să depună mărturie și diferiți experți, în general, despre otrăvuri și medicamente. Se aștepta ca procesul propriu-zis să nu dureze mai mult de două săptămâni. După estimările lui, selecția juriului avea să dureze două zile. Singurul lucru pe care nimeni nu-l putea prezice, era cât va dura ca juriul să dea verdictul. Nu putea decât să spere că se va pronunța cât mai repede. Era dornic să facă tot ce-i stătea în putință ca să evite orice eroare judiciară, astfel încât să nu fie nevoiți să o ia de la capăt cu procesul. Numai gândul acesta o făcu pe Maggie să tremure.

După aceea, se duseră la culcare. Maggie stătu ore-n șir în pat, întinsă, gândindu-se la toate lucrurile pe care i le spusese

procurorul. În timpul procedurilor, aveau să fie izolați într-o cameră din tribunal, departe de privirile indiscrete ale presei, și pentru ca oricare dintre ei să poată fi imediat disponibil în cazul în care era necesară prezența lor. Avea să fie o săptămână, aproape două, foarte lungi, timp în care nu puteau decât să aștepte să depună mărturie.

A doua zi dimineață, toți trei forfoteau prin bucătărie, încercând să încropească micul dejun. Vi le dăduse niște cornuri cu scorțișoară, dar nici unul nu reuși să mănânce.

Plecară către tribunal la ora opt și jumătate, cu o mașină a poliției pe care Jack Nelson o trimisese special pentru ei. Fură conduși până în Northampton și intrară în tribunal printr-o ușă din spate. O hoardă de reporteri anticipaseră mișcarea aceasta și stăteau întinși pe iarbă în așteptarea lui Maggie. Peter, împreună cu doi polițiști, o ajutară să intre repede în clădire, iar când ajunseră în camera în care trebuiau să stea, Maggie era palidă și speriată.

— Ești bine? o întrebă Peter imediat, iar ea încuviință din cap și se așeză, cu toate că el o putea vedea că tremură.

Își ținea mâinile strâns împreunate în poală. Nu dorea să retrăiască întreaga sa căsnicie cu Michael de pe banca martorilor.

Așa cum anticipase procurorul, selecția juriului dură două zile. Erau opt bărbați și patru femei și alte două femei ca supleanți. Procurorul se așteptase ca avocatul lui Michael să ceară schimbarea locului de judecată, dar n-o făcuse. De fapt, el îl sfătuise pe Michael să facă asta, dar acesta insistase că se simțea confortabil să fie judecat de doisprezece concetățeni de-ai lui. Se aștepta ca reputația sa de sfânt să-l ajute. Dar era cam târziu pentru asta.

În cea de-a treia zi, începu procesul. Judecătorul se adresă juraților, explicându-le natura cazului și care erau îndatoririle

lor. Se exprimă clar și răspicat, pe un ton sever. Până și Maggie îl auzi din micuța cameră din afara sălii de judecată. Apoi, cei doi avocați începură pledoariile de deschidere. Procurorul prezentă crimele îngrozitoare săvârșite de Michael, nu doar uciderea a unsprezece persoane, incluzându-i și pe părinții acestuia, ci și felul în care îi manipulase pentru a le lua banii, cum își otrăvise propria soție, în încercarea de-a o ucide, și cum o controlase și o convinsese, timp de douăzeci și trei de ani, că era bolnavă.

Michael era acuzat pentru unsprezece capete de acuzare pentru crimă cu premeditare. Pedeapsa pentru omor cu premeditare era închisoarea pe viață, fără posibilitatea eliberării condiționate, dat fiind că pedeapsa cu moartea fusese declarată neconstituțională de statul Massachusetts, plus alți douăzeci și trei de ani pe care îi avea de făcut pentru tentativa de omor a lui Maggie.

Avocatul lui Michael se plimba încet prin sala de judecată, apropiindu-se și îndepărtându-se de boxa juraților, uitându-se în ochii fiecăruia dintre ei. Spuse că înțelegea cât de serioase erau acuzațiile, la fel de bine ca și inculpatul, și că aveau tot dreptul să-l condamne, în cazul în care nu mai rămăsese nici o urmă de îndoială rezonabilă. Le spuse că martorii experți le vor putea demonstra ulterior faptul că substanța de care Michael era acuzat că o folosise ca să omoare unsprezece oameni în vârstă, oameni foarte bolnavi, de altfel, nu putea fi folosită decât într-un mod care să îi ajute să se liniștească în ultimele lor ore de viață. Fiecare dintre ei fusese pe moarte, iar nimeni nu putea demonstra cu certitudine că el îi omorâse. Nu făcuse altceva decât să le ușureze ultimele momente ale vieții. Michael McDowell nu îi omorâse, îi asigură el pe jurați. Procurorul avea să încerce să-i convingă de contrariu, că era vorba de crimă, dar nu era așa. Anestezicul despre care se vorbea fusese găsit

printre produsele medicale din cabinetul inculpatului, dar ca medic generalist, lucrul acesta era de la sine înțeles. Era un lucru cu atât mai rezonabil ca el să aibă genul acela de medicament printre celelalte produse. În realitate, sublinie avocatul pentru jurați, Michael McDowell nu omorâse pe nimeni. Era un doctor respectat de toată lumea, un medic dedicat, care făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să-i țină în viață pe pacienții săi vârstnici. Iar dacă aceștia aleseseră să-i lase bani, în semn de recunoștință, prin testamentele lor, întreaga circumstanță dovedea gestul acesta ca fiind unul respectabil. Nu era o crimă, sublinie avocatul, ca numele să-ți apară în testamentul cuiva, iar Michael nici nu manipulase, nici nu storsese pe nimeni de bani. Nu fuseseră altceva decât daruri din recunoștință ale unor pacienți care-și adoraseră doctorul. Sublinie faptul că Michael era privit ca un sfânt în întreaga comunitate, iar sfinții, cu siguranță, nu-și omoară părinții.

Iar în cazul soției lui Michael, continuă el, ea era o femeie slăbită atât fizic, cât și psihic, o femeie care fusese invalidă întreaga ei viață de adult și, din nou, Michael o ținuse în viață, în ciuda șanselor ei foarte slabe de supraviețuire. Iar substanța toxică care-i fusese găsită în sânge, în urmă cu opt luni, era deseori folosită în cazurile de suicid, și intenționa să le dovedească juraților că doamna McDowell încercase, de fapt, să-și pună capăt vieții, în vreme ce Michael se luptase să o salveze. Desigur, amprentele lui Michael McDowell fuseseră găsite pe ambele sticle cu erbicid, din moment ce doar el se ocupase de îngrijirea grădinii. Dar dacă ea folosise mănuși de plastic pentru a-și administra otrava? Tot ceea ce îi trebuia avocatului lui Michael era să găsească o urmă de îndoială rezonabilă. Lucru pe care tocmai îl făcu. În nici un moment, asigură el juriul, Michael McDowell nu își otrăvise și nu încercase să-și ucidă soția. Și îi asigură pe jurați că până la

sfârșitul procesului, aveau să-l considere nevinovat, cum de altfel și era. Și, odată cu asta, le mulțumi și se așeză. Era mult dramatism avocățesc în încercarea de a explica anumite fapte absolut înfiorătoare. Toate probele erau împotriva lui Michael. Și tot ceea ce încercase avocatul apărării era să amestece îndeajuns de mult datele problemei pentru a crea „o îndoială rezonabilă“ în mințile juraților. Era singura speranță a lui Michael.

Jack Nelson respiră ușurat că Maggie nu era în sala de judecată ca să audă ce se spusese despre ea. Nu fusese altceva decât obișnuita reprezentație a oricărui alt avocat al apărării bine pregătit, dar, cu toate astea, Jack se simți scârbit.

După aceea, începură procedurile. Era responsabilitatea statului să-și prezinte primul cazul, după care avocatul apărării urma să-și apere clientul.

Primul martor al statului era un expert de la un laborator toxicologic din Boston. Acesta își începu mărturia în legătură cu substanțele folosite, în mod normal, în anesteziologie, succinilcolina fiind doar una dintre ele. El credea că era posibil să fi fost folosită pentru omorârea pacienților în vârstă. Și având pregătirea de anestezist, Michael ar fi știut cum să o dozeze și cum să o folosească. Când doza era prea mare, devenea o substanță extrem de letală. Timp de vreo două ore, expertul le-a detaliat, din punct de vedere științific, efectele diferitelor substanțe și medicamente și felul în care acestea reacționează unele cu altele. Dar, în esență, era de acord cu ceea ce presupusese coronerul, și anume, că primiseră fiecare câte-o doză letală de succinilcolină, aceeași substanță ce fusese găsită și în dulapul din cabinetul lui Michael, ceea ce nu demonstra altceva decât că avusese foarte ușor acces la ea. Iar după ce expertul își încheie mărturia, ședință fu suspendată pentru pauza de prânz.

După-amiază, a fost adus un alt expert ca martor de la centrul de control al intoxicațiilor din Boston, care le explică juriului proprietățile erbicidului numit paraquat. Explică faptul că aceea era substanța pe care Michael o folosise ca să-și omoare soția, din moment ce găsiseră în organismul ei o doză letală și prezentase semnele unei intoxicații îndelungate.

Ambii experți au fost supuși unui contrainterogatoriu susținut de avocatul lui Michael, care îl întrebă pe specialistul de la centrul de control al intoxicațiilor dacă se obișnuia ca paraquat-ul să fie folosit în cazurile de suicid. Bărbatul admise că da, uneori se întâmplase asta, dar, de obicei, era folosit în țările subdezvoltate din cauza prețului scăzut. După acea întrebare, avocatul lui Michael se așeză la loc. Toată lumea din sală era pe punctul de a adormi după depoziția expertului, iar judecătorul suspendă ședința pentru a doua zi, nu înainte de a-i avertiza pe jurați să nu discute cu nimeni altcineva despre ce aflaseră în acea zi, în caz contrar fiind nevoit să-i suspende pentru subminarea procesului. Cu toții încuviințară din cap, în semn că înțelegeau, și părăsiră sala de judecată ca o turmă de oi. După care, procurorul le explică lui Maggie, Peter și Bill ceea ce se întâmplase în acea zi. În mare parte, informațiile îi plictiseau, considerându-le, totodată, foarte importante pentru că dovedeau vinovăția lui Michael, din moment ce doar el avusese acces la ambele substanțe, iar amprentele acestuia fuseseră găsite pe sticlele cu otrava pe care i-o administrase lui Maggie. Din ceea ce le povestea procurorul, își dădură seama că avea să fie un proces îndelungat.

Restul săptămânii se prezentară mărturiile emoționante ale rudelor celor nouă pacienți vârstnici care se presupunea că fuseseră uciși. În ceea ce îl privea pe Peter, el avea să relateze ce citise în jurnalele mamei sale, în care ea menționase că Michael îl eutanasiase pe tatăl său, lucru pe care îl negase

atunci când Peter îl întrebase despre asta. Dar Peter nu mai avea nici un dubiu acum, mai ales că, după ce părinții lui fuseseră exhumați, rezultatele dovediseră tocmai vinovăția lui Michael.

Pe toată durata acelor mărturii, rudele oamenilor în vârstă plânseră și făcură tot felul de acuzații, în timp ce Michael stătea impasibil pe scaun. La sfârșitul zilei fu condus în afara sălii de judecată, după ce juriul plecase, astfel încât să nu-l vadă încătușat și cu lanțuri la picioare. Purta un costum și o cămașă albă cu cravată. Arăta impecabil și foarte calm. Crea imaginea celui mai inocent bărbat din lume – sau a unuia lipsit de remușcări.

Până la sfârșitul săptămânii, Maggie părea extenuată, la fel și Peter. Bill reușea să-și mai distragă atenția trimițând mesaje. Primise câteva și de la Lisa, care spunea că era bine. Își adusese cu el ceva de citit pentru școală. Iar mama și unchiul lui păreau mult mai agitați decât el, pe măsură ce zilele se scurgeau foarte greu.

În fiecare zi, nu făceau altceva decât să stea și să aștepte. În weekend, Maggie și Peter hotărâră să se ducă la lac și să se plimbe prin împrejurimi. Amândoi zâmbiră când văzură pontonul, dar el nu o mai sărută. Nu era nici timpul, nici locul să se lase cuprinși de romantism. Pur și simplu, stătură unul lângă celălalt, uitându-se la lac și gândindu-se la proces.

Verificară cabana lui Peter și găsiră totul în ordine, apoi se întoarseră acasă la Maggie, sperând ca totul să se termine cât mai repede. Nu voiau să iasă în oraș, din cauza reporterilor omniprezenți și a echipelor de televiziune cu camerele mobile, ce se chinuiau să prindă orice cadru cu ei. Era mult mai simplu să rămână în casă, cu draperiile trase, până când, luni dimineață, se pregătiră din nou să plece la tribunal. Vi le aduse mâncare de la restaurant și refuză ca ei să plătească. Luni

dimineață, reușiră să se strecoare cu grijă, trecând pe lângă reporteri fără să facă nici un comentariu.

În ziua aceea aveau să depună mărturie alți experți. Și, în cele din urmă, în cea de-a șaptea zi de proces, îl chemară în boxa martorilor și pe Bill. Procurorul îl rugă pe Bill să spună tot ce descoperise pe internet, când căutase efectele otrăvii care să se potrivească cu simptomele mamei lui, și momentul în care îi telefonase lui Peter, din disperare, lucru care îi condusese la primul raport toxicologic. I se ceru să identifice documentul din sala de judecată.

— Și de ce crezi tu că tatăl tău o otrăvea pe mama ta? îl întrebă procurorul, așezându-se în așa fel, încât să nu-l vadă pe Michael și să fie intimidat de el.

— Pentru că eu cred că este un mincinos patologic, un sociopat, o persoană foarte periculoasă, zise Bill, profund afectat.

În timpul contrainterogatoriului, avocatul lui Michael îl întrebă dacă era psihiatru sau dacă avea pregătire psihiatrică, iar Bill răspunse că nu avea.

— Atunci pe ce vă bazați când îi atribuiți tatălui dumneavoastră acest diagnostic? Cu ce acreditari, domnule? îl întrebă el pe Bill, aproape disprețuitor, afișând un rânjet infatuat.

— Pe faptul că am crescut cu el și am văzut tot ce i-a făcut mamei, îi răspunse Bill, cu glasul înăbușit, în timp ce lumea din sală îl urmărea cu atenție.

Peter îl privi cu lacrimi în ochi din spatele sălii de judecată. După aceea, îi permiseră lui Bill să părăsească boxa martorilor.

Peter era următorul martor. Descrise momentul în care Bill îi telefonase, când luase cele trei fire din părul lui Maggie, când se dusese la laboratorul toxicologic din Boston și starea în care o găsise pe Maggie la spital. Era destul de emoționat, dar avea

să treacă prin asta cu bine. Avocatul apărării încercă să-l ia prin surprindere.

— Ați avut vreo întâlnire cu Margaret McDowell în adolescență? Cred că numele dumneaei de domnișoară a fost Higgins.

— Da, am avut, răspunse Peter natural.

— Ce vârstă avea dumneaei atunci?

— Cincisprezece.

— Iar dumneavoastră?

— Șaptesprezece.

— Ați întreținut relații sexuale cu dumneaei?

— Nu, n-am făcut-o. Peter rămase în continuare netulburat.

— William McDowell este fiul dumneavoastră nelegitim?

— Nu, nu este.

— Ați observat că seamănă foarte bine cu dumneavoastră?

— Dacă dumneavoastră sugerați asta, atunci n-o să-i prindă prea bine, răspunse Peter, în timp ce în toată sala de judecată se auziră hohote de râs, lucru care îi detensionă pe toți, preț de-o clipă.

— Ați fost vreodată gelos pe fratele dumneavoastră?

— Uneori, răspunse Peter cu sinceritate.

— Îl urâți?

— Am făcut-o la un moment dat. Fu din nou sincer.

— Îndeajuns de mult încât să-l trimiteți la închisoare, ca să rămâneți împreună cu doamna McDowell?

— Sub nici o formă. Peter se încruntă.

— Ați avut o aventură cu soția lui după ce v-ați întors în Ware anul trecut?

— Nu.

— În cazul în care ați fi scăpat de fratele dumneavoastră, ați fi încercat să-i faceți avansuri soției sale?

— Nu m-am gândit niciodată la asta. A fost soția lui. Și-am

crezut că se iubesc.

— Și ce v-a făcut să vă schimbați părerea despre asta? V-a spus cumva dumneaei că era nefericită cu fratele dumneavoastră?

— Niciodată. Am realizat că nu o iubea în momentul în care am descoperit că a încercat s-o omoare și că făcea asta de foarte mult timp. Peter îi aruncă o privire de gheață avocatului.

— Martorul este liber să plece, afirmă avocatul apărării cu răceală. Puteți părăsi boxa.

Încercarea acestuia de a-l scoate din fire pe Peter nu funcționase. Nu obținuse rezultatul așteptat. Atât Peter, cât și procurorul erau mulțumiți.

Maggie trebuia să aștepte până a doua zi pentru a depune mărturie. Toată noaptea rămase trează. Ura patul în care era nevoită să doarmă în acea casă. Îi amintea de toți anii în care se simțise bolnavă și crezuse că era pe moarte. Camera aceea reprezentase toată lumea ei. Iar acum era copleșită de claustrofobie.

O chemară în boxa martorilor la prima oră a dimineții. Peter se afla în sală împreună cu Bill. Păși către boxă, șchiopătând foarte ușor. Se așeză și depuse jurământul. Trecuse pe lângă masa apărării, fără să se uite la Michael, dar îi vedea silueta, simțindu-i ochii urmărind-o în timp ce stătea în boxă. Încerca pe cât posibil să-și ascundă privirea astfel încât să nu-i vadă fața. Se uită doar la procuror care stătea fix în dreptul ei.

Acesta o invită să le vorbească despre sănătatea ei, despre accident, despre căsnicia cu Michael și despre efectele stării de rău din cauza cărora suferise de-a lungul anilor și presupusele cauze ale acestora, după cum îi fuseseră prezentate de Michael. O întrebă apoi despre modul îmbunătățirii stării ei de sănătate de când fusese arestat Michael și de când ea nu mai fusese otrăvită. Era ușor de observat, pentru oricine din sală, că era

într-o formă fizică mult mai bună. Mărturia ei dură vreo trei ore până la pauza de prânz. Apoi, suspendară ședința, iar după pauză se reîntoarse în boxă pentru contrainterogatoriu. Judecătorul îi reaminti că încă se afla sub jurământ, iar ea îi spuse că înțelegea asta.

— Ați avut dureri de cap după accident și după ce ați stat cinci luni în comă? fu întrebarea cu care avocatul apărării își începu interogatoriul.

— Da, am avut, răspunse ea cu claritate. Aproape un an de zile.

— Ați avut vreodată probleme psihice? Anxietate? Halucinații? Insomnii?

— Uneori m-am simțit anxioasă și am avut probleme cu somnul.

— Ați suferit din cauza acestor probleme și după ce v-ați căsătorit cu Michael?

— Uneori.

— Cum v-ați tratat de aceste probleme?

— El mi-a dat tot felul de medicamente.

— L-ați rugat vreodată să facă asta?

— Niciodată. El a insistat întotdeauna. Mi-a zis că mă voi simți mai bine dacă le iau, și mult mai rău dacă nu le-aș lua.

Cei mai mulți oameni din sală fremătau pe scaunele lor.

— Iar medicamentele pe care vi le-a dat v-au ajutat?

— M-au făcut să mă simt adormită, dar, în general, mi-au provocat amețeli, m-au făcut să mă simt foarte slăbită și letargică.

— Știți ce medicamente v-a dat?

— Nu a vrut niciodată să-mi spună.

— Atunci de ce le-ați luat? Păreți o femeie inteligentă. Nimeni nu vă poate „forța“ să luați medicamente.

— Mi-a zis că eram nevoită. Se supăra foarte tare dacă nu le

luam. Și era atât soțul, cât și doctorul meu. N-am vrut să fie furios pe mine.

Avocatul schimbă tactica.

— Spuneți-mi despre Peter McDowell. V-ați culcat cu el la vârsta de cincisprezece ani?

— Nu, n-am făcut-o.

— De ce nu?

— Eram virgină, și n-am vrut s-o fac.

— Erați virgină și când v-ați culcat cu Michael? Și, doamnă McDowell, rețineți că sunteți sub jurământ. Comentariul acestuia fu menit s-o insulte, dar ea se abținu să nu se enerveze.

— Da, am fost virgină până când m-am căsătorit cu Michael.

— Asta nu-i tocmai ce zice el, afirmă avocatul plin de sine.

— Atunci înseamnă că minte, răspunse ea cu răceală.

— Ați avut vreo aventură cu cumnatul dumneavoastră, după ce s-a reîntors în oraș, anul trecut?

Era evident că încerca să dovedească existența unui fel de triunghi amoros și cumva că ei încercaseră să scape de Michael, înscenându-i toate acele lucruri. Aluzia aceasta fu foarte clară.

— Nu, n-am avut.

— De ce nu?

— Mi-am iubit soțul și i-am fost credincioasă.

— Ați dorit vreodată să vă sinucideți?

— Nu, niciodată.

— Ați luat vreodată ceva care ar fi putut să cauzeze asta?

— Niciodată. Michael mi-a dat toate medicamentele.

— Dar nu aveți nici cea mai mică idee ce erau?

— Exact.

— Considerați că soțul dumneavoastră v-a îngrijit cum trebuie?

— Am crezut asta. Până când am descoperit că m-a otrăvit.

Un val de oftaturi se auzi în întreaga sală de judecată. Ea

era calmă, puternică și demnă de crezare.

— Ați vorbit cu el despre asta pe urmă? L-ați rugat să vă explice ce s-a întâmplat?

Avocatul afișă, din nou, un zâmbet infatuat, care îi dispăru de îndată ce ea răspunse:

— Am încercat s-o fac. I-am scris două scrisori când era în închisoare, rugându-l să mă sune, să-mi scrie sau să-mi dea voie să-l văd.

— Și care a fost răspunsul lui?

— Nu mi-a răspuns niciodată. Din ziua în care a fost arestat, nu am mai auzit vreodată de el până în prezent. Atunci mi-am dat seama că nu mă iubește și că era adevărat că mă otrăvise. Până atunci, n-am crezut nimic din ce mi se spusese și nu credeam că putea fi adevărat. Nu a vrut să mă mai vadă sau să stea de vorbă cu mine.

Avocatul îl privi pe Michael imediat după ce ea răspunse. Michael stătea cu chipul lipsit de expresie la masa apărării. Era evident că avocatul fu uimit de răspunsul ei.

— Suferiți în prezent din cauza acelorași probleme care v-au chinuit în perioada în care ați fost căsătorită cu Michael?

Era pură speculație, dar riscă, și pierdu.

— Sub nici o formă. Toate simptomele au dispărut în decurs de câteva zile, săptămâni sau luni. Sunt bine acum. Cu excepția șchiopătatului. Tot el mi-a zis că sufeream de Parkinson și că aveam să mor din cauza asta. Nu am avut. Simptomele bolii nu erau altceva decât efectele otrăvii cu care m-a îndopat. Părea Parkinson, dar n-a fost. Tot timpul m-a ținut drogată. Devenisem un zombi.

— Martora este liberă să plece, spuse avocatul apărării, așezându-se lângă Michael.

Se așteptase ca femeia să fie o persoană mult mai tulburată, din câte îi spusese Michael. Îi zisese că avea să se prăbușească

în boxa martorilor, dar, de fapt, fusese puternică, inteligentă și coerentă. Dintre toți martorii, ea le distrusese cazul. Procurorul aproape dansa după ce ea părăsi boxa. Și, de data asta, când trecu pe lângă el, nu rezistă să nu-l privească pe Michael. Trebuia s-o facă. Îi cercetă chipul, în timp ce el se uita prin ea, de parcă nu o vedea și nu o cunoscuse niciodată. Ea simți cum o rafală de aer foarte rece o lovește drept în față, dar merse mai departe. Ochii lui erau mai înfiorători ca niciodată. Nu mai avea nici o mască după care să se ascundă. Era tot ceea ce Peter spusese despre el și tot ceea ce îl îngrozise pe Bill.

În ultima zi destinată depozițiilor, avocatul lui Michael îl rugă pe acesta să se așeze în boxa martorilor. Părea blând și plăcut când depuse jurământul și se așeză. Avea masca de doctor, datorită căreia dobândise, în douăzeci de ani, titlul de sfânt în trei comitate.

Avocatul său îl chestionă despre cariera lui, pregătirea medicală, perioada în care lucrase ca anestezist în Boston, până când începuse să lucreze cu tatăl său. Avocatul îi ceru să vorbească despre căsnicia lor, despre accidentul lui Maggie, iar, ulterior, despre starea ei de sănătate. Maggie se afla în sală pentru a-i auzi mărturia, stând între Bill și Peter. În cele din urmă, avocatul îl întrebă despre presupusa aventură a lui Maggie cu Peter.

— A avut o aventură cu fratele meu pe vremea când ea avea cincisprezece ani, fu răspunsul lui Michael la întrebare.

— De unde știți asta?

— El mi-a zis. Am râs împreună când mi-a spus. Era târfa școlii pe atunci.

Oamenii din sală se simțiră foarte inconfortabil când zisese asta, iar Maggie simți că leșină. Era dispus să-i distrugă onoarea, provocându-i și mai mult rău. Era un ultim gest de răzbunare, pentru că depusese mărturie împotriva lui.

— După ce v-ați căsătorit, a mai avut vreo aventură cu el?

— Da, a mai avut. Chiar cred că primul nostru copil este al lui, rosti el cu privirea îndurerată.

— A recunoscut ea asta?

— Nu, n-a făcut-o. Dar oricum n-am vrut să știu.

Procurorul se ridică și obiectă.

— Domnule judecător, chiar credeți că suntem nevoiți să trecem din nou prin istoricul întâlnirilor doamnei McDowell de la cincisprezece ani?

— Domnule judecător, nu este vorba decât despre credibilitatea martorului, insistă avocatul apărării.

— Se acceptă, răspunse judecătorul, părând enervat. Domnule avocat, avem de-a face cu lucruri mult mai importante decât cu cine s-a culcat sau nu doamna McDowell la cincisprezece ani.

Îl întrebă pe Michael despre medicamentele pe care i le administrase și motivul pentru care îi dăduse în toți acei ani tranchilizante și pastile de somn.

— N-am avut de ales. A suferit din cauza unor probleme psihice severe, chiar și înainte de a o cunoaște, dar mai ales după ce ne-am căsătorit. O bună parte din timp, era mult prea speriată ca să părăsească dormitorul nostru, apoi a devenit violentă. Am fost nevoit să o sedez, nedorind s-o internez în vreo instituție psihiatrică, continuă el, părând întristat.

Maggie stătea foarte încordată lângă Peter, tremurând de furie, iar Peter o privi, încercând s-o calmeze. Își dădea seama ce simțea ea. Era ultimul strigăt al lui Michael împotriva ei, ultima șansă să mai facă asta. Maggie se temea că juriul avea să-l creadă.

— I-ați pus vreodată erbicid în mâncare sau în orice altceva care se poate ingera?

— Sub nici o formă. Sunt medic. Am depus un jurământ, să

nu fac rău vreodată, afirmă el, părând virtuos și inofensiv.

— V-a contactat vreodată soția dumneavoastră după ce ați fost arestat? Sau v-a scris vreodată? I-ați cerut să vă întâlniți cu ea?

— Niciodată. Eu am încercat s-o contactez de câteva ori, dar n-a vrut să stea de vorbă cu mine sau să-mi răspundă. N-am primit nici o scrisoare de la ea. Am dorit foarte mult să-i explic că am fost acuzat pe nedrept de toate acele lucruri.

Aruncă o privire nevinovată către juriu.

— Presupuneți de ce a ales să nu stea de vorbă cu dumneavoastră? îl întrebă avocatul, de parcă nu-și putea imagina vreun motiv.

— Se culcase deja cu fratele meu, și a făcut-o în continuare.

— Sunteți sigur de asta?

— Câțiva oameni mi-au zis asta, chiar și copiii mei. El și-a pierdut toți banii odată cu prăbușirea bursei și cred că s-a reîntors în Ware ca să pună mâna pe banii ei. Toată viața, ea a fost obsedată de el, așa că Peter a profitat de asta. Sunt tentat să cred că el a convins-o pe ea și pe fiul meu să-mi însceneze toate aceste lucruri.

— Aveți vreo dovadă pentru aceste afirmații, domnule McDowell?

— Nu am, dar o cunosc foarte bine. E o persoană slabă și foarte speriată, cu probleme psihice mari. E o pradă ușoară pentru fratele meu.

— A fost o pradă ușoară și pentru dumneavoastră?

— Eu întotdeauna am iubit-o, afirmă el cu noblețe.

După depoziția lui Michael, procurorul îi adresă mai multe întrebări, distrugându-i credibilitatea a tot ceea ce spusese. Iar Maggie se simțea de parcă fusese trasă de păr și dezbrăcată prin sala de judecată. Avocatul apărării îi mai adresă câteva întrebări despre pacienții lui vârstnici și chiar și despre părinții

lui. În cele din urmă, apărarea își încheie examinarea. Iar amândoi, atât procurorul, cât și avocatul lui Michael își susținură pledoariile finale. Ambele au fost elocvente și puternice. Iar după ce judecătorul îi instrui pe membrii juriului, aceștia fură conduși afară din sala de judecată pentru deliberări.

Înainte ca Michael să se întoarcă în custodia poliției, se uită spre locul unde Maggie stătea cu fiul lor și cu Peter.

— Ești o nulitate! strigă el. Nu însemni nimic pentru mine! Niciodată n-ai însemnat! Mi-e milă de tine. Ești jalnică, zise el cu ură, în timp ce polițiștii încercară să-l târască din sală. Dar înainte să reușească asta, el se întoarse către Peter, privindu-l cu ură și furie și spuse: Iar tu, cu viața ta importantă și măreață de pe Wall Street, în timp ce eu am rămas aici să am grijă de părinții noștri! Și eu am avut posibilitatea să trăiesc viața pe care ai avut-o tu. Și eu am vrut să plec de aici, să fiu cineva, dar am rămas și am avut grijă de ei. Tu n-ai fi făcut niciodată asta! strigă el către Peter.

Nu era vorba decât de frustrarea și de gelozia lui, de banii și de viața la care râvnise.

Maggie tremura în timp ce Jack Nelson o conduse afară din încăpere, iar polițiștii îl scoaseră de acolo pe Michael care striga în continuare. Jack se întoarse împreună cu ei în camera lor privată. Maggie arăta de parcă avea să leșine, dar Peter stătea lângă ea.

— Ascultă-mă, te rog, zise Peter cu fermitate, ținând-o de mână ca să-i poată atrage atenția. E un om foarte bolnav. E un criminal. Nimic din ceea ce spune nu-i adevărat. Îndrugă doar minciuni.

Ea încuviință din cap și se așeză pe un scaun, abținându-se să nu plângă. Își risipise douăzeci și trei de ani alături de acel om care aproape o omorâse. Și tocmai îi spusese că n-o iubise

niciodată. Nici măcar nu fusese vreun fel de crimă pasională, ci doar o tentativă de omor cu sânge-rece.

Jack Nelson îi lăsă singuri apoi, în timp ce juriul delibera. Toți trei rămaseră tăcuți o bună perioadă de timp, după care Bill se întoarse către Peter.

— Pot să te întreb ceva?

Peter își dădu seama ce voia să afle.

— Sigur, îi răspunse Peter încet.

Maggie începuse să prindă ceva mai multă culoare în obraji.

— Sunt fiul tău? Privirea lui Bill se mută de la Peter la mama lui pentru confirmare, dar amândoi scuturară din cap dezaprobator.

— Îmi pare rău că nu ești, îi zise Peter cu blândețe. Mi-ar fi plăcut să fii. Aș fi fost mândru să fiu tatăl tău și niciodată n-aș fi ținut secret acest lucru.

— Rahat! răsună clar vocea lui Bill, și toți trei izbucniră în râs. Ar fi fost singura descoperire cu adevărat importantă din toată nebunia asta.

— Păi, atunci, poți spune oricând dorești că ești fiul meu. Apropo de asta, n-am știut că ne-am culcat așa de des împreună, spuse el întorcându-se către Maggie. Îmi pare rău, dar mi-a scăpat.

Maggie zâmbi, apoi râseră din nou.

— Mi-a plăcut să fiu numită târfa școlii, zise ea simțindu-se mizerabil.

— Nu poți crede tot ce zice el. N-a vrut decât să te rănească, spuse Peter.

Ea încuviință din cap, știind că era adevărat, și îl apucă de mână. Era evident pentru oricine că Michael nu doar că-i mințise pe toți, dar își mințise și avocatul, care îl crezuse.

O oră mai târziu, procurorul intră în încăperea în care se aflau și le spuse că puteau să meargă acasă fără nici o

problemă. Era posibil ca juriul să dea verdictul abia peste câteva zile.

— Vă vom suna noi când se va stabili rezultatul.

Jack Nelson îi ajută să iasă din tribunal și să treacă de reporteri. Îi trimise acasă cu un echipaj de poliție, așa cum făcuse în fiecare zi. O bătu ușor pe umăr pe Maggie în timp ce ea intră în mașină. Îi părea rău pentru tot ce i se întâmplase. Ca pe toți ceilalți, Michael îl mințise și pe Jack, iar el îl crezuse.

Maggie se întinse pe canapea de îndată ce ajunseră acasă și adormi, în timp ce Bill și Peter se uitau la televizor la un meci de baschet. Bill îi telefonă Lisei ca să vadă ce face. De când începuse procesul, nu-i comunicaseră niciodată detaliile îngrozitoare ale cazului. Nu avea nevoie să știe. Cu toate că era tatăl ei, pe care-l iubise, nu avea decât șaisprezece ani.

Peter o privi pe Maggie care dormea pe canapea, sperând ca juriul să se pronunțe cât mai repede. Spre binele lor, aveau nevoie să se încheie odată. Bill și Peter se simțeau extenuați, în timp ce Maggie se odihnea pe canapea.

Capitolul 24

Juriului îi luă trei zile ca să delibereze. Studiaseră cu foarte mare atenție toate rapoartele toxicologice, cercetaseră toate descrierile diferitelor medicamente și otrăvuri. În special ale paraquat-ului folosit în cazul lui Maggie, ale succinilcolinei, în cazul pacienților vârstnici. Recitiseră o bună parte din declarațiile martorilor și ajunseseră, în unanimitate, la un rezultat.

Maggie fu sunată, iar Jack trimise o mașină pentru ei. Intrară în sala de judecată, iar, câteva minute mai târziu, își făcu apariția și juriul. Michael stătea la masa apărării, iar judecătorul îl rugă pe inculpat să se ridice.

Șeful juraților se ridică în boxa juriului, iar judecătorul îl întrebă dacă stabiliseră verdictul. Bărbatul îi confirmă, iar judecătorul îl rugă să pronunțe verdictul împotriva acuzatului. Apoi, judecătorul citi fiecare acuzație, iar reprezentantul juriului răspunse, în numele fiecăruia dintre jurați, pe un ton clar și cu putere.

— Vinovat, onorată instanță, zise el, după fiecare acuzație de crimă cu premeditare. L-am găsit pe acuzat vinovat de toate cele unsprezece acuzații de omor cu premeditare, ceea ce îi includea și pe propriii părinți.

Apoi, judecătorul îl rugă să se pronunțe în legătură cu tentativa premeditată de omor a lui Margaret Higgins McDowell.

— Vinovat, onorată instanță.

În sală se auziră strigăte, în timp ce judecătorul bătu cu ciocănelul în masă și le mulțumi juraților. Peste puțin timp, ei părăsiră sala de judecată.

Judecătorul stabili pronunțarea sentinței peste treizeci de zile, dar Maggie știa că nu mai trebuia să participe. Nu mai avea putere să-l privească pe Michael după citirea verdictului. Acesta stătuse tăcut în timpul sentinței de vinovăție, cu chipul lipsit de expresie. Maggie se uită cum era condus de polițiști afară din sala de judecată, fără să mai simtă nimic pentru el. Devenise un străin pentru ea. Iar Peter simți tot atât de puțin față de bărbatul care îi era frate geamăn și care îi omorâse pe părinții lor.

Părăsiră sala de judecată, protejați de poliție, și, după ce ajunseră acasă, pur și simplu se priviră unul pe celălalt stând în bucătărie. Maggie nu mai putea să gândească, să simtă, să mănânce, dar nici nu avea nevoie. Tocmai se încheiaseră douăzeci și patru de ani din viața ei. Avea doi copii minunați, dar știa că, pentru Michael, căsnicia lor nu existase niciodată, și acum, nici pentru ea nu mai exista. Iar copiii ei își pierduseră tatăl. Tot ce mai dorea să facă era să-și facă bagajele și să plece, să nu mai vadă niciodată acea casă și nimic care să-i aducă aminte de viața pe care o trăise în ea.

Se duse sus să împacheteze, iar Peter telefonă la o companie aeriană ca să rezerve bilete de avion pentru Londra, la o cursă de a doua zi.

Înainte să plece, în dimineața următoare, Peter se duse la cimitir să viziteze mormintele părinților. Dorea să-și ia la revedere de la ei și să le ceară iertare că nu fusese îndeajuns de bun cu ei și că nu-i protejase de Michael. Peter știa că nu mai avea să se întoarcă niciodată acolo. Se gândi că până și ei l-ar fi înțeles. Spera doar să primească iertarea lor pentru tot ce nu reușise să facă pentru ei.

Coborî dealul până la mașina poliției în care Maggie și Bill îl așteptau. Jack Nelson se oferise să-i conducă personal până la Boston. Considerase că măcar atât putea face pentru ei.

Nici unul dintre ei nu scoase un cuvânt până la aeroport. Erau cu toții pierduți în propriile gânduri, dar, oricum, nu mai era nimic de spus. Justiția își spusese ultimul cuvânt.

Jack o îmbrățișă pe Maggie, după ce se dădu jos din mașină la aeroportul Logan, spunându-i, pentru ultima oară, cât de rău îi părea. Le strânse mâna lui Peter și lui Bill, apoi plecă. Mai aveau două ore până decola avionul, iar Maggie era nerăbdătoare să plece. Dorea să fie cât mai departe posibil de locul acela.

Cumpărară niște reviste și se opriră să mănânce ceva. Bill îi trimise Lisei un mesaj ca s-o anunțe că se pregăteau să plece din Boston. Cu o seară în urmă, vorbiseră la telefon despre rezultatul verdictului. Nici măcar ea nu-l mai considera nevinovat pe tatăl ei, așa că nu era foarte impresionată. Era doar o maturizare tristă. Se simțea ușurată că se terminase. Nu mai putea să aibă aceleași sentimente față de tatăl ei. Era o pierdere uriașă pentru ea.

După ce Bill se ridică să-și ia încă o ceașcă de cafea, Peter se uită la Maggie peste masă. Încă de ieri se simțise extrem de inconfortabil în pielea ei. Ceea ce se întâmplase era îngrozitor.

— Aș vrea doar să asculți ce vreau să-ți spun, îi zise Peter cu blândețe. O privi și văzu că era ca paralizată. E posibil să nu fie cel mai bun moment, dar vreau să știi că te iubesc. Și vreau să-mi petrec tot restul vieții având grijă să nu mai suferi niciodată. Fratele meu e un monstru, iar tu nu meritai să treci prin toate astea. Poate că nu ai însemnat nimic pentru el. Dar însemni totul pentru mine.

O privi cu atenție, iar ea văzu că vorbea foarte serios. Îi zâmbi și își întinse brațul ca să-l ia de mână.

— Și eu te iubesc. Îmi pare rău că am fost nevoiți să trecem prin asta. Nici ție nu cred că ți-a fost ușor.

— Nu pe mine m-a otrăvit, zise el, în timp ce se ridicară ca să meargă spre poarta de îmbarcare.

Apoi, el o îmbrățișă și o sărută. Michael nu mai avea cum să-i rănească vreodată. Stăteau în aeroport, sărutându-se. Bill îi văzu și zâmbi. Rămase la distanță și îi scrise Lisei un mesaj pe mobil. Îi promisese că avea să o anunțe dacă s-ar fi întâmplat ceva cât erau plecați. Și ea, și Ryan speraseră să se întâmple asta de când fuseseră în Courchevel.

„Vulturul a ajuns la destinație“, îi scrise el surorii lui, rânjind cu gura până la urechi. Ea primi imediat mesajul, zâmbind ușor, și îl trimise instant lui Ryan în L.A. Ben se afla cu el când îl primi. Luau micul dejun înainte să plece la școală, iar Ryan râse în timp ce îi citi mesajul fratelui său.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă Ben nedumerit. Care vultur?

— Cred că tata tocmai ce a sărutat-o pe Maggie, îi explică Ryan.

— Marfă! zise Ben rânjind.

De la Boston la Londra, până în L.A., primiră cu toții vestea și se bucurară.

Apoi, Bill îi atinse ușor pe umeri.

— Hai, copii, hai să mergem. Să nu pierdem zborul. Aveți timp să faceți asta și în avion.

— Așa e, zise Peter, îmbrățișând-o pe Maggie.

Ea zâmbi larg, în timp ce Peter îl privi pe Bill și râse, apoi merseră toți trei prin terminal, braț la braț, ca să prindă avionul. Trecuseră cu bine prin asta. Supraviețuiseră. Suferiseră enorm, dar fuseseră răsplătiți pe măsură.